

СЮЗЪН УИГС ЛИЛИЯТА И ЛЕОПАРДА

Превод от английски: Пенка Дамянова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Уестминстър, януари 1414 година

Потънал в дървената вана, Ранд потръпна. Всеки момент крал Хенри V щеше да го облее със студена вода. Вятърът отвън подсвирваше в унисон с гласовете, изпълнили тъмната стая.

— Винаги съм казвал, че наградите му са напълно заслужени — отбеляза Томас, херцогът на Кларънс. — Енжеранд Фицмарк беше личен пратеник на краля в Анжу. Като такъв му оказа неоценима помощ.

— Когато отмъщаваше за клана Ланкастър, Ранд се промени — обади се и Ричард Кортни. Епископът на Норуич се приведе напред. Трепкащите отблясъци на свещите придадоха загадъчност на изражението му. — Тогава стана смъртоносно свиреп. Господи, Том, ако не беше Ранд, от теб и краля щяха да останат край Темза само късове месо — добави той.

Ранд слушаше. Почувства се горд от думите на Кортни. После се засрами. Каква беше заслугата му всъщност? Беше осуетил заговор, подготвен от фанатици с болни мозъци. Един селянин би направил повече. Но това не беше обикновен човек, а Ранд. Бяха го направили съучастник в интригата. Край Етам кралят непрекъснато го беше следил със зоркия си поглед.

— Готов ли си да кажеш „сбогом“ на досегашния си живот? — попита тържествено Хенри.

Ранд се замисли. Той беше различен. Не би искал да се прости с предишния си живот в замяна със славата на рицарството. Тихите залези над Арундел, лаят на хрътките по време на лов, сребърните тонове на арфата, топлата ръка на Джъстин... Господи, би ли могъл да забрави Джъстин?

Мъжете в стаята очакваха мълчаливо. Кралят също.

— Да, Ваше Величество — отговори Ранд.

Водата, осветена от епископа и охладена от януарския студ, обля Ранд от главата до петите. Запълзя на ледени струи по голата му плът. Той седеше неподвижен. Не се помръдваше, въпреки че цялото му същество се бунтуваше срещу студа.

Напред пристъпи Джак Кейд, неговият ординарец. В сакатата си ръка непохватно стискаше бръснарска ножица. Той се зае със задачата си, като се усмихваше презрително. Остриетата безмилостно захапваха златистите къдрици на Ранд.

— Още няколко такива бани — мърмореше Джак — и клетвата ти за целомъдрие ще е спазена — острието цепна брадичката на новопосветения рицар.

Ранд потисна смеха си, защото Хенри се прокашля.

— Тихо, Джак! И внимавай с ножиците. Прическата ми трябва да издава моята смиреност, а не собствената ти непохватност.

Изчистен от предишния си живот и същност, Ранд беше облечен в риза, панталони до коляното и обувки. Всичко беше в черно — цвета на смъртта. Сякаш никога не трябваше да забравя, че е смъртен. Върху всичко това трябваше да се надене бяла туника — признак на чистота и непорочност. След това червен плащ — олицетворение на благородническия му произход, на готовността му да пролива кръв в името на Бога и своя крал.

Джак закопча белия колан.

— Друг символ на целомъдрието — измърмори той възмутен. — Би ли искал да го охлабя, Енжеранд Неопетнени?

Едуард, херцогът на Йорк подсмръкна.

— Внимавай какво говориш, щитоносецо!

Тъмните очи на краля проблеснаха озадачени.

— Не бъди мърморко, братовчеде. Том измисли званието Неопетнени. Той го каза на шега, но намирам, че му отива — острият поглед на Хенри се плъзна преценяващо по Ранд. — Според мен, Ранд, ние сме родени с прокълнатата непорочност. Или това е просто една преструвка? Предстои ни дълга нощ, за да разговаряме — той отговори с усмивка на учудения поглед на Ранд. — Да, мисля да прекарам бдението с тебе.

Ранд коленичи.

— Правите ми огромна чест, Ваше Величество!

— Ще видим на какво мнение ще бъдеш утре Енжеранд Фицмарк.

Крал Хенри се обърна. Поведо всички по ветровитите коридори на Уестминстърския дворец. Беше се насочил към изповедалнята. Там се отслужваха литургии за успокоение душата на Болинброк, бащата на Хенри. Новите оръжия и ризница на Ранд бяха положени върху стъпалата към олтара. Сабята — върху самия олтар.

Кортни каза молитва, после занарежда напевно:

— О, Господи, чуй молбата ни. Благослови тази сабя, с която иска да бъде препасан твой слуга.

Ранд се взираше в оръжието, подарено му лично от краля. Препасан? Не, по-скоро окован, помисли си той. Блестящото острие беше изковано от най-качествената стомана и беше инкрустирано със злато върху кръстовидната дръжка проблясваше зеленото око на изумруд. То примамаваше с някаква странна тайнственост.

След литургията всички се оттеглиха. Ранд остана на колене пред олтара. Беше потънал в мисли за сабята и за всичко, което означава тя за него.

Край него приседна Хенри.

— Когато ти се доспи, ще те побутвам с лакът — каза кралят и като се усмихна добави: — Въпреки че трудно се спи на колене, нали?

Ранд овладя силното желание да се изправи. Хладината на каменния под проникваше във всички му кости. Кралят се облегна назад и кръстоса глезени.

— Ти си добре сложен Ранд Фицмарк. Брат ми Кларънс ми е разказвал как си изкачил бойниците в Анжу без стълба. Колко си висок?

Ранд си припомни, че един кандидат-рицар е длъжен да прекара нощта в мисловно самовглъбение. Наведе глава и остана безмълвен.

— Хайде, може да говориш — подкани го кралят. — Трябва да знам повече неща за човека, спасил живота ми. Наистина ли си проникнал в бойницата през зида?

Ранд се изчерви.

— Това беше обикновена стена. От отсрещната страна чух женски плач. Видях да се издигат пламъци. Нямаше време да се търси стълба.

— Разбирам. Е, колко си висок?

— Малко повече от метър и деветдесет, Ваше Височество.

— И измъкна ли жената от пламъците?

Ранд погледна ръцете си, събрани за молитва. По лявата лъщяха белези.

— Да.

— Как успя да станеш толкова добър в боя?

— Учех се от баща ми, Марк дьо Боманоа. Хората на граф Арундел го държаха в плен. Той така и не успя да изплати откупа си.

— И остана в Англия. Отгледа сина си и го подготви да стане рицар — довърши доволен Хенри.

Ранд вдигна поглед. Кралят беше казал последното изречение на френски. Учтивостта изискваше и той да отговори на същия език.

— Точно така, господарю. Но не доживя този миг.

— Ти заслужи своята титла, като разкри заговора в Лолард. Да вървят по дяволите религиозните фанатици!

Лошо предчувствие прободеше схванатото тяло на Ранд. Ръката на Бога беше подкрепяла много от предишните планове на краля.

Смехът на Хенри секна внезапно. Той се наклони към рицаря. Очите му лумнаха в пламъци, по-ярки от светлината на восъчните фитили край олтара.

— Имаш ли земя?

— Не, Ваше Величество. Аз съм незаконороден син. А земите на Боманоа бяха завладени от френската корона.

— Имаш ли годеница?

Ранд се поколеба. Той не беше обвързан. Джъсти беше настояла да изчакат, докато приключат задълженията му към Кларънс. Но клетвите им бяха изречени много отдавна под небето на Съсекс.

— Е? — подкани го крал Хенри.

— Не, Ваше Величество. Но има едно момиче.

— От народа?

— Тя няма благородническа кръв, господарю. Но в нея няма нищо обикновено.

Хенри се усмихна.

— Говориш като истински рицар. Но сега твоето бъдеще е в ръцете ми.

Кралят се изправи. Оттегли се назад в сенките. Беше се запътил към съветниците си. Ранд дочу шепота от заседанието. Сякаш остър

кинжал се заби в сърцето му.

Утрото настъпи. Ранд вече беше на мястото, където щяха да му връчат снаряженията. Кралят и свитата му от министри и благородници още не се бяха появили. Съзнанието му беше изтръпнало, както и крайниците му. Беше сложил ризница, шлем и ръкавици. Върху бялото платно, спускащо се от шлема, беше избродиран герб. Златен, озверен леопард. На шията му висеше амулет. Друг подарък от краля. На талисмана също личеше необуздан леопард. Обгръщаше го девиз „За смелия всичко е възможно!“

Символи и церемонии! Всичко изглеждаше толкова нереално за незаконородения син на конен войник.

Граф Арундел се наведе и прикрепил златни шпори към ботушите на Ранд.

— Баща ми много би се гордял, ако имаше възможност да види това — каза той.

— Да — потвърди Ранд.

Но не и Джъстин. Тя щеше да разбере цената на новия му статут.

Ранд се доближи до краля и протегна ръка. Монархът държеше блестящата сабя.

— От това острие — заяви Хенри, — зависи не само твоя живот. То е отговорно и за съдбата на кралството — той препаса оръжието. Ранд коленичи. — Искам да те направя щастлив, приятелю. Решил съм да те възнаградя със земи и съпруга. Ще живееш като лорд!

Сърцето на Ранд заби лудо. Господи, титла и земи! И съпруга? Сърцето му застина.

— Ще бъдеш господар на Боа-Лонг, лорд Лонгууд. Земята е в Пикарди, край река Сома. Госпожицата се казва Белиана. Тя е племенница на херцога на Бургундия. Нейните имоти по право се полагат на Англия. Белиана е мой васал и аз имам право да уредя брака ѝ. Дватама с вуйчо ѝ сме се договорили за това.

Белиана? Тя все още нямаше образ. Но името ѝ прониза, като гореща стрела, надеждите на Ранд.

Хенри сякаш гореше от нетърпение да продължи.

— Боа-Лонг охранява пътя, по който моята армия трябва да прекоси Сома. При условие, че военния ми поход във Франция е

успешен, там ще ми е необходим верен благородник.

В сърцето на Ранд бушуваха разрушени мечти и изгубени илюзии. Хенри продължи:

— С новото си положение ти имаш не само привилегии. Носиш и определени отговорности, приятелю — в погледа му се четеше властническа решителност. — Това сродяване е от голямо значение за мен. Такава е кралската ми воля!

Кралската воля? Нямаше нищо по-заплашително, по-несигурно. Изчезнаха обещанията, които беше дал на Джъстин. Земята под коленете му сякаш започна да пропада. Цялото му същество се бунтуваше. Ранд беше длъжен да замине във вражеска земя, да се ожени за непозната. Като Ранд Фицмарк имаше право на избор. Като лорд Лонгууд — никакво!

Като се взираше решително в очите на краля, той заяви тържествено:

— Твоята воля ще бъде изпълнена, господарю!

Монахът се усмихна. Наведе се и дари Ранд с целувката на съглашението. Издърпа собствената си сабя. Допря я до рамото на младия рицар и каза:

— Стани Енжеранд Фицмарк! Ти си първия лорд Лонгууд. Бъди достоен рицар.

ГЛАВА ПЪРВА

Боа-Лонг сюр Сом, Пикарди, март 1414 година

Това беше нейната първа брачна нощ. Бризът откъм реката появяваше пламъка на газената лампа. Сенките в стаята потрепваха. До брачната стая достигаха разговорите на замаяните от вино гости. Лиана стоеше притихнала. Вслушваше се в циничните им подмятания. Постепенно всичко утихваше.

Тя придърпа фината роба около раменете си. Седна в нишата край прозореца. Започна отнесено да почуква брадичката си с пръст. Слушаше как се плискат водите на Сом в каменните зидове. Танците, фойерверките и салютите на Чианг, безкрайните тостове за младоженците бяха отминали. Но те бяха настанили триумфа в сърцето ѝ.

Лиана приемаше сватбата като своя най-голяма победа. Не защото съпругът ѝ беше красив или богат. Дори не защото беше открила мъжа на мечтите си. Любовта и романтиката присъстваха единствено в ексцентричните гипсови фрески, окачени по стените в салона. Лиана изобщо не се съмняваше в това.

Тръпката от триумфа все още пълзеше по вените ѝ. Женитбата ѝ с французина Лазар Мондрагон я защитаваше от англичанина. По заповед на крал Хенри, той беше тръгнал към Боа-Лонг. Животът ѝ се беше променил, след като Хенри V беше хвърлил око на крепостта. Тя беше вратата на обединеното кралство към Франция.

Заповедите на узурпатора нямаха значение за нея. Когато се замисляше върху последиците от своето непокорство, не изпитваше никакъв страх. Най-важното, суверенитета на Франция, беше поставен на карта.

Пред вратата стоеше някой. Лиана скочи. После си наложи да остане спокойна. Запъти се нататък. Пред нея се клатушкаше личната ѝ прислужница.

— О, Господи! — възкликна Лиана раздразнена. — Погледни се на какво приличаш, Бони!

Бони се усмихна криво. Хубавичкото ѝ лице пламтеше.

— Да, погледни ме, господарке! — от устата ѝ лъхаше дъх на вино. — Света Дево, този дявол Роланд разкъса най-хубавата ми рокля. — Бони посочи парцаливата си пазва. Оттам напиреха да се изсипят гърдите ѝ. Когато газената лампа освети Лиана, Бони разшири зачервените си очи. — Ти си се подготвила за леглото?

— Очаквах по-голяма помощ от теб тази вечер — отбеляза сухо Лиана.

Прислужничката запристъпва от крак на крак. Подът се оказва хлъзгав и тя залитна.

— Трябваше да ме повикаш!

— Сърцето ми не даде да те откъсна от... — Лиана се замисли. — Чий скут украсяваше тази вечер, Бони? А, да, на Роланд.

— Моето задължение е първо към тебе — каза Бони, като хлъцна. — Роланд трябва да чака сто години, за да ме получи — после се досети за най-същественото. — Позволи ми поне да се заема с косата ти!

Бони задърпа Лиана към табуретката. С внимателните движения на пияна жена, тя извади гребен от слонова кост. Отстрани кепето от главата на Лиана.

— Винаги съм казвала, че е докосната от ангелите — каза тя, като зарови гребена в сребристите къдрици.

— Искане ми се да я отрежа — оплака се Лиана. Гребенът беше попаднал в капан и се заплете. — Чианг почти подпали главата ми, когато проверявахме новите заряди.

— Чианг! — Бони сякаш изплю името. — Прекарваш много време с този странен китаец, господарке. Нямам му доверие.

— Прекалено се вслушваш в приказките на войниците — смъмри я Лиана. — Те завиждат на Чианг. Знаят, че оръдията му пазят по-добре крепостта от сабите им.

— Нищо не разбирам от военно дело. Но знам как да забавлявам един мъж. Тази нощ трябва да бъдеш дама, а не да дрънкаш като войник. Надявам се женските удоволствия да те отвлекат от мъжките занимания.

Докато Бони я разтриваше с благовонно масло, Лиана седеше безмълвна. Дискретен аромат на лилия обгръщаше слепоочията, шията, гърдите и коленете ѝ. Въпреки опияненото си състояние, Бони движеше ръцете си уверено. Пръстите ѝ нанесоха незабележим руж върху устните на господарката ѝ.

После отстъпи назад и възкликна възхитена:

— Света Дево! — взе полираното стоманено огледало и го насочи към Лиана. — Изглеждаш като принцеса!

Като видя образа си, Лиана се намръщи. Тънката роба се диплеше по грациозната ѝ снага. Къдриците обгръщаха овалното ѝ лице. Обикновено на него тя придаваше предизвикателно изражение. То трябваше да прикрие безнадеждния мечтател в нея. Тази вечер деликатните ѝ черти изглеждаха вкаменени. Вкаменени и обезкървени.

— Как може да се мръщиш, като си толкова хубава? — попита Бони.

Лиана сви рамене. Изгледа преливащата гърд и самодоволната усмивка на своята прислужница.

— Бони, достатъчно е само да те погледне един мъж, за да завъртиш главата му. Между другото, сладникава физиономия не може да завоюва кралство. Нито да го задържи.

— Ти си щастливка, господарке. Въпреки че си вече на двадесет и една, красотата ти е непокътната. Изглеждаш къде по-млада! Вече бях започнала да мисля, че вуйчо ти, херцогът, ще те завлече насила пред олтара. Дали ще одобри Лазар?

Лиана преглътна на сухо.

— Моят вуйчо няма да бъде особено впечатлен от постъпката ми!

— Да. Той като че ли винаги е искал нещо по-добро за тебе.

Лиана беше на същото мнение. Често се беше чудила, защо не се беше опитал до сега да я омъжи. Моминството ѝ беше прекалено хубаво, за да се тормози над този въпрос. А сега крал Хенри я беше принудил да се прости с щастливите дни.

През прозореца се дочу шум. С него се смесваше бризът. Носеше парливата миризма от фойерверките на Чианг. Бони отмести огледалото.

— По-добре да те оставя на съпруга ти. Господарке..., трябва да бъдеш покорна и търпелива с него...

Лиана се изчерви. Вдигна ръка, за да предотврати по-нататъшната тирада.

— Не се безпокой, Бони! Сигурна съм, че ще оцелея след първата си брачна нощ. Върви при своя Роланд.

Женските приказки я поболяваха. Лиана не проявяваше интерес към шушуканията на дамите. Забута Бони към вратата.

Момичето се заклатушка надолу по тясната стълба.

Господарката ѝ се оттегли в своята дневна. Замисли се върху загадъчното действие, което щеше да заздравя брака ѝ с Лазар Мондрагон. Спомни си за майка си, удавила се преди много години. Може би госпожа Ирен я напътстваше тази нощ? Може би искаше да я подготви да посрещне своя съпруг?

Лиана се загледа в гипсовата фреска на стената. Илюминациите осветяваха млада жена, която четеше на детето си от псалтира. Лиана отново потърси спомена за своята майка. Сякаш хладна ръка се докосваше до челото ѝ. Може би тя и на нея е разказвала приказки? После тръсна глава. Отхвърли ненужната сантименталност. В живота ѝ нямаше място за красиви думи и игри. Съдбата ѝ беше предопределила да се оправя сама. Да постига всяка своя цел с пресметнатата логика.

Със същата безстрастност Лиана се замисли и за своята женитба. Преди три седмици беше пристигнал кралски пратеник. Той я беше известил, че трябва да се омъжи за лорд Енжеранд Лонгууд. Незабавно се беше заела да търси приемлив французин. Той не трябваше да се страхува от всесилния ѝ вуйчо.

Лазар Мондрагон беше достатъчно впечатлен от зестрата ѝ. Достатъчно алчен, за да пренебрегне презрението на херцога. Веднага беше дал съгласието си. Грохнал и изкуфял, свещеникът набързо беше приключил с церемонията.

Вратата се отвори със замах. Лиана сковано обърна хубавата си глава.

— Господарю мой!

В стаята влезе Лазар Мондрагон. Беше блестящ в сватбените си одежди. От качулката на кадифената си пелерина, до върха на обувките си. Пламъкът на свещта освети красивите му черти — масивен нос, квадратна брадичка и тъмни, пронизателни очи. Той пое ръката на Лиана. Докосна сухи устни към нея.

Мимолетният контакт я изпълни с безпокойствие. Тя бързо го потисна и попита:

— Наред ли е всичко в салона?

— Синът ми и съпругата му покориха всички. Жерве с увлекателните си разкази, а Маса — с хубавите си песни — гласът му потрепна от бащина гордост.

Лиана изучаваше правилните му черти. Замъгленият му поглед излъчваше отегчение. Това беше поглед на непознат, когото беше срещнала едва преди две седмици. В него не се забелязваше енергичността на младоженец. Но разбира се, че няма да бъде нетърпелив, смъмри се тя мислено. Все пак Лазар беше вдовец. А и разликата във възрастта им беше двадесет и пет години. Но най-важното беше, че е французин. Останалото бяха подробности.

Лиана наля вино в бокал и му го подаде.

— Благодаря, Белиана — прозвуча безлично гласът му.

— Моля те, Лазар! Всички ме наричат Лиана.

— Разбира се, Лиана.

Тя се усмихна и напълни друга чаша. Вдигна я.

— Да пием за отърваването на Боа-Лонг от англичаните!

Лазар се намръщи. Спокойното му лице сякаш погрозня.

— Това е единственото, което искаш. Нали, Лиана?

В тона му имаше много горчивина. Лиана се приближи към него. Постава длан върху ръката му.

— Никога не съм се преструвала, че има и друго.

Той се обърна.

— Бях купен доста евтино!

— И двамата бяхме хора, нуждаещи се от помощ. Това, че женитбата реши проблемите ни, не е повод да се срамуваме. Тук можем да бъдем щастливи, Лазар. Обединени срещу английския крал.

Тя вдигна глава. Погледът ѝ обгърна обожаваните поля на околността. Реката и тревата бяха посребрени от луната.

Той отпи от виното.

— Всеки момент ще пристигне Лонгууд. Ще потърси обещаната му съпруга. Какво ще правим, когато открие, че вече си омъжена?

— Ха! Ще завърти страхливата си опашка и ще се върне обратно.

— А ако ни предизвика?

— Вероятно е възрастен и хилав. Не ме е страх от него.

— Ти не се страхуваш от нищо, Лиана! — това беше по-скоро обвинение, отколкото почтителна забележка.

Боже, та той изобщо не я познаваше! Много скоро някой слуга с разпуснат език щеше да му разкаже за ужаса, който изпитваше от водата. За нощните кошмари, които я преследваха още от дете.

— Страхувам се от някои неща. Но този барон Лонгууд не ме безпокои ни най-малко — с неудоволствие си спомни цветистото му послание. То лъхаше на лилии. Беше подпечатано с герб, който изобразяваше разгневен леопард. — Всъщност, очаквам с нетърпение да го отпратя. Мислех си, дали няма да е добре да го поздравя с едно от новите оръдия на Чианг? Онова, което върти дулата си и...

— Всичко за теб е само игра, нали? — избухна Лазар. Очите му бълваха пламъци. — Навлякохме си гнева на двама от най-мощните мъже сред християните. А ти ми говориш за фойерверки?

Въпреки че беше смаяна от реакцията на Лазар, Лиана прехапа устни и се въздържа.

— Тогава да говорим за нещо друго. Все пак ни предстои първа брачна нощ, приятелю!

— Не съм забравил — измърмори той. Доля си още вино.

На Лиана ѝ стана смешно. Каква ирония на съдбата! Не беше ли по-нормално булката да е нервна? Вместо това женихът беше объркан и разколебан.

— Ние свързахме съдбите си пред Господа — каза тя. — Сега трябва да закрепим клетвата си. — Като потисна безпокойството си, тя се доближи до балдахина на тежкото легло. Свали робата си. Гола, Лиана се хлъзна между хладните чаршафи. Облегна се на масивната табла.

Лазар пристъпи към нея. Дръпна завесите. Измърмори някаква ругатня и после каза:

— Ти си много красива! Време е да разбереш някои неща, Лиана. Аз ще бъда твой съпруг само на книга!

Забележката не звучеше като комплимент. Като изруга отново, той придърпа завивките плътно до брадичката ѝ.

Това неочаквано отблъскване я ужили направо в сърцето. По него имаше множество рани от нерадостното ѝ детство. Десет години беше живяла без баща. Седемнадесет — без майка. Беше се надявала съпругът ѝ да ги излекува.

— Но аз си мислех... От кого се страхуваш? От краля или от вуйчо ми?

— Не. Моето решение няма нищо общо с тях.

— Тогава каква е причината?

— Лиана, престани да се измъчваш с въпроси. Вината не е твоя — погледът на Лазар последва извивките на покритото ѝ тяло. — Ти си прелестна. Косата ти е мека като коприна. Кожата ти е нежна като кадифе. Ако бях поет, щях да напиша сонет във възхвала на красивите ти, сребристи очи.

Комплиментът я скова и обърка. Лазар постави суха ръка върху страната ѝ.

— Ти имаш лице на мадона. Тялото ти е като на богиня. Всеки мъж би отместил планина, за да те притежава — Лазар отдръпна ръката си и се изсмя дрезгаво. — Всеки мъж... Освен мен. Разюзданите госпожици долу биха дали всичко, за да притежават неутолимата сласт, която излъчваш.

Лиана потръпна.

— Лазар, не разбирам?

Той се надвеси над нея.

— Бракът ни е единствено необходимо съглашение. От връзката ни не трябва да има деца.

— Но на Боа-Лонг му е необходим наследник — възрази тихо тя. А и душата ѝ отчаяно жадуваше за дете.

— Боа-Лонг има наследник — отговори Лазар. — Това е синът ми, Жерве.

Сякаш ледени пръсти сграбчиха сърцето ѝ.

— Не може да постъпиш така с мен, — простена тя. Сграбчи чаршафите и седна ядосана. — Замъкът е построен от дедите ми. Отбраняван е от баща ми. Няма да позволя синът ти да узурпира...

— Нямах друг изход, Лиана. — Лазар се усмихна. — Ти мислеше, че ще надхитриш крал Хенри. Но пропусна нещо много съществено. Аз не съм пионка в ръцете ти. Имам собствено мнение. А и синът ми заслужава повече от това, което мога да му предложа. Със смъртта на съпругата ми, животът ми угасна. Единственият смисъл в него е Жерве.

— Вуйчо ми ще уреди анулирането му! Ти и твоят алчен син няма да получите нито сантиметър от моите земи!

Лазар поклати глава.

— Ако ме изгониш, никой няма да застане на пътя на англичанина. Той е тръгнал да се жени за теб. Сигурен съм, че вуйчо ти, херцогът на Бургундия, е бил заплашен вече от крал Хенри. Той може и да те застави да се омъжиш за избраника. Между другото, ти нямаш основание да искаш разтрогване на брака. Венчахме се пред Господ и цяла Франция.

— Но ти самият заяви, че това е непорочен съюз?

— Така и ще бъде! — с отмерено движение Лазар измъкна кама. Изплашена от блясъка на насоченото оръжие Лиана скочи на крака. Загърна се плътно със завивката. Лазар се изхили. — Не се безпокой, съпруго моя. Няма да прибавя и убийство към прегрешенията си — все още усмихнат, той бодна дланта си. Няколко рубинени капки оцветиха чаршафа.

Лиана прехапа устни. Тя така и не разбра от къде идваше кръвта, когато ти отнемат девствеността. Съдено ѝ било това да остане загадка.

— Ето — каза той, като прибра кинжала. — Това е твоята клетва пред мен. Вече съм твой господар.

Лиана се загърна още по-плътно.

— Ти злоупотреби с доверието ми!

Той кимна.

— Точно както и ти. Изморен съм, Лиана. Ще прекарам нощта на дивана в гардеробната. Така никой няма да се усъмни. След няколко дена ще се преместя в моята стая.

— Ще се боря, Лазар! Няма да позволя Жерве да завладее Боа-Лонг!

Лазар я изгледа мрачно и напусна стаята. Бризът откъм реката погали пламъка. Лиана се добра обратно до леглото. Стараеше се да не докосва петната. Легна си, но не можеше да заспи. Що за човек беше Лазар Мондрагон, та не желаше да се възползва от брачната си нощ? Това все пак беше и нейната първа възможност да разбере какви са взаимоотношенията между съпруг и съпруга.

През отворения прозорец проникваха лунни лъчи. Те нанасяха сребърни тонове върху пасторалната сцена върху стената. Зад жената и нейните деца се забелязваше внушителен рицар. Той беше коленичил

пред неземна хубавица. В погледа му имаше истинско мистично опиянение.

Всичко е резултат на въображението на художника, каза си ядосана Лиана. Обърна се с гръб към стената.

Идеализирана представа за любовта. Лиана не успяваше да се пребори с разочарованието си. Тя беше прикривала години наред под бронята на отчуждението странния мечтател у себе си. Беше се надявала да открие съзвучие у Лазар. Вместо това над нея надвисна тягостната перспектива на безчувствен и неплоден брак. Не! Обзе я неочаквана решителност. Лазар се заблуждаваше, че тя ще предаде замъка без борба! Изхлузи брачната халка от пръста си.

— Все още съм госпожица дьо Боа-Лонг — прошепна тя.

Кратката, почти неразбираема служба на свещеника, не беше нещо ново. Лиана беше доволна, че не ѝ губеха времето. Забърза към салона. По пътя побутна мързеливия пес, легнал пред вратата. Спря минаващата прислужница.

— Тук вони на кръчма, Едит. Донеси малко дафинови клонки да се освежи въздуха.

Прислужницата се засуети. Лиана се приближи до камината. Там слугата почистваше решетката. Ги, икономът, се беше надвесил над него. Огромен, той рошеше косите на момчето и се смееше за нещо. Когато видяха Лиана, потънаха в гробно мълчание.

Тя си помисли дали поне веднъж ще споделят с нея радостта си? Но Лиана излъчваше студенина, която идеше да подчертае авторитета ѝ. Студенина, която едва ли предразполагаше към близост.

— Осигурени ли са продукти за кухнята — попита тя Ги.

— Да. Получихме прясно говеждо и току-що уловени змиорки. След снощния пир виното е намаляло, но ще стигне.

— Конюшните изчистени ли са?

Последва кимване.

— Къде са Жерве и съпругата му?

Докато произнасяше името на доведения си син езикът ѝ се втвърди. Дали той знаеше за плановете на баща си, се питаше тя.

Лицето на Ги остана безизразно.

— Измъкнаха се от леглата си преди около час, господарке.

Това е добре, помисли тя. Значи Жерве не възнамеряваше да се намесва в управлението на замъка.

— А... съпругът ми? — заекна тя.

— Язди из имението с управителя, господарке.

Това трябваше да се очаква, помисли тя мрачно. Без съмнение инспектираше новото си владение. Лиана потисна чувството си на отчаяние. Обърна се да проследи Едит. Прислужничката струпваше дафиновите листа на едно място.

— О, Боже! — възмути се Лиана. — Трябва да се разпръснат. Ето така. — Тя изтръгна наръча от ръцете на момичето и разхвърля листата.

После се облегна на рамката на вратата и отново се замисли за майка си. Говореше се, че госпожа Ирен не е била хубава. Но красивият ѝ съпруг я обожавал. Била сръчна домакиня. Ги, който беше достатъчно възрастен, за да я помни, много я уважаваше. Той често казваше, че Ирен успявала да предаде своята благост и на хората от замъка. Лиана съзнаваше, че не притежава такъв чар. Неотклонно държеше всеки на разстояние. Нейната съвършеност будеше възхищение. Плашеше онези, които се опитваха да не изпълняват задълженията си. Все още никой, дори Чианг, не беше разбрал, че под хладната ѝ надменност се крие самотна душа. Тя не знаеше как да спечели симпатията на околните.

Лиана реши да поязди. Тя прекоси моста над Сома. После спря и обърна взор назад към замъка. Безмълвната непристъпност на каменния зид и белосаните кули я успокоиха. Само преди месец нейни врагове бяха сушата и студа, които заплашваха реколтата ѝ. Сега имаше врагове и зад крепостните стени. Трябваше да открие разрешение на дилемата. И тя се закле да го стори. Никога нямаше да допусне нейният дом да попадне в ръцете на сина на Лазар. Нямаше да позволи и на леопарда да измести златната лилия, която гордо се вееше над крепостния зид на Боа-Лонг.

Лиана пришпори коня към гората. Хармонията на пейзажа около нея ѝ действаше успокоително.

Лиана спря, когато стигна до обрулените от ветровете скали. Под тях бучеше нормандското море. Ужасът ѝ от водата се примесваше с възхищение. Загледа се в пелената от бели пръски, които се блъскаха

под нея. Зад гърба ѝ се извисяваше тъмносива цепнатина. Там двамата с Чианг копаеха сира за зарядите.

Вчера сутринта, по време на сватбената литургия, Лиана отправяше молитви към Дева Мария. Тогава мечтаеше за децата, които щеше да ѝ дари Лазар. Децата, които щяха да осъществят мечтите, закътани дълбоко в душата ѝ.

„Нашият съюз ще бъде непорочен!“ Тези думи звъняха подобно погребален звън в мозъка ѝ. Лиана никога не се беше чувствала толкова самотна. Зарови лице в дланите си. Ръкавите ѝ попиваха горещите, горчиви сълзи.

Докато ридаеше, на хоризонта се появи кораб. Когато вдигна поглед, той се бе изправил неочаквано пред нея. Платната бяха изрисувани с причудливи дракони. Над корпуса му тъканта пръхтеше като пъстропера птица. От мачтата се развяваше знаме с разгневен леопард.

Този звяр ѝ беше познат от писмото на Лонгууд и печата на крал Хенри. Сърцето ѝ подхвъркна към гърлото.

Английският лорд пристигаше!

ГЛАВА ВТОРА

Застанал на палубата на „Тоазон д’ор“, Ранд разглеждаше нормандския бряг. Зимното слънце го заслепяваше, но успя да види конника. Той препускаше към тъмносивите цепнатини на скалата. Подобно сребриста сянка, след минути гъвкавият ездач изчезна.

Ранд се разхождаше по палубата. Дразнеше го страха, който се бе появил при пристигането му. Градът, в който планираше да се настани, се гущеше сред високи скали. Запуснатите овощни градини и изсъхнали ниви явно бяха станали свидетели на насилие. За него Франция беше враждебна, разкъсвана от война, земя. Плячкосваха я собствени войници и английски нашественици. Варварството, белег на високопоставените, беше загнездило недоверие у обикновените хора. Ранд беше решен, че когато се настани в Боа-Лонг, ще бъде различен от останалите англичани.

Няколко жилави, почернели от слънцето моряци, се спуснаха да свалят платната. Веригите на котвата изскърцаха. Тя сякаш искаше, преди да се гмурне в дълбините, да провери здравината им. Завързаните коне зацвилиха радостно. Ветровете и хубавото време, неотклонно съпътствали ги, бяха съкратили пътуването от Саутхемптън на три дни.

Въпреки нетърпението на крал Хенри, Ранд не бързаше да се заеме със своята цел.

Наблизо се дочу въздишка. Към Ранд се клатушкаше Джак Кейд. Лицето му беше бледозелено.

— Не можах да свикна с този проклет пролив — оплака се той. — Моля се на свети Георги до края на деня да бъда на твърда земя. Да легна на удобно легло и... ако ми излезе късмета, между бедрата на някоя жена.

Ранд се засмя.

— Жени? Използваш ги доста безразборно?

— А ти изобщо не ги забелязваш, господарю.

— Жените са създадени да бъдат закриляни и уважавани.

Джак се оригна, намръщи се и почеса наболата си брада.

— Повярвай ми, господарю, просто не знам как обуздаваш мъжките си страсти?

— Това е част от рицарския самоконтрол.

— Напомни ми никога да не ставам рицар. Златните шпори не ми носят успокоение.

Ранд погледна своя оръженосец с обич. Комично лице, искрени очи, преливащи от чист хумор. Това бяха белези на човек, стъпил здраво на земята. Щастливец, който беше на голямо разстояние от строгите изисквания на рицарството.

— Бъди спокоен — каза Ранд. — Ти си доказал пълната си несъвместимост с всичко, което се нарича високи идеали и свещена вяност.

— Както винаги си прав — отговори Джак. Надвеси се през борда, за да повърне.

През палубата се разнесе подигравателен смях. Джак се извърна трмаво. Свали панталоните и разголи задните си части към моряка, който му се присмиваше. Подсвиркванията и дюдюканията се усилиха.

— Няма да уловиш риба с този съсухрен червей — подразни го някой.

Джак придърпа панталона си нагоре. Почеса нос.

Ранд се смееше и клатеше глава. Гледаше към брега, надвесил се през борда. Под флага на херцог Кларънс беше прекосявал много пъти Ламанша. Обикновено се вълнуваше от неизвестното. Този път беше спокоен, въпреки че ужасът отекваше в сърцето му като камбанен звън. Това пътуване тържествено известяваше края на мечтите му. Променяше живота му. Фактът, че служеше вярно на своя крал, малко го успокояваше.

— Господарю — подкачи го Джак, — през последните няколко дена беше много мълчалив. Не сме ли вече добри приятели? Кажи ми какво безпокои хубавата ти глава?

Ранд се вкопчи в перилата и попита:

— Защо аз? Защо кралят избра мен, за да се сдобие с тази френска земя?

Върху бледото лице на Джак цъфна усмивка. Вятърът рошеше рижавата му коса.

— За да те възнагради, задето разобличи заговорниците. А и пратеникът на Бургунди даде да се разбере, че херцогът ще одобри само най-изискания мъж за своята племенница.

Ранд стоеше мълчалив. Достойнството му не позволяваше да изкаже гласно мислите си. Хенри и херцогът на Бургундия бяха отнели правото му да решава сам.

— Ти трябва да бъдеш благодарен — продължи Джак. — Титлата ти дава богата съпруга и нейния замък. В Арундел имаше само неплодна земя за оран. Там зависеше от благоволения на графа.

Ранд го изгледа остро. В гърдите му клокочеше копнеж.

— Имах и много повече от това!

Устните на Джак се отпуснаха.

— Имаше твоята Джъстин. Как прие тя новината за годежа ти?

Ранд се завзира в огромните вълни, пенещи се по скалите. Морският пейзаж го връщаше към Джъсти — нежна като утринна роса и покорна като ангел. Като деца двамата бяха тичали щастливи през пшеничните ниви на Съсекс. Като младежи се бяха целували срамежливо, бяха си шепнали обещания. Тя беше слушала песните и мечтите му. Той беше наблюдавал сръчните ѝ пръсти как предат и тъкат. Беше си въобразил, че я обича. Най-малкото изпитваше привързаност и загриженост към нея. Опитваше се да се контролира и да ѝ бъде верен. Беше пожелал двамата да се сгодят още преди години, но се страхуваше да ѝ предложи живот, пълен с несигурност.

Сега вече беше късно. Притисна се още по-силно към перилото. Джъстин беше приела новините с изненадващо безразличие.

— Така и трябваше да стане — беше му казала простичко тя. — Баща ти е благородник от френски произход.

Отначало отговорът ѝ го бе объркал. Къде бяха нейния гняв, плача ѝ, защитата ѝ. Джъстин просто се беше сбогувала с него и беше дала обет като послушница в манастир. Според Ранд покорната ѝ реакция говореше за вътрешна сила. Възхищаваше ѝ се за това. Когато се обърна да отговори на въпроса на Джак, безсилен копнеж беше изкривил красивите му черти.

— Джъстин ме разбира — промълви тихо той.

— Може би така е по-добре. Винаги съм знаел, че двамата не си подходите.

Ранд го изгледа изненадан.

— Просто искам да кажа, че сте различни. Така, както ястреб се различава от пойна птичка. Джъстин е нежна и търпелива. Докато ти си човек на действието.

— Винаги ми е било хубаво с нея — настоя Ранд.

Джак повдигна вежди.

— Така ли? След като не те предизвика да зарежеш тази нечовешка клетва за целомъдрие, няма реална власт над тебе.

— Ако някой друг ми каже това, физиономията му щеше да се запознае с юмрука ми, Джак!

Ординарецът размаха заплашително сакатата си ръка. Три от пръстите ѝ бяха прерязани до основата си.

— Така ли се отнасяш с инвалид?

Ранд го потупа по рамото. Джак беше осакатен от отмъстителен френски рицар. Той никога нямаше да може да опъва тетивата на своя арбалет.

— Ще ни се наложи да живеем на тази вражеска земя.

— Мислиш ли, че жената ще се опита да ни изгони?

— Не знам. Но тя е на двадесет и една. Защо до сега не се е омъжила?

— Не искам да мисля за това — отговори Джак. Протегна ръка и плесна във водата. — Ти си убеден, че няма да ти хареса, нали, господарю?

— Как бих могъл, след като стои между мен и Джъстин?

Джак поклати червенокосата си глава.

— Знаеш, че не е така. От Джъстин те отдели рицарският обет!

— Така е — въздъхна Ранд. Винаги честен, той продължи: — Не мога да обвинявам Хенри. Лонгууд е важен за него. Опитва се да си осигури защита. Според него това е най-добрият начин.

Ранд се опитваше да загнезди в сърцето си чувство за отговорност към съдбовните цели. Но то беше хладно. Приличаше на пресушена от горчива бира чаша, след сладка медовина.

— Предполагам, че завоюването на френската корона, стои по-високо от желанията на един обикновен човек!

* * *

„Тоазон д’ор“ хвърли котва в малко, тихо пристанище. То беше вклинено между гранитни скали. Градът имаше вид на изоставен. Ранд дебаркира с осем човека охрана. Сред тях бяха началникът им Саймън и отец Батсфорд. Всички бяха с много коне и лъкове. Опустошените полета все още стояха пред погледа на Ранд. Раменете му натежаха от безпокойство.

— Проклетият град е безлюден — отбеляза Джак. — Това не ми харесва.

Под краката им хрущяха черупки и морски камъчета. Между каменните колиби с тръстикови покриви виеше вятър. Той сякаш оплакваше мъртъвци.

Ранд се приближи до голяма, ъгловата постройка. Над вратата ѝ се полюшваше грубо привързан сноп пшеница. През воя на вятъра се дочу мяукане. Ранд сведе поглед. Зад преобърнат варел се беше сгушило мършаво котенце. Без да мисли, той се наведе и го вдигна. Гладно, както за храна, така и за ласка, то сгуши главичка в широката му длан. Замърка доволно.

— Изповръщах си вътрешностите през пролива — измърмори Джак. — За какво? За една проклета котка!

— Спокойно, Джак — отговори Ранд. — Може би ще ти позволи да спиш с нея?

Мъжете се изхилиха, но продължиха да си разменят предпазливи погледи. Сякаш се страхуваха от това, което ги очакваше.

Ранд отвори вратата на странноприемницата с рамо. Без голям успех следобедното слънце се прокрадваше през прозорците. Те бяха облепени с пергамент. По пода бяха разпилени преобърнати столове и маси, както и изпочупени глинени съдове. Голямото огнище беше студено. Подобно посивели духове, в него лежаха дървета. Бяха готови да се разсипят и при най-слабото дихание.

Ранд несъзнателно погали котето.

— Градът е бил нападнат. Господи помилуй, французите плячкосват собствения си народ!

— И не са ни оставили нищо — отбеляза Джак, тършувайки из празния шкаф на стената. В кръчмата влязоха и останалите. Джак погледна към Ранд. — И сега какво, господарю?

От тавана се отлепи голямо парче хоросан. Приземи се точно върху главата на Джак. Като ругаеше яростно той се запрепъва сред

облаци от прах.

Ранд заоглежда мазилката отгоре. В единия ъгъл имаше малък отвор. Той беше покрит с талпи.

— Там има някой — каза той. Гредите бяха прекалено ниско за неговия ръст. Приведе се и почука леко по тях. — Идваме с мир — продължи Ранд на френски. — Покажи се! Няма да ти сторим нищо лошо!

Над главите им някой затрополи. Започна да пада още мазилка. Капакът се отмести. Отначало се показва огромен орлов нос. След това — изпито лице, обгърнато с обезцветена коса. Остър поглед прониза Ранд.

— Ти англичанин ли си?

Ранд почеса котето между отпуснатите ушички.

— Аз съм приятел. Слез долу, господине!

Лицето изчезна. Дочу се приглушен шепот. Спореха жени, хленчеха деца. Най-сетне се спусна една стълба. По нея заслiza старец.

— Казвам се Лажоа. Собственик съм на „Ръкойка пшеница“.

— Аз съм Енжеранд Фицмарк — представи се Ранд. — Лорд на Боа-Лонг. — Все още не беше свикнал с новата си титла. Изпитваше известно неудобство.

— Боа-Лонг? — Лажоа почеса посивялата си глава. — Не знаех, че е в английско владение?

— Цялата Пикарди принадлежи на Англия. Но някои дебели глави отказват да признаят това.

Лажоа погледна недоверчиво към останалите мъже, застанали по средата на пивницата му.

— Не сте дошли да рушите, нали?

— Не! Хората ми са предупредени, че плякосването е забранено. Дошъл съм да се женя, господине.

В старческите, избелели очи проблесна интерес.

— О! Говориш за племенницата на херцога на Бургундия? Госпожица дьо Боа-Лонг?

— Бих желал да се настаня тук. Поне докато изпратя съобщение и получа отговор. — Ранд подаде на старика шепя сребърни монети.

Лажоа се обърна към тавана и изкомандва грубо. Един по един се появиха пълничката му съпруга и двамата му сина. Те бяха на

възрастта на Ранд. Слязоха и шест деца. Отгоре продължаваше да се шуми.

— А останалите?

Лажоа изгледа войниците, които пристъпваха нетърпеливо от крак на крак. Ранд разбра за какво е загрижен възрастният човек.

— Първият, който посегне на някоя от жените, ще се прости с ръката си от собственото ми оръжие! — докато се заканваше, Ранд измъкна сабята си.

Лажоа го изгледа преценяващо. После примигна към свещеника. Въпреки че предпочиташе да въдворява ред с лъка и стрелите си, Робърт Батсфорд притежаваше и необикновен божествен авторитет.

— Може да разчиташ на думата на Негова светлост — каза той. Закръгленото му лице имаше тържествено изражение. В тихия му глас прозираше искреност.

Очевидно доволен, Лажоа извика нещо. Появиха се и жените. Децата се прилепиха към полите на първите две. Вторите две, явно девици, бяха с разпуснати коси. Стояха отзад. Страхуваха се да погледнат Ранд и войниците му.

Господи, помисли Ранд, принудени са да живеят като плъхове. Да се крият от сънародниците си. Обзе го желание да демонстрира доброто си чувство. Обърна се към своите хора:

— Въведете ред тука! Донесете запаси от кораба! Ще открием бандитите. Може би ще успеем да открием и нещо от плякосаното?

Мъжете се подчиниха с готовност на заповедите. Лажоа погледна Ранд с уважение.

— Ако върнеш дарохранилницата, името ти ще бъде благословено!

— Ще се опитам, Лажоа.

Ранд излезе на двора, където Саймън оседлаваше коня си. Стопанинът го последва. С мазолеста ръка той потупа животното по шията.

— Значи ти ще бъдеш господарят на Боа-Лонг?

Ранд кимна.

— Имаш ли нещо против това?

Лажоа въздъхна тежко.

— Като французин, би трябвало да имам. Но като собственик на странноприемница, ми е безразлично. Искам единствено спокойствие.

Ще ми бъде приятно единствено, ако спазиш обещанието си. Тези безобразия трябва да се прекратят — той се изплю. — Френските рицари разоряват земите ни. Изнасилват жените ни.

Ранд се стегна.

— Дали биха нападнали и Боа-Лонг?

— Не! Замъкът е много добре укрепен. Не си ли го видял още, господарю?

Ранд поклати глава.

— Боа-Лонг беше построен лично от Лъвското сърце. Синовете ти ще бъдат богати.

Ранд прокара пръсти през златистите си къдрици.

— Или ще прекратя своеволията, или ще се махна оттук! Познаваш ли господарката?

— Никога не съм я виждал, но преди години срещнах майка ѝ.

— Как изглеждаше? — попита Ранд.

Лажоа поклати глава.

— Какво мога да кажа за сестрата на Жан Безстрашния? — каза той и се захили дяволито. — Лицето ѝ би подхождало повече на кобила. Подобно на брат си и тя не беше красавица.

Ранд се опита да се усмихне.

— Моля се на Господ и по характер да не прилича на херцога на Бургундия — измърмори гостилничаря под нос. Спомни си тъмните дела, приписвани на безскрупулния благородник.

— Бащата на годеницата ти, господин Боа-Лонг, беше добър човек. И красив като принц. Обожаваше дъщеря си.

Докато яздеше по следите на разбойниците, Ранд мислено се молеше. Дано бъдещата му жена да бъде красива и добра, като баща си! После прогони тези мисли. Въртеше се неспокойно върху седлото. Изпрати двама от мъжете си на юг. В гората отпечатъците от копита се разпиляваха. Явно бандитите се бяха разделили. Ранд не се страхуваше да язди сам. Събитията от последните няколко седмици го бяха заредили с енергия. С удоволствие би я излял върху главите на негодниците, които тероризираха старци, вдовици и сираци.

Яздеше под сивите клони на тополите. В тревата забеляза дялан, каменен знак. Това беше самотна, стилизирана лилия. Неприятно изненадан, той разпозна емблемата на Боа-Лонг. Завърза коня и продължи пеш. Заобиколи няколко дървени постройки и се насочи към

реката. Над нея се надвесваха острите, каменни кули на замъка. Неволно възкликна от възхищение. Погледът му се полюбува на дебелите зидове, закръглените кули и високите прозорци. Съзря кръста на параклиса и желязната решетка на крепостната порта.

По някаква странна приумица, от назъбените върхове се цъкляха каменни създания. Грифони и горгони бяха готови да бранят укреплението. Подобно остров, сътворен от човека, замъкът беше заобиколен от вода. Отпред реката беше дълбока. Отзад имаше ров, пълен с вода. Той гледаше на север. Дълъг проход обхващаше Сома. За тази крепост жадуваше Хенри.

Това е моят дом, помисли Ранд. Кралят ми го повери. Аз трябва да бъда достатъчно смел, за да го взема. Но не още, предупреждаваше се сам, докато се връщаше обратно през гората. Прибързаността криеше опасност от грешки.

Мислите му се върнаха към бъдещата му жена. Белиана! Госпожица дъо Боа-Лонг! Тигрицата и нейната бърлога. Ранд се усмихна на сравнението. На негова страна бяха могъществото на Англия и силата на закона. Как би могла да му се противопостави?

Скрила оръжието си под дълго, кафяво наметало, Лиана премина под арката на портата. Жофроя, който я пазеше откъм реката, наведе глава.

— На разходка ли, господарке?

Тя спря и кимна.

— Мислех, че ще бъдеш със съпруга си?

По-скоро бих излязла със змия, помисли младата жена.

— Лазар е излязъл с управителя на имението.

— Не се отдалечавай много, господарке. Разбрахме, че вчера бандити са нападнали крайбрежното селище.

Лиана наистина искаше да се разходи по-надалеч, но премълча. Не искаше да тревожи хората си излишно.

— Значи отдавна са избягали. Не вярвам да имат наглостта да нападнат Боа-Лонг. Не и с неговите оръдия. Особено онези, с въртящите се дула ще издухат чак до Кале всеки неканен гост.

Жофроя изсумтя нещо. Загледа се през моста над реката. Лиана разбра, че го е обидила. Беше изтъкнала достойнствата на оръжията, а

не храбростта и доблестта на войниците. Приблужи се до него.

— Оръдието е безсилно без силни ръце и бърз ум, които да го управляват.

Изражението на Жофроа омекна.

— Бъди предпазлива!

Както винаги Лиана прекоси моста, без да поглежда надолу. Ако го направеше, щеше да види страховитото блещукане на водата. Да почувства замайващото отвращение на непреодолимия страх. Вместо това тя впи поглед в дебелиите греди под дървените си обувки.

След един час се озова в сърцевината на имението. Беше се отдалечила достатъчно от замъка. Искеше да изпробва новото оръжие насаме. Хората от крепостта сигурно щяха да се разтреперят от него. Страхуваха се от новите постижения на Чианг. След още един час се озова в Йо. Без съмнение там вече се бяха разквартирували англичаните. Лиана потръпна. Не беше необходимо да се показва там. Натрапникът и без това щеше да я открие съвсем скоро. Трябваше да се подготви за срещата. Свали наметката си. Престилката ѝ беше натежала от торбички с барут и оловни топчета. Усмихна се. Чианг единствен оценяваше интереса ѝ към този род занимания. Също като нея вярваше, че стрелбата е най-надеждната защита.

Тя стисна револвера. Обви пръсти около месинговата цев. Върху нея Чианг беше инкрустирал красива лилия. Погали грацилната пръчица на затвора. Мислено благослови новото си оръжие. Обърна се. Прицели се в едно закръглено животинче на няколко метра от нея. Заекът, неподозиращ за своя враг, се разхождаше из шипките. Жива мишена. Идеална възможност да провери точността на револвера. Ако Лонгууд се окажеше твърдоглав, тя трябваше да бъде много умела.

Изведнъж ѝ стана весело. Измъкна едно оловно топче. Нагласи го в цевта. Припомни си инструкциите на Чианг и добави малко барут. Стори ѝ се, че се поувлече малко, но нагласи затвора. После коленичи и опря дръжката на рамото си.

Като примигваше срещу киселия дим, тя се съсредоточи върху жертвата си. Стегна ръка. Спокойно, каза си Лиана. Револверът е безполезен, ако ръката ти трепери. Затвори едното си око, пое дълбоко дъх и започна да натиска спусъка.

— Браконьерите предпочитат арбалет, госпожице. Тяхното предимство е, че са безшумни — дочу се нечий шепот зад гърба ѝ.

Изненадана и стресната, Лиана натисна бързо спусъка. Оглуши я разкъсваща експлозия, която задръсти ноздрите ѝ с миризма на прегрята сярра. Революерът я ритна жестоко. Захвърли я назад, срещу нещо голямо, топло и... дишащо.

Ядосана от собствената си глупост, тя се извъртя бързо на ръце и колене. Пригответи се да излее гнева си върху войника, дръзнал да я проследи от замъка до тук.

Обърна се.

Той ѝ се усмихваше.

Безкрайната ѝ изненада и чудесната му усмивка погълнаха желанието ѝ да се изправи. Подпря се на земята и загледа нагоре. Смаяният ѝ поглед затанцува по безкрайната дължина и ширина на един русокос мъж.

Той вдигна револвера, остави го настрана и заговори. Лиана не чуваше нищо, защото ушите ѝ пищяха. Първата ѝ мисъл, ако изобщо можеше да се нарече така, беше, че е попаднала на някакво митично, скандинавско божество. Със сигурност тяло с такава чудовищна сила и лице с такава необикновена красота, не можеха да принадлежат на човешко същество.

Видението протегна ръка. Лиана се отдръпна назад. Изплаши се, че ако го докосне той ще се изпари, подобно мараня над полето. Устните му се движеха, но тя продължаваше да не го чува. Той наклони глава на една страна. Изражението му беше леко озадачено и може би малко развеселено.

Това не беше никакъв отмъстителен, северен бог, а всеопрощаващо създание. Ангел може би... Не, архангел! Но със сигурност от най-висок ранг. Красивата му усмивка беше пропита с невинност. Тя придаваше на устните и очите му небесно съвършенство.

Паникьосана, та забеляза, че очите му не бяха просто зелени. Те излъчваха девствена зеленина на пронизан от слънцето млад лист. В дълбините им се забелязваше болка и опрощение на светец, изрисуван върху прозорците на църква.

Той отново заговори. Този път тя го чу.

— Не се страхувай от мене!

Наведе се, грабна я през кръста и я изправи на крака. Това не му костваше никакво усилие. В този момент Лиана осъзна причината за

полета на своята фантазия. Прегръдката му беше силна. Каdifеният му глас сякаш успокояваше разпилените ѝ чувства. До нея се притискаше мъжко тяло. В ушите ѝ звучеше мъжки глас.

Обезпокоена, тя се отдръпна назад.

— Кой сте вие?

Той се поколеба. Изчака, за да се успокои сърцето ѝ.

— Ранд — отговори той протичко. — А ти, хубавице?

Тя също за миг замълча. Беше я нарекъл „хубавица“. Обръщаше се към нея, като към обикновена жена. Какво ли щеше да ѝ каже, ако знаеше, че тя е господарката на Боа-Лонг? Несъзнателно докосна брадичката си. Неопределеността в една анонимност я заинтригува. Лиана имаше нужда от нея. Лазар беше унищожил доверието, което можеше да храни към непознати. За това отговори само:

— Лиана.

— Лицето ти е цялото почерняло, Лиана.

Раздразнена от насмешката и неодобрението в очите му, тя докосна лицето си. Погледна почернелите си като сажди пръсти. Горещият барут се беше размазал по лицето ѝ.

— Аз... сложих малко повече заряд — оправда се тя.

— Така изглежда — той взе ръцете ѝ и я привлече надолу към покритата с орлова папрат земя. — Разбирам малко от тези неща.

— О, Господи, но мога и сама! — възкликна самодоволна Лиана. — Трябваше да се доверя повече на науката, а не на собствените си очи!

— Хайде, хубавице, кой може да предвиди всичко?

Лиана отново осъзна, че е по-добре да не се разкрива пред този непознат. Ако се окажеше някой от бандитите, госпожица дъо Боа-Лонг щеше да бъде много ценен заложник. А ако беше англичанин... Тя отхвърли това подозрение. Френският му беше освободен от широкия и плосък акцент на чужденеца.

— Баща ми... беше артилерист. Той ме запали по оръжията.

Той се намръщи и изгледа почернелия револвер.

— Тогава баща ти е бил глупак!

Тя вирна глава, но устоя на напора да защити баща си. Реши, че е по-добре да се придържа към създадената илюзия.

— Не се движи — нареди той. — Аз ще те изчистя.

Лиана не беше от покорните, които лесно се подчиняват. Но все още се бореше с шока, предизвикан от експлозията и изненадващата среща с чудно красивия непознат. Остана неподвижна. Той извади от ризата си малък пакет. Разгъна парче хляб, обвито в кърпа. Започна да изтрива лицето ѝ. Леките му, нежни движения, я успокояваха. Но странната интимност на допира възвърна нейния гняв.

— Защо се промъкна зад мене? Защо прекъсна стрелбата ми?

— Така — каза той, като привърши с брадичката ѝ. — Това беше мой дълг. Ти се целеше в женска, която кърми.

Лиана се навъси.

— И как разбра това?

— По фигурата ѝ. Тя не е толкова пълна, колкото изглеждаше. Само че сега има много мляко.

Лиана се молеше да не е изчистил добре лицето ѝ. Можеше да забележи как се изчервява.

— Ти не би искала да простреляш кърмеща майка, нали?

— Разбира се, че не! Просто не се замислих върху това.

Той ѝ подаде хляба.

— Гладна ли си?

— Не, благодаря. Не ловувах, за да се нахраня.

— Значи ти беше нужна просто жива мишена? — попита той с мек укор.

— О, Господи! Не съм някой безнравствен убиец! Просто исках да изпробвам револвера си върху подвижна мишена.

— Съмнявам се, че госпожа Зайка, щеше да оцени разликата!

Тя сви рамене.

— Вероятно и без това нямаше да я улуча. Не се целя добре. А и оръжието е недодялано.

Подобно родител, който изтрива сълзите на своето дете, той погали зацапаното под лявото ѝ око.

— Очите ти са сребристи, хубавице!

— Сиви.

— Сребристи! Приличат на облак призори.

— Сиви! Приличат на стените, които пазят замъка.

— Не съм съгласен, хубавице. Имам вкус за такива неща. Камъните не задържат светлината. И не я отразяват. Докато очите ти... — той почистваше дясното. — Те със сигурност го правят!

Малко по малко Ранд разкри лицето ѝ. Подобно пъпка на слънце, възхищението и удивлението му нарастваха. Той беше дошъл да претърсва за бандити и да огледа имението си. Вместо това се беше натъкнал на хубаво момиче, което изпробваше оръжието си. Две изненади! И едната, учудващо, беше добре дошла.

Като отметна настрана светлата ѝ къдрица, той изтри и последната сажда. Черният прах упорито се беше вкопчил в миглите и веждите ѝ.

Тя го гледаше с огромни, немигащи очи. Лицето ѝ представляваше овал от прелестни черти. Въпреки черните следи, той можа да отгатне, че кожата ѝ има оттенък на лилия, а страните и устните ѝ наподобяваха ябълков цвят. Гледката, която се разкриваше пред него вля в тялото му нов живот.

Завладя го неканената мълния на особено чувство. Той желаше това момиче. Изгаряше по нея с копнеж, какъвто не беше изпитвал по Джъстин. Призова на помощ всичките си клетви за целомъдрие. Устоя на мисълта, че наоколо нямаше никого. Въздействаше му не толкова женската ѝ красота, а изразителността на чертите ѝ. Очите ѝ бяха съхранили толкова дълбока изисканост, че образуваха сенки в сребристите дълбини. Устните ѝ бяха плътни и пламенни. Очарователен беше начинът, по който белите ѝ зъбки прехапваха долната устна.

Пред яростната атака на страстта, годините на въздържание избледняха. Ранд обгърна лицето ѝ с огромните си длани. Палците му започнаха да милват страните ѝ.

— Никога не съм виждал лице, като твоето, Лиана! — каза той нежно. — Поне не, когато съм бил буден.

В погледа ѝ проблесна тревога. Отдръпна се.

— Ти не си отгук! Говориш като гасконец.

Той се усмихна. Явно наследството от баща му даваше своите плодове.

— Но аз съм гасконец. Поне част от мен. А ти си тукашна. Изразяваш се като нормандка.

— Да не си бандит? Да не би да гориш, грабиш и изнасилваш?

Той се изсмя.

— Предпочитам ги не в същия ред. А ти сигурно си браконьерка?

Лиана се сви отбранително.

— Със сигурност не! Аз имам право да ловувам из земите на Боа-Лонг.

Ранд стана подозрителен.

— Дошла си тук от крепостта?

— Да!

Ранд трябваше да сведе поглед, за да прикрие интереса си. Дъщеря на артилерист? Но все пак трябва да е благородничка, щом има тези права? Въпреки домашнотъканите дрехи, говора и маниерите ѝ издаваха, че не принадлежи към прислугата.

— Баща ти е бил оръжеец — промълви той бавно. — Имаше ли някаква титла?

— Не! — Лиана го изгледа предпазливо.

— Говориш без диалект?

— Получих добро образование.

— С какво се занимаваш в Боа-Лонг?

— Аз съм... компаньонка на домакинята.

Той кимна.

— Разбирам. Нормално е една дама да се обгражда с млади момичета. Така ще се научат на обноски — Ранд вдигна вежди. — Артилерията едва ли учи на такива!

— Но е много по-необходима от преденето и шиенето!

— И много по-опасно. Господарката ти знае ли за експериментите ти с револверите?

— Разбира се — усмихна се тя.

— И одобрява това?

Последва величествено кимване.

— От цялото си сърце.

Ранд въздъхна. Каква трябва да е тази жена, бъдещата му съпруга? Как можеше да позволява на такова младо момиче да си играе с оръжие?

Лиана не сваляше поглед от него. Ранд разбра, че с въпросите си, беше изострил нейната подозрителност. Инстинктивно той беше скрил от момичето истинската си самоличност. Сега беше доволен от това. Съвсем скоро тя щеше да научи, че той е Енжеранд Фицмарк, английският рицар, дошъл да получи господарката ѝ и нейния замък. В момента той искаше за нея да бъде просто Ранд.

— Навлязъл си в чужди граници — отбеляза тя, като посочи сивеещите тополи в далечината.

— Да — отговори той.

Пое ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи. Дланта ѝ беше малка, но силна. Беше се настанила в неговата, като малка птичка в гнездото си.

— Ела — подкани я Ранд. — Искам да бъда сигурен, че твоят изстрел не е изплашил коня ми. Иначе как ще се върна в Гаскония?

Пусна ръката ѝ. Наведе се да вдигне наметалото и престилката ѝ. Тежестта ѝ го изненада. Бръкна в един от джобовете и я погледна.

— Не знам защо очаквах тук да откроя цвете? Ти си един подвижен арсенал!

Лиана вдигна револвера. Постоя неподвижно, докато Ранд завърже престилката и я обгърне с наметалото. Позволи си ръцете му да се забавят върху раменете ѝ.

— Твоята господарка не бива да ти разрешава да правиш това! — безмълвно той се закле, след като завладее замъка, да я възпре от подобни занимания.

Когато тръгнаха, Лиана отбеляза:

— Моята господарка съзнава необходимостта от това.

— Необходимостта?

Малките ѝ дървени обувки подритваха полите. Походката ѝ беше гъвкава и енергична.

— След като Едуард III противопостави леопардите на Англия на лилиите на Франция, за нас вече няма спокойствие.

Ранд удивен се вираше в нея. Лиана беше загадъчна смесица от невинност и практичност. Откровена и нежна, същевременно изпълнена с духовна сила, тя събуждаше властни желания у него. Ранд я поглеждаше отстрани. Опитваше се да си внуши, че тя не е негов тип жена. Изглеждаше като момиче, олицетворило образа на трубадур, но поведението ѝ противоречеше на тази представа. Джъстин, припомни си той, никога не беше се интересувала от политика.

— Франция е повече във война със себе си, отколкото с Англия — отбеляза той. — Крал Шарл е изкуфял глупак. Избите на благородниците са претърпани, докато селяните гладуват.

— И мислиш, че узурпацията на Хенри ще реши проблемите?

— По-добре е на трона да седи здравомислещ англичанин, отколкото луд французин!

Лиана внезапно спря и го изгледа.

— Ти си французин. Под чий флаг ще се биеш? Чия кауза би защитил?

Ранд преглътна, после се усмихна.

— На вдовиците и сираците, разбира се.

Конят му си пасеше спокойно. Наблизо стоеше обветрен каменен знак. Четирите му ръце изобразяваха кръста на свети Катбер. Животното вдигна глава. Пъстрите му хълбоци блестяха под студените лъчи на мартенското слънце.

Лиана спря. Огледа коня и се обърна към Ранд.

— Мисля, че ми дължиш обяснение — настоя тя. Сребристият ѝ поглед се плъзна по тялото му, от върха на русата му глава, до шпорите върху изцапаните му ботуши. — Облечен си обикновено, но конят ти не е за оран!

Ранд трепна вътрешно. Тя беше прекалено умна, за да бъде подведена лесно.

— Чарбу ми е подарък.

Ръката му потърси подутината на амулета, скрит под ризата. Хенри му беше дал този кон, заедно с още много подаръци. Всички те бяха нишки от паяжината, която го оплиташе и го задължаващи да се подчинява.

Лиана прибра револвера. Приблужи се до животното.

— Чарбу — прошепна тя, като галеше красивата му, блестяща муцуна. — Хубаво, силно име. Разкажи ми, Чарбу за своя господар? Дали наистина идва от Гаскония? Дали те язди само при разходка?

Конят тръсна глава. Очевидно беше заплепен от момичето, опряло се на шията му. Ранд стоеше безмълвен. След доста време се осъзна и закрачи напред.

— Ако си решила, че съм бандит, защо не припадаш и не крещиш?

— Аз никога не припадам — отговори Лиана самодоволно. — И не крещя. А ти не отговори на въпроса ми!

— Аз съм... странстващ рицар. Лиана, кълна ти се, че нямам нищо общо с разбойниците! Но с теб бих яздил с удоволствие. Позволи ми да те отведа до Боа-Лонг!

— Не — побърза да отговори тя. — Мисля, че е по-добре да стоиш далече от замъка!

„Защо? — учуди се той. — Дали там не третираха жестоко нарушителите? Господи, дали господарката не наказваше Лиана?“ Той докосна една къдрица, спуснала се върху челото ѝ. Почувства я като коприна между пръстите си.

— Наистина ли Боа-Лонг е толкова негостоприемно място?

— Страхувам се, че трябва да стане — отговори тя.

В погледа ѝ блестеше неизречено съжаление.

Ранд почувства неудържим порив да я прегърне. Да я обгради с нежност, разцъфтяла в сърцето му.

— Разреши ми да те отведа поне до пътя!

Лиана се разочарова от себе си. Той беше настоял и беше надделял. Докато язدهа, револверът ѝ висеше от страни. Ръцете ѝ обгръщаха кръста му. Ранд разбра, че тя често събира трохи, за да храни семейство лястовици, свили гнездо в назъбения парапет на бойницата. Той ѝ разказа, че композира мелодии, които свири на своята арфа. Тя призна слабостта си към захаросани плодове, а той — че обича да разказва весели истории на своя кон.

След това дълго мълчаха. Ранд се обърна и попита през рамо:

— За какво мислиш, Лиана?

Тя отговори тихо. Толкова тихо, че той едва я чу.

— Мисля, че се появи прекалено късно!

Гласът ѝ преливаше от тъга. Нещо вътре в него го заболя. Ръката му намери нейната.

— Прекалено късно за какво, Лиана?

Тя се отдръпна.

— За... нищо. Няма значение!

Нейната меланхоличност го озадачи, но той не попита повече. Ако имаше нужда от ухажор, той не би могъл да ѝ помогне.

Стигнаха до гъсти брястове. Лиана пожела да слезе от коня. Ранд скочи на земята. Хвана я през кръста и я свали долу.

— Лиана? — прошепна той. Гласът му беше дълбок и дрезгав. Повдигна брадичката ѝ с пръсти. — Грижи се за себе си, хубавице!

— Добре. И ти също.

Погледите им се срещнаха. Задържаха се за един бездиханен миг. После тя се усмихна. Всичко вътре в него закрепя от радост и страх. „Господи, дали ще ми прости, след като разбере кой съм?“

Дланите му обгърнаха лицето ѝ. Бавно, подобно лунатик, той се наведе. Движеше го сила, която отменяше всички строги правила, на които беше научен. Отначало устните им се докоснаха леко, изучаващо, търсещо. После се сляха в целувка на отчаяна всеотдайност. Високи, разбиващи вълни, издигнаха душата на Ранд. Той искаше да погълне това смело създание, ухаещо на сапун и сяр. Усети вкус на пролет.

Клетвите, които беше произнесъл, започнаха да изчезват. Но в него се загнезди чувство на вина. Дали му харесваше или не, той беше сгоден за друга жена. Като целуваше Лиана, той пренебрегваше своя дълг към господарката. Омаловажаваше годините, през които беше верен на Джъстин.

Бавно, без желание, той я освободи. Отдръпна пръсти от бяло русите ѝ коси, разпилени по раменете ѝ. Лиана имаше вид на вълшебно видение.

— Аз... По-добре е да вървя — каза неуверено тя.

Усещаше как вибрира всеки нерв у нея. Притисна устни, за да задържи там дъха му. Да запомни завинаги докосването му. Заплененото ѝ сърце копнееше да го помоли да отиде с нея. Но разумът ѝ я предупреди да не го прави. Въпреки че бе жертва на коварността на Лазар, все пак тя беше омъжена жена. Срещата с този непознат беше акт на прелюбодеяние.

„Един ден — помисли си тя. — Ако го бях срещнала само преди един ден, животът ми щеше да бъде различен. Този гасконски рицар нямаше да се измъкне от спалнята ми. Нямаше да ми откаже да имам дете.“

Овладеяла тъгата си, тя добави:

— Предполагам, че трябва да продължиш пътуването си?

— Предполагам...

Изглежда така отчаяно не му се искаше да си тръгне, колкото на нея да го пусне.

Внезапно въздухът беше разцепен от ясните тонове на бойна тръба. Разпознала звуците, тя замръзна. Тези трели можеха да означават само едно — вуйчо ѝ беше пристигнал от Бургундия. Реалността се стовари отначало върху слуха ѝ. Раздра фантазиите, които си беше изградила за този златен архангел.

— Кой пристига? — попита той. Опитваше се да се взре в далечния път.

— Един... високопоставен гост — измърмори тя.

Мислите ѝ вече бързаха. Дали кухнята беше готова да посрещне друг празник? Дали салонът беше достатъчно представителен? От устните ѝ се откъсна тихо проклятие.

— Баща ти ли те научи и да ругаеш? — попита Ранд.

Тя му се усмихна ослепително.

— Това съм го научила сама.

Тя придоби сериозен вид. Жан Безстрашният беше пристигнал, за да се срещне с нея. А тя беше покрита със сажди и воня на барут.

— Трябва да бързам! — Лиана издърпа ръката си от неговата. Грабна револвера от седлото и хукна към замъка.

— Почакай малко!

— Не мога да се бавя — извика тя назад.

— Кога ще те видя пак?

— Аз... Ние не трябва... Аз не мога... — обзета от нерешителност, Лиана забави крачка и се обърна. Тръгна към него. Имаше да обяснява толкова много, а нямаше време.

— Но трябва да те видя отново на всяка цена!

Настойчивата нотка в гласа му я накара да спре. Загледа се в него — осветено от слънцето видение, обградено от синьо небе и напъпили дървета. Сърцето ѝ се преобърна. Очите му светеха с дълбока, вътрешна светлина. Лиана знаеше, че това сияние ще я владее до края на дните ѝ. Той я гледаше така, сякаш животът му зависеше от отговора ѝ.

— Да се срещнем на мястото, където е кръстът на Катбер — предложи той.

Тръбите зазвучаха отново. Стреснаха я и изпълниха сърцето ѝ с безнадеждност.

— Но защо? — попита тя дрезгаво.

Лицето му се разтвори във вълшебна усмивка.

— Защото — извика той, — мисля, че те обичам!

ГЛАВА ТРЕТА

Мислите ѝ бяха заети с внезапното пристигане на вуйчо ѝ. Сърцето ѝ беше впримчено от прощалните думи на Ранд. Лиана прекоси моста. Застана пред крепостната стена. Дано да не ме забележи, молеше се мислено тя. Моля те, Господи, позволи ми поне да оправя външния си вид! Пъхна се под кървавочервения флаг с кръста на свети Антони. Насочи се към централната кула на крепостта. Пред краката ѝ се мотаеха пилета. Те се разбягаха, когато се препъна и се намери на колене сред тях.

Лиана примигваше и яростно кълнеше. Прахът се разнесе и гледката се проясни. Срещу нея сърдит и безкомпромисен стоеше вуйчо ѝ. Взираше се в нея с немигащи сини очи. Протегна ръка, за да я вдигне. Широкият му ръкав беше обточен с катеричи кожи.

— Цялата вониш на сяра!

Лиана се изчерви. Сред хората от свитата му се разнесоха смехове. Херцогът на Бургундия ги умълча с един-единствен поглед.

Сконфузена, тя посочи револвера.

— Бях навън да пострелям.

Вуйчо ѝ изви поглед към небето и пое дълбоко дъх.

— Пет минути, Белиана! Имаш пет минути да се справиш и да се явиш в салона. Искам да те видя като дама, а не като мъжкарана, дошла от тресавищата.

Лиана кимна покорно.

— Да, Ваша Светлост — измърмори тя и полетя към покоите си.

Точно след четири минути вече беше облечена в най-хубавата си рокля. Кралско синьото подхождаше на сребристия газ, с който беше покрила косата си. Обилното количество розова вода беше изличило и последните следи от барут по лицето ѝ. Лиана погледна надолу. Там тежкото кадифе шумеше около пантофите ѝ. Анонимната „хубавица“, омагьосала Ранд, вече не съществуваше. Тя копнееше да скъта образа му в сърцето си. Да се наслаждава тайно на клетвата му за любов. Но вуйчо ѝ я очакваше.

Когато наближи салона, тя забави крачка. Вирна глава и се втурна да се противопостави на най-всесилния мъж във Франция.

За приятели и врагове той беше Жан Безстрашния. Държеше политическия пулс на кралството в стоманена примка. Безскрупулен и студен като камък, херцогът гореше от страст към интригите и тайните дела. Заради него страдаха много хора. Други умираха по негова заповед.

Щом го поздрави обаче, Лиана видя в погледа му единствено обич. Притисна се към гърдите му. Както винаги там висеше неговия талисман. Ръката, която погали косите ѝ, беше изпълнена с нежност. Студеното, подозрително сърце на Жан все още съхраняваше малко топло местенце. Там беше поставил единствено осиротялата си племенница.

— Така е по-добре, малката ми — каза той. — Много по-добре. Ти си красива!

Лиана кимна, приела комплимента. Предпочиташе вуйчо ѝ да беше забелязал новите установки на оръдията. Тя и Чианг бяха работили много упорито, докато ги изкусурят.

— Ела, да се постоплиш край огъня — покани го тя, като взе студената му ръка.

Но херцогът посочи задната част на салона.

— Бих искал да поговорим насаме, момиче!

Тя го заведе в своя апартамент. Изчака го да седне и кацна неспокойно в края на една табуретка.

Очите му бълваха тъмни пламъци. Гледаха я преценяващо. Когато си пое дъх, въздухът навлезе шумно през ноздрите му.

— Твоето неподчинение нямаше да ме нарани, Белиана, ако не те обичах толкова много! — гласът му беше тих.

Неочаквано в гърлото ѝ се сви буца.

— Нямах друг изход. Крал Хенри щеше да превърне Боа-Лонг в английски бастион!

— По-добре английски бастион, отколкото френска развалина. Къде е този твой съпруг?

— Язди из имението с управителя.

— Познавам Лазар Мондрагон — устните на Бургунди се изкривиха от антипатия. — Преди няколко години идва при мен, да ме моли за услуги. Аз го изгоних — като галеше сребристите катеричи

кожи по яката си, той добави: — Говори се, че Мондрагон е обичал безумно първата си жена. Едва преживял смъртта ѝ. Мислиш ли, че и теб ще цени така?

— Не ми е необходимо неговото уважение, а името му!

Херцогът въздъхна.

— Иска ми се да беше направила по-добър избор, момичето ми!

— Мислех, че искаш изобщо да не се омъжвам, вуйчо.

— О, това не е вярно! — чувството за безизходност помрачи лицето му. — С този брак си се подлъгала. Изпуснала си шанса за брилянтен съюз.

Лиана се засмя насила.

— Какво искаш да кажеш, вуйчо?

— Говоря сериозно, Белиана. Пазех те за английския благородник.

Лиана отначало се изненада. После изведнъж осъзна всичко. Ето защо крал Хенри се беше намесил в живота ѝ.

Разочарована, тя все пак осъзна, че е била пионка в ръцете на вуйчо си. Една мъничка шахматна фигурка в политическата му игра. Съюзът с Англия би го издигнал до зенита на неговата мощ. Щеше да му помогне да победи своя омразен враг — граф Бернард Арманяк, който сега манипулираше полуделия френски крал.

Отвратена от догадките си, Лиана си пое дълбоко въздух.

— Моята преданост започва и свършва с Боа-Лонг и Франция. Няма да ме подлъжат обещанията за никаква титла.

— Не трябваше да действаш, без да се посъветваш с мене, Белиана!

Тя не можеше да го погледне в очите. Вуйчо ѝ щеше да забележи, че племенницата му няма доверие в него. Поне вече не се съмняваше, че обичта му към нея беше по-малка от страстта му към интригите.

— Вуйчо, твоето попечителство над мен приключи миналия декември. Тогава станах пълнолетна. Свободна съм да се омъжа, за когото си искам. Имам и свободата да реша, че няма да се подчиня на крал Хенри.

— Това са предателски слова, млада госпожо!

— Той не е мой господар!

— Но има право да бъде такъв. Иска земите, извоювани от неговия дядо Едуард III. Хенри ще потърси правата си и по военен път.

Един съюз с него би бил много благоразумен.

Изражението на херцога беше добре познато на френските принцеси. От него те изпадаха в ужас. Но когато вдигна поглед, Лиана дори не трепна. Сребристосивите ѝ очи издържаха погледа му. Брадичката ѝ беше вирната упорито. Седяха и се гледаха. Накрая, макар и неохотно, херцогът ѝ се възхити.

— Ако повече французи имаха твоята решителност и патриотизъм, Хенри не би имал претенции върху земите ни!

Той се запъти към камината. Пламъците очертаха хлътналите му страни. Внезапна нежност затрогна Лиана. Вуйчо ѝ заемаше трудна позиция. Жан беше защитил обикновените хора от лудостта и раздорите, обхванали френския двор. Така си беше осигурил врагове сред благородниците. Пропъден от Париж и противопоставен на Арманяк, той очевидно търсеше съюз с Англия.

— Младият Хенри иска да си осигури френския престол — каза Жан. — Той е упорит. Има собствено мнение. В амбициите му няма скрупули. Не постъпва необмислено.

— Това е хубаво, Ваша Светлост. Но аз няма да отстъпя Боа-Лонг на никого! Моят Крал и моят Народ не заслужават да отстъпя пред армията на Хенри.

— Твоят народ — подигра я херцогът. — Кои са тези хора? Повечето приличат на деца, които сменят позициите си като вятъра в морето. А крал Шарл? Проклетата да е побърканата му душа! Той е кукла в ръцете на Арманяк. Франция има нужда от твърда ръка. Хенри...

— ... е поредният английски узурпатор — довърши вместо него Лиана.

Херцогът въздъхна.

— Ти мислиш, че си осуетила плановете му? Така само отлагаш събитията. Но Хари, за мое успокоение, много прилича на тебе. Той има силна воля, умен е и е пълен с енергия — Жан се върна и седна на стола си. Дълго време остана замислен. После попита: — Какво знаеш за Лонгууд?

— Само онова, което мога да прочета между редовете на надутото му послание. Този Лонгууд е аутсайдер. Някакво парвеню. Титлата му е дадена едва преди месец. И той е предател, подобно баща си Марк дьо Боманоа.

— Боманоа не беше предател, Лиана. Той просто не успя да събере пари, за да се откупи от Арундел.

— Предател или не, неговия незаконороден син никога няма да получи Боа-Лонг!

Херцогът поклати глава.

— Ти си едно отчайващо, твърдоглаво дете. Постоянно се месиш в мъжките работи.

— Само в онези, които засягат мен и моя народ, вуйчо — като видя, че лицето му потъмня, тя се приближи и пое ръката му. В играта, която играеше херцогът на Бургундия залогът беше независимостта на французите. — Какво ще правиш сега? — попита тя.

— Това, което считам, че е необходимо — отговори той.

Мълчанието му я изнерви повече, от всички най-коварни думи.

За първи път в живота си Лиана усети, че не се притеснява толкова много за тържеството. При друг такъв случай щеше да накаже прислугата, че сервира сърнешкото в недотам добре полирана чиния. Острият ѝ поглед щеше да забележи, че задушеното с мозък и плодове е поставено далеч от централната маса. Че сладкишите, с формата на френската лилия, са прегорели.

Вместо това, умът ѝ постоянно се въртеше около проблемите, подобно пръст, около сърбеж. Жан явно беше решен да подкопае стремежа ѝ да защити Боа-Лонг. Семейство Мондрагон се перчеха с новия си статут. Но над всичко изплуваше сладостния копнеж по Ранд. В мислите ѝ витаеше неговото смайващо изявление. Божественият му вид държеше сърцето ѝ в постоянен екстаз. Всичките Мондрагон не обръщаха внимание на недоволството на херцога. Веселяха се от все сърце. Лазар постоянно нареждаше да се носи още вино. Подвикваше на музикантите да пеят по-звучни песни.

Преизпълненият със задоволство Жерве вдигна чаша:

— За моята майка — каза той, като кимна свойски към Лиана. — Две години е по-млада от мен и се моля да не ме заобича сяло.

От по-далечните маси се повлече смях.

Лиана пламна от гняв. Метна поглед към вуйчо си, седнал вдясно от нея. Само тя разбираше значението на неговото мълчание.

Проклетият и наивен Жерве! Нямах да говори така, ако съзнаваше колко е малък шанса да получи Боа-Лонг.

Неочаквано се намеси Маса. Тя оправи гарвановочерната къдрица, паднала върху рамото ѝ. Обърна се смело към херцога.

— Твоя Светлост — каза тя, като пърхаше с мастилениците си ресници. — Имаш ли нещо против Белиана да ни посвири на своята арфа? Тя се справя много добре.

Лиана се сви. Маса беше чула нейните песни на сватбеното тържество. Знаеше, че не там е нейната сила. Но вуйчо Жан се смили над нея. Поклати глава.

— Предпочитам да слушам музикантите, госпожо.

Маса се нацупи. Лазар важничеше, като се опитваше да прикрие факта, че е пиян. Плесна с ръце и призова за тишина.

— Жена ми ще свири за вас — обяви той.

Лиана местеше поглед от Лазар към херцога. Нямах друг избор, освен да се подчини. Той сякаш искаше да покаже на Жан, че тя държи на брака си с французин. Дължна беше да се покорява на съпруга си.

Лиана зае мястото пред централната маса. С дългите си пръсти подръпна струните на арфата. Изпълняваше любимата песен на вуйчо си.

Херцогът я наблюдаваше. Сякаш беше заинтригуван от нещо в нея, а не от самата песен. Когато свърши, той пръв изръкопляска.

— Прелестно!

Лиана сви рамене.

— Благодаря, Ваша Светлост.

Той кимна.

— Ти съзнаваш своите възможности и не се страхуваш от слабостите си.

Лиана отмести арфата и се върна на мястото си. Не можа да се въздържи и прошепна на Маса:

— Трябва доста да се изпотиш, мила моя, за да ме компрометиращ в очите на вуйчо ми.

Маса я изгледа критично.

— Би се усъвършенствала в изкуството, ако не прекарваш цялото си време в оръжейната.

Тази забележка бодна Лиана по-жестоко, отколкото беше склонна да си признае. Напоследък нейната женственост постоянно беше

поставяна под съмнение. Лазар я беше отблъснал. Вуйчо ѝ също я беше смъмрил. Дори Ранд, с цялата си любезност, беше против интереса ѝ към артилерията. Масе беше невероятно красива. Беше опитна в това, с което Лиана тепърва се захващаше. Масе я беше предизвикала.

— Вместо да затоплям стола, защитавам замъка — отговори Лиана. Стараеше се гласът ѝ да остане спокоен.

— Защитата на замъка е мъжка работа.

Лиана изгледа презрително Лазар и Жерве.

— Мъжете в Боа-Лонг са направили много малко в негова защита!

Гневни пламъци горяха в очите на двамата Мондрагон. Лиана хвърли поглед към вуйчо си. Устните му бяха плътно стиснати. С усилие потискаха усмивката.

— Добре казано — измърмори той.

— Но не мислиш ли, че една дама трябва да има женствено излъчване? — настоя Масе. — Особено, ако я приемат в двора...

Херцогът изсъска ядосан.

— Ще се упражнявам — обеща Лиана. Молеше се Масе да си спомни, че херцогът е изгонен от двореца. Глупавата жена несъзнателно беше бръкнала в стара рана. За да заглади положението, Лиана смени темата: — Ги и майка Брюло си спомнят майка ми. Тя е била вълшебница на арфата.

Погледът на Жан омекна.

— Да, сестра ми пееше много хубаво.

— Тогава има надежда и за мен. Трябва да извикаме учител от Абевил.

Херцогът поклати глава.

— Чувството, моето момиче, страстта не може да се изучи. Те идват направо от сърцето — той изгледа настойчиво Лазар, който беше открил нещо много интересно в дъното на своя бокал. — Ти притежаваш уменията. Може би един ден ще дойде и истинската музика!

Тя се престори, че е съгласна. Херцогът желаше това. Лиана много добре знаеше от къде идва вдъхновението. Освен ако... Образът на Ранд изгори съзнанието ѝ. Реалността около нея изчезна. Тя виждаше единствено своя странстващ рицар. Споменът за нежното му

докосване я изпълни с остър, тъжен копнеж. Лиана го сравни с екстаза на изкусен поет. Господи, единствено той би я вдъхновил!

— Изпей отново онази за котарака — извика Мишел, като задърпа настоятелно Ранд за ръкава. По-малките братя и сестри на момчето предяхиха едновременно още десетина желания.

Ранд се засмя и поклати глава. Отмести арфата. Посегна надолу, да разроши оранжевите къдрици на малката Бел.

— По-късно, малките ми — каза той. Наведе се да предпази бебето от огнището. — Не трябва да пренебрегвам и своите хора.

В съседната кръчма Лажоа и войниците обсъждаха своите битки. Пълнеха коремите си с хляб и осолено месо от „Тоазон д’ор“. Виното беше от бъчвата, която бандитите не бяха забелязали. Някои от мъжете с изкривени усмивки и ужасен френски, се състезаваха за вниманието на момичетата.

Ранд ги беше избягвал до късно следобед. Беше изпълнен с неясни чувства и неоформени решения. Страхуваше се да издава заповеди. Срещата с Лиана го беше направила безполезен, като разнебитен лък. Един час, прекаран с нея, беше разрушил представите му за любовта. До този момент за него чувството към една жена беше мека топлина, неугасваща жарава, която тлее сама.

Чувствата към момчето от гората бяха разровили стара рана. Бяха разгорили всепоглъщащ пожар. Усещаше се уязвим. Сякаш врагът беше отнел ризницата му и той стоеше гол, като глупак!

Излезе навън и се взря в опустелия град. Само от някои комини се виеше дим. Сред розовите отблясъци на ранната привечер, една жена излезе на двора. Викаше децата си за вечеря. Откъм далечните полета се влачеха изморени мъже с брадви и коси. Селището беше започнало да лекува раните, нанесени му от разбойниците. Една жена махна на Ранд. Той разбра, че сега те не се страхуваха от него. Вече му имаха доверие. Събитията се развиваха отлично. Ако госпожица дьо Боа-Лонг откажеше да му се подчини, той можеше да се укрепи в града.

Откъм конюшната се дочу приглушена ругатня. Погледът му беше привлечен от едро добиче.

— Господи, Джак! Откъде намери това?

Джак Кейд вдигна поглед. Беше седнал и доеше една крава.

— Малките на Лажоа имат нужда от мляко — отговори той. Животното се раздвижи. Едва не разля ведрото. — Стой мирна, кучко! Купих я в Арк с парите на Хари. Направих така, че всички да разберат за благоволенieto на английския крал — Джак се облегна на хълбока на кравата. Започна да разказва за събитията през деня.

— Годфри и Невил уловиха един елен. Донесоха го на Лажоа. Робърт... Отец Батсфорд отиде на лов. Жил, Питър и Дарби откриха следите на бандитите. Проследиха ги на юг. Но крадците отдавна са избягали. Разпределили са плячката и са се разпръснали.

Ранд се намръщи.

— Искаше ми се да върнем дарохранилницата на църквата. Тя означава много за хората.

Погледът на Джак се затопли от любов.

— Винаги се опитваш да покориш сърцата им, нали, приятелю?

Ранд се усмихна. Дали не се заблуждаваше, като мислеше, че рицарството ще постигне такъв успех?

— А ти — както винаги скептичен, нали?

Джак сви рамене.

— Поведи ги към хубавото, господарю! Техните сърца ще те последват. Днес работих като луд. А ти? Имаше ли късмет?

Ранд преглътна. Загледа се в праха, който танцуваше сред слънчевите лъчи. Ритмичните плясъци откъм Джак подсилваха тишината. Ординарецът приключи със заниманието си и стана.

— Е?

— Ами срещнах... едно момиче!

Млякото се разплиска във ведрото. Ранд разбра, че гласът му беше издал чувствата, скътани в сърцето му. Но беше вече късно.

— Дали стрелата на Амур си е намерила нова жертва? Добре дошъл сред нормалните хора, господарю!

— Казва се Лиана — продължи Ранд. — Живее в Боа-Лонг.

— Още по-добре — възкликна Джак, като въртеше сено между пръстите си. — Със сигурност това е знак отгоре. Момичето е изпратено да замести твоята Джъстин. Честно, господарю, животът не е толкова лош с жена в ръцете!

Ранд поклати глава.

— Бракът е свещено нещо. Не искам да съсипвам честта на Лиана.

Джак се разсмя.

— Това са рицарски измишльотини, приятелю. Задължението ти към господарката е само политическо споразумение. Не е нужно да блестиш като злато в нейната съкровищница.

Ранд се обърна.

— Златото затова е злато, а не желязо. То не ръждясва.

Джак постави наръч сено пред кравата и вдигна ведрото. Излязоха от конюшната.

— А пък аз съм хвърлил око на момичето, което помага на Лажоа — каза Джак. — Тя има две от...

— Джак! — предупреди го Ранд.

— ... за които бих умрял!

— Забранил съм да се посяга на чужди жени!

— Само на тези, които не желаят — поправи го Джак. — Но няма значение. Кога отиваш в Боа-Лонг?

— Крал Хенри държи да се спази протокола. Трябва да се изпрати официално послание и дарове за младоженката. Батсфорд трябва да направи трикратно обявяване на имената в църквата.

— Все още не бързаш. Прислужницата ще бъде доволна от това — Джак се ухили и влезе в странноприемницата.

Привлечен от лилавите отблясъци на настъпващата нощ, Ранд пое към скалите над океана. Подвикваше славей, дъждосвирец му отговаряше. Жалните трели докоснаха болезнено наранената му душа.

Ранд се взираше в разбиващите се вълни. Премисляше случайната среща, повела сърцето му в неочаквана посока.

Лиана! Името ѝ, изречено срещу морския бриз, имаше вкус на медовина. В съзнанието му изплува образът ѝ. Светлите коси проблясваха в сребристо, усмивката беше неуверена. В големите ѝ очи се беше настанила болка, която той не можеше да разбере. Просто усещаше, че е там. Тя предизвикваше толкова силни чувства, че беше агония да мисли за нея.

Имаше само една жена, за която трябваше да мисли. Господарката на Боа-Лонг.

Ситуацията беше убийствена. Да гледа малката фигурка на Лиана, да слуша звънкия ѝ смях! Това щеше да бъде изтезание за него!

Наложи си да мисли за по-практични неща. Херцогът на Бургундия беше в замъка, но свитата му не беше голяма. Очевидно не възнамеряваше да остане дълго. Сигурно е дошъл да прецени обстановката, помисли си Ранд.

Но дори и взел твърдо решение, Ранд знаеше, че ще се завърне при кръста на Катбер. Щеше да се срещне с Лиана! Трябваше да я разубеди да се занимава с опасни и непредсказуеми оръжия. Но трябваше да бъде честен пред себе си. За револверите или не, той щеше да я търси. Утре, всеки ден, докато я срещне отново!

* * *

— Заминал е — каза Лиана, като влезе в оръжейната. — Лазар е заминал!

— Да не си въобразяваш, че вуйчо ти щеше да му позволи да остане? — попита Чианг.

Тъмните му очи бяха насочени към кипящата смес върху огъня. През нея пропълзя топлата тръпка на облекчението. Лиана не й обърна внимание и каза:

— Вуйчо няма право да го изпраща в Париж!

— Липсата на права никога не е пречила на Жан Безстрашния.

— Защо беше необходимо да изпраща Лазар да демонстрира вяност към крал Шарл?

Чианг сви рамене.

— Без съмнение, за да го държи далеч от леглото ти.

Лиана беше шокирана от иронията в това подозрение. Лазар сам беше взел решение да избягва тази част от техните взаимоотношения. Сега, след като го нямаше, тя не можеше да го постави между себе си и английския лорд.

— Херцогът замина ли?

— Да. Каза, че бърза по лична работа — отговори Лиана навъсена. — Той няма право да постъпва така!

Тя изучаваше лицето на Чианг. Възхищаваше се на умението му да се концентрира изцяло върху работата си. Очите му, екзотично дръпнати в края си, сякаш бяха събрали мъдростта на вековете.

Суровото му, величествено изражение ѝ напомняше за източните императори.

— Знаеш, че той притежава силата да осъществява всичките си планове. Подай ми онзи сифон, господарке!

Лиана му подаде медната тръба.

— Точно това ме безпокои във вуйчо Жан. Той отказа да върне обратно английския лорд. Не би рискувал да си навлече гнева на крал Хенри.

Чианг внимателно измъкна пречистената смес от казана.

— Мислиш ли, че англичанинът ще потърси правата си със сила?

— Не знам, но трябва да сме готови.

Лиана се присви и седна на пода. Наблюдаваше работата на Чианг. Късите му, кафеникави пръсти отделяха люспи и парченца с деликатността на хирург. Прониза я привързаност, уважение и съжаление.

Чианг живееше в Боа-Лонг още от времето на нейното детство, но беше обвеян в загадъчност. Беше пристигнал с мистериозен кораб, пътуващ от изток. След корабкрушение, той единствен се беше озовал жив на нормандския бряг. Съдбата и мисията на морския съд той не беше разкрил никога.

Суеверните френски селяни искаха да го линчуват. Единствено сър дьо Боа-Лонг се беше застъпил за необичайния мъж, за което, с безграничните си познания по отбрана и артилерия, Чианг му се беше отплатил стократно.

Много от хората в крепостта го познаваха от години. Това не им пречеше да гледат на него, като на нещо странно. Някои шушукаха, че бил магьосник. Войниците милостиво му бяха отделили един ъгъл от оръжейната. Никога не пропускаха да се прекръстят, когато минаваха оттам.

Чианг я изтръгна от мислите ѝ.

— А ти готова ли си, господарке?

Лиана отпусна глава. През последните два дена много се беше молила. С тревога беше взела отговорното решение.

— Да — промълви тя.

Чианг остави настрана щипците и ситата си и се обърна към нея с цялото си внимание.

— Разкажи ми!

Лиана потупа брадичката си с пръст.

— Изпратих послание до сър Гокур в Руан. Помолих го да изпрати петдесет войника.

— Посъветва ли се с Лазар за това?

— Разбира се, че не! Той не разбира нищо от дипломация и политика. Но това вече няма значение. И без това го няма.

Чианг не беше изненадан от нейното неподчинение. Но в погледа му се четеше неодобрение. С молбата си до Гокур, тя беше предала вуйчо си. Гокур не беше на страната на Арманяк, но поддържаше враговете на херцога.

— Сгреших ли, Чианг? — попита тя отчаяна.

Той сви рамене. Гъстата му, тъмна коса, поглъщаше сините отблясъци от огнището.

— Ти винаги си била непокорна. Но, все пак, си племенница на Жан. Херцогът също би постъпил така. Запомни тази мисъл: „Силата идва при онзи, който е достатъчно смел, за да я приеме!“

Окуражена от неговите думи, Лиана му се усмихна ослепително.

— Много добре. Ще изпробваме ли големия топ?

Оръжието беше ново. За по-бърза стрелба имаше три патронника.

Чианг отмести поглед.

— Точно това възнамерявам да направя. Но сам!

— Какво?

— Съпругът ти ми забрани да работя с теб.

Лиана скочи на крака.

— Този глупак! Как смее да определя какво мога и какво не трябва да правя?

— Длъжна си да се подчиняваш на съпруга си. Или на сина му, в негово отсъствие. Жерве вече ме уведоми, че ще спазва указанията на баща си.

— Ще видим това — измърмори Лиана.

Излетя от оръжейната и тръгна да търси Жерве. Искаше да му каже точно какво мисли за забраните на баща му.

В салона се бяха събрали жените и предяха. По пода се търкаляха множество кълбета фина вълна. Разговорите вървяха в такт с потракването на чекръците. Край камината се беше отпуснала Едит. Тя лениво дъвчеше сладкиш.

— Какво правиш, Едит? — попита Лиана. Стараеше се да не издаде раздразнението си. — Защо не помагаш в преденето?

Момичето изтри устни с ръкава си.

— Лазар ме освободи — отговори тя. Усмихна се самодоволно.

Лиана зяпна. Тракането на дървените колела спря. Стаята замря в изчаквателна тишина. Лазар я беше освободил, за да задоволява мъжката си похот. Всеки разбираше това. Лиана успя да прикрие гнева и удивлението си. Заповяда на жените да продължат работата си. После се захвана с мързеливата прислужница.

Едит довърши сладкиша и облиза пръстите си. Подобно на гореща супа, истината заля Лиана.

— Разбирам — каза тя. Гърлото ѝ беше стегнато от усилията, които полагаше, за да се контролира. — Чудя се, Едит, знаеш ли къде е Лазар?

— Може би е при соколите — отговори момичето. — Той обича да ги дресира, не знаеш ли това?

Не, Лиана не знаеше. Лазар не беше споделял с нея нищо. А и тя не го беше питала. Не я интересуваше. Беше получила името му и това ѝ стигаше.

Но въпреки всичко, това демонстративно дебелоочие ужили нейната гордост. С огромно задоволство тя каза:

— Лазар не е в Боа-Лонг, Едит. Замина за Париж.

Прислужницата опули очи. Лиана продължи:

— Лазар те е освободил от преденето? Много добре, няма да предеш. Вместо това ще шиеш. Свещеникът има нужда от нов стихар.

Едит се възмути.

— Но аз съм толкова несръчна с иглата!

— Да се прави благодеяние за църквата е полезно за душата — подчерта Лиана и напусна салона.

Докато се изкачваше нагоре по стълбите, тя се опитваше да формулира подходящата реч. Трябваше да унищожи Жерве. Когато спря пред вратата, възмущението ѝ вече не знаеше граници. Вдигна юмрук, за да почука. Отвътре се дочу звук, който я възпря. Стон! Сякаш измъчваха някого! Господи, дали Жерве не биеше жена си? Но последва смях и толкова цинична забележка, че Лиана почти не разбра значението ѝ. С пламнали страни тя полетя обратно.

Гневът ѝ се подклаждаше от необичайното чувство за безсилие. Засрамена от сълзите, напирасци в очите ѝ, тя се втурна към конюшните. Заповяда да оседлаят кобилата ѝ. Отдалечи се от замъка с гневен галоп.

Докато вуйчо ѝ беше в крепостта, тя два пъти беше успяла да посети кръста на Катбер. И двата пъти полянката беше пуста. Не, не съвсем. Първият път върху каменния кръст беше открила едно кокиче. Восъчната му белота беше още свежа. Вторият път беше намерила изумрудено перо от бекасин. Лиана съхраняваше цветето и перото в джоба на престилката си. Често пръстите ѝ докосваха доказателството, че Ранд е идвал и я е търсил. Доказателство, че той не е бил просто сън, плод на обремененото ѝ съзнание. Доказателство, че един мъж беше я намерил женствена и достойна за обич.

Но този път нямаше да ѝ бъде достатъчен само знак. Чувстваше се предадена и обърквана. Имаше нужда от Ранд — от неговата великодушна сила, от нежната му усмивка, от кадифената мекота на гласа му. Имаше нужда да се вгледа в познатите дълбини на зелените му очи.

Той беше там!

Сърцето ѝ подскочи.

Лиана спря кобилата. Скочи на земята и я привърза близо до Чарбу.

Поколеба се, после започна бавно да се приближава към него. Ранд седеше, кръстосал крака. Около него бризът появяваше клонки и треви. През лиственицата се прокрадна един слънчев лъч. Той подсили златистото на косите му. В ръцете си държеше арфа. Пръстите на едната му ръка лениво танцуваха по струните ѝ. Като пристъпи по-близо, тя видя, че в другата му ръка се гушеше малко зайче.

Очите му не я изпускаха. Накрая той заговори на животното.

— Разделям се с тебе, миличко! — постави малкото създание на земята. С пръст го подтикна да заскача надалеч. Остави лирата настрана и стана.

Лиана стоеше, като вкаменена. Подобно криле на чучулига, в нея потръпваше удивително чувство. Ранд приличаше на божество в градината на мечтите. Внезапно тя се изплаши да влезе в неговия свят. Двуличието на Лазар и интригантството на вуйчо ѝ я бяха омърсили. Тя нямаше място тук.

Но онова беше Белиана, припомни ѝ един вътрешен глас. За Рандтя бе Лиана — смела и неопетнена в своята анонимност.

Нежността и добротата на неговото докосване разтопиха ледената ѝ обвивка. Появи се една сълза, затоплена от неговата отзивчивост. Залута се из ресниците и после се хлъзна надолу. Той проследи пътя ѝ с палец. Улови втората с устните си. След това широката му гръд пресрещна горещия прилив, който последва.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ранд притискаше своето малко момиче до гърдите си. Беше очаквал срамежлива усмивка или неуверен поздрав. Вместо това беше потопен в дълбините на нейната скръб. Дълго стояха и се прегръщаха. Той галеше напрегнатото ѝ тяло, заоблените рамене. Целуваше охладените от вятъра коси.

— Тихо, хубавице! — шепнеше Ранд. — Моля те, не плачи!

Запътил се към поляната, Ранд беше изпитал чувство на вина. Беше се подчинил на порив, грешен в основата си. Но нейното състояние разпиля чувството за вина. Въпреки че беше обречен на подарката, Ранд не успяваше да се отскубне от приятното усещане.

Заповяда си да не пита повече. Това би означавало да признае забранени чувства. Вместо това, той милваше разплаканото момиче и потискаше огъня в слабините си.

След доста време риданията ѝ отслабнаха. Тя го прегърна и зарови лице в наметалото му. Ранд обърна лицето ѝ към своето, но то остана сковано. Волята му надделя. Остана само загледан в сребристите дълбини. Болката там беше толкова жива, толкова голяма, че сякаш юмрук блъсна гърдите му.

— Кажи ми какво става, хубавице?

Лиана поклати глава.

— Не мога!

Той подхвана една сълза и я попи с устни. Усети горчиво-соления вкус на скръбта.

— Ако трябва, бих пречупил сто копия, за да прогоня тъгата в очите ти!

Тя се усмихна вяло.

— Не съм фея от приказките. Не е необходимо да се убиват дракони заради мен.

— А от какво имаш нужда, Лиана?

— От приятел! — гласът ѝ беше слаб. Сякаш ѝ беше неприятно да признае тази човешка необходимост.

Той докосна с устни челото ѝ. Вдъхна аромата ѝ. Съвсем скоро щеше да бъде принуден да опорочи детското, невинното у нея.

— Аз ще бъда твой приятел, хубавице моя!

Тя се отдръпна от прегръдките му. Остана да ги свързва една дълга къдрица, обвита около пръстите му. Като посочи арфата, Лиана каза:

— Изпей ми нещо!

Ранд се усмихна.

— Бях готов да се бия, заради тебе!

Придърпа я да седне до каменния кръст. Взе инструмента в скута си. Дългите му, силни пръсти галеха струните. Изтръгваха сладостни звуци. Тоновете се издигнаха в хармония с пролетния бриз. Лиана почувства някаква странна интимност. Сякаш нотите галеха слуха ѝ. Тя притисна колене към гърдите си.

Ранд пееше песен за несподелената любов. Като че я изпълняваше за първи път. Подобен на неговия глас Лиана не беше чувала друг път. Звънлив и чист, като дъжд, силен, като вятъра в скалите. Всяка дума беше молитва. Ритъмът допълваше ехото на ручей, падащ от скалите. Промиваше тъгата ѝ подобно лечебен балсам. Бавната мелодия облъхваше чувствата ѝ с топлина. Лиана седеше очарована. Неусетно прозвуча и последният акорд.

Едва когато вятърът охлади страните ѝ, тя разбра, че отново плаче. Но това бяха сълзи на облекчение. Песента на Ранд беше изтръгнала острие от сърцето ѝ.

Той я наблюдаваше спокойно. Тя преглътна.

— Как можеш да пееш така?

— Как, хубавице?

Лиана замълча. Чудеше се от къде да намери думи, за да опише вълшебството на таланта му.

— Като че ли... Сякаш душата ти е осенена от Всевишния!

Ранд се усмихна.

— Не от Всевишния, а от теб!

Не се докосваха, но Лиана усети погалване. „Мисля, че те обичам!“, беше подхвърлил той след нея. През всичките тези дни тя се питаше доколко е искрен. И дали заслужава чувствата му? Дали изпитваше същото към нея и сега или всичко е било мимолетно? Но

онова, което забелязваше в зелените му очи, отново подсказваше тези думи.

Ранд остави арфата и се запъти към коня ѝ.

— Нека да позная — каза той, като галеше копринената грива. — Откраднала си коня и си побягнала?

— Някои неща са ми позволени — отговори набързо тя.

Приблужи се към него. Очите му забелязваха всичко. Дали не беше разбрал, че го е излъгала? Почувства се виновна, че го мами, но бързо се успокои. Този странстващ рицар никога нямаше да бъде приятел на госпожица дъо Боа-Лонг. Никой до сега не е бил.

Той прекара ръце по слабините на кобилата. Повдигна крака ѝ. Изчисти тревата и разгледа подковата.

— Конят е добре подкован?

— Разбира се! — Лиана вирна глава. Тя не търпеше ленивци в конюшната си. Уловила учудения му поглед, тя добави: — Ковачът е много взискателен. Хайде да се разходим! — Лиана го задърпа за ръката.

Ранд я последва, доволен, че се е успокоила. Косите ѝ танцуваха подобно лунни лъчи в приказка. Когато тръгнаха един до друг, полите ѝ се заплетоха в краката му. Това предизвика забравени тръпки в тялото му. Настъпващата пролет беше оцветила пейзажа в зелено и кафяво. Ранд се насили да гледа окастрените върби и тополи, които кимаха на вятъра.

— Винаги съм мислила, че това е тайната пътека на викингите — каза тя. Водеше го към хълма. — Когато бях дете, обичах тук да си играя на Хелкин и ловеца.

Ранд се усмихна. Тя говореше така, сякаш това време отдавна е преминало. Но в очите му тя все още беше дете.

— Кой е Хелкин?

— О, нима не знаеш гасконската легенда? Хелкин идва от ледените, северни земи. Носи на хората дяволски ужас — тя потръпна. Ранд си помисли, че Джъстин едва ли щеше да хареса такава страховита приказка. — Когато дивите птици проплакват над блатата, селяните казват, че Хелкин се носи през вековете. Представях си, че препускам с цял легион дяволи по петите му.

Ранд се усмихна.

— Би ли побягнала от него?

— Със сигурност не! — желязно упорство затегна прелестните ѝ черти. — Бих си представила, че го прогонвам с гюлле, тежко тридесет килограма.

Ранд спря, прегърна я и извъртя очи.

— Не ми харесва увлечението ти по артилерията.

Лиана се намръщи и го побутна по гърдите.

— Без съмнение би предпочел да сведа глава над чекръка?

„Бих предпочел да си в прегръдките ми — помисли си той. — Близо до сърцето ми!“

— Не мога да определям с какво да се занимаваш. Така не се постъпва с приятел. Но бих предпочел да не се занимаваш с оръжия. Виждал съм какви поражения могат да предизвикат.

— Много добре, Ранд Гасконски — предизвика го тя. — А как би защитил замъка?

— С оръдията и лъковете на войниците.

— Рицарите? — тя изплю думата. — Те искат голяма отплата и ламтят за плячка — страните ѝ пламнаха. Ранд разбра, че често е мислила върху това. — Рицарството е евтин спектакъл. То е параван, зад който се ограбват слабите.

— Само безскрупулните мъже постъпват така!

— Ризниците прикриват собственото им безсилие.

Прониза го неочаквана мисъл.

— Била ли си оскърбявана от рицар, Лиана? Откъде идва тази ненавист?

Тя сведе поглед.

— Всеки, усетил миризмата на изгорени градини, видял бебе, забучено на сабя, чул писъците на изнасилени жени, ще изпита ненавист към тях!

Ранд преглътна. Лиана беше францужойка. Беше живяла с този ужас през целия си живот. Презираше всичко, в което той самият вярваше.

— Причисляваш ли и мен към тях?

Лиана погледна нагоре към очите му.

— Ти правиш ли такива неща?

— Не! Никога! Вярваш ли ми?

— Струва ми се, че ти наистина искаш да защитиш бедните и слабите. Но не можеш да постигнеш това с рицарството — опита се да

смекчи обвинението, като го погали по страните. — Ти си от малкото мъже, Ранд, които не могат да бъдат съблазнени.

Заклучението ѝ предизвика у него чувство на вина. Задушаваше го всяка невярна дума, която ѝ бе изрекъл. Невъзможно му беше да разреши дилемата. Чу се да пита:

— Какво е мнението ти за стрелците? — Господи, какъв разговор само!

— Те са сган — отговори тя. — Неконтролируема паплач!

— А какво ще кажеш за успеха им при Креси и Поатие?

Лиана го погледна смаяна.

— Точно така ли трябва да говори един французин? Да възхвалява победите на врага!

„Глупак — наруга се той. — Ако не си свиваш езика, тя скоро ще те разкрие!“

— Не възхвалявам победата, а начинът на нейното постигане. Колко редици от тях ще успеят да стрелят, докато се зареди едно оръдие?

— За разлика от гюллето, стрелите не могат да съборят каменен зид!

— Що за боец е този, принуден да търси врага сред дим?

— Не са много ефикасни тези, които могат да бъдат повалени от вятър и дъжд!

Нейната жар едновременно го очарова и обезпокои.

— Какъв смисъл има да се спори с жена? Вие мислите единствено за собственото си благополучие!

Лиана се нацупи. Но когато срещна погледа му, пълен с възхищение, се усмихна.

— Няма да успееш да ме промениш, господин рицарю! В много неща съм по-добра от теб! — тя се затича надолу по склона.

Той я последва, като се смееше. Дългите му крачки поглъщаха малките ѝ стъпки. Умишлено не я достигаше. Искаше да го отведе до огромните брястове, старите тисове и гигантските букове. През разкъсаните от вятъра храсталаци проблясваше океана.

Цялото му внимание беше насочено към гъвкавото ѝ тяло. Приведе се напред и я сграбчи през кръста. Лиана извика, а той я вдигна във въздуха. Двамата се строполиха сред бодливите треви. Ранд

нежно я притисна към себе си. С една ръка вдигна дланите ѝ нагоре. Другата се наслаждаваше на гладката ѝ кожа. Лиана извика за пощада.

— Кой е по-бърз, хубавице?

Лиана сви устни. Отказваше да се предаде. Пръстите му я галеха настойчиво. Поглъщаха топлината на тялото ѝ. Напредваха смело по шията ѝ. Навлизаха сред косите ѝ. Кожата ѝ беше гладка, като слонова кост. Блестяща като перла. Ранд се чудеше дали усеща горещината на неговия копнеж. Дали разбираше колко близо беше той до предела на силите си? Всеки момент можеше да позволи на страстта да погълне и двамата!

Неканено го връхлетя чувство за вина. Той беше сгоден за друга! Но с Лиана всичките му клетви за благонравие, чистота и целомъдрие излитаха към небето.

Подвластен на собствените си чувства, докосването се превръщаше в търсеца милувка. Пръстите му изучаваха овала на лицето, на шията и раменете ѝ. Искаха да запечатат формите на плътта ѝ в душата му. От устните ѝ се изтръгна стон.

— Кой е по-бърз, а? — попита отново той. Наложил си гласът му да прозвучи безгрижно. — Кой?

— Ти... О, ти — въздъхна тя.

Ранд освободи китките ѝ, но продължаваше да я докосва замечтан. Привел лице над нейното, той изучаваше розовите облаци върху страните ѝ и искрите в очите ѝ.

— Няма нищо по-упойващо от спечелената битка — прошепна той.

— Ти не играеш честно — укори го тя, останала без дъх.

— Не се притеснявай, Лиана! Аз съм верен на рицарската си клетва! — вятърът повяваше хрусталаците. По лицето ѝ премина сянка, която замъгли сребристите ѝ очи. Размърда се под него. Това изопна всеки нерв от напрегнатото му тяло. — Лиана... — копнежът беше направил гласа му дрезгав. — Не съм преставал да мисля за теб, откакто се срещнахме. Ти ме накара да забравя кой съм. Да забравя света около себе си — той докосна устни до пламналото ѝ лице.

Лиана пое дълбоко дъх, а Ранд го отне с жадните си устни. Попи сладкия нектар. Той беше целувал и други жени, освен Джъстин. Но никоя до сега не беше успяла да обсеби душата му, както Лиана го беше направила.

Тя лежеше покорна, невинна, приемаща ласката. Устните ѝ бяха като влажно кадифе. Имаха вкус на утринна роса и тайнственост. Тялото ѝ криеше нещо. Ранд изгаряше по нея. Копнееше да разкрие нейната същност. Да разкъса слоевете на обвитата ѝ в мъгла идентичност. Да ги разпилее, подобно листчета на маргаритка.

Това е лудост, мислеше той, докато сипеше целувки по лицето и косите ѝ. Лудост беше да дойде на тази среща. Но как му се искаше да се отдаде на това чувство! Ръката му откри сладостната извивка на гърдите ѝ. Той вдигна глава. В погледа ѝ имаше неизречен въпрос. Устните ѝ бяха запазили отпечатъка на любовта.

— По-добре е да се прибираме — промълви той неохотно.

— Защо? — попита тя тъжно.

— Защото ти си една весела хубавица, която се забавлява с пистолети. А аз съм странстващ рицар и дългът ме зове — докато ѝ помагаше да стане, той се насилваше да говори безгрижно. — Майка ти не те ли е учила как да общуваш с непознати?

— Нямам родители. А и ти не си непознат!

Ранд долови болката ѝ. Притисна я към гърдите си. Отново се възхити на дребната ѝ, но силна фигурка.

— Не искам да те нараня, Лиана — прошепна той.

Тя погали гърдите му.

— Ти никога не си оскърбявал жена. Нали преди малко ми го призна?

Цялата му същност беше обхваната от копнеж. Това го накара отново да се почувства виновен. Не беше далеч мига, когато тя щеше да разбере кой е. Това щеше да унищожи доверието ѝ към него.

Без желание се насочиха към мястото, където ги очакваха конете им. Ранд съзнаваше, че приятелството им щеше да продължи много малко. Само дни, ако не и часове. Показа ѝ гнездо. В него имаше четири яйца, изпъстрени в кафяво. Тя му показа скалата, откъдето е минавал римският водопровод. С прашка му показва как се хвърля камък на петдесет метра разстояние.

Ранд се намръщи на импровизираното оръдие. Прегърна я и каза:

— Ти си невъзможна!

— Просто съм практична.

— Красива си!

— Бих искал да се възхитиш повече на умението ми да се оправям с оръжията!

Той се разсмя.

— Всички ли в Боа-Лонг са кръвожадни като тебе?

— Някои са и по-лоши — отговори тя простичко, като се обърна.

Дали не говореше за господарката си? Докато я гледаше да отвързва коня си, гърлото му се стегна загрижено. Прегърна я през раменете и попита:

— Ще те накаже ли господарката ти, че си взела коня?

— Разбира се, че не! — лицето ѝ пламна.

Успокоен, той я целуна.

— Ще се върнеш ли? — попита тихо тя.

Ранд преглътна.

— Не знам...

— Не са ли планирани пътуванията ти?

— Моите планове... са неопределени.

Тя кимна разбиращо.

— Когато мога, ще идвам тук следобед. В часа, когато излитат бекасините.

Ранд я притисна към себе си и обсеби устните ѝ. Искаше му се светът около тях да изчезне. Да останат сами.

Когато стигна Йо, той знаеше, че вече няма да се завърне при кръста на Катбер. Егоистичното му щастие не заслужаваше нейното страдание, когато научи истината.

Запъти се към скалите. Усамоти се сред пукнатините, станали свидетели на множество нападения. Искаше му се да изкорени мечтите от сърцето си. Да ги захвърли в океана. Да бъде същия, както преди да срещне Лиана. Тя го направи прекалено човечен, прекалено чувствителен. Когато дойдеше време да воюва за Боа-Лонг и съпругата си, тези качества щяха да му пречат.

Върна се в селището. Влезе в кръчмата и откри Джак Кейд. Той се беше съгласил да бъде негов пратеник. Страните му бяха яркочервени. Явно беше прекалил с нормандското ябълково вино. Джак вдигна дървена халба.

— За господаря ми от Лонгууд!

Ранд кимна отегчено.

— Утре!

Обгърнатата в тежки завивки, Лиана сънуваше. В съня ѝ се яви Лазар — високомерният ѝ съпруг. Стоеше в сенките край леглото. Присъствието му беше мрачно и нежелано. Неочаквано пристъпи към нея. Златни слънчеви лъчи осветиха фигурата. Това не беше Лазар, а Ранд! Ръцете му бяха разтворени за подканваща прегръдка. Тя пристъпи към него. Усети аромата на слънце и море, който излъчваше тялото му.

Образът му постепенно избледня. Това я изтръгна от съня. Захвърли я в студената, сива реалност на утрото.

Нещо я беше събудило? Навън се носеха викове. Лиана скочи от леглото. Загърна се плътно с чаршафа и се приближи до прозореца.

Часовият сочеше към моста през реката.

Лиана съзря конника. Краката ѝ се вледениха. Ужасът запълзя към мозъка ѝ. Пътникът носеше наметало, украсено с емблемата на английския крал.

Гърлото ѝ се сви. Преглътна няколко пъти, преди да открие гласа си.

— Бони! Ела бързо тук!

Минутите се проточваха мързеливо, преди да се появи прислужницата. В косите ѝ бяха сплетени множество сламки. Била е с Роланд, досети се Лиана. Сънената, самодоволна усмивка на Бони, потвърди подозренията ѝ.

— Честна дума, прекаляваш — срязва я Лиана. — Длъжна си да спиш в моята гардеробна. Ако не през цялата нощ, то поне... — лицето ѝ пламна. Раздразнена, Лиана отмести поглед.

Усмивката на Бони стана по-широка.

— Цяла нощ не мога, господарке! Но след това... — тя се протегна самодоволно. — Толкова е хубаво да спиш в прегръдките на мъж, нали знаете?

Лиана не знаеше. Този факт я ядоса още повече.

— В бъдеще да си тук до първи петли!

— Да, господарке — съгласи се Бони. — Какво ще обичаш?

Лиана се приближи до прозореца. Конникът вече беше в двора. Водеха коня му към конюшнията. Бони погледна навън и се отдръпна като опарена. Вече се беше разсънила.

— Света Дево, това е английският лорд! — възкликна тя.

— Не е той, а негов пратеник.

— Жерве игра на дама до малките часове, но ще го събудя. След като съпругът ти е в Париж, той трябва да приеме посланието.

— Да не си посмяла да го будиш! Сама ще се справя с човека на Лонгууд.

Бони затърси гребена.

— Остави косата ми — нареди Лиана. — Ще я покрия с шапка и воал. Изобщо не ми е приятно, че ще се срещна с този английски дръвник.

Надянала най-красивата си рокля и най-презрителната си усмивка, тя слезе в салона. Пратеникът надигаше огромна кана с вино. Като я видя, долната му челюст увисна глупаво.

Лиана изгледа демонстративно чорлавата му, рижа коса и попита:

— Каква работа имаш тук?

— Казвам се Джак Кейд. Нося съобщение за госпожица дьо Боа-Лонг — грубият му френски раздразни слуха ѝ.

— Аз съм — отговори тя на английски. Този език ѝ горчеше на езика, но вуйчо ѝ я беше принудил да го научи.

Джак ѝ подаде пергамент с восъчен печат. Лиана забеляза, че на дясната му ръка липсваха три пръста. Инвалид, присмя му се тя мислено. Как ли изглеждаше господарят му?

Печатът носеше омразния леопард. Лиана ожесточено го разчупи и хвърли поглед върху написаното. Галантните изрази на дългото послание не можеха да смекчат омразната прокламация. Крал Хенри, суверен на Англия и Франция, ѝ заповядваше да приеме Енжеранд Фицмарк, заедно с десет хиляди златни крони.

Сумата я замая и тя вдигна поглед. Тъкмо влизаше Бони, понесла чаши със загоряло вино. Пратеникът я зяпаше, та чак очите му щяха да изскочат от възхищение. За неудоволствие на Лиана, прислужничката ѝ прие почитанията. С изящна грациозност му поднесе виното.

Ядосана, Лиана каза:

— Отмести се настрана, Бони! Искам той да види точно какво мисля за неговото послание! — тя накъса пергаментата на малки парченца, разпиля ги по пода и ги затъпка яростно. — Твоят крал е натрапник. Отхвърлям неговия указ! Не приемам безгръбначния лакей,

за когото иска да ме омъжи! Заблуждава се, ако мисли, че ще го направи по-приемлив с тази оскъдна рента... — в гнева си, тя имаше вид на древна богиня на войната. Воалът ѝ се вихреше. Сребристият ѝ поглед режеше като бръснач. — Предай на господаря си, че може да си грабне омразната мърша и да се измита обратно!

Човекът, почервенял заекна:

— Но... господарке...

— Няма да се омъжа за този английски богохулник, та ако ще и небето да се срути! — тя се изсмя дрезгаво. — И да не си въобразява, че ще си помисля още веднъж. Вече съм омъжена! Съпругът ми се казва Лазар Мондрагон.

Това довърши Кейд. Той грабна втория бокал и го пресуши.

— Ти си омъжена?

Лиана кимна.

— Мога да ти дам и копие от брачния договор — измъкна документа от гънките на роклята си и го затика под носа на Кейд. Не успя да потисне самодоволната си усмивка. След като се справеше с този омразен англичанин, можеше да се заеме и с Лазар. — Нито господарят ти, нито крал Хенри могат да направят нещо. Това е клетва, изречена пред Бога. А сега си върви! Колкото по-бързо ти и твоят надут богохулник се изметете от нашия бряг, толкова по-добре!

С отсечени движения той пхна документа в джоба си. Хвърли последен сладен поглед към Бони, допи виното и напусна салона.

— Беше прекалено сурова към бедния човечец — отбеляза Бони, като гледаше след него. — Та той е само пратеник!

— Но е англичанин!

Лиана беше раздразнена. Затича се към оръжейната. Намъкна широка роба. Изкачи се на назъбения парапет на крепостната стена. Новото оръдие, с въртящите се дула, беше достатъчно малко. Можеше да се използва от един човек. Лиана го зареди с едно гюлле и постави заряд в патронника. Запали парче кълчица. Изчака, докато англичанина излезе през портата и прекоси моста. Насочи дулото доста далеч от него. Искаше само да демонстрира силата на своята крепост.

Зарядът припука. Гюллето прехвърча високо над конника. Заби се сред далечните дървета, без да предизвика щети. Конят се изправи на задните си крака. Кейд го пришпори и изчезна надолу по пътя.

Изстрелът предизвика суматоха из двора. Запрепъваха се кокошки. Заквичаха прасета. Появи се и Жерве, загърнат в набързо грабнат халат. Лицето му пламтеше, а той самият размахваше юмрук.

Лиана не се разтревожи. Подобно силно вино я беше завладяло чувство на тържествуващ триумф. Колко хубаво беше да излееш яда си, дори и над безобиден пратеник? Съжаляваше, че не се беше срещнала с неговия господар. Копнееше да види унижен този натрапник. Да се въргаля в тресавището на собственото си унижение. Англичанин, победен от францужойка!

Жерве крещеше нещо, но Лиана не го чуваше. Превита на две тя се смееше, смееше!

Когато „Тоазон д’ор“ се отдалечи от бреговете на Йо, сива мъгла обвиваше кораба. Беше се насочил към Льо Кротоа — укреплението на херцога на Бургундия. Ранд стоеше край парапета. Студът пронизваше костите му. Почти не чуваше подвикванията на екипажа. Мислеше за Лиана. Името ѝ се въртеше из съзнанието му, подобно мелодичен рефрен. След като беше видял брачния договор на госпожица дьо Боа-Лонг, едва беше устоял на изкушението да не я потърси. Но за какво? Той се намръщи. Ръцете му се вкопчиха в парапета. Сега не беше посвободен от сутринта, когато беше изпратил Джак в крепостта. Крал Хенри имаше нужда от този пристан. Ранд беше длъжен да му го осигури. Ако не чрез брак, то със сила. Може би Жан Безстрашният щеше да му предложи някакво разрешение? Надяваше се, че за това го беше поканил тайно в своето укрепление.

— Извикай веднага Кейд при мене — нареди той на минаващия Саймън.

Джак се приближи, като се крепеше старателно за парапета.

— Моля те, господарю, не сега!

Ранд се намръщи.

— Както изглежда, ако отлагаме още, ще се наложи да разговарям с труп.

Джак жадно поемаше въздух. Отпусна се на едно кресло. Посегна да вземе мяха, пълен с вино. Ранд го отдръпна.

— Пиян съм от сутринта. Сега ме хвана и морската болест.

Ранд измъкна прашката на Лиана. С нея тя му беше показвала как се мята камък на дълго разстояние. Повтори движенията ѝ, прицелен някъде в морето.

— Говори, Джак! Как изглежда господарката?

— Красива е — смотолеви той пиянски. — Косата ѝ е като пламък... Гърдите ѝ са като крем... Господи, тя запрати гюлле по мен!

— Госпожицата?

Джак примигна.

— Да, тя самата! Описах ти прислужницата. Казва се Бони. Това означава „добро“. Обзалагам се, че наистина е добра.

Търпението на Ранд се изчерпа.

— Искам да чуя за господарката!

Джак подхлъцна.

— Е, добре... Тя е... студена, господарю — той се нацупи. — Студена, като подпора на базилика.

Неканено, но добре дошло, се появи облекчението у Ранд. Слава богу, че вече беше омъжена!

— А как изглежда?

Корабът се наклони силно. Джак затвори очи и започна да трепери.

— Прилича на... базилика.

— Джак!

— Господарю, какво разбирам аз от благороднички? — оръженосецът отвори очи. — Тя ме гледаше с презрение. Беше обвита във воали.

Ранд разбра, че няма да стигне далече с въпросите си. Но зададе следващия:

— Какво каза?

— Нарече те богохулник. Какво, по дяволите, е това?

— Предполагам, че е прякор на англичанин, измислен от французите. Сигурно напомнят за нашия навик да обвиняваме Господ за неудачите си.

— Да, но по отношение на тебе, греси. Ти никога не си споменавал Господ без причина. Аз го правя и за двама ни.

Ранд запрати друг камък в морето. Той се плъзна по сивите издатини. Една разпенена вълна го погълна.

— Какво друго каза?

— Каза, че няма да се омъжи за тебе, дори и да се срути небето — Джак го гледаше озадачен, но не попита за странното оръжие.

Към тях се присъедини Робърт Батсфорд.

— Предизвикателството ѝ е впечатляващо — отбеляза той. — Малко мъже, да не говорим за жените, биха дръзнали да отхвърлят кралски указ. Бъдещата ти съпруга явно е много смела!

Джак изсумтя.

— Има такава дяволска прислужничка!

Ядосан, Ранд го изгледа кръвнишки. Самият той беше направен на глупак от жена. Тя беше осуетила рицарския му дълг.

— О, тя е жена, но не моя. Омъжила се е за някакъв французин, Мондрагон.

— Господи, тя е луда!

— При условие, че не съм я видял, не мога да твърдя това.

Батсфорд подсвирна.

— Омъжена! Започвам да изпитвам уважение към нея. Сега какво ще правим?

На хоризонта, през мъглата, се забелязаха четирите кръгли кули на Льо Кротоа.

— С херцога на Бургундия ще намерим някакво разрешение — отговори Ранд.

ГЛАВА ПЕТА

Ранд си беше заминал. Вече две седмици на мястото, където се срещаха, идваше единствено самотната млада жена. Чакаше до часа на излитане на бекасините. Надяваше са да види Ранд.

През тези дни споменът за него се превърна в копнеж. А копнежът — в мания. Лиана не можеше да забрави ангелската му усмивка. Устните му, които сипеха гальовни думи и се смееха. Топлеше я незабравимата гама от чувства в любовната му песен. Тя стоеше на самотната поляна. Галеше шията, лицето, гърдите си. Тялото ѝ плачеше за него със страст, от която я болеше. Ранд беше вкоренил дълбок, необясним копнеж у нея. Копнеж, който единствено той можеше да задоволи. Между тях съществуваше мистична, неподвластна на времето връзка. Тя съзнаваше, че дори и да не го види повече, никога нямаше да се освободи от него.

Лиана намираще обяснение за отсъствието му. Англичанинът беше напуснал Йо. Очевидно гасконецът беше последвал чужденеца. Той искаше да прекършва копия заради нея. Без да съзнава, може би правеше точно това?

Един ден тя се завърна в замъка, обгърната от дълбока, замечтана тъга. Отиде в конюшнията. На пода се мотаеха някакви позлатени юзди. Роланд, отговорникът за животните, ги вдигна.

— Съжалявам, господарке, трябваше да ги прибера до сега — измънка той и побърза да се скрие. Искаше да избегне караницата.

Но тя не каза нищо. Само му подаде поводите на своята кобила. Какво значение имаха разпилените юзди, когато собственото ѝ сърце беше разбито?

Около нея се разнесе необичайно цвилене. Огледа се и забеляза, че помещението беше пренаселено. Уловил учудения ѝ поглед, Роланд поясни:

— Могъщият рицар Гокур е тук. Той е най-добрият войник на Франция. Полага много грижи за конете си.

Лиана се стегна вътрешно. Тя беше очаквала Гокур. Замъкът беше готов да го посрещне. Но сега, когато вече беше тук, неподчинението срещу вуйчо ѝ беше истинско, неотменимо. Като преглътна чувството на несигурност, Лиана се запъти към салона, за да се срещне с него.

Раул, благородният Гокур, седеше край камината с Жерве. Рицарят имаше силно, грубо лице. В погледа му се четеше странна пресметливост. Очите му бяха като речни камъни — промити от ледени команди. Като го видя, сърцето на Лиана се изпълни с лошо предчувствие.

Жерве забеляза това и се усмихна. Неочаквано Лиана беше усетила съчувствие в сина на своя съпруг. Той беше отменил забраната на баща си да не посещава оръжейната. Дори беше оставил ръководството на замъка в нейни ръце.

— Ела да поздравяш госта ни — подкани я Жерве. Погледът му се плъзна по зацапаната ѝ роба, но там липсваше неодобрение.

Лиана се насочи към Гокур.

— Добре дошъл, Твоя Светлост!

Той пое ръката ѝ и плъзна устни по нея.

— Госпожо!

Лиана побърза да се отдръпне.

— Благодаря ти, че дойде да ни помогнеш!

Студените му, безцветни очи се набръчкаха по краищата. Лиана се досети, че гостът се усмихва посвоему.

— Беше ми много трудно да се откъсна от задълженията си. Но се отзовах веднага, защото смелото ти действие е от полза на Франция.

Лиана инстинктивно усещаше, че не бива да му има доверие. Но беше доволна, че поне не я обвиняваше, като вуйчо ѝ.

— Така се стекоха обстоятелствата. Нямах друг избор. Не бих могла да се омъжа за лорд Лонгууд. Това означава да предам крепостта в ръцете на английския крал.

— Съгласен съм с теб, госпожо. Боа-Лонг е точно това, от което има нужда крал Хенри. Ако успее да мине през Сома, пътят му към Париж е открит. Може и да има някои успехи във Франция, но благодарение на теб, не би могъл да продължи.

— А благодарение на тебе, Твоя Светлост, англичанинът няма да успее да превземе крепостта със сила — намеси се и Жерве.

Лиана го изгледа хладно. Значи той все пак беше започнал да разбира някои неща! Обърна се към Раул:

— Англичанинът е видян да напуска Йо, но се страхувам, че може да се върне!

— Присъствието на петдесет от най-добрите ми мъже, би го разубедило.

Лиана се огледа. Прислужниците сервираха вечеря по масите.

Подобно тъмни криле на граблива птица, в нея запърха страхът. Не за нея самата, а за хората, зависещи от нея. Ако Хенри започнеше да действа, колко ли от нейните ниви щяха да бъдат изгорени? Колко дълго щяха да преживеят, ако грабителите разрушат техните домове и изколят добитъка им? Дори оръдията на Чианг нямаше да успеят да задържат гнева на английския крал.

Гокур явно се беше досетил за тревожните й мисли. Потупа я окуражително по ръката.

— Изпратил съм съгледвачи из околността. Щом се появи английската войска, те веднага ще ме информират.

— Страшно съм ти задължена — продума Лиана. Искаше й се да бъде по-уверена.

Най-добрият пълководец на Франция беше дошъл, за да пази замъка й. Тогава защо неговото присъствие предизвикваше такова странно, неизразимо чувство на ужас?

Гокур вдигна бокала си.

— Няма достатъчно висока цена, на която да се продаде суверенитета на Франция, госпожо.

— В този момент съм загрижена преди всичко за опазването на Боа-Лонг!

— Не се безпокой, щом съм тук — погледът му се спря върху кръста й. — Слаба си и гъвкава, като фиданка — измърмори той, сякаш я укоряваше. — По-добре извикай своя съпруг от Париж. Трябва да се погрижите за наследник!

Лиана се засмя. Надяваше се да не проличи колко е стегнато гърлото й. Изобщо не й беше до смях.

— О, Твоя Светлост, остави това на жените!

— Не се шегувам — подчерта Гокур. — Това дете е от политическа необходимост. То ще укрепи брака, срещу който се противопоставя херцогът на Бургундия.

Жерве прочисти гърло. Изкуствената му усмивка беше доста изкривена.

— Боа-Лонг вече си има наследник — обяви той.

Гокур сви рамене.

— Във вените на Белиана тече кръвта на два от най-великите родове на Франция. Тези на херцога на Бургундия и на Емри Боеца. Ще бъде престъпление да се прекъсне тази родова линия.

Вечерта, когато Бони я подготвяше за леглото, Лиана не беше на себе си.

— Гокур постоянно говори за наследник, господарке — каза прислужницата ѝ.

— Само подхранва злостни клюки — отсече Лиана.

— Едно дете ще бъде като благословия — продължи смело Бони. — Това ще отслаби позициите на Масе. Знаеш, че тя е неплодна.

Лиана зяпна.

— Не, не знаех. Горката Масе!

— Ако ти родиш, господарке, тя ще бъде предана бавачка — очите на Бони проблеснаха. — Но за тази цел трябва да си лягаш до мъж!

Лиана скочи на крака. Робата ѝ се усука около нежните глезени.

— Не съм недоразвита, Бони! Лазар е в Париж. Какво мога да направя?

— Да си намериш любовник! Самата кралица Изабел ги има с дузини — Бони прекоси стаята. Приблужи до леглото да оправи завивките.

Лиана изтръпна. Брат му на краля, Луи Орлеански, заплати с живота си за това, че бе в любовна връзка с Изабел. Арманяк подготвяше унищожението на вуйчо ѝ.

— Искаш да изненадам Лазар с незаконно дете? — попита тя.

— Кой ще го нарече така? Кървавите чаршафи след първата брачна нощ бяха надлежно изследвани — прислужницата светна. — Може би вече си бременна?

— Това не е въз... — Лиана се овладя навреме. Само ако се разбере, че бракът ѝ не е консумиран, вуйчо ѝ нямаше да се спре пред нищо. Той щеше да уреди анулирането му и да я принуди да се омъжи за англичанина. — Достатъчно, Бони — отсече Лиана. — Ти не бива да разговаряш така с мене!

— Както желаш, господарке — отговори Бони, без да се притесни ни най-малко. Потупа възглавниците. — Хайде да си лягаш. Гокур и петдесетте допълнителни гърла ще ти създадат доста работа утре.

Лиана се пъхна под завивките. Когато постави глава върху възглавницата, се разлетяха перушини.

Бони сви устни раздразнена.

— О, света Уилжефорт! — възкликна тя. — Казах на тази повлекана Едит да смени калъфките.

Лиана я потупа по ръката.

— Остави Едит на мен, Бони! — прислужницата изглеждаше ядосана. Лиана смени темата. — Коя, между другото, е света Уилжефорт?

Бони приседна на леглото и се приведе напред.

— Тя е някаква нова. Льо Клерк ми разказа за нея. Притежавала неземна хубост. Понеже имала много обожатели, помолила Господ да ѝ помогне — Бони обгърна коленете си с ръце и се захла. — На следващата сутрин се събудила с брада!

Въпреки че се смееше, Лиана правеше болезнен паралел със собствената си дилема. Хората оценяваха красотата ѝ, но се пазеха от нея. Тя нямаше нужда от брада. Достатъчни ѝ бяха всевластният вуйчо, двуличният съпруг и собственият ѝ характер. Със студеното си отношение, тя объркваше мъжете и ги държеше настрана.

Бони се запъти към вратата. После се сети за нещо и се върна. Взе една чаша от лавицата и пресуши съдържанието ѝ.

— Не трябва да забравям тонизиращата си напитка!

— Това да не е бира? — попита Лиана.

— Не, господарке. Това е извлек от седефче и хвойна — обясни Бони изчервена. — Предпазва от зачеване.

Лиана знаеше, че това питие е горчиво като отрова.

— Толкова ли е невнимателен Роланд с тебе, Бони? — попита тя, като се намръщи.

Прислужницата сви рамене.

— Мъже! Всички са еднакви. Пръскат семето си навсякъде. Не ги е грижа къде ще пусне корен.

Тази нощ Лиана сънува сън. В него отново съпругът ѝ не беше Лазар, а Ранд. На другата сутрин се събуди, взела важно решение.

Ранд се беше забавил в Льо Кротоа три седмици. Пролетта, подобно златна лъвица, се беше нахвърлила върху Пикарди. Той се беше запътил към Боа-Лонг. По осеяните с детелини поляни жужаха пчели. По-далеч кротко пасяха крави. Блъсна го солена миризма на блата. Ако се беше качил на кон, щеше да стигне по-бързо. Но из околността беше пълно със съгледвачи на Гокур.

Пейзажът около него беше изключително красив. На изток се полюшваха в хармония синьото на лена и аленото на мака. На запад се извисяваха варовикови скали и гори. Към вътрешността на континента се виеше Сома. Подхранваха я множество притоци. Мощните стволоче на буковете и бряста се подхранваха от плодородната земя. Пред него появаха клони сребристи тополи. Там беше крепостната порта на Боа-Лонг.

С тази земя го обвързваше френската му кръв. Английската му титла го правеше неин господар. Планът, сътворен от херцога на Бургундия, криеше тайнственост. Той беше обещал, че госпожицата щеше скоро да бъде свободна. Ранд не се съмняваше, че бракът ѝ с Мондрагон скоро щеше да бъде анулиран. Радваше се, че основният интригант беше Жан. Ранд не обичаше нечисти сделки. Просто не можеше да ги върши.

Той се придържаше към сенките на брега. За пореден път го порази величествената гледка на замъка. Сега го гледаше не като свой бъдещ дом. Това беше крепост, която трябваше да превземе. Ранд преценяваше височините на стената. Определяше маршрута, по който трябваше да премине, за да вземе съпругата си.

Върху пергамент направи схема с парче въглен. Отбеляза местоположението на караулните кули, броя на прозорците и на зъбците върху крепостната стена.

Идеята да се промъкне в замъка и да отвлече нищо неподозиращата жена, го изпълни с отвращение. Но нямаше друг избор. Присъствието на Гокур правеше атаката невъзможна. А да се върне в Англия, без да е изпълнил задачата си? Това просто беше немислимо!

Вниманието му беше привлечено от конски тропот. По моста преминаваше малка група войници. Сред тях яздеше жена. Ранд се

притисна до ствола на едно дърво.

Дали това не беше госпожица дьо Боа-Лонг?

Не можеше да бъде друга. Роклята ѝ беше в кралско червено. Осанката ѝ беше величествена. Дрехите и бижутата, изпратени ѝ от крал Хенри, сигурно щяха да ѝ харесат. Явно обичаше пищните тоалети.

Ранд се вираше в жената, която трябваше да стане негова съпруга. Изпитваше единствено неудобство и липса на интерес. Лицето ѝ беше млечно бяло, устните — червени. Косата ѝ беше гарвановочерна. Разстоянието не беше малко. Не успя да определи цвета на очите ѝ. Красота, а не топлина, излъчваше тя. Все пак е роднина на херцога, припомни си Ранд. У нея не можеше да се търси любезност.

Жената дръпна юздите и заповяда нещо на един от войниците. Когато той не реагира, тя изкреця, вдигна камшика и го удари през раменете. Той слезе от коня и оправи стремената ѝ. После всички прекосиха моста и се насочиха на изток.

Ранд се вираше в тесния гръб и абаносовите къдрици на госпожицата. Почувства, че се задушава. Тази жена, със студени, красиви устни и жестоки, бели ръце, трябваше да бъде негова съпруга. Да стане майка на децата му. Стана му ясно, че задачата му ставаше по-сложна. Трябваше не само да отстоява правата на английската корона върху френското владение. Съпругата му имаше нрав, който изискваше умело опитомяване.

Разтревожен, Ранд вдигна поглед към слънцето. „Ще идвам всеки ден. В часа на полета на бекасините!“ В съзнанието му изплуваха думите на Лиана. Те го затеглиха към мястото, което знаеше, че не бива да посещава. Към полянката, където стоеше каменният кръст на свети Катбер.

Лиана отиваше на това място все по-рядко. Надеждата ѝ, че ще срещне отново Ранд, беше започнала да избледнява. Той е странстващ рицар, повтаряше си тя. Неговият дом е там, където завърже коня си.

Но Лиана си беше поставила ужасяваща цел. Тя, както и мекото, пролетно време, я затеглиха нататък. Преследваха я думите на Бони: „Мъже! Те пилеят семето си като слама на вятър!“ Лиана беше готова

да признае, че Бони е права. И Гокур беше прав. Тя трябваше да роди дете. То щеше да я предпази от опитите на вуйчо ѝ, да анулира брака ѝ. Щеше да лиши Жерве от възможността да получи Боа-Лонг.

Лиана се прокрадваше между дърветата и обмисляше своя план.

Ако успееше да се срещне с Ранд, той със сигурност щеше да посее семето си в утробата ѝ. А Лазар беше прекалено горд, за да отрече бащинството.

Толкова е просто, мислеше тя. И дяволски необходимо. Лиана се чудеше дали щеше да ѝ стигне кураж. Дали щеше да успее да предизвика Ранд?

Трябваше да го направи! Не, защото беше много смела или много опитна. Привличаше я нежността на любимата му прегръдка. Нейните молитви не се свеждаха единствено до това, да роди наследник. Лиана искаше да се люби с Ранд. Да запълни празнотата, зейнала в душата ѝ. Да затвори раната в сърцето си. Ранд беше разбудил мечтателя в нея. Беше ѝ дал воля да протегне ръце към любовта, от която толкова старателно беше бягала до сега.

Така беше свикнала с пустотата на полянката, че като видя силуета на Ранд, се стъписа. Приблужи се, изпълнена с радост и страх. Пристъпваше тихо. Ранд беше потънал в мисли и не я чуваше.

Беше облегнал гръб в каменния кръст. Позлатената му от слънцето глава беше приведена към гърдите му. Имаше вид на гигант, приседнал, за да си почине. Косата му беше пораснала. Образуваше ореол около неизменната красота на лицето му.

Простодушната му поза и невинната му замисленост, породиха у нея чувство за вина. Нямахте право да се възползва от тяхното приятелство. Въпреки че мускулестото му тяло и великолепната му осанка я изпълваха с възбуда.

Лиана оповести присъствието си, като въздъхна за поздрав.

Ранд подскочи и извади кинжала си. Тя отскочи назад. Като я позна, лицето му грейна от неподправена радост, а оръжието изчезна обратно в канията.

— Изплаши ме, хубавице! — усмивката му галеше сърцето ѝ, подобно слънчев лъч, цвете.

Лиана се изчерви.

— Не исках това!

— Ти винаги ме стряскаш, сладката ми — каза той. Гласът му преливаше от копнеж.

Гърлото ѝ се сви. Тревистозелените му очи бяха толкова красиви! Лицето му беше по-одухотворено и завладяващо от онова в съня ѝ.

Неочаквано Ранд я прегърна.

— О, Господи, Лиана! Толкова ми липсваше! — той я притисна към себе си. Ръцете му се заровиха в косата ѝ. Много скоро плитките ѝ се предадоха.

От него лъхаше на море и слънце. Лиана се почувства така, сякаш се беше завърнала у дома.

— Къде беше, Ранд?

— Никъде! Без теб съм за никъде! — той повдигна брадичката ѝ. Започна бавно да приближава устни към нейните.

Трепереща, тя се притисна до него. Попиваше всяка чувствена тръпка, предизвикана от целувката му. Дланите ѝ галеха силните му гърди. Пръстите ѝ се заровиха в златистите му коси. Устните ѝ се разтвориха за кадифената нежност на езика му. Той я прегръщаше силно. Мъжката му страст я изпълваше с неповторима сладост.

Лиана се отдаде на чувството си. Притисна се по-силно. Ранд отдръпна устните си. Очите му блестяха. В тях се четеше вътрешна борба. Тя разкъсваше сърцето ѝ и я изпълваше с въпроси.

— Защо се забави толкова много? — попита тя.

Ранд погали лицето ѝ.

— Защото не трябва да се срещаме повече, Лиана! Аз не мога да ти предложа нищо!

— Защо говориш така? Как може да подценяваш приятелството, с което ме даряваш?

Той се опита да се освободи от нея. Лиана се облегна на раменете му, повдигна се на пръсти и впи устни в неговите. После отстъпи назад. Тръсна глава. Искаше косите ѝ да прикрият пламъка, разгорял се по страните ѝ. Взираше се в него през къдриците. Чудеше се дали го впечатлява смелостта ѝ. Със сигурност вече беше разочарован от увлечението ѝ по артилерията. Без съмнение е успяла да разруши мнението на странстващия рицар за жените.

Той откри лицето ѝ. Лиана успокоена видя, че в усмивката му имаше единствено любов.

— Може би е така, защото искам да бъдем повече от приятели — прошепна той.

В гърдите ѝ се надигна надежда.

— Идвах тук почти всеки ден — призна тя.

Той пое ръката ѝ. Притисна устни към пулса на китката ѝ.

— Да изпробваш револвери? — в гласа му имаше закачка.

Лиана поклати глава.

— Търсех теб. Ти знаеш това, Ранд! И се питах къде си! — той не отговори. Лиана вдигна вежди предизвикателно. — Без съмнение по много секретни рицарски дела? Но аз открих тайната!

Ранд утихна. Изглежда дори престана да диша.

— Лиана...

— Не се безпокой — успокой го тя, като се усмихна нежно. — Няма да ти се разсърдя, щом си преследвал англичанина от Йо.

Той примига.

— Преследвал съм...

— Да! Чухме, че богохулникът е отплавал надалеч — в погледа ѝ танцуваше възбуда. — Би ли се с него, Ранд? Успя ли да отстраниш човека, дошъл да покори Боа-Лонг?

— Англичанинът замина... по собствено желание. Кръв не беше пролята.

— Дали не е побягнал към Англия, като последния страхливец?

— Не знам, Лиана. Просто не знам — гласът му звучеше разтревожен и едновременно тъжен.

Лиана докосна ръкава му.

— Ти не носиш цветове, гасконецо мой. От кои си? Кой защитаваш? Арманяк или херцогът на Бургундия?

— Бих могъл да те попитам същото и за твоята подарка. Тя носи кръвта на херцога на Бургундия, но я защитават привърженици на Арманяк.

Очите ѝ се разшириха.

— Как си разбрал за Гокур?

— Присъствието му в Боа-Лонг не е тайна.

Тя го изгледа свирепо.

— Може би шпионираш за Жан? Или за английския крал?

Ранд се захили.

— Представи си, че е така?

— Тогава ще открадна кинжала ти и ще го използвам срещу теб!
— в очите му отново нахлу тъга. Тя пое дланта му и я притисна към лицето си. — Разкажи ми за себе си, Ранд! Искам да те опозная.

— Ако можех, толкова много неща бих споделил с тебе!

— Имаш ли семейство?

Изражението му омекна.

— Ако може да се нарече така групата, която ме придружава?

— Твоите хора? — Лиана започна да оглежда наоколо.

— Моите другари. Но ти няма да ги откриеш тук.

— Разкажи ми за тях, Ранд!

— Те са обикновени хора. Имат майки, любими. С изключение на свещеника, разбира се.

Тя се усмихна.

— Някак ти отива да си правиш постоянно компания със свещеник!

Той се засмя.

— Нямаше да мислиш така, ако познаваше точно този. На него му приляга повече да ловува из гората, вместо да изповядва в църквата. Често провежда службата с кални ботуши и сокол на ръката.

— А останалите?

Ранд внезапно се затвори в себе си.

— Мисля, че е по-добре и двамата да премълчим някои неща.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна. Искаше да отвлече вниманието му от себе си. Не беше честно да го разпитва, а тя самата да е потънала в тайни. Тя не можеше да му разкрие, че е господарката на Боа-Лонг, че е омъжена, че си е навлякла гнева на Жан Безстрашния и на английския крал. Тази полянка беше тяхна лична територия. На нея те трябваше да забравят, че и двамата са част от нечий план.

— Времената са несигурни — каза тя. — Няма да те измъчвам с повече въпроси.

Около тях ливадите бяха обсипани с пролетни цветя. Не устояха на техния призив. Разхождаха се, а Ранд късаше жълти теменужки, сини минзухари и парички, току-що измъкнали се от пъпките си. Лиана предпочиташе да разговарят. Богатият му, мелодичен глас разкриваше идеи, привлекателни и красиви, като цветята в ръцете му. Разказваше й невероятни приказки за непобедими великани и за хубавици, изпаднали в беда.

Спряха на малко възвишение сред полето. Ранд ѝ подаде цветята. Лиана поклати глава.

— Какво да правя с тях?

— Вдъхни аромата им. Сигурен съм, че ще ти достави удоволствие.

Тя се усмихна.

— Удоволствие? Що за израз? — измъкна един стрък от букета.
— Това помага срещу грип.

— Ти злоупотребяваш с доверието ми, хубавице. Непременно ли всичко трябва да се използва. Защо си такава?

— Друг начин за възприемане на света ми е непонятен — тя се вгледа в една теменужка. После обърна поглед към изложението от цветове наоколо. — Всички ми изглеждат еднакви.

Той пое брадичката ѝ с една ръка. Погали устните ѝ с цветовете.

— Позволи ми да те науча, Лиана!

Ранд приседна и разпръсна цветята. Ароматът им скоро привлече пеперудите.

Лиана отстъпи назад с присвито гърло. Той беше толкова красив и естествен! Самоувереността и очарователното му нехайство позволяваха да се радва и на най-обикновените неща. Лиана беше впечатлена, но знаеше, че не може да сподели чувствата му. Тя сковано приседна до него. Между тях пърхаха пеперуди.

— Моето тъжно момиче — каза той нежно. — Защо си толкова загрижена?

— Иска ми се да приличам на тебе, Ранд. Толкова си... благороден!

— Благороден? Господи, та ти ме лишаваш от моята мъжественост!

— Но това е вярно! Умееш да се радваш на красивото край себе си и... — гласът ѝ притрепери. Тя се намръщи. — Не съм много добре с пицните изрази. Не умея да изразявам чувствата си.

— Опитай, Лиана!

— Дълбоко в мен има тъмнина, празнота. Добра съм с оръдията. Познавам зарядите, но никой не ме е учил как да... — тя преглътна тежко. — Ти казваш, че съм хубава. Как да ти повярвам? Нямам усещането за красота в сърцето си. Никой не ме е учил на това!

Ранд си пое дълбоко дъх. Ръцете му потрепераха. Той изплете венец и го постави на косите ѝ. После я прегърна силно. Сабото ѝ се изхлузи и тя остана да седи боса.

Главата и раменете ѝ бяха обсипани с цветя. Сърцето ѝ туптеше с ново усещане. Съзря пламъка на желанието в очите му. Неподправеното му възхищение я накара за първи път да се почувства красива, да осъзнае собствената си вина.

Ранд сякаш разбрал чувствата ѝ я погали.

— Разбра ли вече, хубавице? Трудно би се намерила някоя, която да мери красотата си с твоята!

Разтреперана, тя затвори очи. Бавно разтвори ръце, сякаш да обгърне пространството около себе си. Ранд я беше обсипал с аромата на пролетни цветя. Това върна тържеството на съня ѝ. Отвори очи и го погледна.

Мислите ѝ се вихреха. Така трябваше да стане! Тя го искаше сега! Но не само заради детето, което би ѝ дал. Той трябваше да задоволи повика на току-що разбуденото ѝ сърце. Да даде воля на копнежа, който стягаше силното му тяло и изумрудените му очи.

Ръцете му бяха стегнати в юмруци. Сякаш се страхуваше да я докосне.

Как да му каже? Не можеше просто да изгърси предложението си: „Извинявай, не мога да овладеем страстта си към тебе, а и дете ми е необходимо. Така че, би ли се любил с мен?“

Завладяна от срама, тя усещаше езика си дебел и тромав. Въртяха се думи, които не беше и помисляла, че може да изрече пред мъж. Стискаше между пръстите си една жълта теменуга и се чудеше как да започне.

— Ранд... Мислех си за... нещо.

Той наведе глава. Усмивката му стана топла.

— Би ли искала да ми разкажеш, хубавице?

— Да, да! Разбираш ли, мисля, че е време да сме честни за някои неща!

В погледа му проблесна заинтересованост.

— Какви неща?

Лиана пое дълбоко дъх.

— Ами за... моето чувство към теб. Ох, не знам как да се изразя! Разбирам, че и ти имаш някои желания, Ранд. Усещам го в начина, по

който ме целуваш и прегръщаш — лицето ѝ пламна. — Без съмнение ти имаш повече опит с жените... — с всяка дума тя се объркваше все повече.

— Надценяваш ме — отговори той.

Лиана примига объркана.

— Сигурно си бил с жена през последните седмици?

Ранд потисна смеха си.

— Защо не ме попиташ?

Тя не би могла да формулира такъв въпрос.

— Ти си свободен да постъпваш, както искаш. Но се чудех, Ранд. Дали не виждаш някаква възможност да дадем воля на чувствата си? — Лиана наведе глава. — Дали не усещаш някакво влечение... към мен? Това е...

— Лиана — прекъсна я той. — Аз те обичам!

Тя вдигна поглед.

— Вече си ми го казвал. Дали не се заблуждаваш?

Ранд отмести къдрица от слепоочието ѝ.

— Не се съмнявам в това, хубавице!

Горещи, тежки емоции се стовариха върху нея. Защо тези думи означаваха толкова много за нея? Тя имаше нужда единствено от неговото семе. Но в душата ѝ се вихреше агония, която нямаше нищо общо с добиването на наследник. И тя беше породена от този чудесен, златокос мъж, седнал срещу нея.

Врълетяха я и съмнения. Тя беше омъжена жена. С Ранд не можеше да си позволи нищо, освен откраднати среци. А така отчаяно го желаше...

Ранд я изгледа настойчиво. Устните му се извиха в нежна усмивка. На нея се доверяваше Лиана!

Вътрешната ѝ борба вече беше се изгубила някъде. Започна да се чуди дали чувството у нея беше любов.

— Добре — каза тя. — Значи се договорихме, нали?

Усмивката му стана по-широка.

— Какво се договорихме?

Лиана си наложи да го изгледа невинно.

— Ами това, което се опитвам да ти обясня. Сега ще се любим, нали?

ГЛАВА ШЕСТА

Вражеско копие не би пронизало Ранд по-дълбоко. Настоятелната й молба разпали такова диво желание, че го заболя. Едва успяваше да диша от чувството на безсилие.

Устата му пресъхна. Езикът му надебеля. Едва успя да изрече:

— Лиана, мила, ти не знаеш какво говориш!

— Не — прошепна тя. Дъхът й го опари. — Знам! Предполагам мислиш, че една дама не би трябвало да те моли за такова нещо. Но аз те искам! Мисля, че и ти ме желаеш! — невинните й, обожавани устни се превърнаха в сладка пъпка. Тя се притисна плътно до него.

Наистина, помисли Ранд диво, как би могла да не усети твърдото удебеление в панталона му?

— Аз съм рицар! — тези думи му костваха невероятни усилия. — Положил съм клетва...

Лиана го милваше със сребристия си поглед.

— Всеки истински рицар е и любим — отговори тя. — Поне така се пее в песните.

— Трубадурите възпяват сладостния тормоз на желаната победа — той говореше тихо. С всеки удар на сърцето му се затвърждаваше решението.

Погледът й докосна лицето, раменете, тялото му.

— А ти, Ранд? Ти какво предпочиташ?

Той старателно избягваше да я докосва. Това би изпарило и последното му усилие за самоконтрол.

— По-лесно е да те имам в съня си, Лиана. Там ти си само сянка, за която трябва да воювам! — да, там той можеше да контролира нея и... себе си.

Лиана се усмихна нежно. Очите й заблестяха. Под грубата роба, която беше навлякла, се открояваха сладостните извивки на тялото й. Желанието се беше впило в слабините му, подобно стоманени нокти. Той се отдръпна, разконцентриран.

Лиана отпусна ръце.

— Аз не съм някоя мадона, която трябва да бъде издигната на пиедестал — заговори тя нетърпеливо. — Рицарското себеотричане подхожда на дамите от легендите, а не на мен.

— Ако трябва да бъдем точни, ти за мен си земна богиня — призна Ранд. Срещна твърдия ѝ поглед. — Ти си сложна, всепоглъщаща.

— О, Ранд! Нима ще допуснеш твоите скрупули да застанат между нашите желания? Как може да бъде грешно това, че ще се любим?

Той сведе поглед към големите си длани. Върху лявата лъщяха белези. Върху дясната съвсем скоро щеше да заблести халка...

— Не мога да ти предложа нищо!

— Ти каза, че ме обичаш. Нима това е малко?

— Не искам да те лиша от девическата ти чест!

— Като отричаш женската ми зрялост, ти го правиш! — очите ѝ блестяха като живак. — Отказваш ми правото на мнение. Нямам ли право да призная, че тялото ми се стреми към твоето?

Бризът откъсна едно синьо цвете. То се размърда по страните ѝ. Лиана го взе и погали лицето си с него.

— Преди да те срещна, не знаех какво е любовта.

Ранд долови в гласа ѝ много болка и обърканост. Наистина приличаше на сираче, за което се грижеха хората от замъка. Едва овладя порива си да я прегърне. Да я научи да се люби. В същото време го завладя ужасяващо безсилие. Лиана съвсем скоро щеше да разбере, че е предадена. Ранд пое дълбоко дъх.

— През целия ми живот са ме учили на въздържание. Мъж, който не умее да се контролира, става лесна плячка в ръцете на другите — взря се в големите ѝ очи. — А сега в живота ми се появи ти. Обърка всичко, в което вярвах!

— Докосни ме — примоли се тя. Подкупващият тон завладя сърцето му. — Докосни ме! Знай, че съм жена и нищо повече. Просто една жена от плът и кръв...

Думите ѝ се загубиха в завладяващата му целувка. Ръцете му я притискаха. Наслаждаваха се на разбуденото ѝ за любов тяло. Тя зарови пръсти в косата му. Ръцете му следваха гъвкавите извивки под робата. Езикът му се наслаждаваше на копринената влажност в устните ѝ. Това беше целувката на капитулацията. Ранд усети как

волята му отслабва. Изоставяха го рицарските клетви, верността към амбициозния монарх, жената, която му се беше противопоставила. За него съществуваше тази, признала копнежа си. Тя не искаше нищо, освен приятелството му. Беше откраднала сърцето му по някакъв необясним начин.

Ранд отлепи устни, но продължаваше да притиска към себе си доверчивото момиче. Тя имаше нужда от него. Искаше неговата любов. Сърцето му тържествуваше. Какво облекчение беше да зарови безполезните си принципи! Това бяха правила на мъж, не познал истинската любов. С Джъстин за него най-важни бяха задълженията и предаността. С Лиана, любовта и желанието, го извадиха от равновесие.

Вгледа се в блесналите ѝ от страст очи. Беше длъжен да опита отново да промени мнението ѝ.

— Ако сега се любим, един ден ще ме намразиш за това!

— Никога няма да те намразя!

— Когато се успокоиш, ще стане точно така.

— Наистина ли любенето е толкова неприемливо?

— Не, не е това. Просто... — Ранд замълча. Ненавиждаше необходимостта да лъже. — Двамата отдавна трябваше да спрем с тези срещи. Какво ще стане, ако забременееш?

Лиана изглеждаше малко обезпокоена, но се усмихна.

— Децата са дар от Бога.

Ранд си спомни чернокосата, жестока господарка.

— Ще те набият и ще те изгонят от замъка.

— Няма да стане така, повярвай ми!

— Ами аз, Лиана? — той искаше нещо повече от тайни срещи.

Обърканият ѝ поглед срещна неговия. Лекият бриз отвя думите, които отрони тя:

— Моля те!

Ранд въздъхна обречено.

— Да — каза той. Притисна я силно към себе си и я целуна. — Да, Лиана. Ще се любя с тебе!

На страните ѝ разцъфтяха рози. Устните ѝ се усмихнаха.

— Няма да съжаляваме — увери го тя, въпреки че в погледа ѝ проблесна несигурност. — Но има нещо, което съм длъжна да ти обясня.

Ранд отстраняваше цветята от косите ѝ едно по едно.

— Какво е то, хубавице?

— Имам познания в много науки, включително и в артилерията. Но нямам представа как се забавлява мъж — като сведе поглед, добави: — Но с мен ще ти бъде хубаво!

С нежно движение Ранд отстрани и последното цвете. Приведе се и вдъхна аромата им.

— С теб ми е хубаво, просто, защото си Лиана — каза той. — Защото ми даряваш своето доверие и невинност.

Усмивката ѝ имаше силата да открадва душата му и да плячкосва убежденията му. Като се бореше с настоятелните протести на слабините си, той бавно започна да развързва дантелите на наметалото ѝ. Откри деколтето ѝ. Погледът ѝ остана твърд и спокоен. Проблясъците на потъмнялото сребро не напускаха дълбините на очите ѝ. Тя приличаше на ранена птица, която не можеше да сподели болката си с него. Но Лиана заслужаваше цялата нежност, която можеше да ѝ предложи.

Да, помисли Ранд, като отпусна наметалото на земята. Той трябваше да внимава с това крехко създание. Тя приличаше на паднало от гнездото птиче. Не трябваше да го подхвърля на зверовете.

Пред погледа му се разкри деликатната извивка на гърлото ѝ. По горната ѝ устна блестяха капчици пот. Ранд преглътна на сухо. Завладяващият ѝ аромат проникна в самата му душа.

Той пресегна зад нея. Отпусна дантелите, които придържаха роклята. Приведе се и я целуна. През целия си живот Ранд беше си представял, че това е акт, изпълняван в тъмна, брачна стая. Но сега, при всевластната светлина, той разкриваше неземна красота.

В ръцете му остана долната ѝ риза. Лиана стоеше неуверена. Тялото ѝ беше хармонична поема от красота и чудна симетрия, простираща се от богатата мантия на косите до голите ѝ стъпала. Малките ѝ, стегнати гърди, бяха украсени със заострени връхчета. Бедрата ѝ бяха женствено широки. Краката — дълги и добре оформени. Бледата ѝ плът сякаш беше целуната от розите.

Лиана се усмихна. През гърдите му премина силно пробождащо чувство. Желанието разгоря всепоглъщащ огън в слабините му.

Ранд не познаваше добре женското тяло. Проститутките от таверните и благородничките от Арундел, често се бяха опитвали да го

съблазнят. Желанието им се подсилваше от неговата недостъпност. Тялото му беше устояло недокоснато и чуждо на страстта.

Но сега възприемаше Лиана не само с очите, но и със сърцето си. Ръцете му следваха извивките на тялото ѝ. Пръстите му галеха гърдите и корема ѝ.

— Е? — попита тя, като кръстоса ръце.

Ранд се засмя на почти детското ѝ нетърпение.

— Много си чистосърдечна!

Лиана вирна глава.

— Това ли е всичко?

— Много си смела.

— А? — тя начумери вежди.

— Веднъж ми каза да не бърборя за това, че си красива.

— Промених си мнението. Трябва да знам какво мислиш!

Той я сграбчи за раменете и сведе глава към шията ѝ.

— Мисля, хубавице, че си великолепна! — устните му я галеха ненаситно. — Кожата ти е като слонова кост, но топла, еластична — обхвана гърдите ѝ. — В теб има нещо диво, феерично. Сякаш те е създал някой магьосник — Ранд се приведе и впи устни в нейните.

— Добре — промълви тя, останала без дъх. — Добре, рицарю мой — намръщи се, когато пръстите ѝ се засуетиха около закопчаната пелерина. — Кой, по дяволите, те облича? Възлите са като на монашеско расо.

Ранд искаше да сподели с нея всяка подробност от своя живот. Да ѝ разкаже за Джак, неговия оръженосец. За Саймън, щитоносецът му. Почти се задуши от думите, напирани в гърлото му. Вече беше изрекъл достатъчно лъжи. Всичко, което можеше да ѝ предложи беше отрупаната с цветя поляна, нежната, пролетна трева под краката им, крясъкът на чайките над главите им, страстта на мъжкото му тяло, превъзмогнало рицарските догми.

Искаше му се да я скрие. Придърпа главата ѝ под рамото си. Свали амулета, подарен му от крал Хенри и го постави в джоба на наметката си. Не можеше да ѝ позволи да се досети за мисията му. С горчива ирония си припомни девиза, изписан под скъпоценния камък: „За смелия всичко е възможно!“ Бъдещето с любимата жена му се изплъзваше като далечна комета. Не, кълнеше се той, аз ще я притежавам! Ще намеря някакъв начин!

Той свали дрехите си. Следобедното слънце обля кожата му с блага топлина. Нещо повече — върху му се нахвърли треска.

Лиана го гледаше, разтвори широко очи. После започна да го докосва само с един пръст. Галеше мускул по мускул гърдите, ръцете, раменете му. Проследи пътя на златистите косъмчета надолу, към пулсиращата му мъжка част. Погледът ѝ улови неговия. Пръстът ѝ започна да се връща нагоре.

— Винаги съм мислила, че си неуязвим. А тялото ти е покрито със стотици белези — отбеляза тя, като погали сърповидния прорез на рамото му.

— Незначително убождане — каза той дрезгаво. Нито един меч не би причинил такава агония, като мъничкия пръст на Лиана. Тя продължаваше да следва контурите на тялото му. Да го изтезава, подобно безмилостен инквизитор. Погледът му търсеше лицето ѝ. Искаше да разгадае чувствата, изписани там. Опасяваше се да не открие страх, съжаление.

Но там имаше страст и любов. Почуда от това, което откриваха ръцете ѝ.

Облада го диво желание. Той хвана ръцете ѝ и я притисна плътно до себе си. Приличаха на поклонници в някакъв езически ритуал. Целувката му остави и двамата без дъх.

— И сега какво? — попита Лиана неуверено.

Ранд я притисна още по-плътно. „Сега какво?“ Той беше виждал много изнасилени жени по време на война. В мирно време любенето му беше описвано в детайли от Джак и други женкари като него. Но Ранд не беше сигурен дали ще успее да превърне силата на чувствата си в нежни милувки.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ.

— Искам да те докосвам... Навсякъде! Да усетя тялото, ума, сърцето ти... — докато говореше, пръстите му танцуваха по шията, гърдите, корема, бедрата ѝ. Като плъзна устни по брадичката ѝ, той добави:

— Искам да слея душата си с твоята, Лиана. Да те накарам да забравиш околния свят — твърдостта на неговата мъжественост притискаше нежната ѝ плът.

— О, Господи — изпъшка тя. — Как ще го направиш?

Ранд се отдръпна и обхвана брадичката ѝ.

— Ще опитам, хубавице!

Обладана от непреодолимо желание, Лиана зарови пръсти в русите му къдрици. Голото му тяло излъчваше сила. Тя усети непреодолима нужда да бъде погълната от този мъж. Да усети величествената му мъжественост, чистотата на неговата страст. Слаб вътрешен глас ѝ припомни, че нарушава брачната си клетва. Да, пред закона и Бог, това беше грях. Но сърцето ѝ подсказваше друго. Ранд я правеше чиста и смела. Той единствен беше разбудил жената у нея.

Докосването му я покори. Колко още щеше да я измъчва със страстни думи и гальовни ръце? Лиана не разбираше значението на тази любовна игра. Тя беше запомнила единствено думите на Бони. Мъжете са способни да пилеят семето си на вятъра. Но сега нямаше бриз. Как щеше Ранд да посади своето?

Дишането му стана отсечено. Той се раздвижи по бедрото ѝ. Лиана неочаквано си представи как жребеца покрива кобилата. Господи, дали и Ранд щеше да обладае тялото ѝ по същия начин? О, да, шепнеше глас, дълбоко вътре в нея. Да, тя искаше това!

Като я притискаше нежно за раменете, Ранд я повали внимателно върху тревата. Лиана лежеше по гръб, а той — на една страна.

Силните му пръсти се разхождаха по гърдите ѝ. Докосването му беше леко, но настоятелно. Лиана внезапно разбра вълнението в неговата песен. Усети същата нотка в собствения си глас.

— Ранд...

— Искам да бъдеш само моя!

В съзнанието ѝ изникна неканен спомен за другия ѝ живот. Той нямаше нищо общо с това място. Декретът на крал Хенри, предателството на Лазар, интригите на вуйчо ѝ. Припомни си преживяното през последните седмици, живота си, преминал почти без любов. От гърлото ѝ се изтръгна стон.

Ранд се отдръпна. На красивото му лице беше изписана загриженост.

— Какво има, Лиана?

Тя обърна глава. Потисна всичко, което имаше нужда да сподели с него.

— Нищо — прошепна тя. — Просто... ме люби!

Ранд я прегърна. Сякаш я погали пелена от слънчева коприна.

— Така искам да отнема раните от душата ти. Да заровя всичко в себе си!

— Защо?

Той целуна клепачите ѝ.

— Ти знаеш защо. Защото те обичам от цялото си сърце!

Устните му се сляха с нейните с чудовищна сила. Целувката му вече не беше сладостна. Тя беше натежала от силни емоции. Горещият нектар на устните му цереше болката у нея.

Лиана въздъхна и затвори очи. Поне за този бездиханен момент я беше разкрепостил. Сега можеше да му се отдаде изцяло, без задръжки.

— Обичай ме — прошепна тя.

— Сега и завинаги, хубавице моя!

Пръстите му галеха гърдите ѝ. Лиана присви плътно очи. Очакваше целувката му, но не я дочака. Отвори очи.

— Ранд?

— Шшт — измърмори той и впи устни в едното ѝ зърно.

Сякаш пламък бавно пълзеше по фитила. Заплашваше да взриви скала. От неочакваната интимност на целувката му, се възпламени огън в цялото ѝ тяло. Огнището се намираще някъде в корема ѝ. Настойчивите искри на страстта се разпростираха в стотици посоки.

Езикът му си играеше с издатината на всяка гърда. Зърната разцъфтяха в пъпки на възшебно удоволствие. Целунатите от слънцето страни контрастираха с млечната бледост на плътта ѝ. Целувките му си бяха присвоили властта да разкъсат веригата на глада. После устните му отново откриха нейните. Езикът му я покори. Лиана се разтвори изцяло за него.

Ранд усети промяната в нея. Любопитството се беше превърнало в неосъзната страст.

— О, да, любов моя! Нека да те докосвам...

Ръката му се плъзна надолу. Тогава осъзна, че почудата в очите ѝ, беше отражение на неговата собствена. „Аз съм жена от плът и кръв“ — беше казала тя. Но беше много повече. Лиана беше магия и загадка, огън и лудост. Изпълнена беше с тайни, които искаше да разгадава. Една по една.

Притисна нежно вътрешността на бедрата ѝ. Лиана се стегна и въздъхна. Ранд пиеше сладостта на невинността от устните ѝ.

Женското тяло беше неизследвана територия за него, но той успя да отблъсне пробождането на несигурността. Ръцете му се ръководеха от мъдростта на влюбения мъж. Постигаше достижения, които не беше познавал до сега. Чувствената топлина на бедрата ѝ се подчиняваха на нежното му притискане. Пръстите му откриха коприненото гнездо на нейната женственост.

Лиана издаде умоляващ звук. Мълчанието красноречиво подчертаваше желанието ѝ.

Ранд се подпря на лакът. Искаше да я вижда и докосва по-добре. Тя беше чудо, тайнствена сила.

— Толкова си хубава!

Лиана затаи дъх, докато пръстите му попиха нектара на плътта ѝ. От докосването му влагата се разпиляваше като венчелистчета на пролетна пъпка.

— Ранд? — тя сграбчи раменете му. Очите ѝ се разшириха от почуда.

— Да, любов моя? — той сипеше целувки по лицето и шията ѝ.

— Аз... не знам! Чувствам се толкова странно? Сякаш тялото ми ще се разчупи, когато ме докосваш... там! — Лиана се изчерви.

Ранд отдръпна ръката си.

— Каж ми, хубавице! Научи ме, къде да те докосвам!

— Там — въздъхна тя. Тялото ѝ се извиваше, подобно гъвкав клон на върба. — О, там!

Всичките му притеснения бяха отлетели някъде. Беше го обсебил единствено копнежа. Подобно молител, надвесен над божество, Ранд не мислеше за себе си. Желаше нейното, а не собственото си удоволствие.

Любеше я с устни, ръце и сърце. Нейното удоволствие беше и негово. Лиана въздъхна.

— Ранд — прошепна тя, — така ли е между мъж и жена?

Той се усмихна. Лиана беше толкова наивна и чиста! Това прозрение помрачи душата му.

— Да, сладката ми. Това е само началото...

Лиана пламна. В сребристите ѝ очи проблесна синьото на небето.

— Искаш да кажеш, че... има и друго?

— Да — отговори той, като се намести върху нея.

Лиана потръпна.

— О, Господи!

— Доколкото мога, ще бъда внимателен, любима! — взря се във вълшебните дълбини на очите ѝ. Разбра, че тя не знае за какво говори той.

— Ранд... — Лиана се задъха от тежестта му. — Ти си нежен, като мелодията на арфата си. Ох!

Докосна я нещо твърдо и горещо, гладко като кадифе. Приливът от чувственост промени посоката си. Устреми се към женската ѝ същност. Ново желание набра сила у нея. Лиана се изви, като притискаше рамене в тревата.

Ранд я пронизваше със своя огън. Сливаше се с нея по начин, за който не беше и мечтала. Тя искаше да бъде така. Искеше го с тялото и душата си.

— О, Лиана! О, любов моя!

Над себе си тя виждаше единствено изумрудените му очи и нежната омара на небесата. Ранд се превърна в архангела, за когото го беше приела някога. Издигаше я към загадъчната небесна твърд.

— Лиана, този дар, който ми отдаваш... — гласът му промени посоката си.

Тя усети солената сълза, отронена от очите му и затвори очи. Разпери крилете на себеотдаването и започна да приема болката.

Отначало той се движеше със странна тромавост. Окуражена от копнежа, Лиана повдигна бедра. Завладя я нов ритъм. Това беше лудото темпо на вълните, които се блъскат в брега. Почувства, че се издига на неотразима висота. Под плътно притиснатите ѝ клепачи светът започна да се пропуква. Пламтящ гърмеж, предизвикан от свиреп изстрел на оръдие.

Гласъците му станаха по-бързи, по-дълбоки. В нея пулсираше горещина, която стисна гърлото ѝ. Шепотът му я ръсеше, подобно пролетен дъжд. Лиана отвори очи.

Ранд я наблюдаваше с обожанието на мъж, докоснал небесата.

— О, господи! Ти си толкова...

Лиана открадна думите му с властна целувка. Безмълвно му благодареше за подаръка на неговата любов. Изтръпнала от ново чувство, тя го усети да се премества до нея. Пъхна глава под извивката на рамото му.

Край тях се носеха трелите на чучулига. Бризът полюшваше цветята. Лиана тихо въздъхна. Почувства устните на Ранд да се усмихват върху слепоочията ѝ. В гърдите ѝ бушуваха чувства толкова болезнени и сладостни, че я беше страх дати изрази. Беше го помолила да се люби с нея. Но той беше направил много повече. Беше превърнал тялото ѝ в храм. Беше отворил сърцето ѝ за чувства, които никога не беше подозирала, че съществуват. Беше я убедил, че сънищата може да се превърнат в реалност.

Накрая прекъсна заредената с думи тишина.

— Ранд, не съм допускала, че любенето е толкова...

Отново усети усмивката му до лицето си.

— Нито пък аз, хубавице!

Лиана се надигна на лакът. Гърдите ѝ докоснаха неговите. Чистите му, благородни черти изглеждаха някак омекнали.

— Наистина ли? — припомни си, че Бони ѝ беше разказвала за безгрижието на Роланд. Намръщи се. — Мислех, че с мъжете е по-различно?

Ранд сви рамене. Мускулите на гърдния му кош се разлюляха.

— Не знам. Мога да говоря само за себе си — той погали лицето ѝ. — Лиана, днес ти ми достави огромна радост! Сигурно друг мъж не е изпитвал такава!

Лиана си припомни колко беше непохватна и неопитна. Погали златистите косъмчета по гърдите му.

— Но аз не направих нищо, за да ти бъде хубаво. Вероятно си бил с жени, по-изкусни в любовта от мен?

Ранд лежеше и мълчеше. Лиана вдигна поглед към лицето му. Усмивката му беше лениво весела.

— Постоянно говориш за умения — подразни я той. — Надценяваш ме, хубавице! Ти си първата и единствена жена, с която съм се любил.

Полянката сякаш застина в тежка бездиханност. Лиана беше смаяна.

— Не може да бъде — задъха се тя.

Топлият, самоуверен шепот на смеха му, я накара да се усмихне.

— Моля те, любов моя! Не бъди като приятелите ми. Те мислят, че съм непоправим фанатик, след като не съм се отдал до сега на жена

— ръката му отмести къдрица от лицето ѝ. — Мисля, че съм направил добре, като съм изчаквал!

Лиана разцъфтя от думите му. Тя беше първата, на която той беше дарил тялото и душата си. Беше дошъл при нея чист и неопетнен. Когато този факт стигна до съзнанието ѝ, я обхвана чувство на вина. Нейното единствено намерение беше да роди дете. Беше го изнудила. Беше се възползвала от неговите чувства.

Не, каза си тя ядосана. Не беше само това! Беше го потърсила, подтиквана от по-възвишена цел. Той също имаше нужда от нея. Беше го пленила със собствената си невинност. Но истинските ѝ намерения опетняваха любовта им.

Ранд усети противоречивостта на чувствата ѝ. Внезапно го удари непоправимостта на стореното. Той беше нарушил клетвата, дадена пред Бога. Беше изневерил на жената, която още не познаваше. Най-непростимото беше, че беше обезчестил Лиана, а най-лошото — че тя можеше да забременее.

— Господи, Боже мой — прошепна той, като обгърна лицето ѝ с ръце. — Позволих си да повярвам, че е достатъчно да те обичам! Унищожихте те, Лиана! Обезцених те за човека, който би могъл да ти предложи повече!

Невероятно! Тя го дари със съкровището на своята усмивка. После започна да се смее. Отчаяно, без контрол. Дребното ѝ тяло се тресеше в прегръдката му. Ранд усети, че все пак тя беше близо до сълзите. Нейната уязвимост го обезпокои.

— Не... си направил нищо такова, Ранд Гасконски — успя да изрече Лиана.

— Но аз...

Лиана го целуна страстно.

— Повярвай ми, рицарю мой, не се пазя за никакъв съпруг! — в думите ѝ имаше горчива ирония. Погледът ѝ беше твърд, но личеше, че все още се забавлява. — От самото начало знаех, че не можем да бъдем нищо повече от любовници. Епизодични срещи са всичко, което искам от тебе, Ранд.

Той повярва, че е искрена. В душата му отново се завърна чувството за вина. Ранд го прогони, като се люби с Лиана продължително и нежно. Дочакаха вечерните сенки. Над главите им

запърхаха крилете на бекасините, но те не ги чуваха. Бяха обърнали гръб на пронизващите шумове на настъпващата нощ.

ГЛАВА СЕДМА

Лиана се носеше през салоните на Боа-Лонг. След нея провисваха челюсти, поклащаха се глави, носеха се любопитни шепоти. Бяха изчезнали критичния поглед и енергичната походка на строга господарка. Сега Лиана гледаше замечтано. Стъпките ѝ бяха леки. Осанката ѝ беше на влюбена жена.

— Как върви благотворителната дейност, Едит? — попита тя, когато мина край прислужницата.

— Ужасно е скучно — оплака се Едит, докато промушваше иглата през бялото платно на свещеническият стихар.

Лиана потисна усмивката си.

— Надявам се в бъдеще преденето да не те изморява толкова.

Пред вратата я срещна Маса.

— Добър ден — поздрави я Лиана. Усмивката ѝ контрастираше с намусената физиономия на снаха ѝ.

— Не мога да понасям непредсказуемостта на нормандското време — оплака се Маса, като поклати тежкото кадифе на роклята си. — Като че вече е дошло лятото.

Лиана се засмя и посочи работната си дреха.

— Никога не съм се страхувала да предпочета удобното пред модерното.

Маса я изгледа критично.

— Роклята ти е подходяща за работа на полето. А лицето и ръцете ти са изгорели от слънцето. Лесно биха могли да те вземат за селянка.

Обидата се хлъзна покрай ушите на Лиана. Тя беше щастлива. Някакъв странстващ рицар я беше взел за друга. Потисканата три седмици страст, днес беше експлодирала в пламенна любовна игра. Беше прекарала в ръцете на Ранд няколко чудесни часа. Като си спомни за него, я прониза тъмен спазъм на припомненото удоволствие. Лиана сведе поглед, за да прикрие поруменялото си лице. После импулсивно грабна ръката на Маса.

— Знам, че ти се струвам странна — каза тя. — Но не искам това да те дразни!

Масе се изненада, после застана нащрек.

— Нито пък аз. Просто времето и някои дреболии развалиха настроението ми.

В размекнатото сърце на Лиана се прокрадна съжаление. Масе беше безплодна. Сега, когато Лиана познаваше любовната ласка на мъжа, можеше да разбере болката ѝ.

— Ще поръчам охладен сайдер — предложи тя. — Ако искаш, довечера може да ти почета?

Все още нащрек, сякаш не вярваща на ушите си, Масе кимна и влезе в салона. Лиана поръча напитката, после се запъти към оръжейната да открие Чианг.

Оръжейният майстор стоеше замислен край прозореца. Тесните му плещи бяха сковани, косата му — разрошена. Беше повесил през амбразурата ръцете си, сбръчкани от многогодишна работа с разяждащи материали. Лиана пристъпи и застана до него. На зелената трева се упражняваха няколко рицари. Хвърляха копия по въртяща се мишена. По-добре да са там, отколкото в салона, помисли тя. За нейна изненада, Гокур беше разрешил на хората си да пият, да играят на дама и да ухажват жените.

— Мислех, че изпробваш новия барут — отбеляза Лиана.

Без да я поглежда, Чианг отговори плоско.

— Хората на Гокур са разбрали за моята ковачница.

Сега Лиана разбра защо е навъсен. От много години Чианг усъвършенстваше каляването на стоманата. Неговите остриета съперничеха на най-надеждните, донесени от изток. Но истинската му страст беше артилерията. Негодуваше срещу всеки, който го отклоняваше от любимото му занимание.

— Без съмнение са те принудили да им наковеш нови оръжия?

— Всеки един от тези дебелаци!

— Твоите мечове биха те направили богат човек, Чианг!

— Твоето тяло също би те направило богата! Аз не се интересувам от коването, както ти — от проституирането.

Чувството за вина стегна стомаха ѝ. Не, каза си тя твърдо, аз не съм уличница! Това, което направих с Ранд, беше от любов!

— ... пръста си не помръдвам за необузданите хора на Гокур — говореше Чианг. — Те използват мечовете си срещу селяните.

Лиана сви устни. Носеха се слухове за техните безчинства, но тя не им беше обръщала внимание.

— Ще кажа на Гокур, че нямаш време да се занимаваш с тях.

Чианг я изгледа с тесните си, тъмни очи.

— Доведеният ти син нареди друго.

Лиана се ядоса.

— Жерве няма тези права!

— Когато отсъства баща му, той е негов заместник.

— Да го вземат мътните — изруга тихо тя. Зае се да наблюдава учението на рицарите. Седлата им поскърцваха, когато замяха копията към мишената. Всички бяха изпотени и ругаеха. Не след дълго Лиана отново се обади: — Какво ще кажеш да използваме мечове срещу англичаните?

— И тях няма да изкова, господарке!

Тя го изгледа остро.

— Господи, Чианг! Някой би помислил, че правиш услуга на крал Хенри?

— Интересуват ме единствено сигурността и реда. Този алчен идиот в Париж не ни осигурява нито едното, нито другото. Нямам никакво доверие на лудия крал Шарл. А още по-малко се доверявам на онзи, който го командва — Бернард Арманяк.

Лиана беше отчаяна. Чианг винаги е бил неин съюзник, неин приятел.

— Започна да говориш като вуйчо ми, херцогът на Бургундия — отбеляза тя, като се насилваше да звучи незаинтересована.

Чианг сви рамене.

— Той е отговорен човек. Безскрупулен, но отговорен.

— Опитва се да ме принуди да се омъжа за лорд Лонгууд.

— В крайна сметка лордът не идва със син, готов да заграби Боа-Лонг!

Ръката ѝ несъзнателно застина на корема ѝ. Не! Тя щеше да реши този проблем!

— С Жерве ще се заема по-късно. Сега най-важното е да отървем крепостта от домогванията на англичаните.

— Мислиш ли, че ще е толкова зле? — попита Чианг разнежено.

— Как може да говориш така? Мислех, че във вените ти тече азиатска кръв, а не тази на Ланкастър!

Чианг застина. Погледът му стана остър. Очите му заблестяха. Ръцете му се разтрепериха. Лиана разбра, че е докоснала най-съкровената му тайна. Тя пое дребните му, ожулени ръце.

— Какво толкова казах? Защо ме гледаш така?

— Ако ти кажа и двамата ще бъдем в опасност — гласът му беше тих. В него прозираше страх. После лицето му потъмня. Лиана разбра, че няма да ѝ се довери. — Хайде да изпробваме барута — предложи китаеца.

Лиана се насили да не пита повече. Последва го към облицованата с мрамор маса. Натопиха малка хартия в сместа. Нямаше съмнение, че експлозивът е от високо качество. Лиана вече беше в по-добро настроение, когато стигна до градината зад кухнята.

— Мислех си, майко Брюло, дали не бихме могли да посадим малко цветя тук?

Старицата се беше привела над плевелите. Като чу думите на Лиана, вдигна поглед учудена. Младата жена почувства неудобство. Майка Брюло беше член на домакинството повече от тридесет години, но Лиана сякаш я виждаше за пръв път. Около сините ѝ очи имаше бръчици, страните ѝ бяха силно нагънати, устните ѝ бяха свити изморено. Какво беше настанило тези бразди там? Някаква трагедия? Или триумф? Преди никога не я беше интересуvalo, но сега ѝ правеше впечатление.

— Толкова бях заета да изхранвам войниците на Гокур, че занемарих градината. Може би до лехите с ряпа да насеем камбанки? А до граха — карамфили? — предложи Лиана.

Погледът на майка Брюло се замъгли от учудване.

— Често си повтаряла, че от цветята няма полза. Създавали бъркотия в градината и не оставяли място за зеленчуците.

Лиана пъкна ръце в джобовете на престилката. Собствените ѝ думи я бяха засегнали дълбоко. Сякаш беше пропуснала нещо. Тя живееше в свят, съграден от задължения и прагматизъм. Не беше имала време да се порадва на малкия, но значим свят на красотата. Сега се чувстваше различно. Не ѝ беше възможно да пренебрегне радостите и скърбите на другите. Любовта на Ранд я караше да съжалява за всичко, което беше пропуснала.

— Промених си мнението — каза тя. — Във всяка градина трябва да има място и за цветя.

Очите на възрастната жена светнаха.

— Така ще подредя лехите, че ще бъдат достойни за дофина Луи!

— Много добре — Лиана стисна немощната ръка. Някакво подрънкване привлече вниманието ѝ. Жерве, загърнат със синьо наметало, крачеше важно до Гокур. Бяха се запътили към една от установките за оръдия. — Трябва да вървя. Кажете на Ги да ти осигури всичко, от което имаш нужда. Искам през лятото твоите цветя да украсяват салона.

— Благодаря, господарке!

Благородното лице на възрастната жена се украси с усмивка. Лиана не я беше виждала такава. Прииска ѝ се да задържи топлотата ѝ в сърцето си, но когато наближи крепостния вал гласът на Жерве я подразни.

— Артилерията ни ще издуха англичаните обратно през пролива — Жерве говореше и размахваше натруфен, златен ръкав към огромното оръдие. — Това оръдие може да изстреля стокилограмово гюлле.

Доведеният син пренебрегваше Лиана. Това я развесели.

— Жерве преувеличава — каза тя. — Оръдието поема шестдесеткилограмов снаряд.

Двамата се обърнаха към нея. Жерве разпери ръце.

— Така ли? — възкликна той. — Всеки ден научаваме по нещо ново от теб.

— Нямаше да е така, ако си правеше труда да се учиш сам — срязва го Лиана. — Чианг разполага с различни калибри. Сигурна съм, че ако го помолиш, ще те запознае с тях.

Жерве се намръщи.

— Не обичам да си създавам затруднения.

Като се усмихваше невинно, Лиана попита:

— Дали ще запомниш цифрите? Момчетата ми казаха, че учиш писмата си наизуст.

Всякакво старание за благоприличие напусна младия мъж.

— Прибери ноктите си, Лиана! Забравяш мястото си! — думите му бяха подхвърлени като ръкавица в краката ѝ.

Предизвикана, тя го изгледа студено.

— Моето място е да бъда господарка на този замък! И винаги е било такава!

— Виж, госпожо, трябва да размислиш — намеси се Гокур помирително. — Съпругът ти те защитава от машинациите на крал Хенри. Той е французин, който може да наглежда крепостта вместо теб.

— Не съм се омъжила заради това за Лазар — възрази Лиана, като не сваляше поглед от Жерве. — И ти много добре знаеш това!

— Трябва хубаво да си помислиш, госпожо — каза Гокур. Укор беше вкаменил устата му. Избелелите му очи се бяха стеснили. О, Господи! Дали не беше допуснала още една змия в Боа-Лонг? — Като извика мен да защитавам крепостта, ти се противопостави на вуйчо си. След като пренебрегна херцога на Бургундия, ти не може да имаш същото влияние върху хората тук.

Жерве кимна самоуверено.

— Без подкрепата на Жан, никой няма да се подчинява на жена! — той я изгледа презрително. — Надявам се да се облечеш прилично за вечеря. Като гледам омацаната ти наметка, явно пак си се ровила из огнището на онзи китайски лъжец?

Лиана изгледа ръкавите си. По тях се бяха полепили сажди от барута, който изпробваха с Чианг. Лиана не се въздържа и каза:

— Ще правя каквото ми е приятно!

— Добре! Аз — също! — Жерве се усмихна. Обърна се към Гокур. — Китаецът ще изкове мечовете ви. Трябва само да изчакаме корабът със стомана, пристигащ от Милано.

Лиана прониза с поглед нахалника.

— Няма да се купува стомана от съкровищницата на Боа-Лонг! И Чианг няма да кове никакви мечове!

— Баща ми... твоят съпруг, без съмнение, ще бъде на друго мнение — изстреля Жерве.

— Баща ти е в Париж. Вероятно ще моли Арманяк и Шарл Орлеански да спрат вуйчо ми. Той иска да анулира нашия брак.

Жерве се разгорещи.

— А ти се моли баща ми да успее. В противен случай попадаш точно в ръцете на англичанина.

Лиана скръцна със зъби.

— В отсъствието на Лазар, аз командвам тук! Аз ще решавам какви оръжия да се правят! — осъзнала, че Гокур, един неприятен и външен човек, е чул достатъчно от тяхната разправия, Лиана се отдалечи. Спорът и новата неприятност, надвиснала над главата на Чианг, я бяха разстроили.

Вдигна поглед към слънцето. Пронизаха я тръпки. Скоро щеше да се срещне с Ранд. Днес имаше огромна нужда да го види. Имаше нужда да усети топлия му дъх, да се сгуши в силната му прегръдка. Здравият му разум и хумор трябваше да разкъсат мрежата, сплетена от Мондрагонови.

— И тогава тя започна да дърпа панталоните ми надолу, сякаш короната на крал Хенри е скрита вътре. Казвам й, успокой се, скъпа, ще се изтощя много скоро — Джак Кейд се привеждаше към Ранд през пищното деколте на жената и се хилеше. — Не ги наричат дойки без причина.

Намираха се в големия салон на Лъо Кротоа. Ранд слушаше пиянските брътвежи на Джак. Беше раздразнен и развеселен едновременно. Херцогът на Бургундия наистина беше посрещнал много гостоприемно него и хората му. Джак и останалите имаха вино и жени до насита. Въпреки настояванията на Ранд да се упражняват всеки ден, те се забавляваха без контрол.

Джак каза нещо на развален френски. Дойката се изхили. Робърт Батсфорд, свещеникът, пресуши чашата си и извика за още бира.

— Да, не лишавай отчето от пивото му — обади се Джак. — Това е неговият начин да устоява на повика на плътта.

— Не разбирам какво открива в тебе — отбеляза злобно Батсфорд. — Женичката не разбира и дума английски, а твоят френски звучи като рев на магаре.

— Ха! — присмя се Джак, като си играеше с подгъва на фустата й. — Ти не можеш да различиш главата от крайниците си. Давиш мъжките си страсти в алкохол — той пощипна момичето по задните му части. — Минет и аз разговаряме с езика на любовта. Мъжкият език е по-подходящ, когато става дума за женско тяло, гърди и други части — докато говореше, ръката му потъваше по-дълбоко под полите.

Нецензурният разговор не беше нещо ново за Ранд, но сега се вслушваше по-внимателно. Джак с удоволствие разкриваше сложни детайли от методиката си за прелъстяване и любене.

Ранд беше станал жаден за знания ученик. Искаше да проникне в тайните на любовта. Попиваше информация от Джак и останалите. Но истинското познание беше скрито в прегръдките на Лиана. Всеки път, когато се любеха, той откриваше по нещо ново за нея и за себе си. Сякаш в душата и тялото ѝ бяха скрити тайни, дълго чакали да бъдат освободени. Те разкриваха нови чудеса.

Джак четеше лекция за съживяване на женската страст, след обявление за изчерпването ѝ. Ранд се размърда неспокойно. Дискретно се нагласяваше, за да прикрие неудобната подутина на похотта. Погледна през прозореца, за да прецени мястото на слънцето. Пресметна колко часа му оставаха до срещата с Лиана.

Постоянно го разяждаха угризения на съвестта. Лиана беше млада и в цветущо здраве. Вероятността да забременее беше голяма. Подобно баща си, Ранд щеше да припознае детето. Но за разлика от него, Ранд нямаше да успее да остави обидената си съпруга. Господарката нямаше да бъде толкова толерантна, както я представяше Лиана. Но към Лиана продължаваше да го тласка някаква вълшебна сила. Ранд не успяваше да ѝ устои.

В песните се пееше, че завоеванието изместваше възбудата от преследването. Но с него не беше така. Любовта му към Лиана растеше с всеки изминат ден. Подхранваше се от чаровната интимност в закътаното горско местенце. Тяхната страст можеше да се оприличи с песен без край, с неугасим и вечен пожар. Дори и векове да лежаха пред тях, Ранд знаеше, че няма да му стигне времето. Нямаше да успее да отдаде цялата любов, закътана в душата му.

Но пред тях нямаше столетия. Имаше само един-единствен ден.

Приготовленията на херцога вече приключваха. Той твърдеше, че бракът между Белиана и Мондрагон вече беше изтрит от регистрите на църквата и държавата. По негова заповед, епископът на Тур се готвеше да извърши церемонията с подобаващ ентузиазъм.

Ранд приведе глава. Изглеждаше му срамно и грешно да разменя клетви за вечна вяност с онази жестока, чернокоса жена. Тя не го искаше, а и той не я желаше. Но крал Хенри имаше нужда от форта.

Двамата трябваше да обвържат съдбите си за доброто на Англия и Франция. Целта беше изключително благородна.

— ... ако има такъв случай, тогава може да се поучите от зверовете в гората — продължаваше Джак с авторитета на професор. — Не познавам по-голямо блаженство от това, нечий женски задник да ми...

— Престани да дрънкаш за похотливите си изобретения — избухна Батсфорд раздразнен. Ранд го разбираше добре. — Като че само ти имаш опит в тези работи!

— Ревнуваш, а? — попита Джак, като галеше коляното на Минет.

— Жените лесно се дресират, като соколите — натърти отчето. Обърна се и погали птицата, кацнала на облегалката на стола му. Охлаби въжето и го усука около ръката си. — Отивам на лов! — той се заклатушка пиянски към вратата. Когато се обърна, Ранд помисли, че не е далеч от мисълта да застреля Джак.

После изражението на свещеника светкавично се промени. Батсфорд се стегна и съобщи:

— Негова светлост херцогът на Бургундия. Негово светейшество епископът на Тур — поклони се ниско на двамата мъже, влизащи в салона.

Настроението на компанията се промени веднага. Жените, седнали в коленете на войниците, изчезнаха, подобно призраци. Разговорите секнаха. Всички станаха.

Изражението на Жан говореше, че изобщо не е бил заблуден. Той се приближи към Ранд с многозначителна усмивка.

— Надявам се, че се забавлявате добре, господине?

Джак се оригна, измърмори някакво извинение и се усмихна криво.

— Да, Ваша Светлост — отговори Ранд. Яростно се стареше да потисне смеха, напирал в гърдите му. — Изобилието на вашата кухня не познава граници.

— Както и изобилието от жени — измърмори Жан, като гледаше към Джак. — Не обвинявам хората ти. Тези седмици на изчакване дотегнаха на всички. За щастие вече е време да се действа.

— За щастие? — повтори Ранд. — Значи анулирането вече е факт?

Херцогът го изгледа, без да променя изражението си.

— Оказва се, че това не е необходимо.

Студените пръсти на лошо предчувствие стегнаха гърлото на Ранд.

— Защо?

— Лазар Мондрагон е мъртъв.

Ранд беше изумен.

— Мъртъв! — Батсфорд и епископът се прекръстиха. — Може би ще ни обясните, Ваша Светлост?

Жан сви рамене.

— Мондрагон е станал жертва на инцидент. В Париж е попаднал на лоша компания. Една вечер се напил и се удавил във водите на Сена.

— Наистина ли е било нещастен случай? — попита Ранд, като сви юмруци.

— Божиите дела не се подлагат на съмнение — отговори остро херцогът. — Особено, ако имате полза от това.

Ранд се обърна. Очевидно херцогът на Бургундия е имал трудност с анулирането на брака. Прибягнал е към жестокост. Нямаше смисъл да го обвинява за смъртта на Мондрагон. Херцогът изобщо не е бил в Париж, въпреки че ръцете му можеха да бъдат много дълги. За Жан Безстрашния камата и измамата бяха нормални средства за постигане на целите. Нещастният глупак беше станал жертва на безскрупулния благородник. И аз, роптаеше мислено Ранд, трябва да се сродя с този клан? Той се обърна и изгледа Джак. Погледът му питаше дали и той няма да стане жертва на нещастен случай, когато стане безполезен.

Херцогът се приближи до масата. Махна на епископа да се присъедини към него. Божият служител, обгърнат в кадифе и злато, се усмихна широко на Ранд. Изцяло плешив, главата му блестеше като глобус. На гърдите му висеше тежка, златна верига. Ранд си направи извода, че епископът имаше голяма облага от съюза си с херцога на Бургундия.

Жан подреди някакви документи. Всичките бяха подписани и подпечатани. Приличаха на схема за военна битка.

— Всичко е наред. Тази нощ ще докараме племенницата ми тук. Утре ще бъдете венчани — Ранд кимна напрегнат. — Знам, че си противник на насилието, но след като Белиана е извикала на помощ

враговете ми, трябва да я отвлечем. Но предупредете хората си да внимават. Въпреки, че Белиана ме наскърби, не искам да я видя наранена. Все пак тя е нежна... по неин начин.

Нежна, помисли Ранд. Котката, която беше зърнал на моста, изглеждаше крехка като накалена стомана.

— Няма да ѝ се случи нищо. Лично ще ръководя операцията.

Херцогът му даде точно разположение на стаята ѝ. Обясни му по коя стена трябва да се стигне до нея. Как да проникне във вътрешността на замъка.

— Ще трябва да осигурите и лодка — привърши той.

— Ще уредим всичко — увери го Ранд. Сърцето му подскочи от радост. Имаше още един ден, който можеше да прекара с Лиана.

Провираци се през приведените клони, двамата пристигнаха заедно. Вплетоха жадни устни и тела. Смахът ѝ отекуваше в сърцето му. Зарази го нейната искреност. Само мъничко кътче от душата му се чудеше дали смехът ѝ щеше да бъде същия, след този ден.

— О, Лиана! — възкликна той, като освобождаваше къдриците ѝ от шапчицата. — Обичам те! — бледите косъмчета по бедрата ѝ се плъзгаха като живак между пръстите му.

Тя го прегърна през кръста. Повдигна се на пръсти и поиска целувка.

— Толкова ми липсваше, Ранд! — когато телата им се притиснаха, Лиана тихо въздъхна и се усмихна.

— И ти ми липсваше!

Усмихнат, Ранд притисна бедрата си до нейните. Искаше да я убеди в истинността на думите си.

— О, Господи — прошепна тя, когато устните му се сведоха към нейните. — Наистина ли слънцето направи само една обиколка, откакто се видяхме?

— Една? Цяла вечност — Ранд продължи да пие нектар от устните ѝ.

— Какво прави без мен? Сигурно се забавлява с приятелите си?

— Разбира се. Казах им, че ме е омагьосала горска вещица.

— Горска вещица? — Лиана се престори на сърдита и му обърна гръб.

— Спокойно — каза той. Повдигна тежката ѝ, копринена коса. Целуна мястото под нея. — Това беше просто сън... — Ранд започна да я съблича. — Господи, колко си красива! — като пренебрегна настоящите тръпки в слабините си, започна бавно да целува раменете и тила ѝ. Лиана въздъхна. Опита се да се обърне, но той я държеше далеч от себе си. — Спокойно, хубавице. Имаме доста време, докато се разделим.

Лиана вдигна поглед към небето. Искаше да се увери, че няма да се стъмни скоро. Ръцете му се задържаха на кръста ѝ. След това се запътиха нагоре. Обхванаха затоплените ѝ гърди. Устните му жадуваха да усетят вкуса на тези розови връхчета.

Ранд използва момента, за да свали и своите дрехи. После се притисна към сладостните ѝ форми.

Лиана отново се опита да се обърне. Ранд отново я остави неподвижна. Ръцете му потърсиха женската ѝ същност. Намериха я гореща и готова. Лиана отрони сладостен стон.

Трескаво Ранд я повали на земята и я обърна в ръцете си. Красотата на лицето ѝ и доверието в очите му прободоха очите му. Сякаш го изгори ярък пламък.

Сгуши се между гърдите ѝ. Намери твърдите върхове на зърната ѝ. Забеляза, че днес гърдите ѝ бяха попълни, по-женствени, сякаш подпухнали от страст. Като опустошителен огън го завладя див импулс да я обладае. Не му беше достатъчно само да я прегръща, да я целува. Искаше много повече...

Устните му се насочиха надолу. Към стегнатия, красив център на тялото ѝ. После и по-надолу. Там го мамеше и подканваше прелестен мед. Зацелува я с такава страст, че Лиана въздъхна.

— Всичко е наред. Обичам те! — той захапа малко плът и я придърпа. Сякаш от много далеч идваха виковете ѝ на удоволствие. Тялото ѝ се извиваше и напрягаше. Освобождаването ѝ го обля като любовен еликсир. Ранд се повдигна и се доближи до устните ѝ. — Обичам те, Лиана — съзнаваше, че им остава малко време. Отчаяно копнееше да я притежава цялата. — Каж ми, че ме обичаш, сладката ми! Каж ми!

Изтръпнала от страст, Лиана усети отговора да пълзи нагоре по гърлото ѝ. Любовните думи се бунтуваха и искаха да бъдат освободени. Но тя устоя на импулса.

Обожанието, което ѝ демонстрираше Ранд, неочаквано я накара да се засрами. Един ден той щеше да узнае, че с него тя е искала да сложи рога на съпруга си и да роди дете. Щеше да научи, че е поставила сигурността на Франция над своята любов. По тази причина не можеше да се поддаде на нежната му настоятелност. Колкото по-малко му даде, толкова по-свободен щеше да бъде.

— Ранд, ако можех, щях да те обичам до края на живота си!

Усетил противоречивите ѝ чувства, той я погали успокоително. Легна върху нея. Гърдите ѝ потръпнаха с несвойствена чувственост. Заболя я и тя почти се разплака.

— Егоистично е от моя страна да искам това, което не можеш да ми дадеш — каза той. — Лиана, достатъчно е, че прие моята любов. Подаръкът... на моето... тяло! — докато говореше, той започна вълшебния ритъм. Облада я светла радост.

Това е любовта, мислеше Лиана. Нея възпяват трубадурите. Любовната радост беше продукт повече на любовни рани, отколкото на постижения.

Ранд я издигаше на горещ пиедестал. Лиана избухваше в неизброими късчета от сладост. Той винаги отлагаше своето удоволствие, докато тя бъде напълно задоволена. Вкопчена в мускулестите му рамене и вгледана в трескавото му лице, Лиана разбра, че това отлагане е платено скъпо.

Когато най-сетне Ранд отвърза юздите на своята страст, през нея сякаш премина снаряд. Мощното освобождаване на любовта му я накара да потрепери. После дълго лежах мълчаливи. Облети в доволство и мокри от страст.

Най-сетне тя се размърда.

— Изпей ми песен! — Лиана се задъхваше, докато търсеше дрехите си.

Ранд се усмихна. Облече се и взе арфата. Но не засвири, а ѝ я подаде.

— Не, Лиана! Искам ти да ми изпееш нещо.

— Не бъди глупав! Толкова пъти съм ти повтаряла, че не ме бива в това изкуство.

— Защото се подценяваш — той напъха инструмента в ръцете ѝ. — Посвири за мен!

— Само ако обещаеш, че няма да ми се смееш?

— О, Лиана, знаеш много добре, че няма да го направя.

— Добре, Ранд!

Арфата беше тежка. Рамката ѝ беше износена от допира на любимите ръце. Лиана задърпа струните. Те сякаш още носеха спомена от майсторството на Ранд.

— Не се страхувай от музиката, Лиана!

Звучите задоволяваха и нея. Лиана подхвана старинна германска мелодия. После запя:

*Вървах през полето, без никой да научи,
защото моят любим ме очакваше там!
О, Богородице, той ме получи...*

Изплашена, Лиана замълча.

— Разбираш ли — оплака се тя, като гледаше към земята. — Гласът ми е слаб. Като изветряло вино.

— Гласът ти е превъзходно сладостен. Чувам го, когато ми шепнеш, когато се смееш, когато съм в тебе... — той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. — Разбираш ли, Лиана? Песента трябва да блика от сърцето ти. Предай чувство на гласа си!

Тя започна отново. Гласът ѝ потреперваше, докато погледна Ранд. Любовта, която откри в тревистозелените му очи, ѝ даде сила да продължи. Тупкането на сърцето ѝ се пренесе в гърлото. Лиана пееше така, както никога не го беше правила.

*Всичките му целувки се сляха в една,
легло ни бяха цветя и трева.
Никой не отгатна нашата игра,
освен нас и една елха.
Тра-ла-ла, ето мястото на нашата страст!*

Последните думи излетяха към бриза. Сякаш нотите затанцуваха из въздуха. Очите ѝ неочаквано се напълниха със сълзи.

— Вече мога да пея!

Ранд пое арфата и я остави настрана.

— Така е.

— Благодаря ти, Ранд, че ме научи.

Той се приведе и целуна сълзите по страните ѝ.

— На нищо не съм те научил. Музиката е в теб.

— Но ти я отключи, Ранд! Ти... — Лиана замълча и се впи в наметката му. Не, тя не можеше да го обича. Не можеше да си позволи да обича мъж, който нямаше да бъде част от нея. Единствената ѝ надежда беше, че може би щеше да роди неговото дете. Дългите, самотни години, които ѝ предстояха, щяха да се изпълнят със смисъл. Щеше да има някой, на когото да остави наследството си. Заповяда си да не се поддава на сълзлива сантименталност и каза: — Може и да не признаваш, че си ме научил да пея, но аз ще се заема с твоето образование.

Изумен, Ранд се облегна на дебелия ствол на стар дъб.

— Така ли?

— Да — обхваната от решителност, тя извади от джоба на престилката си мръсна, платнена торбичка.

Лицето на Ранд се стегна.

— Лиана, знаеш, че не ми е приятно да се занимаваш с барут и оръжия. Би могла да се осакатиш!

— А ако ти не станеш по-опитен, може да се озовеш с гюлле в гърдите си.

— Защо трябва да бъдеш такъв инат?

— Това е много важно за мен. Така, както рицарството за теб. Ти си обрекъл живота си на него. Защо и аз да не се занимавам с това, което ми е приятно? Само защото съм жена ли?

— Подлагаш живота си на опасност!

— Барутът е опасен само за онзи, който не внимава — тя разтвори торбичката. Показа му жълто-сивата смес. — Виж, извадила съм всичко от земята. Смесила съм го със собствената си ръка. Въглен, сярта и солта на Питър. Толкова е много, колкото дивите лилии из полята.

Ранд продължаваше да бъде ядосан.

— Но цветята не причиняват тежки травми на онези, които си играят с тях.

— Аз не си играя с барута. Просто го използвам. Сега погледни по-внимателно. Този барут се нарича царевичен. Смесен е с вино, за да не се отделят елементите му — Лиана посочи малък, кух дънер наблизо. — Хайде да го взривим!

Ранд поклати глава.

— Защо трябва да разрушаваме напълно безвреден дънер?

— Това е в интерес на науката, господин рицарю. Ти не се ли упражняваш в подвижна мишена? — Лиана посочи отвора. — Да кажем това е тунел в мина. — Откъсна едно цвете и го втична в покрития с лишей ръб. — Това е стражата, а това — стената.

Ранд пристъпи по-близо. Дъхът му докосваше лицето ѝ. Постави ръка на рамото ѝ. Лиана не обърна внимание на обичайната чувственост, която ѝ причиняваше присъствието му. Продължи със заниманието си.

— Тази пръчица е бойната кула, а... — гласът ѝ стана несигурен, когато пръстите му погалиха тила ѝ. — Слушаш ли ме, Ранд?

— О, да — отговори той отмалял.

Лиана му хвърли подозрителен поглед, после се върна към заниманието си.

— Ето го нашето укрепление.

— Не съвсем — той започна да добавя камъчета и листа към конструкцията ѝ. — Забравила си конюшните. А това тук е лечебницата.

— Това не е необходимо.

— Защо ще атакуваш, ако не се целиш в хората и стоката? — Ранд я погледна. — Те не знаят, че твоята наука би могла да ги убие на минутата.

Лиана се намръщи.

— А как би могъл да разрушиш стената?

Той облиза ухото ѝ.

— Ще използвам чара си и ще я превзема отвътре.

— Ранд!

— Добре. — Той перна настрана парче кора. — Ще атакувам крепостната порта.

— Ха! Срещу тебе са петдесет стрелци с лъкове. Никога няма да успееш.

— Правил съм го и преди, хубавице.

— Е, моят начин е по-добър. С барута всичко е възможно — тя прокопа усърдно тунел в дънера. — Миньорите прочистват прохода.

— Ами рова с вода?

Прониза я страх.

— Ще го преплуват. Обвит във восъчна хартия, барутът ще остане сух — тя постави малко от праха в парче пергамент. Настани заряда под дънера и проточи парче коноп. — Гори бавно. Накиснат е в негасена вар. Ще гори и когато стигне заряда. Ето, направи го ти.

Той я изненада, като нагласи всичко много прецизно. Стана й ясно, че въпреки неговото неодобрение на експлозивите, владее военното дело. Беше демонстрирал незаинтересованост, но беше запомнил всички детайли от операцията.

— Поставих много малко заряд. Зърнестият барут избухва с голяма сила — каза тя. Погледът й следеше сърчните му пръсти. — Не искам да убиваме стражата, а само да си осигурим достъп до крепостта. Ето, запали сега фитила.

Ранд се усмихна и взе кремъка и овъглената кърпа от нея. Като получи искра, той подпали тъканта. Разнесе се пукане и гъст дим. Замириса на сяр.

Лиана скочи на крака и го задърпа за ръкава.

— Да се махаме!

Приклекнал, Ранд продължаваше да се взира в съскация фитил.

— О, Господи — извика тя. — Размърдай се, Ранд!

Когато стана ясно, че той ще остане на място, Лиана се хвърли към него. Двата се търколиха върху тревата, точно когато барутът в дънера избухна. Парчета дърво зачукаха върху гърбовете им.

— По дяволите, Ранд! Защо не се отмести?

Той я изгледа сериозно.

— Дали миньорите имат шанс да се измъкнат преди експлозията?

— Да!

— Винаги?

— Не.

Ранд се приближи към дънера, за да изследва пораженията. Наоколо бяха се разпилели камъчетата, пръчките и знамето.

— Е, ти превзе замъка — отбеляза той.

Лиана се взираше удивена в назъбения отвор в дървото.

— Много по-ефикасно е, отколкото да се атакува портала.

Ранд обхвана брадичката ѝ с длан.

— Но на каква цена, Лиана?

— Какво искаш да кажеш?

Той се наведе и започна да събира парчетата едно по едно.

— Когато войската атакува укрепление, убиват само мъжете. От експлозията може да загинат жени, деца, добитък...

— Само ако е поставен не на място и избухне не навреме — защити се тя. — Само, ако обсадените са толкова глупави, че да останат по местата си.

— По време на битка може да се случи всичко — каза тихо той.

Лиана се почувства виновна. Смирено погледна надолу към ръцете си.

— Съвременните пълководци не се интересуват от такива неща — тя вдигна поглед към неговия. — Рицарството си отива, Ранд. Такива като теб са рядкост в наши дни. Трябвало е да се родиш преди около двеста години.

— Честта и човечността никога няма да умрат, Лиана!

— Да, но няма повече змейове за убиване. Нито хубавици за спасяване — привърши тя замислена. — По-добре е жените сами да се отбраняват, отколкото да очакват някой да ги спаси.

— Ти наистина ли си толкова смела, за каквато искаш да те приема?

— Не, но не съм и безпомощна.

— От какво се страхуваш, Лиана? Кажи ми?

Списъкът ѝ беше доста голям. Би могла да му довери, че Боа-Лонг се изплъзва от контрола ѝ, че английският лорд би могъл да се върне за нея. Ужасяваше се от реакцията на вуйчо ѝ, причинена от присъствието на Гокур в крепостта. А най-много се страхуваше, че ще загуби Ранд. Един ден двамата щяха да бъдат разкрити. И по-лошо — той можеше да научи истината за нея!

— Страх ме е от водата — отговори простичко тя.

Ранд започна да се смее. После се овладя, сякаш беше отгатнал, че е назовала най-незначителното си опасение.

— Така ли? Защо?

— В Сома се удави човек, когото много обичах. Никога не съм могла да понасям вода, ако не е в чаша, или в плитка вана!

— Горката ми хубавица — каза той нежно, като я погали. — Коя беше жертвата?

— Майка ми.

— О, Господи — задъха се той. — Видя ли как се случи?

— Аз... да! Тогава бях само на четири години. Спомням си толкова малко. Само отделни сцени и това, което ми разказваха по-късно. Тя се подхлъзна... и падна. Аз изкрещях за помощ, но тежката ѝ рокля я повлече надолу — Лиана потръпна от тягостния спомен. — Косата ѝ беше разпиляна подобно листа на папрат. Дойде някой да я изтегли навън. Не можеше да бъде заспала. Изглеждаше толкова изплашена, застинала...

Лиана преглътна. Ранд протегна ръце. Тя се хвърли в прегръдките му и се разрида. Плака, докато не ѝ останаха сълзи.

Тялото му пулсираше с любов и тъга. Много по-късно той почувства, че се е успокоила. Лиана леко помръдна ръка. Пръстите ѝ започнаха да галят гърдите, бедрата, слабините му.

Неговата страст можеше да я излекува. Не след дълго телата им лежаха вплетени върху тревата. Бяха се слели, в потвърждение на живата радост.

Лиана погледна нагоре към небето. То изпъстри сребристите ѝ очи със синьо.

— Страх ме е от водата — призна тя. После се усмихна. — Но не се страхувам от любовта.

— О, Лиана! — с нежно движение той разтвори бедрата ѝ и се приведе към тях. Опитваше се да си втълпи, че тези мигове ще продължат вечно, че утре ще се срещнат и ще се любят отново. Но безнадеждността изпъстри страстта му с отчаяние. Утре той щеше да се ожени за госпожица дьо Боа-Лонг. Скоро Лиана щеше да узнае за предателството му.

Ранд проникна в нея. Погълна въздишката ѝ с жадна целувка.

— Лиана, искам винаги да помниш едно нещо! — Ранд говореше, като се движеше бавно в нея.

— Да? — тя повдигна бедрата си, за да посрещне тласъците му.

— Обичам те! Ако зависи единствено от мен, бих те обичал вечно! — той целуваше лицето, шията, гърдите ѝ. — Приеми любовта ми и я запази винаги!

Сърцето му заби лудешки. Тласъците придобиха нов ритъм. Чул виковете ѝ на освобождаване, Ранд отвори очи. Представи си как горещината на неговата любов я обгръща и докосва навсякъде. Искаше да ѝ се отдава, докато тя получи всичко от него. Искаше Лиана, а не друга, да получи най-доброто от него.

Стараяше се да не издава своята мъка. Тя се беше свила сладостно и доверчиво под него. Ранд подозираше, че го обича по неин начин, въпреки преструвките ѝ, че не е така.

— Къде ходиш всеки ден, Ранд?

Той я притисна силно.

— В тези несигурни времена е по-добре да не знаеш. Просто помни, че съм наблизо.

— За колко време? — попита тя изплашена. — Сигурно скоро ще се разгори война между Арманяк и Жан. Ще се включиш ли?

— Не. Тази вражда не касае мен.

Откъм морето долетя дъждосвирец и се разкрещя над главите им. Лиана се размърда и погледна към него.

— Ненавиждам мига, когато трябва да се разделим — въздъхна тя. — Но ни очаква утрешният ден, нали?

„Не, сладката ми — помисли Ранд. Днес съм твой любим, утре ще стана твой господар.“

Както винаги той я изчака да си тръгне първа. Седеше сред тревата, превърнала се в тяхно любовно гнездо. Налегнаха го мрачни мисли за собственото му бъдеще. Нещо го убоде. В гънките на колана му стоеше скрит талисманът, подарен му от крал Хенри. Символът, който винаги беше крил от Лиана.

Сега го измъкна. Вгледа се в примигващия изумруд. Там се готвеше за скок леопардът на Англия. Под него блестеше девизът: „За смелия всичко е възможно!“

Енжеранд Неопетненият! В какво се беше превърнал безупречният рицар? Обетът, който беше дал, изискваше да ухажва дамата на своето сърце, а на него му се искаше да я притисне до себе си и да я люби до забрава. Но беше обречен да я загуби!

Ранд стана и гневно запокити талисмана. Не се обърна дори да погледне къде се е приземил.

ГЛАВА ОСМА

— Прекалено много ходиш на слънце — отбеляза Бони, като събличаше роклята на Лиана. — Кожата ти е станала кафява, като орех — прислужницата захвърли дрехите настрана и поведе господарката си към ваната пред камината. — Господи, цялото ти тяло е почерняло!

— Престани да се заплесваш — скастри я Лиана.

Потопи се във ваната. От топлината изгорялата ѝ кожа почервеня.

Без да крие учудването си, Бони придърпа Лиана да се поизправи.

— Ама точно така! Гърдите, корема ти! Господарке, какво си правила?

— Работих в градината — отсече Лиана.

— Само това?

— Може и да съм се къпала в потока?

Бони поклати глава.

— Не и ти, господарке! По-скоро би танцувала върху жарава, отколкото да се приближиш до вода!

Намръщена, Лиана обгърна коленете си. Бони се приведе и я потупа по рамото.

— Сигурно ставам нахална, но ти криеш нещо от мене?

— Защо мислиш така?

— Защото изчезваш всеки следобед. Вече не ти личи да се притесняваш, че Жерве ще притежава Боа-Лонг един ден. Сякаш си узнала нещо... Ти се срещаш с някого, нали? Разкажи ми за него! Кой е той?

— Той съществува само в развинтената ти фантазия.

Бони заподскача и запляска с ръце.

— Не! Един любовник е обяснението на всичко. Новото ти отношение към хората, желанието ти да отглеждаш цветя. Когато мислиш, че никой не те наблюдава си пееш в салона. Дали не е някой от хората на Гокур?

— Със сигурност не!

— Да, те са дебелаци и веднага ще се похвалят — Бони присви очи. — Дали вече не си бременна?

Лиана стисна още по-здро̀во сапуна. Тя наистина много малко се беше замисляла относно целта, поради която се беше хвърлила в прегръдките на Ранд.

— Аз... не знам — отговори обезпокоена.

— Трябва да ми се довериш — заубеждава я Бони. — Имам репутацията на разпусната, но това не важи за езика ми.

Лиана се опита да се усмихне, но не успя. После направи опит да бъде сериозна и успя.

— Знаеш пред каква угроза съм изправена, нали?

Бони потръпна.

— Да. Жерве копнее да заграби имението, а вуйчо ти иска да разтрогне брака ти с Лазар.

Лиана въртеше сапуна из ръцете си, цялата разтреперана.

— Наистина ли мислиш, че може да съм...

— ... бременна? По погледа ти разбирам, че любовникът ти върши добре работата си — отговори мъдро Бони. — Като гледам тена ти, явно не си се събличала един път.

Лиана пламна. Наведе глава и започна да мие косите си. Бони се наведе да изтрие гърба ѝ.

— Жените казват, че първият признак е някаква тежест в гърдите. Разбирам от тези неща. Аз съм най-голяма от деветте си братя и сестри. Помня неразположенията на майка си.

Лиана потисна въздишката си. Днес, докато беше с Ранд, не беше ли усетила точно това? Тогава си беше помислила, че това е в резултат на новата им близост. Пое дълбоко дъх и се вкопчи в ръбовете на ваната.

Бони се изсмя похотливо и я изпръска с вода.

— Може би е истина, а? Няма да ти дойде и менструацията. После идва вълчи апетит и гадене.

Лиана се ужаси. Това отново разсмя Бони.

— Като се върне твоят Лазар, ще бъде изненадан. За него ще бъде унижение да признае, че детето не е от него.

— Не е негово — заяви отбранително Лиана, като постави ръце върху корема си. Идеята да представи детето на Ранд като дете на

съпруга ѝ, я изпълни с омраза. Но не беше ли планирала точно това? Ранд ѝ беше казал, че не може да ѝ предложи нищо. Тя беше приела тази ситуация. — Детето ми ще има само майка — тихо се закле тя.

След банята Бони сплете косите на господарката си. После Лиана я изпрати за освежителна напитка. Една светкавица отвън обещаваше буря. Лиана отново се взря в гипсовата фреска върху стената. Почувства симпатия към рицаря и неговата дама. Усмихна се. Изпи на големи глътки подсладеното с мед питие и си легна. Мигновено заспа.

— Внимателно с веслата, Джак — прошепна Ранд.

Луната беше потънала в облаци, но успяваше да осветява лодката. Тя се плъзгаше по мастилената повърхност.

— Тишината е дяволско прикритие — измърмори Джак. Внезапно една светкавица освети замъка със сребърна светлина. — Света Дево, сега разбирам защо крал Хенри ламти толкова за този призрак!

Погледът на Ранд обхождаше външната стена на укреплението. Зъбците на крепостния зид проблясваха срещу небето.

— Вижда се по-добре през нощта, отколкото през деня. Лъвското сърце е знаел как се строят крепости.

— Да, това е единственото нещо, което е правил като хората — презрителните думи на Джак отекнаха във водния мрак. — Проклет педераст!

Ранд се засмя.

— Не се смей, господарю — предупреди го Джак. — Зъбите ти святкат като маяк.

През върбите на брега подсвирваше вятърът. Усмивката на Ранд се стопи. За прикритие беше намазал лицето си с кал, която беше изсъхнала. Кожата му настръхна, като си припомни, че има скрити съгледвачи. Войнишкият му инстинкт го държеше под напрежение. Той огледа бреговете, после моста и стените над тях.

— По дяволите, мислех, че ще прережем няколко от гърлата на тези негодници — оплака се Джак.

— Пиърс и Дилън имат грижата за това. Но някои...

— ... може да насочат арбалетите си в гърбовете ни! — Джак потръпна и се зае по-внимателно с веслата.

Когато приближиха замъка, Ранд мълчешком провери екипировката им. Имаха навито дебело въже, стоманени куки за катерене по стената и кърпи за запушване на уста. Това бяха приспособления за похищение, които го изпълваха с отвращение. Ранд копнееше за рицарска битка на бойното поле. Вместо това трябваше да се прокрадва като крадец. Да натъпче нищо неподозираща жена в чувал и да я отвлече с тази разнебитена лодка.

Единствена утеха му беше сладостният образ на Лиана. Въртеше се неспокойно и си я представяше сладко заспала в замъка. В съзнанието му се беше запечатал последният ѝ образ. Лежеше на тяхната полянка. От всички жертви в този заговор, тя беше най-невинната. Лиана беше последната, която заслужаваше неговото предателство.

Днес той беше извикал на помощ цялата си воля. Искаше му се да отвлече нея. Да я отнесе някъде, където двамата щяха да живеят в любов и спокойствие. Нуждата му от нея беше предизвикателство към верността му към краля — човекът, който го беше издигнал от незаконен син до благородник. Беше му дал титла и земи. Единствено убеждението, че Лиана не заслужава брак с низвергнат, разжалван рицар, беше отблъснал този импулс.

— От тук — прошепна Ранд, като си наложи да прогони тормозещите го мисли. — Там, при онези тръстики, ще прикрием лодката.

Джак загреба към мястото, точно в основата на стената. Станаха. Бяха отрупани с приспособления. Лодката се разклати и Джак изруга.

— Само не ми казвай, че пак те е хванала морската болест — предупреди го Ранд.

Джак преглътна с усилие.

— Да съм проклет, ако не е така, господарю!

Ранд се разкрачи, за да стабилизира лодката. Нощта изглеждаше по-тайнствена и опасна от всякога. Въздухът беше натежал от миризмата на дъжд. Това е добре, каза си Ранд. Бурята сигурно щеше да подслони стражите в кулата. Прозвуча гръм и светкавица освети небето. За момент Ранд зърна лицето на Джак. То беше пребледняло. Устните му бяха плътно стиснати. Той просто се страхуваше.

Като пое дълбоко дъх, Ранд привърза кука към края на въжето. Броеше мислено. Откри петдесетия зъбец на южната стена. Според херцога, там един от парапетите е бил разрушен от експлозия преди години.

В обхода си, стражите отбягваха мястото. Това улесняваше двамата англичани.

Като повдигна въжето и куката, Ранд се прицели към заострения зъбец. Куката полетя нагоре и лодката се разклати. Джак прокле и седна долу. Куките зачегъртаха по стената и цопнаха във водата.

Обезсърчен, Ранд изруга. Разлюля мокрото въже и застана нащрек. Заслуша се. Чуваше се само шумоленето на тръстиките и далечния грохот на бурята. Липсваха подвижвания и тропот от ботуши.

Ранд опита отново. Отново неуспех. На третия път куката се заби между два зъбеца. Сякаш Ранд ѝ беше повлиял със своята решителност.

— Добре направено, господарю — прошепна Джак.

Ранд придърпа въжено и го изпробва със собствената си тежест.

— Трябва да се катерим, приятелю! — изгледа сакатата му ръка.
— Можеш ли да го направиш?

Джак се потупа по гърдите.

— Ще бъдеш изненадан от ловкостта ми, господарю.

Ранд огледа преценяващо надвисналата над тях стена. Прецени височината ѝ. Грубото въже изгаряше дланите му. Той подскочи и се закатери. Мускулите на шията и раменете му се напрегнаха. Като стигна на върха, едва овладя задъхването си.

Както го беше предупредил херцогът, крепостната стена се ронеше. Ранд се вкопчи в перваза. Краката му стъпиха на амбразурата. Огледа двора. Той беше пуст. Придърпа въжето, за да даде сигнал на Джак.

Не след дълго се появи и той. Потеше се обилно и ругаеше тихо. Погледна надолу и изцъкли очи.

— Света Дево, ако паднем долу, ще останем на място!

— Благословен да е Жан, че ни подсказа сигурен път за измъкване с нея.

Херцогът им беше обяснил за тайния проход през входната врата. Той беше предназначен за бягство при бедствие. Днес беше в услуга на похищението... Но само при условие, че стигнат до апартаментите.

— Ще трябва да я усмиряваш ти, господарю.

— Знам как да го направя. Да вървим!

Ранд почувства познатото отвращение. Ръката му попипа дървения чук, обвит във вълна. По време на упражнения с останалите рицари, той се беше научил да го използва. Но никога не беше удрял жени. Най-уязвимото място беше зад ухото. Ударен там, човекът изпаднаше в безсъзнание. Нямаше опасност от други наранявания. Ранд постоянно си повтаряше, че го прави за нейно добро. Госпожицата явно беше свикнала да използва камшика си. Със сигурност щеше да се отбранява. Ранд презираше мисълта да се бори с нея.

Много внимателно се запромъкваша по парапета. Стигнаха до разрушеното място. Облаците постоянно възпираха лунната светлина. Ранд се придвижваше с опипване. Припомняше си плана на замъка, който дълго беше изучавал по картата.

Като се придържаха към сенките, прибягаха по двора. Някъде излая куче. Ранд и Джак се притиснаха към стената и затаиха дъх. Джак се притаи до вратата, докато Ранд подскочи към прозореца на госпожицата. Този път нямаше нужда от въже. Куката можеше да я събуди. За целта Ранд използваше издадените камъни.

Светкавиците следяха напредването му. Младият мъж се молеше наоколо да няма никой. Най-сетне беше достигнал широкия перваз на прозореца. Тихо стъпи на него. Прехвърли се в стаята и застина като в храм. Беше тъмно. В камината не просветваше нито едно въгленче. Разтвори очи, той успя да съзре единствената гъста, мастилена сянка. Леглото.

Движеше се като призрак покрай стената. Мазилката беше хладна под пръстите му. Дървото на вратата го одраска. Препъна се в купчина дрехи. В ноздрите му се впи фин аромат на лилии и... на сярата. Образът на Лиана се беше загнездил в съзнанието му. Господи, дали и тя не беше в стаята? Дали нямаше да го види?

Не, успокой се сам той. Херцогът на Бургундия го беше уверил, че прислужничката не спи в покоите на господарката си.

Стъпките му станаха предпазливи. Ранд извади оръжието си и пристъпи към леглото. Отмести балдахина и видя единствено тъмнина. Не след дълго, пред погледа му се оформи дребна фигура.

Жената дишаше равномерно. Ранд се убеди, че спи дълбоко. Много внимателно отмести меките къдрици. Стисна зъби, прогони

всички мисли за мъжка чест и достойнство и отпусна дървения чук!

Болка и ужас експлодираха в главата ѝ. Лиана се събуди с ужасно предчувствие. В гърлото ѝ се надигна ужас, запушен от суха кърпа, натикана в устата ѝ. Ръцете ѝ бяха вързани. Размърда се леко. Почувства влагата на груб вълнен плат върху лицето си. Застина от тревога. Някой я беше опаковал като вързоп.

— Събужда се, господарю!

Лиана утихна. Сърцето ѝ задумка. После вбесена започна да се извива. Край нея беше прозвучала английска реч. Тежки ръце се опитаха да я усмирят. Въжето се впи още повече в китките ѝ.

— Най-сетне — прошепна някой. — Ето я и земята!

„Земята!“ Лиана замръзна. Значи бяха във вода! Разтрепери се от ужас. Сега разбра източника на клатушкането. Стомахът ѝ се сви, кръвта ѝ застина, цялото ѝ същество се вкочани.

— Хората на Гокур! — до ужасения ѝ мозък достигна нов шепот. Към слабата надежда се прибави нов ужас.

Лодката се беше разклатила отново. Англичаните замълчаха. Дори през студения пашкул на ужаса, Лиана усети тяхното напрежение. Опита се да поеме дълбоко дъх и да изкрещи. Надяваше се да бъдат наблизко. Въпреки кърпата, от гърлото ѝ се дочу отчаян вик.

— Тази жена има дяволски дробове — дочу се приглушен шепот. — Гърми, като че продава риба. Мислиш ли, че ще стигнем до конете, господарю?

— Да не искаш да остана тук, за да ме хванат?

Лиана отново усети шок. Прободе я нещо познато. Но не ѝ оставиха време да помисли. Подобно щипци я сграбчиха здрави ръце.

Гръмотевица разцепи въздуха. Дочу плисък на дъжд и английска ругатня.

— Брегът е далече, господарю. Доста е дълбоко. Ще се наложи да поплуваме.

— Не — изкрещя Лиана в парцала.

Вдигнаха я силни ръце.

Вода!

Студена и безжалостна, течността обви краката и гърба ѝ. Ужасът се впи в гърлото ѝ със стоманени нокти. Видя се как потъва,

как водата облива главата ѝ, как отнася дъха, живота ѝ.

Животът ѝ... и новият, който тя подозираше, че съзрява у нея. Никога нямаше да види Ранд, да роди детето му. Тази мисъл усили борбата ѝ. Ръгна с лакът своя похитител така, че дъхът му спря.

— Господи, не я изпускай! Ще потъне като камък.

— Не ме изкушавай — изруга другия.

Омразата даде сила на движенията ѝ. Заусуква се и зарита със завързаните си крака. Мъжете започнаха да си шепнат нещо, но тя не чуваше нищо. В ушите ѝ чукаше страхът. Точно, когато смъртта изглеждаше неизбежна, стъпиха на плиткото.

Задъхана и разплакана, тя почувства да я сграбчва здрава ръка. В далечината се чуваха тичане и викове. Надеждата съживи Лиана. Може би войниците щяха да я спасят?

— Няма време да я отвързвам, господарю. А и тя се бори, като че ли я е обсебил нечестивия.

Жилести ръце я подхвърлиха на седло, подобно чувал с картофи. Англичанинът се метна зад нея. Копитата зачаткаха. Лиана се опита да преброи конете и ездачите, но я отвлякоха болката и споменът за преживяния ужас.

Започна да се пита, дали не би могла да изгуби детето при това тръскане. Вцепененото ѝ съзнание се вкопчи в образа на Ранд. Утре той щеше да я чака в гората. Сърцето ѝ щеше да се пръсне при мисълта, че го е изгубила.

Колко дълго бяха яздили, тя не знаеше. Очакваше за това да ѝ разкажат синините и ожулванията.

Над главата ѝ изсъска нещо. Единият от мъжете възкликна:

— Майчице, стрелата профуча много близо, господарю!

Лиана копнееше да може поне да вижда. По-страшна беше перспективата да бъде пронизана всеки момент.

— Продължавай да яздиш — нареди сърдит глас зад нея. Английският звучеше грубо, но гласът...

Разнесоха се викове. Нещо заскърца. Копитата зачаткаха по дърво.

— Бързо, господарю! Трябва да залостим портата!

Конете забавиха ход. Силните ръце я дръпнаха от седлото. Разнебитеното ѝ тяло беше подадено на други. Лиана застина.

— Вашата племенница, господине — каза зловещ, прегракнал глас.

Ранд крачеше из двора на Льо Кротоа. Нощната тъмнина го заслепяваше. Джак го следваше. Лицето му светеше от победата и от стичащите се струи дъжд.

— Успяхме, господарю — възкликна той. — И за момент не съм се съмнявал... — щом зърна лицето на Ранд, млъкна. Подаде му кожената си манерка. — Ето, пийни. Това ще ти помогне да забравиш.

Ранд сграбчи манерката и се запъти към сенките на двора. Облегна се на стената и загълта жадно от съдържанието ѝ.

Чувстваше се зле от това, което беше направил. Похищението, предателството, убийството на Лазар Мондрагон, загубата на Лиана. Всичко това се смесваше и подкосяваше краката му. Той преглътна. Опитваше се да се убеди, че госпожицата ще бъде добре, след всичко, което ѝ беше причинил. Въпреки че се беше противопоставила на краля и беше отворила вратите на крепостта за вражески рицари, тя не заслужаваше такава съдба.

Устните му се изкривиха. Чак когато виното запълзя по вените му, той погледна ръцете си. В мрачината кръвта приличаше на мастило. Като нави ръкава, той без интерес провери раната, причинена от стрелата. Поля я с вино. Така беше виждал, че правят хирурзите на бойното поле. Не почувства болка. Сякаш тази ръка беше чужда. И тогава разбра защо.

Той изобщо не познаваше себе си.

Влажното платно вече го нямаше. Лиана присви очи срещу светлината. Пред погледа ѝ се беше настанило херцогско кадифе. Когато отпушиха устата ѝ, първото нещо, което издумаха те, беше ругатня. Тя беше толкова гнусна, че вуйчо ѝ примига. Лицето му, осветено от газената лампа, бързо изгуби обичайния си изглед на могъщество.

— Това е. Няма да позволя да се държиш като просякиня!

Някой развърза ръцете ѝ. Боляха я. Тя се огледа и с изненада разбра, че е в салона на Льо Кротоа. На тридесет километра от дома ѝ.

— Не се поколеба да ме измъкнеш дори от собственото ми легло — с поглед обгърна огромното помещение. — Къде е английският подлизурко, който подскача като пудел за милостинята ти? Или се е измъкнал като страхливец, какъвто е всъщност?

Херцогът на Бургундия я затика към стълбата.

— Точно както и ти, той ненавижда целия този замисъл. Без съмнение не желае да наблюдава унижението ти, като те види в такъв вид.

Лиана сграбчи влажната си нощница.

— Заради него съм така!

Тя искаше да плаче, да крещи, да избяга. Но въпреки доброжелателното мълчание на вуйчо ѝ, тя не се съмняваше, че ще я спрат. Щеше да избяга, но трябваше да изчака подходящ момент. Мълчаливо се закле, че няма да позволи никой да ѝ отнеме Боа-Лонг и прегръдките на Ранд. Покорно последва херцога.

Стаята, високо в кулата на Тур дьо Роа, тънеше в разкош. Тя гледаше Жан, но той не изглеждаше толкова страшен. Като пое дълбоко дъх, Лиана се насили да забрави, че този човек ѝ беше роднина. Той я беше държал в скута си. Беше ѝ разказвал за подвизите си в Париж и Никополис. Тези мили моменти бяха безвъзвратно отминали. Сега госпожица дьо Боа-Лонг и Жан Безстрашният бяха врагове.

— Какво ще правиш с мен? — попита тя.

Херцогът на Бургундия я изгледа студено.

— Ще те принудя да изпълниш своя дълг. Утре ще се омъжиш за лорд Лонгууд.

Лиана се изсмя сковано. Гърлото я болеше от виковете.

— Да не искаш да кажеш, че ще бъде омъжена едновременно за двама?

— Не, ни най-малко.

Увереността в гласа му я вледени. През прозореца подухваше морския бриз.

— Вече съм омъжена за Лазар Мондрагон.

— Той е мъртъв.

Тя залитна и се вкопчи в таблата на леглото.

— Ти си го убил!

— Не бях аз. Удавил се е във водите на Сена. Било е нещастен случай.

Лиана каза студено:

— Нещастен случай? Чудя се дали същата злополука не застигна и братът на крал Шарл — Луи Орлеански.

Херцогът се задъха, сякаш го беше зашлевила. Очите му заблестяха гневно. Лиана разбра, че думите ѝ бяха отворили стара рана.

— Понякога забравяш мястото си. Предполагам, че днес ще си го припомниш?

Дълбоко в себе си Лиана се надяваше той да отрече, че Луи е умрял по негова заповед. Но гневът му потвърди онова, което тя упорито отказваше да приеме. И сега Лазар! Лиана го съжали. Той я беше използвал, беше я предал. Но животът му беше прекалено висока цена за стореното. Бъди проклет, Лазар Мондрагон! Трябваше да се досетиш, защо Жан Безстрашният те изпраща в Париж! Обзе я чувство на вина. А аз трябваше да ти попреча да заминеш!

— Значи съм вдовица — промълви тя кухо.

— Утре ще бъдеш съпруга — херцогът пое вкочанените ѝ ръце.
— Първо беше обещана на Енжеранд Лонгууд.

Лиана издърпа ръцете си.

— Той е слуга на узурпатора. Плюя на него. Тикаш ме в ръцете му против волята ми!

— Собственото ти твърдоглавие ме принуждава да го сторя. Веднага след сватбата двамата с него ще освободим Боа-Лонг от Гокур.

— Въобразяваш си прекалено много, вуйчо. Мислиш, че смирено ще застана пред олтара?

— Разбира се! — той се усмихна, но в очите му проблесна тъга.
— Аз съм херцогът на Бургундия.

— Няма да ти позволя да постъпиш така с мен! Няма да се омъжа за този човек!

Жан я вкамени с ледения си поглед.

— Ако откажеш да го сториш, ще те изпратя в манастир. Боа-Лонг ще предам на лорда.

Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Нямах право да отнемеш дома ми!

Той мълчеше. Само я гледаше многозначително. Лиана се вкамени. Стоеше безчувствена. Знаеше, че вуйчо ѝ ще направи това, което е решил.

— Предполагам, че ми се полага време за траур?

Той пристъпи към нея. Наметалото му изшумоля.

— След като извика войниците на Гокур, прогони цялото ми милосърдие!

— Ти изчерпа цялата ми вяроност, след като ме насили да се сгодя за английския богохулник.

— Успокой се, малката. Ще поръчам да те изкъпят и да те подготвят за сън.

Лиана се чувстваше изтощена. Бебето! Господи, тя щеше да въвлече и детето на Ранд в този неестествен брак!

Когато херцогът се обърна да излезе, тя промълви:

— Как можа да постъпиш така с мен? С Франция?

Той се обърна. В очите му просветна дълбока, неподправена загриженост.

— Защото те обичам, момичето ми. Обичам и Франция. Не можех да се примиря, че си омъжена за човек като Мондрагон. Не искам и страната ни да пропадне, само защото Арманяк се възползва от лудостта на крал Шарл — Жан отвори вратата. Лиана зърна двама войника, застанали на стража пред нея. — Почини си — промълви вуйчо ѝ. — Утре е твоят сватбен ден.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Няма да облека нищо, изпратено от англичанина! — Лиана се отдръпна от прислужницата, която вече губеше търпение. Тя отчаяно се опитваше да подреди перлите в косата на Лиана.

— Нямаш друг избор! — Маргарет Баварска, съпругата на херцога, стоеше пред огромна ракла. През прозореца се промъкваше лек ветрец, който облъхваше красивото лице на германката.

Лиана я изгледа.

— Не по моя воля бях довлечена тук по нощница.

— Престани да хленчиш, Белиана! Мисля, че трябва да му бъдеш благодарна за великолепия чез — претрупаната със скъпоценности ръка на херцогинята посочи съдържанието на раклата. Там беше пълно с венециански коприни и фино кадифе. Маргарет се наведе. Измъкна плащ в кралско синьо, обточен със сива кожа. — Това тук струва цяло състояние!

— И колко невинни животинки са били изкормени, за да послужат на модата? — Лиана отдръпна ръката си от блестящата гривна, която ѝ подаваше прислужницата.

Широкото, благородно лице на Маргарет потъмня.

— Няма да позволя домът на херцога на Бургундия да бъде опозорен от твоя инат! Жената е длъжна да се подчинява. Със собствената си дъщеря не съм имала такива проблеми. Моята Маргарет се омъжи за дофина Луи. Очаква я престолът на Франция.

— Тя никога няма да бъде кралица, ако предам Боа-Лонг на англичаните.

Херцогинята отпусна ръце.

— Нито пък ти, ако зависеше от мен. А сега ще разрешиш на моите придворни дами да те облекат, Белиана!

Лиана гледаше упорито леля си. Толкова години брак с Жан Безстрашния я бяха направили като него.

— И ако не искам?

— Мислех, че снощи си разбрала вуйчо си. Сигурна съм, че не се шегува!

Лиана утихна. Алтернативата на отдаването на англичанина беше манастира. Освен ако... Тя хвърли поглед към прозореца. Стаята беше високо в кулата. В далечината се разстиляше пясъчен полуостров. Там Сома се вливаше в морето.

Идеята сграбчи мислите ѝ. Лазар беше мъртъв. Ако можеше да избяга и да стигне до Ранд? Щеше да го убеди да се ожени за нея. Той беше човек на честта. Нямахше да ѝ откаже, особено след като му каже, че е бременна. В гърдите ѝ потрепна любовта. После я смени страха. Ами ако вуйчо ѝ постъпи и с него така, както с Лазар?

Прислужницата се възползва от замислеността на Лиана. Тя почти не усещаше ръцете, които я обличаха и оправяха прическата ѝ. Те украсиха хубавата ѝ глава с перли, потопени в сребро. Огърлицата беше в ледено синьо. Обърна се отново към прозореца. Под тях лежеше крепостният ров, пълен с вода. Мисълта за водата я накара да потръпне. Заслужаваше ли си да рискува и да скочи в нея?

Някой я ръгна в ребрата. Лиана се сепна.

— Господарке, говори ви леля ви!

Тя погледна към Маргарет, която се усмихваше.

— Имаш вид на фея — отбеляза херцогинята. — Как постигаш по-светлия блясък в косите си? С лайка или с жълт минзухар?

Надеждата, че може би ще успее да избяга, върна усмивката на Лиана.

— Може би е така, защото работя с много барут, лельо?

Маргарет присви устни.

— Надявах се, че си зарязала тези глупости с експлозивите?

— Никога — отсече Лиана.

Тя съвсем загуби търпение, когато прислужницата покриваше главата ѝ със сребрист воал. Прикрепи го с бисерен венец.

— Погледни се. Приличаш на принцеса!

Лиана не устоя на изкушението и се остави да я отведат до блестящото огледало.

Сръчната шивачка на херцогинята беше изработила съвършена рокля. Леденото синьо, обшито със сребърно, подчертаваше фината ѝ фигура. Перли и аквамарин примигваха в гънките на воала ѝ. Един синьо-зелен камък над веждата ѝ наподобяваше сълза. Ръкавите и

подгъва ѝ бяха обсипани с множество камбанки. Те ѝ придаваха вид на дама от кралското обкръжение. Но всичко това беше дар от английския подлизурко. Величествените одежди я сковаваха така, както стражите, следващи я по петите.

Маргарет я подкани да вървят към параклиса. Лиана се втурна към прозореца, но прислужницата и войниците охладиха ентузиазма ѝ. Надеждата да види Ранд продължаваше да изгаря сърцето ѝ. Този насилствен брак беше просто незначително препятствие. Нищо повече!

Лиана изправи рамене. Облъкна я хлад. Ранд я беше променил. Беше я направил по-отстъпчива. С помощта на английския лорд тя щеше да се превърне в безсърдечна господарка. Щеше да прикрива непоправимия мечтател в себе си, за да не бъде наранена. Можеше и да е манипулирана, но за да спечели битката, сега трябваше да отстъпи. Ще се омъжи за англичанина, но той нямаше да се сдобие с покорна съпруга. Устните ѝ се изкривиха в дяволска усмивка. Ако се потвърдяха подозренията ѝ, тя щеше да дари лорда с френски наследник. Крайната победа щеше да бъде нейна. Защото детето беше на Ранд!

Лиана вирна брадичка решително. Тя беше господарката на Боа-Лонг, достойната дъщеря на Емри. Нямаше да позволи на английската пионка да изпие силата ѝ.

С високомерни, студени очи и упорито свити устни, Лиана последва вуйна си. Бяха се запътили към параклиса, където я очакваше младоженецът.

Ранд крачеше под сводовете на галерията, водеща към параклиса. Дъждът беше наситил въздуха с пролетен аромат. Ранд спря и се приведе през каменния парапет. От портата на Тур дьо Роа излязоха няколко жени. Насочиха се към църквичката.

Изгледа ги преценяващо. Хладно отбеляза наум, че синьо-сребърните одежди подхождаха на булката. После си припомни сцената на моста. Жестокостта, с която беше ударила прислужника си. Червеното ѝ отиваше повече!

Опипа гърдите си. Търсеше талисмана на крал Хенри. После си спомни, че го беше изхвърлил. Продължи намръщен. Направи няколко крачки и замръзна. Не вярваше на очите си. Нещо в жената пред него му беше познато. Тя беше обърната с гръб, но движенията ѝ му бяха странно близки. Защо, по дяволите, тази госпожица му напомняше толкова много за Лиана?

Дланите му се изпотиха. Ранд се вкопчи в каменния парапет. Дребна и стегната, тя крачеше пред всички. В съзнанието му изплуваха разбъркани образи. Лиана подритва дългата си рокля край него, Лиана защитава господарката си, Лиана замислено потупва брадичката си...

Приблужи се Джак Кейд.

— Всичко е готово, господарю. Ето и пръстените... — той се загледа към групата пред параклиса. — Виждам, че невестата те очаква.

Ранд погледна развеселен оръженосеца си.

— Моята невеста... — гласът му се повлече, защото се обърна отново да я изгледа. Тя също беше вперила поглед в него. Върху воала ѝ проблясваха бисери. Беше поставила замислено пръст върху брадичката си. — Боже Господи! — Ранд се затича. Златните му шпори се раздрънчаха.

Към Лиана се запъти Жан, облечен в херцогските си одежди. Върху тях беше прикрепена ризница. Той протегна ръце усмихнат.

— Белиана, изглеждаш като...

Тя се отдръпна.

— Не мисли, че съм ти простила! — гласът ѝ беше леден.

Херцогът на Бургундия я изгледа многозначително. Приведе се към нея и прошепна заплашително:

— Търпението ми е изчерпано. Искам да се държиш прилично!

Лиана демонстративно му обърна гръб.

Наметнат в тържествена мантия, епископът на Тур стоеше пред параклиса. Английските войници излагаха на показ омразния леопард, избродиран на гърдите им. До епископа стоеше друг свещеник. Той гледаше Лиана съжалително. Чертите му бяха саксонски. От ръкава му висеше въже за привързване на соколи.

Соколи? От обърканите ѝ мисли изплува спомен. Ранд веднъж ѝ беше споменал за отчето, което обичало да ловува. Стомахът ѝ се сви. В главата ѝ зачукаха хиляди чукове. Ранд! Името можеше да бъде съкратено от...

— Енжеранд Лонгууд пристига — обяви вуйчо ѝ.

Лиана се обърна.

Ранд се усмихваше.

От ужасените дълбини на сърцето ѝ се изтръгна писък. Това беше единствената ѝ реакция от шока.

Ранд се приближи към нея. Накичен със златния леопард, той беше самото олицетворение на силата и самоувереността. Дишаше тежко, сякаш беше тичал. Изражението му ѝ беше до болка познато. То имаше властта да разтапя сърцето ѝ. Ясните му, тревистозелени очи танцуваха въодушевени. Златистата му коса блестеше под слънчевите лъчи.

Господи, който си на небето! Ранд! Енжеранд Лонгууд! Тя трепереше, а херцогът я прибута напред. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци, които приличаха на ледени късове. Отчаяно се надяваше такъв да бъде и погледът ѝ.

— Ти? — гласът ѝ приличаше на дрезгаво стържене.

— Бъди сигурна, че не сънуваш — прошепна той, като целуна обожаваното лице. — Ничия молитва не е имала по-щастлив отговор!

Лиана се отдръпна като ужилена. Неговото предателство изгаряше сърцето ѝ. Мъжът, принудил я да повярва в неговото приятелство, всъщност беше нейният похитител. Той си беше поставил за цел да открадне дома и богатствата ѝ. И най-страшното! Сигурно носеше в утробата си неговото дете! То беше заченато от французин, а не от англичанин!

Лиана гледаше яростно щастливото му лице. Не намираше подходящите думи, за да изрази чувствата си. До съзнанието ѝ достигна глас.

— Време е церемонията да започне — каза вуйчо ѝ.

С напевен глас епископът на Тур благослови венчалните пръстени. Сладникавият пратеник, когото беше изгонила от Боа-Лонг държеше възглавничката. Когато този ритуал приключи, Лиана се сви от ужас. Всичко ценно у нея — собствеността, дори тялото ѝ, бяха предадени на Енжеранд Фицмарк, първия лорд Лонгууд. Тя му

принадлежи! Отчаяно се закле в мислите си, че той никога няма да има власт над сърцето ѝ.

Епископът ги призова към традиционните обредни клетви. Помътнелият от гняв поглед на вуйчо ѝ възпря порива да изрече на глас своя протест.

— И нека тя да бъде негова законна съпруга!

Пръстите на Жан се впиха в нейните.

— И нека той да бъде неин законен съпруг!

Зашеметена от ярост, тя усети как вуйчо ѝ поставя ръката ѝ в тази на Ранд. Сви пръсти и ги отскубна като снаряд. Неговото докосване беше загубило вълшебната си сила. Този мъж я беше използвал, беше я излъгал, беше разкъсал сърцето ѝ, беше откраднал невинността ѝ. Един неприятен вътрешен глас ѝ припомни, че тя доброволно му беше отдала всичко това.

Обичта, изписана върху лицето му, ѝ беше позната. Ранд пое от Джак по-малкия златен пръстен. Плъзна три пъти халката по пръста ѝ. В името на отца и сина, и света го духа! След това го настани на лявата ѝ ръка.

Гласът му се блъскаше в каменните стени.

— С този пръстен ти си моя съпруга. С това злато си моя съвест.

Лиана се задъха от възмущение. Неговото вричане наподобяваше любовна песен. Нейната мелодия отекуваше в душата ѝ и я извеждаше от равновесие.

Дамите на херцогиня Маргарет въздъхнаха шумно. Лиана раздражена долови тяхното възхищение от красотата на англичанина.

Със сковани пръсти тя взе другия пръстен. Повтори вяло и с плоски думи същата клетва.

Ранд се скова край нея. Така! Най-сетне беше успяла да му покаже своето недоволство. Бронята на неговата самоувереност се пропука. Като достигна края на своето изпълнение, Лиана утихна. Добре знаеше какво следва, но се бунтуваше срещу него с всяка фибра на гордото си тяло.

— Не ни карай да чакаме, госпожице — изсъска херцогът на Бургундия.

— Не — прошепна тя. — Аз няма...

— Ти ще се подчиняваш на съпруга си! — очите му ѝ даваха да разбере, че това е нейното наказание. Не е трябвало да настанява

негови врагове в Боа-Лонг.

С пламнали страни Лиана коленичи и приведе смирено глава. Затвори плътно очи. Унижението на тази поза я лиши от съпротивителни сили.

Тълпата се разшумя. В нейните ръце се впиха нечий силни пръсти. Бавно, сякаш излизаща от кошмар, Лиана отвори горящи очи.

Озова се лице в лице с Ранд.

Тя беше смаяна. Ранд също беше коленичил. Искаше да покаже на всички, че той и съпругата му бяха равноправни. Това охлади като лечебен балсам нейната покруса. „Не, той не може да бъде искрен и в това“ — помисли Лиана. Щадеше нейното честолюбие, чувството ѝ за собствено достойнство. Позволи му да я изправи. Херцогът ги поведе намръщен към епископа. Той благослови двойката и нафората.

— Имаш право да си ядосана, любов моя — прошепна Ранд. — Но трябва да признаеш, че и аз имам това право. Настанила си враг в крепостта, която ми се полага. Сега трябва да рискувам своя и живота на хората си, за да го прогоня.

— Ти разби сърцето ми — отговори Лиана съкрушена.

Той я погледна. В погледа му блестяха милиони искри.

— Ти не си миловидното създание, което срещнах в гората. Явно си жена боец. Ще трябва да свиквам с това — той пое ръката ѝ уверено. — И ще го направя, Лиана! И двамата желаехме този брак.

— Аз исках да бъда обичана от мъжа, който вярвах, че си — натърти тя. — А не да бъда използвана и предадена от един богохулник!

— Ще бъдем щастливи, Лиана!

— Ще бъдем врагове, Ранд!

Виоли и арфи веселяха гостите в огромния салон. Въпреки че беше ядосан на племенницата си, херцогът на Бургундия не беше пожалил средства. Тържеството беше внушително. Масите бяха отрупани с вино, печени меса и пролетни зеленчуци. Гостите се възхищаваха на тортите, украсени с лилии и леопарди.

Ранд сияеше. Искаше му се да крещи от възторг. Дори хладното поведение на Лиана и отказът ѝ да танцува с него, не помрачаваха настроението му. Вече беше забравил нейната измама. Скоро и тя

щеше да прости неговата. Оттеглили се веднъж в брачното ложе, той щеше да ѝ докаже, че няма да бъдат врагове. Любовта им щеше да ги направи истински съпруг и съпруга.

Благодарен на съдбата, той вдигна чаша. Един от неговите хора вдигна тост. Ранд отпи и отново се наслади на красивата си жена. Тя танцуваше с вуйчо си.

— Приличаш на лисица, която дебне край курника.

Ранд остави чашата и се усмихна на Джак.

— Заслужавам по-достойно сравнение!

Вниманието му отново се насочи към Лиана. Лицето ѝ, въпреки че беше безизразно, излъчваше естествена хубост. Гъвкава като фиданка, тя се движеше с вродена грациозност. Мисълта, че ще я притежава, присви слабините му.

— Не мога да си обясня промяната в теб — отбеляза Джак. — Вчера се мятеше като звяр в клетка. Проклинаше съдбата, която те свързва с тази госпожица?

— Това беше преди да разбере коя е тя.

— Мислех, че си я видял, докато завързваше лодката — Джак изгледа Лиана с възхищение. — Как си могъл да не запомниш такова лице, такова тяло...

— Не, Джак. Сега разбирам, че не съм видял Лиана, а съпругата на Жерве Мондрагон.

Джак тръсна халбата си.

— Лиана?

— Да.

— Света Дево!

— Ти беше този, който я е видял, Джак. Нали ти отнесе писмото до Боа-Лонг? — прободете го раната в мишницата. Там се беше забола вражеската стрела. — Но ти бръщолевеше единствено за прислужницата ѝ. Защо не ми каза, че Лиана е толкова красива? Би могъл да ми спестиш много неприятности.

— О, единствената ми грижа беше как да се отърва от гнева ѝ.

Ранд се замисли. Оръдията на Лиана можеха да бъдат повод за сближаване. Но не и тази вечер. Той отпи глътка вино.

— Държал съм я в ръцете си и не съм знаел коя е всъщност!

— Как е успяла да скрие истинската си самоличност от тебе? И ти своята — от нея?

— Когато я срещнах за първи път, тя каза само името си. Твърдеше, че е сирак и е дъщеря на оръжеец. Явно я е било страх да признае пред непознат коя е.

— Да, тя е великолепен заложник.

— И аз имах своите мотиви да скрия кой съм. Лиана долови гасконския акцент, който съм наследил от баща си.

— И през всичките тези седмици си се срещал с нея? За какво си говорехте?

Ранд се замисли.

— За нищо. И за всичко.

Джак го зяпна.

— Май много малко сте разговаряли?

Ранд се изсмя звучно. Лиана му метна блеснал, огнен поглед.

— Господи — задъха се оръженосецът. — Ако това беше стрела, да си мъртъв!

— Все още е разярена — чувството за вина стопа усмивката му. Спомни си как се беше борила, когато я пренасяше през водата. Без да съзнава това, той я беше изложил на смъртна опасност. Водата за нея беше най-страшното нещо. Почти само на себе си, той каза: — Когато свикне с мисълта, че вече сме женени, ще разбере колко е хубаво това.

— Не искам да развалям настроението ти, господарю, но помисли си. Рицарят Ранд, а не Енжеранд Лонгууд е покорил сърцето ѝ.

— Те са един и същи човек, Джак! — но докато изричаше тези думи, той се ужаси. Припомни си скованите като мрамор черти на Лиана. Отчаяно си призна: — Тя обичаше мъжа, който я вдъхновяваше. Отдаде му тялото, ума и сърцето си. Но ще се съпротивява на този, който иска замъка и земите ѝ.

Джак кимна намръщен.

— Не бива да ѝ се доверяваш много, господарю!

Като избягваше угнетяващите мисли, Ранд си припомни удоволствието, което бяха изживели заедно. Удоволствието, което щяха да споделят от живота пред тях. Когато изпи виното си, Ранд пресрещна друга мисъл. До сега тя беше стояла залутана сред изненади и силни преживявания. Когато беше срещнал Лиана, тя вече е била омъжена. Но се оказа, че е девствена. Ранд остави чашата с разтреперана ръка. Дали наистина е било така, или той не разбира от

такива неща? Вбесяваше го мисълта, че Лазар Мондрагон е бил първият, който я е притежавал. Реши да установи истината. Още тази нощ!

В огромния салон върхлетя някакъв мъж. Той беше обсипан с прах. Явно дълго време беше яздил. Приблужи се разтревожен до херцога. Ранд видя, че Лиана е без партньор и се приближи до нея.

Тя изгледа намръщена протегнатата му ръка.

— Изморих се от танци. Трябва да посетя гардеробната — когато говореше на английски, тя беше толкова различна. По-рязка и някак непозната.

Лиана профуча край него. Раздразнен Ранд понечи да я последва, но го спря гласът на Жан.

— Трябва да поговорим, лорде!

Пратеникът се беше оттеглил към камината. Ранд последва домакина в личните му покои. Восъчният фитил осветяваше каменните черти на Жан Безстрашния. Ранд неволно се загледа в тях. Властен и твърд, херцогът на Бургундия беше достоен за уважение, но не и за доверие. Случайно или нарочно, той беше отстранил Лазар Мондрагон. Сякаш беше някаква досадна муха. Въпреки че беше заслужил прозвището си „Безстрашния“, Ранд забеляза напрегнатост и загриженост във фигурата и погледа му.

— Лоши новини, Ваша Светлост?

Херцогът сви устни.

— Да! Хората на Арманяк са на път да опустошат моя град в Компейн — въпреки че говореше спокойно, личеше, че е ядосан. — Ако не стигна пръв до там, селището е загубено — той се намръщи. — Трябва да тръгна веднага. Хората ми трябва да яздят здраво, за да пресрещнат вражеската армия.

Ранд разбра всичко. Сякаш го попари слана.

— И разбира се, ще имате нужда от всички мъже в Льо Кртоа?

Херцогът кимна. Сърцето на Ранд потъна. Вместо да прекара първата брачна нощ с жената, която обича, той трябваше да отпътува с тези чужденци.

— Ще призова войниците си.

— Не, не! Вие сте само десет човека. Аз говорех единствено за тези, които са под мое ръководство. Искях да те информирам за предателството на Арманяк. То променя и твоите планове.

Ранд сви юмруци. Утре той трябваше с още сто от хората на Жан, да превземе замъка. Обзе го нетърпение. Херцогът можеше да не се завърне със седмици, дори с месеци!

— Мисля, че ще трябва да атакувам Лонгууд — натърти Ранд. — Моите десет човека са достатъчни.

В погледа на Жан просветна възхищение и раздражение едновременно.

— Що за лудост е това? Толкова мъже няма да успеят да отместят и един камък от крепостта. Остани, лорде, в Льо Кроtoa. Тук ще бъдете доволни.

— С всеки изминат ден позициите на Мондрагон в Лонгууд се укрепват. Не мога да мързелувам, докато замъкът ми е узурпиран!

— Тогава постъпи, както смяташ за най-добре. Но аз не мога да ти помогна.

Ранд го гледаше замислен. Несигурен съюзник беше Жан. Винаги способен да избегне задълженията, обвързването. Херцогът на Бургундия беше обещал да подкрепи крал Хенри в домогванията му за френския престол. Дали щеше да избегне и това свое обещание?

Вратата на стаята се отвори с трясък. Задъхан и с изцъклен поглед, влетя Джак.

— Господарю, съпругата ти... — до тях стигнаха викове и стъпки от тичащи хора.

— Какво се е случило, Джак? — попита Ранд разтревожен.

— Изчезнала е, господарю!

Вятърът, който проникваше през стряхата, пронизваше Лиана. Там беше скрила дрехи, които трябваше да използва при бягството си. Беше обула в тънки пантофи. Бисерният воал го нямаше на главата ѝ. Беше навлякла рокля, вече протрита от ръбестата стена на Тур дьо Роа.

Лиана погледна нагоре. Удивена отбеляза, че прозорецът на стаята ѝ беше останал доста високо. После се обърна надолу. Водата в рова блестеше много ниско. Представи си как пада в тази мастилена паст. Страхът я скова. Започна да се изпотява. Сърцето ѝ се пръскаше, а дробовете ѝ се задушаваша. После, концентрирана върху своята цел, тя си наложи да овладее ужаса.

Камъните на варосаната стена бяха отблъскващо студени. Пръстите ѝ бяха ожулени. Крайниците ѝ трепереха от изкачването. Трябваше да достигне южната страна на кулата. Там фенерите нямаше да могат да я осветят. Постоянно бореща се със страха, Лиана се запуска сковано надолу.

От звуците, идващи от салона и от външната страна на замъка, тя разбра, че бягството ѝ е било разкрито.

Може би трябваше да изчака по-удобен момент? Но се беше възползвала от въодушевлението и разсеяността на стражите, следствие изпитото вино. Под претекст, че трябва да посети гардеробната, тя беше решила да избяга преди първата брачна нощ.

Защото нямаше доверие на самата себе си. Не беше сигурна как ще постъпи, когато остана насаме с Ранд.

Мразеше го. Той я беше накарал да повярва в любовта му. В същото време беше подготвял отвличането ѝ. Все още някаква част от нея се вълнуваше от докосването му, от неговата близост, от топлотата на усмивката му. Въпреки омразата и болката, копнежът ѝ по него беше огромен. Страхуваше се, че може да се предаде.

Но не и сега! Нямаше да има брачна нощ! Този срамен брак нямаше да бъде консумиран!

Един предателски глас у нея ѝ нашепваше, че беше получила от него онова, за което много жени само можеха да мечтаят. И доказателството за това живееше в тялото ѝ.

Конвулсивно се вкопчи в огромната стена. Прогони мислите от ума си. Бременна или не, тя никога нямаше да се подчини на Ранд!

От прозорците на нейната стая се дочуха викове. Лиана отново се разбърза. Молеше се корнизите и нощните сенки да успеят да я прикрият. Гласовете изчезнаха и тя си отдъхна успокоена. Под пръстите ѝ се отрони хоросан. Ръбът се стесняваше. Успя да възстанови дишането си едва, когато краката ѝ стъпиха на нещо по-стабилно.

Погледна надолу. Ровът блестеше на около сто и петдесет метра отдолу. Погледът ѝ отбягваше навъсената вода. Избягваше да мисли за онова, което ѝ предстоеше. Не можеше да плува. Ако Господ беше милостив, тя можеше да се прокрадне по крехкия въжен мост.

Откъм крепостния зид се дочуха гласове. Лиана отново се раздвижи. Откри множество метални куки и каменни издатини. Бяха

поставени там, за да помагат при ремонтите. Сега ѝ помагаха да достигне свободата си. Камъкът и хоросанът се захващаха все по-трудно. Мускулите ѝ се бяха обтегнали до скъсване. Като не преставаше да се движи, Лиана си заповяда да издържи. Тя беше дъщеря на Емри Боеца. Длъжна беше да направи нещо повече от разбъркването на експлозивни.

Когато достигна извивката на кулата, външният перваз изчезна.

Тогава Лиана направи ужасяващо откритие. Камъните бяха покрити единствено с мъх, излъскан от морския бриз.

Дано се печеш в пъкъла, Енжеранд Фицмарк!

Лиана едва осъзна, че стърже напразно. Дращеше отчаяно, за да открие опора. Ръката ѝ откри метална кука. Сграбчи я отчаяно, но установи, че и тя е обвита с мъх.

Вкопчи се в нея и увисна във въздуха. Мазилката се разклати от тежестта ѝ. Степенката започна да се движи.

Полетяла надолу, Лиана намери време за един импулсивен, разкъсващ гърлото ѝ вик:

— Ра-а-нд!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ранд чу смразяващия ѝ вик. Като видя как се отчупва куката, ужасът го сграбчи за гърлото. Върху лицето му се стовари мазилка. Дали беше я открил, само за да я загуби?

Гърдите му се стегнаха от ужас. Започна панически да се изкачва по стълбата нагоре. Приблужи се към падащата фигура. Сграбчи я през кръста. Притисна я към себе си. Сърцето му биеше до пръсване. Движенията и ударът почти откъснаха стълбата. Но благодарение на стоманената му прегръдка и желязна воля, двамата останаха вкопчени в стената.

Ранд зарови глава в копринената ѝ коса. Благодаря ти, Господи, благославяше той мислено. Благодаря и на Жан, че отгатна пътя на нейното бягство.

— Хванах те, любов моя — прошепна той.

Далече под тях просветваха фенери. Отпечатваха неестествено дълги сенки върху кулата. Из въздуха се понесоха победоносни викове и откъслечни аплодисменти.

Лиана се беше умълчала. Падането в ръцете му я беше оставило без дъх. Ръцете на Ранд трескаво опипваха лицето, шията ѝ. Страхуваше се да не е ранена. Собственото му дишане се превърна в напрегната въздишка.

— Можеше да се убиеш — смъмри я той, като я притисна към себе си.

Лиана си пое дълбоко дъх и се отблъсна от него.

— Пусни ме — извика тя.

— Не се дърпай много! Ще убиеш и двама ни!

— Ако бях загинала, англичанино, знай, че ти си виновен за това!

Ранд се почувства наранен. Но сега нямаше време за обяснения.

— Не аз, а собствената ти безразсъдност е причината — той сграбчи ръцете ѝ, за да я успокои. — За бога, не можеш ли да останеш спокойна поне за малко?

— Никога няма да престана да се боря с тебе, англичанино!

— Искаш отново да те отвлека, така ли? Мечтаеш за ново плуване? — Ранд не можеше да измисли друго. Трябваше да я спре, защото стълбата се клатеше заплашително.

— Ха — присмя му се тя. — Ще се радвам да те видя да падаш надолу. Ако съм в ръцете ти, сигурно с удоволствие би ме удавил?

Ранд отблъсна враждебните ѝ думи с пренебрежителен поглед. До скоро я беше прегръщал с любов. Сега тя гледаше на него като на враг. Не беше свикнал да издава чувствата си.

— Чуй ме добре, Лиана! — в думите му имаше острота. — Някога скочих от горяща стълба. Стреляха по мен със снаряд и съм жив. Така че, не можеш да ме изплашиш.

Лиана утихна. По ръката му се стичаше кръв. Раната от стрелата се беше отворила. Без да я е грижа, че го боли, тя попита:

— Как ме откри?

Ранд отговори студено:

— Ти ме повика. Винаги те чувам, Лиана. Дори и когато не крещиш.

— Щях да успея, ако куката не беше изгнила — заяви тя.

Ранд поклати глава.

— По-добре залъгвай някой непознат — отмести грижливо една къдрица от лицето ѝ. — Познавам всяка частичка от тялото и душата ти.

Раменете ѝ увиснаха. Явно я беше напуснало всяко желание да се бори. Ранд се натъжи. Беше разбрал, че споменът за интимното им минало я беше наранил.

— Щом ме познаваш така добре, пусни ме. Ще те последвам надолу.

Ранд се взря в лицето ѝ. Търсеше измама, но откри примирение със съдбата и умора. Само очите ѝ блестяха. Спомни си предупреждението на Джак: „Не трябва да ѝ се доверяваш!“

Без да откъсва поглед от нея, Ранд заслиза по стълбата. Лиана го последва. Болка разкъсваше ръката му. Но по-страшна беше болката в гърдите му. Ненавистта ѝ към него я беше принудила да рискува живота си. Господи, почти я беше загубил. Едва не беше обезумял от тревога, докато я търсеше. Беше вдигнал невероятен скандал на дамите, които трябваше да я пазят. А заспалата стража, сигурно си беше отишла със счупени ребра. Беше ритнал войника, за да го събуди.

Ранд стигна до рова и отвърза лодката. Тя се разклати. Лиана се беше вкопчила в стълбата. Въпреки тъмнината, усети злобния ѝ поглед.

Като видя лодката, тя разшири очи от ужас.

— О, Господи, няма да вляза в тази разнебитена черупка!

Загубил търпение, той я откъсна от стената и я забута пред себе си.

— Ако беше помислила добре какво вършиш, сега щеше да си на топло в леглото — ужасената ѝ въздишка му припомни, че някога тя му беше имала доверие. Признала му беше страха си от водата. Това поуталожи гнева му. Настани я внимателно. — Ако не бях дошъл, как щеше да прекосиш рова?

Лиана тръсна глава.

— По същия начин, по който премина целия ми живот. С абсолютна решителност, англичанино. Сама преминах през въжения мост.

— Но той е нисък — възрази Ранд.

— Щях да намеря начин — настоя Лиана.

Високомерното ѝ изражение и горделива осанка му подсказаха, че тя би събрала целия си кураж, само за да избяга от съпруга си.

Наранен, Ранд сграбчи веслата. Лиана беше впила пръсти в ръбовете на лодката и мълчеше. Когато ѝ помогна да слезе на отсрещния бряг, плътта ѝ беше безкръвна, студена.

Лиана забърза напред. Изумен, Ранд разбра, че тя все още има желание да бяга от него. Без усилие я настигна и я сграбчи през кръста. Тя го изгледа кръвнишки.

— Остави ме на мира, англичанино!

Погледът му обгърна тълпата любопитни свидетели на тяхната свада.

— Ще дойдеш доброволно, или ще те влача!

Лиана се заизвива в прегръдката му.

— Направи го! Покажи на всички какъв насилник си!

Останал без избор, Ранд стисна зъби. Вдигна я на ръце и закрачи към моста. Тълпата се отдръпна. Пресрещнаха ги ухилени лица. На английски и френски се сипеха неприлични предложения. Лиана се почувства странно крехка. Като че беше без кости. Лицето ѝ блестеше бяло и застинало, като полиран кремък.

— Никога няма да ти простя това, англичанино — процеди през зъби тя.

— Херцогът ти даде възможност да избираш.

— Ха! Изборът между дома ми и манастира е една гавра. Никога — отсече Лиана.

— Никога е много време, скъпа.

— Цялата вечност няма да стигне, за да докажа омразата си!

Сякаш леден къс се заби в сърцето му. Дори топлината на тялото ѝ не успяваше да го затопли. Ранд прекоси двора. Запъти се към Тур дьо Роа. Войниците му направиха път към спалнята. Един вбесен поглед на Ранд, веднага изхвърли прислужницата навън. Той затръшна вратата с крак.

Газена лампа, поставена върху огромна дъбова маса, осветяваше трапезата. Тя беше отрупана с печени меса, сирена, ядки, фурми, ябълки и кани с вино.

Лиана, обаче, явно нямаше намерение да празнува своята сватба. Веднага щом Ранд я пусна на земята, тя се отдръпна от него. Той остана облегат на вратата. Преди да е разбрал намеренията ѝ, тя се втурна към масата. Ръцете ѝ затършуваха панически из нея. Обърна се и захвърли един бокал по него.

— Лиана... — Ранд се наведе, за да избегне летящия, сребърен диск. — Лиана, престани! Чуй ме! — една глинена чиния се разби точно до главата му.

— Нямам никакво намерение да те слушам, англичанино — Лиана сграбчи фруктиерата и я тръсна на пода. — Да бъдеш проклет!

Някой почука на вратата.

— Господарю, всичко наред ли е? — попита нечий глас.

— Махай се — изгърмя Ранд.

Подобно разгневена богиня, младоженката стоеше сред парчета изпочупени съдове. С един замах тя разпиля свещите. Стаята потъна в мрак. Когато посегна към един бокал, пръстите ѝ се насочиха към счупената кана.

— Лиана, внимавай! Ще се порежеш — предупреди я Ранд.

Прекъсна го шум от счупено стъкло. Почувства режеща болка върху веждата си. Усети сладникавия вкус на собствената си кръв. Този път Лиана беше улучила своята цел.

Ядосан, Ранд избърса кръвта. Движението забодеше стъкло и в скулата му. Заболя го. Докато се проясни зрението му, Лиана вече прекриваше перваза на прозореца.

— Да те вземат мътните, дяволска жено! Още ли не си се вразумила? — с огромни крачки той прекоси стаята. Под краката му хрущяха глинени парчета и стъкла. Сграбчи я за ръката и я вмъкна обратно.

Лиана риташе, извиваше се, удряше го с юмруци. Ранената му ръка пулсираше, очите му смъдяха. Търпението му беше се изчерпало. Повлече я към леглото и я метна върху него.

— Щом искаш да играем грубо, така да бъде! — като я придържаше с едната си ръка, посегна с другата към шнура от балдахина.

Лиана се изплаши.

— Какво правиш?

— Защиатавам и двама ни от твоя темперамент!

— Ти си варварин!

— Преди не мислеше така.

Раздразнена от подигравката му, тя го ритна. Той се задъха.

— Загубила си всякакви граници! — Ранд разпери ръцете ѝ и ги привърза към таблата на леглото.

Лиана прехапа устни, за да не се разплаче. Мъжът, надвесен над нея, беше някой непознат. Златистата му коса беше разрошена. Лицето му беше облято в кръв. Изглеждаше страховит и безмилостен, като Хелкин Ловеца.

Лиана не искаше да проси за милост. Никога нямаше да му се моли! Той трябваше да я вижда винаги надменна.

След като затегна и второто въже, Ранд се оттегли в сенките на стаята. Дочу се шум от счупено стъкло. Лиана погледна натам. Ранд откачваше меч си. После пръстите му разкопчаха колана. Тя се разтревожи.

— Какво правиш?

Устните му се разтегнаха в безжалостна усмивка.

— Ще си лягам, твоя светлост.

— В това легло?

— Не виждам друго.

Въпреки че обидата и унижението сковаваха сърцето ѝ, усети вълната на копнежа по него.

— Стой далеч от мен — задъха се тя. — Мо... Не искам да ме докосваш, англичанино!

Ранд не отговори.

Очите му обгръщаха грациозните ѝ форми. Излъчваха чувствени обещания. Като си пробиваше път през отломъците, той стигна до масата. Откри здрава чаша и я напълни с вино. Отпи глътка и подаде бокала на нея. Лиана затръска ожесточено глава в знак на отказ.

Погледът ѝ го зърна, точно, когато изхлузваше ризата си. Забеляза грозната, кървяща цепнатина върху мускулестата му ръка.

— Ти си ранен — отбеляза тя, като се стараеше да не проличи загрижеността ѝ.

Ранд погледна безлично към раната.

— Това ми е от хората на Гокур.

Лиана си припомни съскащите звуци, докато бяха бягали миналата нощ. Господи, като наблюдаваше спокойните му движения, явно никак не го болеше. Проследил погледа ѝ, той се усмихна.

— Мислеше, че един англичанин не може да кърви, така ли?

Неочаквано в очите ѝ се събраха сълзи.

— Как иначе, щом няма сърце?

Усмивката му се стопи. Подобно черни птици, по лицето му преминаха сенки.

— Аз имам сърце, Лиана. Усещам го как се къса, като усеща твоето презрение!

— Какво друго си очаквал? — беше почти разплакана. С усилие овладя срамните сълзи и продължи: — Колко мислиш да ме държиш вързана за това легло?

— Докато ме изслушаш. И докато престанеш да се бориш и да бягаш — Ранд избърса кръвта от веждата си с ръкав.

О, Господи, беше го ранила! Въпреки че бяха вързани, ръцете ѝ закопняха да го погалят. После си припомни, че това беше неин враг.

Ранд се съблече и се приближи до леглото. Имаше нещо познато в движенията му. Лиана си припомни съня, който я торможеше, след като се беше омъжила за Лазар. Съпругът, който доближаваше леглото ѝ, беше с лицето и очите на Ранд. Този сън винаги я беше изпълвал с надежда. Реалността, обаче, я отчая.

Опита се да се отдръпне, но възетата не ѝ позволиха. Бледи отблясъци отвън осветиха любимите очертания на тялото му. Лиана потръпна от спомена. Любимите черти на лицето му я изпълниха с непреодолимо желание. Стана ѝ непоносимо горещо и се задърпа неудържимо. Когато Ранд се наведе да свали ботушите и шпорите си, тя затвори очи. Господи, що за жена беше тя, след като продължаваше да желае този предател?

Нежно докосване отстрани косата от лицето ѝ. Тя потръпна и затвори още по-плътно очи.

— Защо не ме погледнеш, Лиана?

Тя се подчини.

— Виждам един негодник и предател!

— Виждаш един мъж, който те обича със сила, по-голяма от вечността. Мъж, който е готов да прости твоята измама.

— Не ми говори за любов! Единствената ти амбиция е да заграбиш замъка и земите ми!

Той поклати глава.

— Чувството ми към теб, няма нищо общо с крал Хенри и с Боа-Лонг.

— Не ти вярвам — извика Лиана. Опитваше се гнева да измести болката от сърцето ѝ. — Винаги си знаел коя съм. Ти ме измами. Преструваше се, че се интересува от господарката ми. Излъга ме, че си странстващ рицар.

Ранд се отдръпна отчаян. Ако не го приемаше за измамен богохулник, тя щеше да повярва, че и той е бил изненадан.

— Наистина ли мислиш, че съм знаел истинската ти самоличност?

Тя задърпа изтръпналите си ръце.

— Защо иначе щеше да се срещаш с мен всеки ден? За да ме шпионираш, ми дрънкаше всякакви глупости!

Ранд я погали.

— Ти ме познаваш, Лиана. Довери се на онова, което приемаш у мен. Не съм искал да плета мрежи около теб. Всичко започна толкова невинно. И с тебе беше така. Спомни си, че първо ти направи впечатление гасконския ми акцент. Тогава реших, че и за двамата е по-добре, ако повярваш, че съм странстващ рицар.

— И когато изгоних нещастния ти пратеник, пак не се разкри?

— Лиана — отговори тихо той. — Не знаех, че си била ти. Бях сгоден за двадесет и една годишна французайка. Представях си жена, в която няма нищо добро, щом не се е омъжила до сега!

— Да, и това не е нормално. Така е, защото вуйчо ми се интересува повече от интриги, отколкото от мен!

Ранд постави ръка на рамото ѝ. Лиана се бореше с топлотата и успокоението, което ѝ носеше неговото докосване.

— Отидох тайно до Боа-Лонг — продължи Ранд. — Там видях чернокоса жена, която яздеше с охрана. Сега знам, че е била Маса Мондрагон. Но тогава мислех, че си ти — устните му се свиха от възмущение. — Защо се учудваш, че не можеш да свържаш русокосата, горска хубавица с тъмната жена, която биеше слугата си с камшик?

Въжетата жулеха китките ѝ. Тя се сопна:

— Дори и така да е, онзи глупак с посланието, можеше да поправи грешката. Със сигурност ти е описал господарката.

Ранд се развесели.

— Джак те описа, Лиана. Каза, че си студена, коравосърдечна и арогантна. Страхувам се, че от твоята канонада е забравил за ангелската ти красота.

— И той е плиткоумен, като господаря си — срязва го тя.

— А ти приличаш на фея от приказките.

Лиана искаше да не обръща внимание на любовта в очите му. Но спокойният му поглед задържа нейния. Ранд постави топла ръка на лицето ѝ.

— Това, че нямаш родители, е вярно. Но беше толкова убедителна, като ме уверяваше, че баща ти е оръжеец, че си компаньонка на господарката. Как бих могъл да не ти вярвам?

— Ти си знаел всичко, англичанино — тросна се тя. Дърпаше се, за да избегне огъня от докосването му.

— Не е вярно! — Ранд се приведе към нея. — Между другото, забравила си най-убедителното доказателство.

— Кое е то? — попита Лиана високомерно.

— Когато пристигнах във Франция, госпожица Белиана вече беше омъжена — ръката му продължи надолу. — А жената, с която се любих при кръста на свети Катбер, беше девствена?

Притъмня ѝ пред очите. Господи, той я познаваше толкова добре! Почти беше отгатнал намеренията ѝ!

— Не! Аз не бях...

— О, Лиана, тази вечер на тържеството имах известни съмнения. Но си спомних първия път, когато се любихме — пръстите му се плъзнаха по стегнатото ѝ бедро. — Още преди да видя кръвта, бях сигурен. Не се преструвай, че си забравила. Беше толкова сладка, направо вълшебна. Дори със собствената си неопитност отгатнах твоята непорочност.

Лиана затвори очи. Да, още не можеше да забрави. Нежните му ръце учеха неопитното ѝ тяло да се люби.

— Кажи ми защо — подкани я тихо той. — Как стана така, че беше омъжена, но недокосната?

Тя го изгледа с присвити очи. Задърпа ръце.

— Няма да ме разпитваш, като затворник в окови! Не ти дължа никакви обяснения! — внезапно я завладя тъмно подозрение. — Но ти трябва да ми обясниш нещо!

— Нямам тайни от теб, Лиана. Поне не повече.

О, Ранд, каза си тъжно тя. Когато имаше, бях толкова щастлива!

— Как стана така, че Лазар Мондрагон загина точно, когато трябваше да се ожениш за мене?

Ранд застина. Изгледа я сърдито, загубил способността си да говори.

— Отиваш твърде далеч, като ме обвиняваш в убийство!

— Така ли? Ти ме откъсна от дома ми, въпреки охраната на Гокур. За крал Хенри би направил всичко. Защо не и убийство?

— Вуйчо ти ми беше обещал да издейства анулиране на брака — в гласа му имаше горчивина.

Лиана не можа да овладее тръпката на съчувствие. Вуйчо ѝ се беше заплел с крале и императори, с полуистини и празни обещания. Защо трябваше да обвинява Ранд, като познаваше интригантската душа на Жан Безстрашния? Но не можеше да изрече на глас мислите си. Продължи хладно:

— През март изчезна за две седмици. Как може да съм сигурна, че не си заминал за Париж? Че не си причинил смъртта на Лазар със собствените си ръце?

Лицето му се стегна гневно. После, сякаш да я убеди, че е спокоен, погали брадичката и шията ѝ. Лиана се опита да си представи тази ръка, сграбчила в убийствена хватка жертвата си. Не успя!

— Ще се убедиш в това, Лиана, като решиш да ми се довериш — каза Ранд.

— Тогава никога няма да ми стане известно!

Той си играеше с въжето, затегнало едната ѝ китка.

— А аз мога ли да имам доверие в тебе, Лиана?

Тя разбра, че Ранд ѝ дава шанс да я освободи.

— Трябва да ти е ясно, че ще направя всичко възможно, за да осуеят плановете ти.

Пръстите му оставиха възела. Той мълчеше, а тя се опитваше да откъсне поглед от голите му гърди. Накрая Ранд заговори:

— Сега сме заедно, Лиана. Нали това сме искали винаги?

— Аз исках Ранд, а не Енжеранд Фицмарк!

— Говориш за един и същи човек — той се приведе и прошепна върху устните ѝ. — Това е първата ни брачна нощ!

Разтревожена, Лиана задърпа ръце и обърна лице.

— Не!

Езикът му си поигра с ухото ѝ.

— Може да говориш каквото си искаш. Но в сърцето си знаеш, че съдбата ни е да сме заедно. Исках да бъдеш моя съпруга и сега те имам!

Тръпка на желание и страх се завихри у нея. Насили се да го гледа враждебно.

— Ти искаш крепостта, а не мен!

Ранд се усмихна. В гласа ѝ липсваше убеденост. Докосна пулсиращата вена на шията ѝ.

— Искам теб, Лиана! Винаги съм те искал!

— Тогава е по-добре да ме държиш вързана!

— Ще те задържа с любовта си, а не с въжета — каза той, като целуваше лицето ѝ.

Тя се бореше да прогони горещите пламъци на страстта от вените си. Трепкащата светлина осветяваше божествените му черти. Красотата му я правеше покорна. Милувките му я главозамайваха. Чувствеността напрегна гърдите ѝ, омекоти женската ѝ същност.

— И на светлината на лампа си хубава — прошепна той. Целувките му бяха безмилостни и безброй. — Винаги съм харесвал сребристия ти оттенък, но тази вечер блестиш като злато — обхвана

лицето ѝ и впи устни в нейните. Лиана се кълнеше мислено, че ако бяха свободни ръцете ѝ, щеше да го удари. Или да го погали?

Обгорена от огнените му устни, тя се оказа окована, като затворник. И изобщо не ставаше дума за кадифените шнурове. Чувствената му целувка ставаше все по-страстна. Заплашваше да я погълне. Призова на помощ цялата си воля, Лиана извъртя глава.

— Не прави това — помоли го тя колебливо.

— Мисля да направя и много повече, Лиана! — ръцете му я търсеха. Откриха гърдите ѝ под тънката материя на роклята. Пръстите му се задържаха там. Обзе я неудържима болка. Прехапа устни, за да не извика.

Определено под нежността му прозираше твърдост. Сякаш искаше да покаже мъжката си сила пред нея.

— Никога до сега не сме се любили на тъмно — отбеляза той. — Любовта ни тържествуваше под слънчевите лъчи.

— На тъмно е обречена да бъде в траур — срязва го тя.

— Лиана — целуна я той. — Не трябва да бъдем врагове!

— Но сме и винаги ще бъдем! Разбери това, Енжеранд! Ти си англичанин и ще предадеш замъка ми на крал Хенри. Аз съм французойка и ще го защитавам до последния си дъх.

— Аз те обичам!

— А аз те презирам!

— Така ли? — той се усмихна и отне дъха ѝ. Беше погалил бедрата ѝ. — Кажи ми, че презираш това? Ти ме обичаш. И един ден ще си го признаеш! — пръстите му събуждаха позната тръпка.

— Никога — закле се тя.

Преди да е подхванала познатата тирада, устните му я възпряха. От лумналото желание, волята ѝ беше отслабнала. Беше ѝ прекалено лесно да си представи, че това е Ранд, нейния любим. Целувките му изпиваха цялата ѝ съпротивителна сила. Ръцете му донасяха непоносима чувственост. Пръстите му познаха пътя си под роклята ѝ. Когато достигнаха женската ѝ същност, противно всякакви правила, предизвикаха безпомощен копнеж. Може би виното, което беше изпила на тържеството, беше я опиянило? Изчезнаха всякакви обяснения за чувствата, които изпитва към своя враг.

Тялото ѝ я предаваше. Лиана съвсем се отчая, когато крайниците ѝ се отпуснаха. Наслаждаваха се на милувките му.

Дълбоко в себе си беше доволна, че ръцете ѝ са завързани. Мразеше се за това, че му се покорява. Мразеше и него, че я принуждава да се чувства така. Въпреки че се опитваше да укрепи напускащата я воля, с презрение тя се предаде на нежната настойчивост на ръцете му.

— О, любов моя — шепнеше Ранд. Целувките му следваха завоеванията на пръстите му. — Мечтаех да те направя своя съпруга... Да усетя сладостта ти...

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ просветна, че той говори на френски. На английски се борим, а на френски се любим, каза си тя. Когато ръцете му се върнаха на гърдите ѝ, тя вече не беше способна и да мисли. Усещаше единствено огъня на милувките му, докато събличаше грубите ѝ дрехи.

Гола и завързана, тя трябваше да се чувства унижена. Но вместо това беше свободна. Толкова силно го желяеше, че ѝ се плачеше. Силното му тяло се беше надвесило над нея. Приличаше на канара, която я предизвикваше да се изкачи на върха ѝ.

— Ти ме желяеш, Лиана — прошепна Ранд в устните ѝ.

— Да... — задъха се тя.

Ранд легна върху нея. Посегна към вързаните ѝ ръце. Вплете пръсти в нейните. Съедини телата им с бавен, болезнен тласък.

Тя се гърчеше под него. Посрещаше го, забравила, че това е нейният враг. Лиана мислеше, че с омразата си е прогонила рицаря от слънчевата поляна. Но той беше тук. Беше извадил на показ цялата любов, живяла винаги в гърдите ѝ. Докато тялото ѝ пиеше неговата сила, Лиана затвори очи. Усещаше вкуса на любовните думи, които се сипеха от устните му. Във врящ казан се надигаше чувство. Разпиляваше се през порите на кожата ѝ. От устните ѝ се изтръгна викът на освобождаването. Бедрата ѝ го притиснаха към себе си. Ранд се напрегна. Подчини се на последния, изригващ импулс.

Тялото му беше върху нейното. Сърцата им се вихреха в един ритъм. Лиана въздъхна и го прегърна.

Тогава застина.

— Да те вземат мътните!

Опита се да го отблъсне. Унижението оцвети страните ѝ в червено. По някое време, докато се бяха любили, той беше отвързал ръцете ѝ. Тя е имала възможност да се бори. Сега осъзна, че беше

привързана с нещо по-силно от кадифените връзки. Собствената ѝ безразсъдна страст към този мъж я привързваше към него.

Лиана беше ядосана, но повече на себе си, отколкото на него. Беше го обявила за враг, но беше станала жертва на собствения си копнеж. Беше се заклела да устои, а се беше предала доброволно. Ранд я беше подчинил не със сила, а с нежността си.

— Махни се от мен, англичанино — заповяда му тя.

Той се отмести, въпреки че продължаваше да я прегръща. Лиана съзнаваше, че трябва да се махне от него, но се чувстваше толкова отпусната. Толкова удобно беше да се гуши до мъжката топлина на тялото му.

Ранд се изправи на лакът и се вгледа в очите ѝ.

— Лиана, аз имам намерение да бъда твой съпруг.

— И васал на крал Хенри.

— Да, това също — сграбчи я за раменете. — Хенри донесе ред и просперитет на Англия. Може да направи същото и за Франция.

— Моят народ никога няма да допусне чужденец на престола! — присви очи. — А аз няма да позволя англичанин да управлява Боа-Лонг.

— Нямах друг избор, съпруго моя!

Хладната увереност в гласа му я потресе. В съзнанието ѝ изникна непреклонното лице на херцога на Бургундия.

— Какво възнамерява да прави вуйчо ми?

— Призори заминава за Компейн. Арманяк е предприел поход срещу неговия град.

Лиана потръпна. Проклетият Бернард Арманяк и вуйчо ѝ разкъсваха Франция с непрестанните си препирни. И нахалният Ранд беше научил за това преди нея. После се успокои. Усмихна се.

— Значи вуйчо ми заминава? Преброих десет човека, които носят твоя герб. Значи Гокур ще пази Боа-Лонг за мен?

Ранд я изгледа остро.

— За теб, Лиана? Или за Жерве?

Тя потисна тревогата си.

— Жерве Мондрагон няма претенции за крепостта.

— Спомни си, че той е наследник на Лазар. И е в крепостта. Собствеността е най-добрата част от закона.

— Значи така? Лорд Лонгууд вече има планове. Какво ще правиш с Жерве и Гокур?

— Ще ги натикам в солените блата!

— С десет човека? Та Гокур разполага с петдесет! Самочувствието ти наистина не знае граници.

Нейният сарказъм очевидно не му повлия. Ранд само се усмихна. Взе шнуровете, повъртя ги из ръцете си и ги пусна на пода.

— Съжалявам, че те завързах — призна той. — Няма да го правя повече. Освен, ако не ме принудиш!

Лиана се опита да се отдръпне.

— Това ще е единственият начин да ме принудиш да ти се отдам отново!

Ранд се наведе и целуна гърдите ѝ.

— Така ли, Лиана? — попита тихо той. Ръката му се плъзна към горещото място, запазило спомена от тяхното любене. — Вярно ли е това?

Всяка безнравствена частичка от тялото ѝ вибрираше под ръцете и влажните му устни. А всяка разумна — се бунтуваше срещу агонията, която ѝ предизвикваше. Ранд беше обсебил невинността ѝ, сърцето ѝ. Беше получил дори собствения ѝ дом. Тялото му ѝ предлагаше страстна самозабрава. Но това не оправдаваше неговото предателство.

— Престани — каза тя.

Той явно не искаше да я чуе. Продължаваше да се гуши в шията ѝ. Лиана постави ръце на гърдите му. Отблъсна го с всичката сила, която ѝ беше останала. Ранд се отдръпна. Красивото му лице беше останало невъзмутимо.

— Не ме отблъсквай, Лиана — помоли се той.

Сърцето ѝ се вледени. Изведнъж ѝ се прииска да го нарани с цялата ярост, на която беше способна.

— Никога не съм те искала, англичанино! Дори и когато беше Ранд от Гаскония!

— Не е вярно — възрази Ранд, загубил търпение. — Ти беше тази, която...

— Никога ли не си се питал защо го направих, глупак такъв? — гласът ѝ трепереше, но тя нямаше сила да се овладее. — Или мислиш, че си толкова неотразим? — сякаш го биеше с камшик. Искаше да

прокуди неговата самоувереност. Това че го видя уязвен, не ѝ донесе очакваното удовлетворение. — Искаше да знаеш всичко за Лазар! Тогава ще ти кажа. Той отказа да спи с мене, неговата съпруга. Не искаше да раждам. Единственият наследник трябваше да бъде Жерве — по страните ѝ се стичаха сълзи. Попиваха във възглавницата. — Не можех да допусна това. За това потърсих твоите услуги. Това беше единствената причина.

Ранд сграбчи ръцете ѝ. Очите му блестяха гневно.

— Може да залъгваш себе си, но не и сърцето си. Може да си въобразяваш, че съм изиграл ролята на жребец, но аз знам, че не е така. Как мога да забравя лицето ти, блеснало от екстаза? Бедрата, усукани около тялото ми? Въздишките ти на удоволствие...

— Правех това, за да не се досетиш за истинските ми намерения!

Красивата му, чувствена устна, се скова. Той я пусна, стана и посегна към дрехите си.

— И постигна ли целта си? — подхвърли той през рамо. — Дали вече не носиш моето дете?

Лиана си наложи да остане безразлична, гласът ѝ да е спокоен.

— Не знам. Но дори и да е така, едва ли би оцеляло, след тормоза, на който ме подложи през последните два дена.

Въздухът, излязъл от дробовете му, наподобяваше стрела.

— И що за глупост беше това да скачаш от кулата — върна изстрела той. Гласът му беше пропит с болка.

Лиана се обърна към стената. Беше го наранила така, както той беше наранил нея. Въпреки всичко, в нея се беше отворила празнина. Из нея отекваше ехото на опустошеното ѝ сърце.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ранд пресече двора на Льо Кротоа и се насочи към войнишките постройките. Пелерината се развяваше около атлетичното му тяло. Необичайно топлото време, обхванало Пикарди, беше отстъпило на северния студ. Дъждосвирците над главата му посрещаха утрото с тъжни викове. После поемаха към океана.

Ранд безцелно наблюдаваше как птиците се борят с вятъра. Стомахът го присвиваше от глад. Обидните думи на Лиана бяха сграбчили сърцето му, като силен и разрушителен прилив. Тя живееше с убеждението, че я е лъгал от самото начало. Беше се опитала да го залъже, че го е пожелала, единствено, за да роди. От спомена за страстната им нощ, слабините му горяха.

Разделяше ги един амбициозен монарх. Предаността на Ранд към крал Хенри го принуждаваше да осигури Боа-Лонг за Англия. Нейната върност към лудия Шарл я подтикваше да прави същото. Ранд стисна зъби. Закле се, че ще я спечели единствено само за себе си.

Днес се чувстваше раздвоен. Той трябваше да отърве крепостта от Мондрагон и Гокур. В същото време искаше да докаже на Лиана, че любовта им стои над всичко. Първото смяташе да постигне до две седмици. За второто му бяха необходими месеци, може би години.

Беше я оставил заспала. Или поне се преструваше на такава, за да се отърве от него. Пред стаята ѝ стояха Саймън и Батсфорд. Прозорецът беше закован. Беше наредил на хората си да ѝ позволяват да излиза, но винаги да я държат под око.

Точно когато стигна до казармите, през портала нахлу войник.

— Добро утро, Дилън — поздрави го Ранд, забелязал, че е неспокоен. — Нещо си открил?

Дилън кимна. Стрелите му се раздрънчаха в колчана.

— Хората на Гокур. Горите зад града просто гъмжат от тях.

Ранд се намръщи. Без съмнение французинът беше забелязал, че херцогът е напуснал Льо Кротоа.

— Мислиш ли, че ще ни атакуват? — попита войникът.

— Не! Жан ме увери, че крепостните стени са надеждно укрепени — той изгледа оръдията върху бойниците. Немаше съмнение, че модерното въоръжение, щеше да респектира нашествениците.

— Спотайват се наоколо, като плъхове — отбеляза Дилън.

— Те видяха ли те?

Боецът се захили и придърпа мустак.

— Не, господарю. По-хитър съм от тях!

Ранд постави ръка на рамото му.

— Върви да хапнеш нещо. Ще изпратя Пиърс да те смени.

— Благодаря, господарю! — Дилън се запъти към салона.

Ранд продължи напред. Откъм купа сено, зад конюшната, се разнесе женски кикот.

— Джак — извика Ранд. — Джак, трябва да говоря с теб!

Дочу се женска въздишка и мъжка ругатня. После се показа Джак и Минет. Джак оправяше панталона си, а Минет наместваше гърдите в блузата си. Тя хвърли на Ранд жарък поглед и се усмихна широко.

— На какво прилича това? — попита тя на френски диалект. — Господарката много рано те е освободила от леглото си! Чувала съм, че синята кръв била студена. Сега се уверявам, че е така. — Минет се доближи до него.

Ранд игнорира нейната близост. Потисна неприятното си чувство и се усмихна насила.

— Не говори за нещо, в което не си сигурна!

— О, господарю! Хубав си като бог, но си студен, като леден блок!

Джак я плесна не много галантно по задните части.

— По-късно, птичката ми — каза той на завален френски. — По-късно ще те накарам да забравиш хубавото лице на господаря ми.

— Съжалявам, Джак, но ти не си дошъл тук, за да я чешеш там, където я сърби.

Джак сви рамене.

— Не за пръв път разваляш креватните ми удоволствия. Какво не е наред, господарю?

— Искам двамата с Дилън да заминете за Йо. Нашите приятели там трябва да ни помогнат да си възвърнем Боа-Лонг.

Джак се разсмя. После, като видя, че Ранд е сериозен, се овладя.

— Май започваш да губиш търпение?

— Да!

— Но хората в Йо са градинари и рибари, а не войници! Освен това са и французи!

— Домовете им бяха плячкосани от техните сънародници. Жените им бяха изнасилени от рицари.

Джак започна да се досеща за замисъла на господаря си.

— И са ти задължени, че отърва града им от ново нападение? Ти ги научи да си служат с лъковете!

— Точно така. Може би рицарите на Гокур са виновниците? Ако успеем да докажем това, селяните няма да пропуснат възможността да се справят с тях.

Джак посърна.

— Как мирните хора ще надделеят над въоръжените рицари?

Ранд се засмя.

— А как нашият крал спечели битката при Шрюсбъри? Тогава беше само на шестнадесет години!

Джак тупна бедра.

— С лъкове и стремена! Господи, не с копия и щитове!

— Точно така. Двамата с Дилън ще ги обучите. Не им говори за намеренията ми, Джак! Просто им кажи, че искате да се подготвите за ново нападение.

Джак видимо се успокои.

— По-добре е ти да им разясниш плановете си.

— Трябва да ги подготвите за две седмици.

— Надценяваш ме, господарю!

— Възможностите ти са големи, Джак!

— Тръгваме още утре.

— Гледайте да не ви забележат. Наоколо гъмжи от неприятели.

Джак изпъчи гърди.

— Дори катериците няма да ни усетят, господарю!

Лиана седеше до камината в големия салон. Наблюдаваше Ранд. Лъчите на следобедното слънце проблясваха в златистите му коси,

огряваха усмихнатото му лице. Тя искаше разтуптяното ѝ сърце да си спомни, че това е нейният враг, англичанина.

Ранд се наведе и я целуна. От него се носеше дъх на морски бриз.

— Как си, сладката ми?

Намусеното ѝ лице беше всичко друго, но не и сладко.

— Принуди ме да се омъжа за теб. Задържах ме против волята ми. Твоите лакеи са постоянно по петите ми. И ме питаш как съм! — тя се изсмя сухо. Изглежда злобно Саймън и Батсфорд, които играеха табла наблизко.

Ранд коленичи пред нея. Взе ръцете ѝ в своите. Този обикновен жест ѝ напомни за силата на чувствата между тях. Пулсът ѝ се учести. Избягваше да го гледа.

Като сниши глас, Ранд продължи:

— Смешен въпрос, като се има предвид състоянието ти.

Лиана се опита да се освободи, но той стисна по-здраво ръцете ѝ.

— Мисля да атакувам Боа-Лонг.

— Искаш да превърнеш моя дом в английски бастион!

— Лиана, крал Хенри пристига в Нормандия. С или без Боа-Лонг, той ще покори Франция. Твоят замък и нашите деца ще печелят лаври в английската монархия.

Лиана потисна тръпката. Вуйчо ѝ беше описал крал Хенри като властолюбив човек. Той се справяше безцеремонно с хората, които му се противопоставяха. Ами ако Ранд се окажеше прав и Хенри превземеше Франция? Стомахът я присви. Как ще издържат французите под английско владичество? Чий поданик щеше да бъде детето ѝ?

— Искаш прекалено много от мен — натърти тя. — Няма да посрещна английския узурпатор с разтворени обятия.

Погледът му я прободеше. Лицето му винаги беше затоплено от любовта. Хладината беше нещо необичайно.

— Но за френския натрапник си готова на всичко?

Лиана сведе поглед към сплетените им пръсти. Там проблясваха златните халки. Новата мисъл я прониза, като меч. Може би законът наистина щеше да даде право на Жерве да наследи имота ѝ?

— Ще умра от скука тук — смени темата тя и издърпа ръцете си.

Ранд я щипна по бузата. После ръката му се хлъзна по лицето и шията ѝ. Там спря. На Лиана ѝ се прииска да беше погалил и гърдите ѝ.

— Скоро ще бъдем в Боа-Лонг — успокои я той.

Лиана вирна глава.

— Как ще стане това? Ти разполагаш с шепа мъже.

Ранд понечи да ѝ обясни, но се овладя. Да, каза си тя, имахме тайни преди, ще продължаваме да ги имаме и занапред.

Ядосана на тялото си, което се радваше на милувките му, тя отблъсна ръката му.

— Мислех, че искаш да си отидеш у дома?

— Да, но... Трябва да се наглеждат пролетните насаждения. Време е за лена и конопа — тя потупа брадичката си с пръст. — И овцете трябва да се стрижат...

Ранд постави ръка на рамото ѝ. Неумолимо, постоянно показваше властта си над нея.

— Аз ще ти върна крепостта!

Лиана се опита да игнорира нежното обещание на думите му.

— Да, но няма да успееш от моите хора да направиш предатели!

— От нашите хора, Лиана! Искам да работим заедно. Като съпруг и съпруга...

— Аз ще действам срещу теб!

— Тогава ще вредиш и на себе си — Ранд вдигна ръка и отмести кичур коса от челото ѝ. В гърдите ѝ потрепна любов към него. Несъзнателно тя се наведе. Устните му се доближиха до нейните.

— Господарю! — в салона се втурна Дарби Грийн, един от английските съгледвачи. — Пиърс се върна прострелян!

— Раната опасна ли е?

— Не, куршумът е засегнал само крака му.

— Мостът вдигнат ли е?

Дарби сви рамене.

— Не съм сигурен. Така сме объркани всички!

— Да дойда ли с теб, господарю? — попита отец Батсфорд.

— Ако има нужда, ще изпратя да те извикат — Ранд скочи на крака. — Грижете се добре за жена ми — нареди той и забърза след Грийн.

Лиана също стана. Ранен от револвер? Кой ли можеше да е стрелял? Разбира се Чианг! Единствено на китаеца се доверяваше тя.

Приблужи се до Саймън и Батсфорд.

— Уморих се да седя. Ще се разходя из двора.

Двамата я последваха безмълвно.

* * *

Два часа по-късно Ранд излезе от казармите. Херцогиня Маргарет се оказа опитна лечителка. Тя беше промила и превързала крака на Пиърс. Според нея раната скоро щеше да заздравее.

Ранд продължаваше да бъде разтревожен. Хората на Гокур бяха навсякъде из околността. Без съмнение отсъствието на херцога на Бургундия ги беше направило агресивни. Наблизо зазвънтяха шпорите на Дарби. Наметалото му, носещо емблемата на Лонгууд, се появяваше на вятъра.

— Отивам да сменя патрула, господарю.

Ранд постави ръка на рамото му.

— Не можеш да излезеш в това облекло.

Дарби разпери ръце.

— Какво ми липсва?

— Нищо не ти липсва. Ти си истински рицар от Лонгууд. Точно това е проблема — Дарби се обърка. Ранд продължи: — Намери обикновени дрехи. Трябва да приличаш на чифликчия. Вземи и наметало. То ще прикрие колчана със стрелите и лъка ти.

Дарби се стегна. Гласът му звучеше грубо от тежкия йоркширски акцент.

— Господарю, аз не съм селянин! Моето задължение е да бъда рицар от твоето обкръжение!

— Предпочитам да бъдеш жив селянин, отколкото мъртъв рицар. Дегизиран, ти ще можеш да се движиш свободно. Френският ти е добър. Ако ти задават въпроси, кажи, че идваш от Фландрия. Вземи и една овца. Сега е време за агнене. Може да кажеш, че я водиш в Сан Валери за разплод.

Дарби схвана плана. Лицето му светна.

— Господарю, това е добра идея! — забърза се да изпълни нарежданията.

Усещане за опасност сграбчи Ранд за гърлото. Мразеше да бъде обграден от врагове и да бъде изоставен от съюзниците си. Искаше му се да сподели страховете си с някого. С тъга си припомни дългите, откровени разговори, които бяха водили с Лиана. Сега, въпреки че неговите хора бяха с него и беше женен, се чувстваше странно самотен.

Ранд прекоси двора. Чу се тананикането на Батсфорд и спря. Заобиколи кулата и проследи свещеника. На клетката му се перчеше красив сокол. Той му мърмореше нежно и го галеше по гушката.

— Какво правиш тук, Батсфорд? — попита Ранд. — Нали трябваше да наглеждаш жена ми?

— Хубава жена е тя — Батсфорд се усмихна. — Да, красавица е! Сладка е, като самата Дева Мария. И добронамерена — продължи той похотливо.

Лиана сладка? Добронамерена? Ранд беше обзет от подозрения. Никога не беше такава към англичанин, та какво остава към свещеник?

— Да — потвърди Батсфорд. — Подари ми един от най-красивите соколи на вуйчо си. Не е ли прекрасна тази птица?

Ранд го сграбчи за раменете. Соколът се разклати и разпери криле.

— Къде е тя, Батсфорд?

Отчето посочи с глава към края на двора.

— Помоли Саймън да я отведе в оръжейната. Не знам защо една жена трябва да се интересува от оръжия, но тя така сладко се примоли...

Ранд се извърна и се затича.

В помещението миришеше на изгорял фосфор. Носеха се облаци синьо-сив дим. Вратата откъм външната стена зееше. Зашеметен и изплашен, в отсрещния ъгъл се беше свил Саймън.

Ранд се завтече към него.

— Ранен ли си? — попита той изплашен.

Щитоносецът кимна бавно с глава.

— Не мисля така. Само ушите ми пищят...

— Какво стана?

— Съжалявам, господарю! — Саймън се опря на ръце и колене. Започна де се изправя. — Изобщо не предполагагах, че...

Ранд не дочака да чуе останалото. Скочи към разбитата врата и огледа крепостния зид. Точно в този момент Лиана тичаше по моста. По дяволите, там нямаше пост! Първата му мисъл беше да се втурне след нея. После си спомни за Пиърс и за враговете наоколо. Нямаше смисъл сам да се пъха в ръцете им.

Заповяда на Саймън да донесе меча и камата му, после забърза към конюшните. След няколко минути напусна замъка, яхнал Чарбу.

Лиана тичаше през глава покрай рова на Льо Кротоа. Сърцето ѝ биеше лудо. Отляво на нея беше гората, а зад нея — града. Със сигурност племенницата на херцога на Бургундия щеше да намери подслон там. Не се съмняваше, че Ранд веднага ще отгатне причината за експлозията.

Лиана пое дълбоко дъх и се втурна през клисурата. Със задоволство забеляза, че каменистата пътека не е удобна за конник. Къпините дърпаха полите и скубеха косите ѝ. Дефилето водеше към широко, сухо дърво. Тя се насочи към него.

С крайчеца на окото си зърна приближаваща се фигура. Изплашена се обърна и видя гарвановочерната коса на Чианг. Пресрещнаха се на сечицето край едно поточе.

— Слава на Бога — задъха се тя.

Чианг я сграбчи за ръката и я задърпа към гората.

— Трябва да бягаме — настоя той. — Те са навсякъде.

— Не — опъна се Лиана, като подтичваше до него. — Лонгууд има само десет, не девет, човека. Единият е ранен. Знаеш ли...

— Говоря за Жерве — прекъсна я нетърпеливо Чианг.

— Това е добре. Трябва да го открием. Имаш ли кон?

Чианг спря и се извъртя към нея. Тъмните му очи я пронизваха разтревожени.

— Да го открием?

— Разбира се. Той ще ни помогне да се измъкнем от англичаните.

— Но за какво? Нямам му доверие! Съветвам и тебе да не му се доверяваш!

— Що за разговор е това? — Лиана се изсмя, за да прикрие своята нервност. После се намръщи. — Не обичам Жерве, но съм зависима от него. Той може да ме върне у дома. Ти сам ли си?

Чианг кимна.

— Мислех да те отведа в Соасон. Това е градът на вуйчо ти. Там ще бъдеш в безопасност — погледът му блуждаеше наоколо. — Да тръгваме, господарке!

— Соасон? Но аз трябва да се погрижа за Боа-Лонг!

— Жерве се е нагърбил с тази задача.

Лиана докосна брадичката си.

— Ще се оправям с него по-късно — Да, с него й беше по-лесно, отколкото с Ранд. Жерве нямаше тази убийствена емоционална сила над нея. Погледна Чианг, който продължаваше да оглежда гората. — Какво ти става? Нима искаш да остана с англичаните?

Китаецът стисна зъби. Очите му светеха диво. Не беше го виждала такъв до сега. Той се страхуваше. Нещо го свързваше с Англия. Лиана не се съмняваше в това.

— Е? — настоя тя, като изгледа дългия му револвер.

Уловил погледа й, Чианг отговори:

— Да, аз го прострелях — призна той мрачно. — Но при самозащита. Той пусна стрела по мен — Чианг стисна по-здрави дръжката на оръжието. — Ако исках да умре, щях да го убия!

Към тях се приближаваше конски тропот. Чианг се огледа.

— Да тръгваме — подкани я отново той. Конят се приближаваше. Подобно кърваво петно, на отсрещния край на сечището, се появи ярко наметало. Чианг я дръпна за ръката. — Бягай, господарке!

Лиана се отдръпна от него.

— Но това е Жерве — отбеляза тя раздражена. — Няма защо да се страхувам от него. Баща му е мъртъв. Той може още и да не знае това. Трябва да му кажа!

— Добра работа, китаецо! — гласът на Жерве изплющя над главите им като черен камшик. — Открил си жената!

Чианг застана пред нея.

— Не — успокой го Лиана. — Жерве не ми е враг!

Жерве се пъчеше на седлото си. Ризницата му блестеше на слънцето. Зад него се приближиха четирима рицари. Лиана ужасена

видя, че единият държи изправено копие. На него беше набучена човешка глава. Лиана извърна глава отчаяна. Беше видяла посивялото лице на Дарби Грийн. Чианг я затегли.

— В името на Бога, господарке...

— Остави я — заповяда Жерве. — Твоята господарка знае от кого трябва да бяга, китаецо!

Чианг отпусна ръце.

По гръбнака на Лиана затанцуваха зловещи тръпки. Без съмнение Жерве беше заплашвал Чианг, заради предаността му към нея. Господи, дали не беше по-защитена с Ранд? Не! Тя решително отхвърли тази мисъл, докато крачеше към французите. Жерве щеше да я отведе у дома. Прибрала се веднъж в крепостта, тогава щеше да се разправя с него.

— Лиана, не отивай там — прошепна Чианг, но тя не му обърна внимание. Целта ѝ беше да се маха, колкото може по-бързо. Не можеше да повери сърцето си на мъжа, който я беше предал!

Когато стигна до Жерве, той ѝ подаде ръка. Помогна ѝ да се качи на седлото пред него. От него лъхаше миризма на пот, метал и коне.

— Знаех, че си хитра и, че мога да разчитам на това — измърмори той.

В съзнанието ѝ прозвучаха думите на Чианг: „Нямам му доверие!“

Колебанието ѝ отстъпи на съчувствието. Тя се извъртя да го погледне. Постапи длан на ръката му.

— Жерве, баща ти... е мъртъв!

Един от рицарите се прекръсти. Жерве застина. Лиана отмести поглед, за да избегне болката в очите му. Дебели, блестящи мухи се въртяха лениво около главата, набучена на копието. Те зареждаха тишината с непоносимо напрежение.

— Как е станало това? — попита Жерве накрая.

— Било е... нещастен случай. Бил е пиян. Паднал е в Сена.

Жерве въздъхна тъжно. От очите му се отрони една сълза. Лиана разбра, че е обичал баща си.

— Не е необходимо да ме лъжеш — каза горчиво Жерве. — Англичанинът и вуйчо ти са го убили.

Лиана се взираше в блестящия метал на рицарската му ръкавица.

— И двамата не са били в Париж!

От гърлото му се изплъзна съскащ звук. През процепа на шлема очите му блестяха гневно.

— Господи — излая дрезгаво той. — Мислех, че познаваш вуйчо си! Ръцете му са толкова дълги, че могат да обхванат цялата Римска империя!

Из храсталаците се разнесе тропот от конски копита. По клисурата, към тях, се носеше златокос конник.

Ранд схвана ситуацията веднага. Погледът на блестящите му, зелени очи, обхвана Жерве, Лиана, Чианг и рицарите. После се спря върху Дарби.

Човекът, в когото се превърна Ранд, й беше непознат. Такъв можеше да съществува единствено в кошмарите. Ранд започна да ръмжи. Мечът му засвятка. Дяволски гняв задипли мускулите на гърдите му. Изумрудените му очи засвяткаха. Като пришпори коня си, той се втурна към рицаря с копието. Изрева, като ранен звяр и вдигна меч. Острието просвири и се стовари тежко надолу. Нечовешки вик разцепи въздуха. Бликна кървав фонтан. Ръката на рицаря беше отсечена от рамото.

Поразеният мъж падна от коня си. Жерве извика:

— Хванете го, да ви вземат мътните!

Останалите трима стояха, като заковани. Видимо се колебаеха. Лиана усети страха им по задъханото дишане под шлемовете. Не се съмняваха, че ги очаква съдбата на техния приятел.

Ранд се насочи към най-близкостоящия. Беше извадил камата си. Ако някой беше казал на Лиана, че някой ще нападне трима, въоръжени до зъби рицари, тя нямаше да му повярва. Но с Ранд беше се научила да вярва в невероятни неща.

Подобно слънчева магия, около него витаеше гневът. Дори Хелкин, конникът от легендата, не можеше да се сравнява с разгневения бог, в какъвто се беше превърнал Ранд. Той замахна. Противникът му се хлъзна от седлото. Другият рицар вдигна меча си и замахна. Неволно от гърлото на Лиана се изтръгна предупредителен вик. С инстинкта на боец Ранд се извърна и избегна смъртоносното острие.

— Стига — извика Жерве.

Рицарите отстъпиха. Ранд се втурна след тях.

— Престанете, казах! Иначе жената ще умре!

Лиана замръзна. До гърлото ѝ се притискаше кама. Господи, помисли тя ужасена, Чианг беше прав! На Жерве не можеше да му се има доверие.

Ранд обърна изцапания с кръв кон. Задъхан, той обърна ядосан поглед към Лиана. На земята умиращият рицар се бореше за въздух. Това нагнетяваше тишината.

— Хвърли оръжието си — заповяда Жерве.

Лиана затаи дъх. Отправи гореща молба към Господ. Мечът и камата на Ранд се стовариха на земята. Жерве свали острието от гърлото ѝ. Лиана възстанови дишането си.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Взираше се в разперените ръце на Ранд. Тя винаги се беше възхищавала от тях. Днес беше разбрала, че тези ръце, които можеха нежно да я гаят, умееха и хладнокръвно да убиват. Ранд беше мъж, който умееше силно да обича и силно да мрази.

Лиана вдигна поглед към лицето му. То беше безизразно. Заговори спокойно:

— Не харесвам методите ти, Мондрагон!

— За сметка на това съм непредсказуем! — Жерве вдигна ръка и заповяда на хората си: — Убийте го!

— Не! — гласът на Лиана звучеше странно. В него имаше отчаяние, молба. Там бяха всички чувства, с които се беше борила през изминалите два дена. Зад нея Жерве се скова. Тя се насили да говори спокойно. — Наистина, Жерве, не бива да изпадаш в крайности. Не е честно да се атакува невъоръжен човек. Все пак той е лорд. Сигурна съм, че английският крал ще ни потърси сметка за неговата смърт.

— Има една-единствена причина да бъде посечен. Цветът на английското рицарство клюмва пред френското оръжие!

Рицарят вдигна меча си.

— Престанете, дяволите да ви вземат — възмути се Лиана. Тя съзнаваше, че със смъртта на Ранд се прекратяваше техният брак. Така домът ѝ щеше да бъде защитен. Но не можеше да понесе мисълта, че ще го види посечен, че кръвта му ще изтича бавно пред очите ѝ. Все пак тя самата го беше напъхала в ръцете на враговете му. — Не бъди глупак, Жерве! Жертваш цяло състояние, поради моментното желание да пролееш английска кръв.

— Състояние?

Ранд изсумтя отвратен.

— Да! — Лиана придаде безгрижност на усмивката си. — Разстроен си от смъртта на баща си. Но помисли, ако изгубим покровителството на вуйчо ми и подкрепата на Гокур, съкровищницата ни ще се изпразни. Със сигурност Хенри ще предложи кралски откуп за моя... — Лиана се поколеба. Един вътрешен глас ѝ подсказа, че Жерве не бива да узнае, че Ранд е неин съпруг. — ... за пленника.

Призовани от рога, хората на Гокур започнаха да пристигат един след друг. Лиана щеше да се пръсне от напрежение. Тя гледаше Ранд. Той — също, но погледът му ѝ беше непознат. Каменното му лице не издаваше никакви чувства. Но със сигурност те не бяха от най-приятните.

Най-сетне Жерве заговори:

— Завържете ръцете му и поемете юздите. Връщаме се в Боа-Лонг!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Нямаше значение дали е със затворени, или с отворени очи. Тъмнината около Ранд беше свършена. Миризмата на плесен и гнило — също. Обстановката около него — хладна, тъмна и празна, беше в синхрон със собствените му чувства. Ранд не можеше да спи. Непрестанни кошмари тормозеха съзнанието му.

Той обичаше жена, която го мразеше!

Беше изгубил един от хората си. Друг — беше посякъл. Беше пленник на един алчен човек, който скоро щеше да разбере, че няма да получи и су като откуп. Приходите на английския крал зависеха от инвазията му във Франция.

Ръката на Ранд се плъзна по резките на стената. Те отбелязваха дните на затворничеството му. Един, два, три... Свързваше ги с регулярното появяване на стражата. Тя му носеше канче с помия и изпразваше нощното гърне. Четири, пет, шест... Стената беше просмукана с влага. Това му напомняше, че е дълбоко под земята. Седем, осем.

Пристигнах, Хенри, ядосваше се безмълвно той на младия монарх отвъд пролива. Най-сетне съм в Боа-Лонг!

Ранд седеше в тъмното и се мръщеше. Осем дена не беше усещал слънцето по лицето и вятъра в гърба си. Осем дена не беше виждал Лиана. Последното ѝ зърване беше като стрела в сърцето му. Прегърнатата от Жерве, тя хладнокръвно се беше отървала от съпруга си. Сякаш беше някакъв обикновен браконьер. Не можеше да отрече, че беше спасила живота му. Беше му осигурила още няколко дена живот. Но очевидно беше доволна, че гние в подземията на замъка.

От гнева му тъмнината се оцвети в червено. После закипя. Той трябваше да ги убие всичките. Камата на Жерве върху гърлото ѝ го беше възпряла. Мечтите му бяха превърнали Лиана в негова сила, а реалността — в ахилесовата му пета.

Тази мисъл го накара да стане и да се раздвижи. Ставите му изпукаха. Главата му се удари в тавана и посипа изгнил хоросан върху

раменете му. Като проклинаше, Ранд започна да се чисти. Косата му беше сплъстена, ръцете му бяха просмукани с мръсотия, тялото му крещеше за грижи.

Ранд се замисли върху дилемата си, като разкършваше рамене. Опитите да нападне стражата, му бяха донесли само синини от тоягите им, рани от ножовете им. Дори го бяха обгорили с фенерите си. Невъоръжен и отслабнал, Ранд се молеше неговите хора час по-скоро да намерят начин за освобождаването му.

Но това беше невъзможно, отчая се той. Рицарите на Гокур и оръдията на Лиана нямаше да им разрешат това. А херцогът на Бургундия беше чак в Компейн.

Спомни си за своя баща. Марк също е бил затворник. Деветнадесет години е живял в Арундел. Бил е пленник на англичанин и разделен с жена си. Година след година, тя не е обръщала внимание на молбите на съпруга си да плати откуп за освобождаването му. Това го принудило да започне нов живот в Англия. Заживял с една селянка, която му родила син. После умрял в уединение.

Ранд се облегна на плесенясалата стена. Изглежда и той беше орисан да повтори неговата участ. Но при тези условия, нямаше да издържи деветнадесет години. Удари с юмрук по камъка. Подобно на баща си, и той имаше съпруга, която нехаеше за него. Но за разлика от своя родител, Ранд имаше намерение да получи свободата си.

— Осем дена — каза Лиана на Жерве. — Господи, изминаха осем дни!

Жерве престана да се храни. Повдигна цинично вежди.

— Точно така.

— Бих искала да го видя.

— За сега не е необходимо. Затворникът не е само английски рицар, домогващ се до Боа-Лонг, а и престъпник.

— По дяволите, Жерве! Той ще умре там!

— Здрав е като бик. Точно днес е оставил следи от зъбите си в ръката на един от стражата. — Жерве отчупи бутчето на охранен петел и го захапа лакомо.

Лиана стисна зъби. Постоянно си беше повтаряла, че Ранд е неин враг. Той я беше предал. Заслужаваше единствено да бъде хвърлен в

тъмница и да изгние там. Но в сънищата ѝ се появяваха образи. Спомени тормозеха дните ѝ. Не можеше да откъсне ума и сърцето си от Ранд. Нежните му милувки я бяха изпълнили с някаква непозната чувственост. Безусловното му приятелство беше изпълнило живота ѝ с нов смисъл. Дори предателството му не можеше да заличи спомена за слънчевата, горска поляна. Там този мъж беше любил обърканото, отчаяно момиче.

Сега, разбира се, го познаваше по-добре. Той беше едновременно неин любим и враг. В съзнанието ѝ изплува кошмарната му атака срещу френския рицар. Представи си го как напада стражата. Неслучайно Жерве ги изпращаше по четири-пет наведнъж.

Но заслужаваше ли Ранд да умре?

— Защо изпрати Чианг в Агинкур? — попита тя неочаквано.

Жерве извъртя очи.

— Казах ти вече. Трябва да купи коноп.

— За осем дена можеше да отиде и да се върне?

— Сигурно нещо го е задържало.

Лиана се смълча. Обхвана я разочарование и страх. Знаеше защо Жерве беше отстранил Чианг. Той се страхуваше от оръжееца. Чианг единствен прозираше истинските намерения на натрапника. Лиана вече разбираше това, но беше късно. Огледа се наоколо. Търсеше съюзници. Вместо това видя мързеливия човек на Гокур и рицарите на Боа-Лонг. Те бяха объркани. Не знаеха кой е техен господар.

— Искам да видя англичанина — настоя тя.

Жерве я изгледа.

— Да не би да имаш угризения на съвестта?

— Това не са угризения — защити се Лиана. — Просто считам, че трябва да третираме затворника съобразно неговия ранг.

В съзнанието ѝ живееше спомена за Ранд. Тя защитаваше човек, когото трябваше да презира.

— Защо? — попита Жерве. — Той е съвсем незначителен.

Лиана се скова. Вътрешно и външно. Вгледа се в сътрапезника си. В тъмнокафявите му очи проблесваше нещо.

— Ти криеш нещо от мен! Какво е то?

Лицето му се изкриви в усмивка. Бръкна в джоба на жакета си и извади руло пергамент. Подаде ѝ го. Лиана го разви с треперещи

пръсти. Взря се в съдържанието му през слабата светлина, идваща от високия прозорец. Веднага позна кралския печат на Хенри.

— Ти си го прочел?

Жерве кимна самодоволно.

— Но ти не можеш да четеш на френски, та какво остава на английски?

Жерве сви рамене.

— Имам си хора за това.

Лиана си наложи да не даде вид, че е смаяна. Винаги, когато пристигаше пратеник, Ги уведомяваше нея. Напоследък много от хората в замъка се подчиняваха на Жерве. Беше ги покорил със своята снизходителност и с обещанията за по-големи дажби.

Погледът ѝ се плъзна по текста. Подозрението ѝ се потвърди веднага. Крал Хенри нямаше да плати откуп за Енжеранд Лонгууд. Тя беше знаела това, още когато беше направила предложението си пред Жерве.

Хартията се изплъзна от вдървените ѝ пръсти и падна на пода. По стените на крепостта безмилостно плющяха дъждовни капки. Въздухът беше натежал от влага. По същия начин отчаянието легна върху сърцето ѝ. Ранд вече нямаше никаква стойност.

— Какво ще правиш сега? — попита тя.

Жерве отново сви рамене.

— Нямам намерение да храня враг.

— Няма да го убиеш, нали?

Тесните му очички проблеснаха.

— По-добре един убит англичанин, отколкото десетки французи. Така ще стане, когато ни нападне кръвожадния Хенри — той дооглозга кокала си и го хвърли на хрътката под масата. Вдигна поглед към прозореца над главата ѝ. — Вали проливен дъжд. Реката ще прелее.

Лиана се бореше да се овладее, разлюляна от очевидната заплаха.

— Аз управлявам замъка, Жерве! Решението трябва да бъде мое!

— Помисли добре, Лиана — изстреля той. — След смъртта на баща ми, замъкът остава в мои ръце.

— Освен ако... — Лиана прехапа устни. Не, помисли тя. Не сега! Жерве не трябваше да знае за нейния брак, нито за детето, което зрееше в утробата ѝ.

— Освен ако какво?

— Ако продължаваш така мързеливо и глупаво да ръководиш, скоро няма да има кого да командваш!

Жерве се усмихна и бавно поклати глава. Хората от замъка и рицарите на Гокур се тъпчеха до пръсване. Разговаряха оживено и се смееха. Жерве им беше раздал допълнително вино.

— Грещиш — каза той. — Освен земята, аз притежавам верността и обичта на хората.

— Обичат те — подигра го тя, като прикриваше болката си. — Ти прахосваш запасите и им позволяваш да мързелуват.

— И ти се осмеляваш да ми говориш за любов?

Прав беше Жерве да ѝ задава такъв въпрос. До скоро тя не знаеше какво е да обичаш. Вече беше изпитала това чувство. Загубата му беше отворила огромна празнина у нея.

Бони надзираваше прислужниците в кухнята. Те правеха свещи от пчелен восък, който теглеха от голям казан. Лиана ги подреждаше на специални рафтове. Миризмата на восък и пушек се смесваше с тази на дъжда отвън. Маса беше предложила услугите си, но един пътуващ търговец я беше съблазнил с испанска дантела и венециански огърлици. Атмосферата беше задушевна и топла. За дъждовния пролетен следобед, тази работа беше най-подходяща.

— Още десет, господарке — каза Бони. След като Лиана не реагира, тя повтори по-високо: — Още десет свещи са готови!

— Да, разбира се — отговори Лиана.

— Съмнявам се, че Жерве ще му отдели и една-единствена свещица — измърмори Бони.

Лиана се скова.

— На кого?

— На твоя съпруг! Не се преструвай, че не си загрижена за него.

— Говори по-тихо, Бони — прошепна Лиана. — Не съм ти разказала всичко за Ранд, за да разнасяш клюки.

— Извинявай, господарке! Тайната ти е съхранена — като се приближи до Лиана, Бони заговори дрезгаво: — Ще позволиш ли той да загине?

Лиана прехапа устни.

— Той е един англичанин, който ме предаде!

— Той е рицарят, който покори сърцето ти!

— Използваше ме майсторски. Възползва се от любовта ми, за да се сдобие със замъка.

— И ти постъпи така с него, господарке! Възползва се от неговите чувства, за да забременееш.

— Мразя го!

— Така ли? Дали не мразиш себе си, че сърцето ти му принадлежи? Сърдиш се, защото продължаваш да го обичаш?

— Прекаляваш!

Лиана се отдръпна към прозореца. Дъждовната пелена забулваше небето. Водата в реката беше набъбнала. Скоро щеше да се появи прилива и...

Представи си Ранд как се задушаваше, докато го обгръща водата. Собственият ѝ ужас от вода придаде нови краски към този образ.

Не! Обзе я неочаквана решителност. Въпросът не беше просто кой кого беше надхитрил. Към подземията я насочи чисто човешкото съчувствие. Тя прекоси моравата, привела глава под дъжда. Прескачаше локвите, забързана към входа на кулата. Дългият коридор беше безлюден. Размотаваха се само няколко пилета. Лиана зави зад ъгъла и се озова срещу слугата на Жерве. Той седеше, облегал на стената. Дялкаше някакво дърво. В дъното на галерията се забелязваше огромна, желязна врата.

Лиана спря да си поеме дъх. Въздухът беше студен и зловонен. Господи, как можеше човек да преживее и един ден при такива условия? Бързо откачи ключовете от куката. Завъртя ги из пръстите си. Опипваше, за да открие този, който щеше да отключи килията на Ранд. Беше ги използвала рядко, но знаеше, че на него има инкрустирана детелина. Ръцете ѝ се трудеха трескаво, но не успяваха да открият това, което търсеха. Над главата ѝ се появи оранжева светлина.

— Няма да го намериш — дочу се студен, спокоен глас.

Изненадана, Лиана изпусна ключовете. Железата се стовариха трوماво върху каменния под. Обърна се рязко, за да види, че зад нея стояха Жерве и трима от хората му.

Жерве се усмихна.

— Аз го взех.

Сърцето ѝ потъна в петите, когато се наведе да вдигне връзката.

— Нямах това право!

— Напротив! Аз управлявам замъка — той нежно отметна качулката от косите ѝ. — Въпреки че знам отговора, длъжен съм да те попитам, какво правиш тук?

— Искях да видя затворника.

Жерве се подсмихна и извади собствените си ключове.

— Вече не искаш ли?

Лиана трескаво обмисляше ситуацията. Дали Жерве не мислеше, че тя отчаяно иска смъртта на Ранд?

— Изгарях от желание да бъда първата, която ще съобщи на англичанина, че неговият крал не дава пет пари за него! — насили се в гласа ѝ да има достатъчно злорадство.

Отблясъците на факлите придадоха злокобност на красивите му черти.

— Дали не съм подценил твоята страст към проливане на вражеска кръв?

— Никога не ме подценявай, Жерве!

— Каква лудория си замислила пак?

Лиана го изглежда невинно.

— Какво бих могла да направя?

Жерве се отправи към дъното на коридора. Спря пред последната врата и пхна ключа в ключалката.

— Много добре. Ще ти позволя да се видиш с него. Длъжен съм, обаче, да те предупредя, че това не е онзи хубав мъж, който те опитомяваше в Льо Кротоа!

Лиана вирна глава.

— Не се е родил още онзи, който ще се справи с мен!

Жерве даде знак на един от войниците да се приближи с фенера. Превъртя ключа и бутна вратата.

Ранд се беше свил до отсрещната стена. Вдигна поглед. Заслепен от светлината, той присви очи. После пред погледа му се проясни любезното лице на Жерве Мондрагон и дребната фигурка на Лиана.

Любов и гняв се вплетоха в непоносима агония.

— О, госпожо, как сте? — в гласа му имаше присмех, а в приведеното за поздрав тяло — презрение.

Чу я да си поема дъх и се вгледа в лицето ѝ. На него имаше студена маска, олицетворение на самата отмъстителност. Преди това

му се стори, че в очите ѝ блести нещо не съвсем хладно.

— Добре съм — отговори тя. — А и моето положение не е твоя грижа, англичанино!

Пренебрежението го прободеше подобно нажежено острие. Доскоро в сребристите ѝ очи беше откривал единствено любов. Сега същите тези любими очи разкъсваха сърцето му на хиляди парчета.

— Ти ли ще му съобщиш новината, Лиана? Или аз да го направя? — попита Жерве.

Лиана изправи гордо рамене.

— Получихме отговор от твоя благоверен суверен. Няма намерение да изпраца откуп за тебе.

Ранд не успя да потисне ироничната си усмивка. Винаги беше знаел, че животът му не струва и пукната пара. Подготовката за война беше остъргала кралската съкровищница.

— Явно пести, за да завоюва твоята самонадеяна Франция!

Жерве се намръщи и погледна към обувките си. В тях се блъскаше прииждащата вода.

— Явно пленникът не е загрижен за живота си. Хайде, Лиана, да се измъкваме! Приливът скоро ще напълни тъмницата.

Ранд попи зловещите думи със странната незаинтересованост на обречения. Лиана тръсна глава.

— О, господи! Забравих, че след проливен дъжд ни очаква наводнение. Необходими са ми няколко мъже. Трябва да преместим барута, който е в стаята, точно над килията — тя вдигна поглед към ронещата се мазилка над главите им. — Тази нощ се очаква пълнолуние и приливът...

— Точно така — каза Жерве, като се насочи към вратата. — Много съм щастлив, англичанино. Когато кралят ти узнае, че си се провалил, ще си помисли, преди да нахлуе във Франция.

Лиана изгледа паникьосана Ранд, после пак тавана и после Жерве. Наметката ѝ се плъзна и падна на пода.

— По дяволите — изруга тя.

— Не се притеснявай — успокой я Жерве. — Ще се изпере.

Лиана поклати глава.

— Дори превъзходните способности на Бони няма да изличат тази отвратителна воня. Не ми трябва. Нека топли този противен богохулник, докато се дави. — Тя прекрачи дрехата и се отдалечи.

Жерве се усмихна на Ранд.

— Тя е самото милосърдие, нали, милорд?

Вбесен, Ранд се втурна напред, свил юмруци. Един от войниците насочи своя алебард към гърдите му. Ранд овладя импулса да разкраси тази красива, усмихната физиономия. Но не спести убийствения поглед, с който прониза съпругата си.

— Какво си очаквал, англичанино?

— Във всеки случай не и да злорадстваш!

Лиана го изгледа продължително.

— Овладей темперамента си! Ще подпалиш всичко наоколо!

Те излязоха. Ключът се превъртя в ключалката. Ранд се извъртя и удари с юмрук по стената. Искеше му се това да е лицето на Жерве Мондрагон. По вените му се стичаше хлад. Сякаш стената се беше вмъкнала във вените му. Вбесен от безсилния си гняв, Ранд се наведе и вдигна наметката на Лиана.

Беше готов да я захвърли, да я унищожи, както тя беше постъпила с него. Но нещо го накара да се разколебае.

— О, Господи — прошепна той, като зарови ръце из кадифените гънки. — Носи нейния аромат!

Врълетяха го спомени. Как беше възможно да се промени толкова бързо? Преди да се оженят, любовта им беше тържествувала със сладостни прегръдки и всепоглъщащи целувки. Сега Лиана желаше смъртта му.

Неочаквано ръката му напипа нещо твърдо и остро. В същия момент от пукнатините на пода нахлу вода и обля глезените му. Ръцете му трескаво затърсиха джоба. Откриха кама.

Някъде в дълбините на душата му пламна искрата на надеждата. Ранд продължи да опипва. Откри кремък и кутийка с прахан.

Страстта на Лиана към оръжията обясняваше присъствието на тези неща в наметката ѝ. Без съмнение щеше да се ядоса повече, че е изгубила тях, а не дрехата.

— По дяволите... — задъха се Ранд.

Пристъпваше неспокойно от крак на крак из водата. Припомни си думите на Лиана: „Необходими са ми няколко мъже. Трябва да преместим барута, който е в стаята над килията...“

Надеждата вече бумтеше в гърдите му.

Несръчността на господарката се беше оказала застъпничество. Съпругата му все пак имаше сърце! Всъщност му беше показала пътя за спасението. В съзнанието му се загнезди мисълта, че жената от горската полянка все още живееше у нея.

Ранд сграбчи ценните придобивки и започна да разравя мазилката над главата си. Какво още беше казала Лиана? „Остави наметката! Може би ще стопли проклетия богохулник...“

Разранените му ръце успяха да откъртят един камък, когато водата стигна до коленете му. Ранд задълба и вмъкна китката си. Усети някаква торба. Тя беше мека. Сякаш беше пълна с брашно, но миришеше на сира.

„Овладей темперамента си! Ще подпалиш всичко наоколо!“

С мощен замах той разтвори торбата и загреба цяла шепа барут. Водата пълзеше все по-високо. Просмукваше се по бедрата му.

Благодаря на Господ, благославяше той. Разтрепераните му пръсти слепешката мереха заряда. Благодаря на Господ за Лиана и за играта ѝ на война в гората. Беше критикувал увлечението ѝ по оръжията. Сега ѝ беше благодарен за това. „Всичко е лесно с барута...“ Той се отдалечи към вратата.

Искрата в него се превърна в мощния пламък на триумфа.

Лиана се насилваше да се концентрира върху разговора на масата. Жерве и Гокур обсъждаха политиката. И двамата одобряваха действията на Арманяк в Париж. Противоречията им бяха незначителни.

— Кралят не е прав — говореше раздражен Жерве. — Трябваше да абдикира в полза на сина си.

Гокур се бореше с огромен говежди кокал.

— Може би е...

— ... луд — довърши Жерве. — Лигав, ненормален маниак!

— Но пред Бога и пред народа той все още е крал. Необходими са му единствено подходящи съветници.

— Подходящи съветници? Кралица Изабел е капризна и покварена. Тя и дофина Луи са просто едни марионетки в ръцете на Арманяк. Херцогът на Бургундия е убиец!

Избелилите се очи на Гокур се разшириха, после се присвиха.

— Не е лошо да внимаваш какво говориш!

— Той е един убиец, и нищо повече — повтори разпалено Жерве.

Лиана усети в гласа му гняв, но и страх. Явно се страхуваше Жан Безстрашният да не постъпи и с него така, както с баща му. Обикновено и Лиана се включваше в разговора. Тя се възмущаваше от раздорите в кралския двор, от продажността на съдиите, от корупцията, която излагаше родината ѝ на опасност.

Тази вечер, обаче, не беше способна да говори. В ушите ѝ звучаха откъслечни думи, потракване на прибори, плющенето на дъжда, но от главата ѝ не излизаше мисълта за Ранд. Нейният враг, който не заслужаваше такава участ.

Дали беше открил прахана в наметката ѝ? Дали беше разбрал същността на думите ѝ, или те бяха прекалено горчиви за него? Гърлото ѝ се сви. Господи, дали я мразеше толкова много, че не беше в състояние да разгадае нейното предупреждение?

Изтощеното му и измъчено лице я преследваше като призрак. Лиана не желаше неговата смърт. Единствената ѝ цел беше да я остави на мира. Тя трябваше да мобилизира ума и енергията си, за да лиши Жерве от влияние в замъка.

Лиана крадешком наблюдаваше сина на първия си съпруг. Остро я прониза мисълта, че Жерве също беше неин враг. Мондрагон беше французин и верен на крал Шарл, но и той подобно на Ранд, жадуваше да измъкне Боа-Лонг от ръцете ѝ.

Погледът ѝ се плъзна към Масе. Тя флиртуваше с главния стрелец на Гокур. Блесналите му очи поглъщаха стройната ѝ фигура, гарвановите коси и бялата ѝ кожа.

— Наистина ли рицарите се страхуват от арбалета ти, капитане — задъхваше се Масе. Приведе се над масата и показа закръглените си гърди.

Очите на събеседника ѝ заиграха по разкошната ѝ плът.

— Разбира се! Рицарят е зависим от метала, който обгръща тялото му. А стрелеца — единствено от уменията си.

Умно казано, помисли Лиана, ако имаше предвид единствено битката. Но влажният му поглед и зяпнали уста намекваха и за друго.

— О, капитане, толкова си изкусен... — провлече Масе.

— Масе — прекъсна я острият глас на съпруга ѝ. Въпреки че се усмихваше, Жерве явно беше ядосан. — Ела тука, котенце. Искам

чашата ми постоянно да е пълна с вино!

Масе се подчини със странно задоволство.

Лиана отмести поглед. Не разбираше странната връзка между Жерве и Масе. Той явно пестеше чувствата си, но тя беше привързана към него. Някаква сила у него я караше да флиртува с войниците, за да привлече вниманието му. Жерве приличаше на сито куче. То само си играеше с кокала, но го пазеше да не го отмъкне друг.

Тази мисъл я изпълни със съчувствие към младата жена. Отношенията ѝ с Ранд също бяха странни. Първата им брачна нощ беше доказала, че страстта им беше още жива. Дали някога и тя щеше да подскача около Ранд, като послушен пудел? Никога, закле се решително тя.

Съскането на дъжда се превърна в тъжно почукване. Стомахът ѝ се сви от страх. Какво правеше Ранд долу? Дали беше дошъл приливът? Дали студената вода го беше сграбчила, отнемаща дъха и живота му? Докато тя пийваше вино с френските си съюзници, той се бореше да оцелее долу!

О, Ранд, дали си ме разбрал? Лиана се ужасяваше от мъченическия си живот без него.

Далечна експлозия раздра въздуха.

Компанията утихна озадачена. Последва светкавица и разговорите се възобновиха!

Ужасена, Лиана впи ръце в стола си. С мъка овладя импулса си да се втурне към подземията. Жерве непрекъснато я следеше и нямаше да допусне да стигне до там сама.

Лиана се молеше Ранд да не се е наранил. Да е успял в бягството си.

В салона връхлетя един войник. Лицето му беше пребледняло, дрехите — подгизнали от вода. От устата му течеше кръв. Явно имаше няколко избити зъба.

— Господарю, англичанинът избяга — изфъфли той, като се заспъва към масата.

Полуядосана, полуразвеселена, Лиана хвърли поглед праз рамо. Следваше я рицар на кон. Масираното нощно издирване на Ранд не беше дало резултат и тя беше настояла да излезе със сутрешната

стража. Жерве продължаваше да живее с убеждението, че тя копнее да види англичанина мъртъв и беше дал съгласието си.

В див галоп, тя беше повела началника на стражата далеч от Боа-Лонг. Той беше потънал в пот, но не се оплакваше от темпото, което му беше наложила Лиана.

С всеки изминат метър надеждата ѝ нарастваше. Тя не искаше да открие Ранд. Единствената ѝ надежда беше да се убеди, че е в безопасност. Замисли се върху чувството на милосърдие, което я беше обзело. Обясни си го с човечността, която я беше осенила напоследък. После болезнено осъзна истината: Тя обичаше своя съпруг — англичанина!

Това прозрение не я зарадва, а натъжи. Никога не можеше да го обича от цялото си сърце. Той искаше Англия да покори Франция.

Слънцето вече се беше издигнало високо и топлеше. Лиана посочи с ръка в западна посока. Искаше да отведе Роланд при кръста на Катбер. На това място двамата с Ранд бяха прекарвали много часове, отдадени на страст. Обзе я непреодолимо чувство на любов към него.

Поляната се беше простряла спокойно под слънчевите лъчи. Познатият полъх на влажна пръст и аромат на диви цветя погалиха сетивата ѝ. По клоните на вековните дъбове бяха накацали чучулиги. Вятърът повяваше тревата, по която блестяха бисерни капки роса. Всичко около нея нехаеше за политическите машинации, объркали живота ѝ.

Лиана спря коня. Вдигна поглед към покривалото над главата си. Окъпаните в слънчева светлина листа блестяха в чист цвят, който ѝ беше до болка познат. Стисна плътно устни, за да потисне риданията си.

— Господарке, добре ли си?

Лиана наведе глава, за да не издаде измъченото си изражение.

— Да. Само ме боли малко глава.

Роланд слезе от коня. Помогна и на нея. Откачи манерката си, пълна с вино и ѝ я подаде. Разтърпка се наоколо, като подритваше плевелите.

— Господарке, виж какво намерих — извика той след малко.

Изпълнена с лошо предчувствие, Лиана се приближи към него.

— Какво е това, Роланд?

В ръцете му блестеше сребърна верижка. В средата на златна плочка проблясваше скъпоценен камък. Около разярения леопард личеше девизът: „За смелия всичко е възможно!“

— Вероятно някой разбойник е загубил амулета, който е откраднал?

— Най-добре е да го предам на Жерве?

Лиана кимна. Мондрагон щеше да познае знака на английския крал, но това нямаше значение. Истинската му стойност щеше да остане скрита за него.

— Странно място е това — отбеляза Роланд. — Подходящо е за усамотение на миряните, тръгнаха на поклонение — той се насочи към каменния кръст. Внезапно спря. — Някой вече е идвал тук!

Сърцето на Лиана подскочи в гърлото ѝ. Приближи се бързо. Върху камъка лежеше все още свежа лилия. По листенцата ѝ в лилаво и бяло блестяха капчици.

Роланд се почеса по главата.

— Не мога да разбера какво означава това!

Лиана взе цветето. Между пръстите ѝ се застича вода, подобно студени сълзи.

— Но аз мога — измърмори тя, като се стараеше да не я чуе Роланд. Обърна се и тръгна към коня си. — О, аз мога!

Върху камъка сякаш беше издълбано съобщението на Ранд: „Ще се върна при теб!“

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Ти се върна? — Лажоа стоеше в рамката на грубо скованата врата. Бузата му беше омазана със замазка.

— Да, приятелю мой! Нима си се съмнявал в това?

Ранд се усмихна. Това беше първата му усмивка от два дена насам. Трескаво се беше промъквал през горите и тресавищата на Пикарди.

— Може да се съмнява само, който не те познава — Лажоа изгледа Ранд преценяващо. — Какво е станало с теб?

— Направих посещение на новия си дом.

Лажоа се намръщи.

— Имаш нужда от баня, храна и грижи, за да излекуваш изгарянията и раните си — отбеляза той. — Ходи ли в Льо Кроtoa?

— Да. Хората ми ме очакват там.

— Ранд! Ранд! — на двора се изсипаха няколко деца.

— Къде беше, Ранд?

— Виж колко е пораснало котенцето ми!

— Защо си толкова мръсен?

— Донесе ли арфата си?

— Миналият месец ми паднаха два зъба!

Ранд се приведе и някак успя да ги прегърне всичките. Засмя се и вдигна поглед към Лажоа. Възрастният мъж се поклони.

— Добре дошъл, господарю!

Ранд продължаваше да се усмихва. Нежно подкани децата да си играят. Обеща им приказка за лягане и влезе в хана.

Посрещна го миризма на хоросан и печен хляб. Всичките му сетива се задъхаха от умора и липса на храна. Той вдигна ръце към главата си и се олюля. Лажоа се завтече към него.

— По дяволите, по-лесно е да подхванеш отсечен дъб — изруга той. Помогна на Ранд да седне и се развика: — Мари, донеси храна и питие за нашия господар! И побързай, за Бога!

Ранд се стегна. Дразнеха го слабостта и вадите пот, които се стичаха по гърба му. Когато погълна три порции задушено и цял самун хляб, отново дойде на себе си.

— Така — прониза го с поглед Лажоа. — Гостувал си на Жерве Мондрагон. Вчера до нас стигнаха някои новини.

Ранд замръзна.

— Кой ви каза?

— Не го познавам. Пристигна от Агинкур. Лицето му има азиатски, или персийски черти.

Ранд стана подозрителен. Не познаваше човек с такова описание. Трябваше да попита Джак за него.

— Колко време беше затворен?

— Осем дена. В подземията на замъка — като си спомни как тъмницата щеше да се превърне в негова подводна гробница, потръпна. Но Лиана...

Лажоа внимателно докосна подутината над едната му вежда.

— Били са те?

Ранд кимна.

— Удари ме един камък. Взривих килията, за да мога да избягам.

— Взривил си я?

— Открих малко барут. Използвах го да разбия вратата.

— Господи, можеше да се убиеш!

— При тези обстоятелства предпочитам да съм мъртъв. Но знаех как да се справя — по устните му заигра усмивка. — Обучи ме майстор в тези неща!

Никога не беше изпитвал такава гордост. О, Лиана, помисли той, колко още трябва да се учим, за да възстановим любовта и доверието между нас?

— Джак и Дилън добре ли са? — попита Ранд.

— Грижих се за тях, като за собствени синове. Когато Кейд чу, че си пленен, веднага тръгна да те спасява. Но азиатецът каза, че вече си свободен.

— Тренират ли стрелците?

Възрастното лице на Лажоа се разведри.

— Нашите хора станаха големи майстори. Няма вече да бъдем покорни слуги на разбойниците, господарю!

Ранд отпи глътка ябълково вино.

— Лажоа — каза тихо той, — наредих да се обучават мъжете, за да не сте безпомощни. Но има и друга причина. По-егоистична и далеч по-опасна...

— Знам — усмихна се тъжно Лажоа, като допълни чашата на Ранд. — Всички знаят. Херцогът на Бургундия те остави да се оправяш сам с Боа-Лонг. Ти ще прогониш Гокур и Мондрагон от крепостта. Ние ще ти помогнем!

— Господи, Джак се е раздрънкал — ядоса се Ранд.

— Твоят човек не е споменал нищо за този план. Аз съм собственик на хан. Нима мислиш, че съм глух за слуховете из околността? Още преди няколко седмици разбрах, че разбойниците са хората на Гокур. Установиха се в Боа-Лонг и нападенията спряха.

Ранд удари с юмрук по масата.

— Подозирах това! — внезапно го вцепени мисълта, че Лиана е осигурила подслон за негодниците. В Йо много жени са били изнасилени. Ранд се насили да бъде спокоен и отпи глътка вино. — Другите...

— ... са съгласни. Ти заслужи тяхната преданост, Ранд Лонгууд, като отърва града от бандитите. Ние нормандците сме предпазливи хора, постоянно сме нащрек. Но някой спечели ли доверието ни, има го завинаги!

— Благодаря на Господ... и на Йо — каза Ранд. — Къде са Джак и Дилън?

— Уелсецът прекарва вечерите си в дома на Пиер. Там острят стрелите. А Джак... — Лажоа намигна. — Той гостува на някой мъж или жена.

Ранд тръгна да търси оръженосеца си. Из двора се мотаеха гъски. Със задоволство забеляза, че са доста проскубани. Това беше сигурен знак, че се правят стрели. Но не и от Джак Кейд, разбира се.

Като наближи обора, Ранд чу гласа му.

— Не се облягай на него — командваше Джак на развален френски.

Това беше обичайната заповед на майстор в стрелбата с лък. Ранд се усмихна. Въпреки всичко, беше набедил слугата си несправедливо.

— Сега по-високо — съветваше Джак. — По-високо! Ще стреляме заедно — той се разсмя — това е. Не се притеснявай. Никога

не изпускай целта, а тетивата отпускай винаги бързо и остро.

Сладникавата нотка в гласа му породила съмнения у Ранд. Женски кикот го потвърди. Той зави към задния край на краварника. Сламата сякаш се движеше. Ранд пристъпи по-близо. Слугата му беше коленичил дълбоко в сламата, заровен до кръста в женски поли.

— О, Боже — измърмори Ранд.

Като се смееше, Джак се измъкна и се заоправя.

— Чудех се кога ще се върнеш, господарю. Много бях загрижен за теб!

— Виждам, търсиш успокоение.

Джак благоволи да се изчерви.

— Ако знаех къде си, щях да дойда и да те освободя! Но когато научих, ти вече беше избягал.

Джак вече беше забравил за момичето в сеното. Ранд му подаде ръка. Пълничката жена скочи и започна да оправя полите си.

— Сега бягай — подкани я Джак. — Имаме да обсъждаме мъжки работи.

Въпреки че в погледа ѝ се четеше задоволство, тя се намръщи. После изчезна някъде.

Ранд се наведе и вдигна шапка със съдрана периферия. Положи я върху главата на Джак и каза:

— Дали не е станала такава, защото много съвестно си обучавал хората да стрелят?

— Но аз ги обучих, господарю! Сам ще се убедиш в това.

— Разкажи ми за човека, донесъл новини за мен в Йо!

Джак зачеса брадичката си.

— Страшен особняк е, но не можем да си позволим удоволствието сами да избираме съюзниците си — той не можа да обясни много. Само повтори описанието, дадено от Лажоа. — Странен е — привърши разказа си Джак — и каза още нещо: „Ще се срещнем отново“.

Докато Ранд се чудеше кой е този човек, Джак се разтича из Йо да събира войните.

След един час на дълга, обточена с върби поляна, се струпаха двадесет мъже. Възрастта им варираше от четиринадесет до шестдесет години. Някои бяха мършави, други — яки. Запънали крака, навили ръкави и изпънали лъковете пред себе си, те застинаха в очакване.

Джак крачеше зад тях с ръце на гърба.

— Врагът е ей там, при онези върби — лаеше той на френски. Двадесет чифта очи се впериха в далечните дървета. Дилън се движеше между мъжете. Оправяше ту на някой стойката, ту на друг — позицията. Джак измъкна перо от една стрела и го хвърли нагоре. Искеше да провери силата на вятъра. — Мек е като дъха на девица — измърмори той и се запъти към края на редицата.

— Измъкни стрелите — извика Джак. — Сложи ги на тетивата! — всички се подчиниха, като един. По лицето на Джак се плъзна самодоволна усмивка. — Сега внимателно, момчета! Отпуснете малко! Стрелба по целта!

Стрелите полетяха, като рояк пчели. Мъжете завикаха гордо и самодоволно.

— Много добре — похвали ги Джак. Започна да ги обхожда и да ги потупва по раменете. Усмивнат широко, той се запъти към Ранд. — Какво ще кажеш, господарю?

Ранд беше развълнуван.

— Джак, нямам думи! Това, което сте постигнали е чудо. Превърнали сте земеделците в отлични стрелци.

— Какво ти казах? — у Джак липсваше всякаква скромност. — Някои са забити в пукнатините. Ела, ще ти покажа!

Упражнението продължи, докато в целта не остана свободно място.

Джак се поклони комично.

— А сега е време за показно!

Ранд наблюдаваше как слугата му спокойно взема стрела и я поставя на тетивата. С останалите два пръста на дясната си ръка, той чевръсто изтегли кордата. Гърлото на Ранд се сви от съчувствие. Пристъпи напред.

— Джак, за Бога...

— Тихо, господарю! Ще пропусна целта.

Стрелата полетя. Със спокойно и уверено съскане тя се заби в последното въже, държащо одрана биволска кожа. Целта се стовари на земята.

Мъжете избухнаха в поздрави. Джак отпусна арбалета и се опря на него. Кръстосаният му крак се заби победоносно в земята.

— Не е лошо за сакат слуга, а, господарю? Всеки гледа пръстите, а не целта му.

Ранд бе обхванат от любов към Джак. Възхищаваше се на неговата преданост и уменията му. Искаше му се да го прегърне. Знаеше, обаче, че Джак щеше да се ядоса на тази негова реакция. Затова само се усмихна и каза:

— Ти повече не си слуга, Джак Кейд! Доказа, че си майстор — стрелец!

По лицето на Джак просветна благодарност.

— Значи...

— Значи, ще превземем Боа-Лонг!

В замъка се възцари спокойствие. Лиана се зае с обичайните си задължения. Ставаше рано и повръщаше в легена. После поглъщаше малко хляб и вино, само за да ги изхвърли отново. Като се бореше отчаяно с постоянната отпадналост, тя се заемаше с домакинството.

Въпреки всичките си претенции да бъде господар на имението, Жерве изглежда изпускаше хиляди подробности. Той предпочиташе да ходи на лов и с часове да разговаря с хората на Гокур. Печелеше уважението на хората чрез празни ласкателства и скъпи услуги.

Така управлението на имението падна върху плещите на Лиана, както винаги е било. Тя се радваше на това. Докато разрешаваше споровете на наемателите и наглеждаше насажденията край реката, тя можеше да пропъди Ранд от мислите си. Понякога успяваше да направи това за цяла минута. Яздеше, но никога не посещаваше горската поляна. Да отиде там, означаваше да се отдаде на чувства, които я поболяваха.

Тайно беше започнала да предприема стъпки, целящи да отстранят Жерве от Боа-Лонг. Беше изпратила послание до Париж. Настояваше за кралска протекция, но хранеше малка надежда. Свитата на Арманяк едва ли щеше да се застъпи за племенницата на херцога на Бургундия.

Жерве също беше предприел някои стъпки, макар и не така тайни. Той постоянно диктуваше писма и ги изпращаше в Париж. Просеше официално потвърждение, че той е господар на крепостта.

Една сутрин Лиана се беше заровила в счетоводните книги. Преглеждаше сметките на Ги. Лениво прехвърляше мънистата на странното приспособление на Чианг. От ръжта можеха да бъдат доволни.

Мънистата бяха нанизани върху дървени подпорки и подредени в правоъгълна рамка. През десет бели имаше по едно червено. През десет черни — едно бяло. Като се преместваха напред-назад, мънистата образуваха фигурки.

Лиана въздъхна. Да можеха така да се решават и проблемите! Но зърната във фигурите не можеха да се сравнят с предателството на вуйчо ѝ, с нахалството на Жерве или с решимостта на Ранд да предаде нейния дом на крал Хенри. Как би могла тази игра да улесни живота на детето, което носеше?

Как да постъпи с него? Трябваше да се знае, че е от Лазар! Хората щяха да помислят, че е пренесено. Необходимостта да излъже я безпокоеше, но трябваше да го направи. Детето ѝ трябваше да бъде единствен наследник!

Като се откъсна от тревожните си мисли, тя направи още няколко пресмятания и постави играта върху книгите си.

Разнесе се дрънчене на шпори. В стаята влезе усмихнат Жерве.

— Много си работлива — отбеляза той. — Станала си дори преди прислугата.

Лиана сви рамене.

— Времето е такова, че трябва да се работи неуморно.

— Да, но изглеждаш доста изморена!

Тя огледа кървясалите му очи и измачканите дрехи. Удари я миризма на вино и дим.

— Щях да кажа, че ти също ставаш рано. Но явно още не си лягал?

— Не ми е до спане — той се изсмя на хладното ѝ изражение. — Господи, Лиана, не ме гледай така! Ти прекара две ноци с Лонгууд. Със сигурност англичанинът те е научил да извличаш полза от факта, че си жена!

Жерве разсеяно затършува из наметалото си. Издърпа талисмана, който Роланд беше намерил на поляната. Лиана старателно задържа гримасата на безразличие върху лицето си. Ненавиждаше факта, че скъпа за Ранд вещ, е попаднала в ръцете на подлизурко, като Жерве.

Лиана сведе поглед към книгите. Беше се заклела, че Жерве няма да узнае, за отношенията ѝ с Ранд. Нито пък, че е омъжена за него. Това разкритие би провалило плана ѝ, да представи детето, като такова на Лазар.

Жерве се приближи до нея и зарови пръсти в косата ѝ. Тя овладя подтика да се отдръпне.

— Кажи ми как беше той? — Жерве придърпа главата ѝ назад. Другата му ръка се настани на рамото ѝ. Въпреки че я докосваше леко, тя усети бруталността на жеста му. — Забеляза ли той колко са красиви гърдите ти и колко е гладка кожата ти? Не си ли запазила уязвимо място за него в сърцето си?

— Ти нямаш представа какво става в душата ми — отрязва го Лиана.

— И не ме интересува! Аз съм господарят на Боа-Лонг!

Извадена от равновесие, тя го предизвика:

— Как може да си толкова сигурен? Може да съм бременна от Лазар?

Той се изсмя дрезгаво.

— Това е невъзможно! Баща ми каза, че не е спал с тебе.

— Чаршафите от първата ни брачна нощ бяха надлежно изследвани — заяви Лиана смело. — Бракът ни беше консумиран!

Обезпокоен, Жерве впи пръсти в раменете ѝ.

— Едно дете само би усложнило нещата.

Лиана замълча. Той е глупак, помисли тя. По-силна съм от него.

— Какво докладват съгледвачите? — смени темата Лиана.

— Англичанинът и жалкият му контингент са се отказали да чакат херцога. Настанили са се в Йо. Там е и корабът им. Без съмнение ще се наложи да търсят по-надеждно пристанище.

Лиана извъртя очи към него.

— Изненадана съм, че ти и Гокур още не сте ги принудили да направят това?

— Решихме да не бързаем. Не е необходимо да разделяме силите си.

Лиана прикри облекчението си под булото на собствените си коси. Истинската причина, разбира се, беше, че двамата се страхуваха от вуйчо ѝ.

— Защо не си легнеш, Жерве?

— А ти защо не дойдеш с мен? — тя се намръщи, а той се изсмя.
— О, Лиана, двамата ще бъдем много добра комбинация. Ти управляваш замъка много добре, а аз печеля доверието на хората. Помисли върху това! Двамата бихме могли...

— Запази мечтите си за Масае — отрязва го тя.

— Масае? Тя се превърна в ръб под седлото ми. Ако не беше тя, двамата бихме могли да се оженим?

Не, нямаше, помисли Лиана мрачно. Аз вече съм омъжена.

— О, Господи, ще престанеш ли някога да заговорничиш?

— Никога — изсмя се той.

Лазар загина при заговор, каза си Лиана на ум.

— Сега ще почивам — продължи Жерве. — Днес е пролетният празник. По-добре се пригответи за него. Гокур е призовал всичките си хора за празненството — Жерве се пресегна през масата и погали косите ѝ. — Обзалагам се, че ще бъдеш кралица на тържеството.

Тя отдръпна главата си.

— Винаги съм била!

Но в сърцето си нямаше готовност да се справи с тази задача. От друга страна, да прехвърли титлата на Масае, би означавало, че се примирява с второстепенната си роля в замъка. Това тя никога нямаше да допусне.

— Ще се видим на двора. Трябва да направя едно съобщение преди турнира — каза загадъчно Жерве и се оттегли.

Обезпокоена от нахалното поведение на Жерве, Лиана остави перото в мастилницата. Настроението ѝ беше по-скоро траурно, отколкото празнично. Излезе навън. Там хората се прозяваха, но се подготвяха за майския празник.

Седнала на един стол в градината, майка Брюло наблюдаваше група деца. Те късаха цветя и виеха венец. Утринното слънце осветяваше всичко в зелено. За момент Лиана се загледа в свежите, усмихнати лица. В своя ентузиазъм, едно момче стъпи в лехата.

— Ще стъпчеш граха — смъмри го Лиана. Гласът ѝ беше запазил остротата, останала от раздражението ѝ към Жерве.

Детето сведе глава и се затича към майка Брюло.

— Тези цветя само хабят мястото — намуси се Лиана.

— Ти нареди да ги насажда, господарке — припомни ѝ възрастната жена.

— И аз не знам защо — измърмори Лиана.

Веднага, обаче си спомни. Тогава беше влюбена. Сега мечтите ѝ бяха загинали, стъпкани от предателството на Ранд. Ядоса се, че беше изляла гнева си върху детето и го прегърна. После се отдалечи. На моравата бяха изправили върлина, украсена с цветя и ленти. Тя стърчеше като стража, но скоро щеше да се превърне в център на тържеството. Танцьорите щяха да развяват нейните панделки и да пеят пролетни песни.

Натруфена, Лиана трябваше да ръководи всичко. Щяха да се стекат хора от околността. Обикновено се организираха състезания по бързо ходене, въртене на обръч и целене с копие. Върху карето на шахматното поле се разместваха костюмирани, като шахматни фигури хора. Наградите бяха гривни, отрупани със звънчета.

Лиана трябваше да бъде весела, сякаш пролетта щеше да се различава от изтичащия сезон. Сякаш все още беше покорната дъщеря на Емри Боеца, а не тайно омъжена за английския нашественик.

До обяд на западната част на полето се струпа огромна тълпа. Зрителите се блъскаха за по-добро място. Гостите пристигаха пеш, на коне или с двуколки. Лиана беше седнала до Масе в един павилион. Гадеше ѝ се. Зад тях Бони хрускаше захаросани плодове. Дългият терен беше заграден със стабилна ограда. Около нея се трупаха рицари и оръженосци.

— Жерве носи моя талисман — посочи с ръка Масе.

Въоръжен, възседнал коня си, той чакаше зад две въжета, опънати през арената. По ръкавите му блестеше рубинена коприна.

— Ти на Гокур ли даде твоя? — попита Масе.

Лиана поклати глава.

— Аз нямам избраник... сред тези мъже. Изобщо нямам такъв.

Бони въздъхна. Един яростен поглед на Лиана я умълча мигновено. Масе подсмръкна и насочи вниманието си към арената. Пратениците маршируваха под развяващи се знамена. Конниците проверяваха своите копия и мечове. Това трябваше да бъде представление, олицетворяващо рицарството. Мъжете щяха да яздят един срещу друг с единствената цел да свалят противника си от коня. Той всъщност не им беше враг. Целта на всички беше да получат венец на главата си и гривна на глезените.

Тук Ранд щеше да бъде в апогея си, помисли злобно Лиана.

Масе си направи сянка с ръка. В далечината се виждаше самотна фигура.

— Чианг — каза тя. — Без съмнение е прекалено зает със своя барут и не може да се присъедини към нас.

— Съпругът ти е заповядал довечера да има фойерверки. И да иска, не би могъл да наблюдава турнира — защити го Лиана.

Тя вдигна ръка, за да го поздрави. Той отвърна на жеста и изчезна към оръжейната.

Напоследък Чианг я безпокоеше. Той изглеждаше отчужден, затворен в себе си и някак неестествен. Подчиняваше се на Жерве.

Необичайно неспокойна, Лиана насочи вниманието си към грандиозното зрелище. Наоколо се мотаеха селяни и търговци. Смееха се и хрускаха курабии. Отпиваха ябълково вино, оцветено в зелено с магданоз. По пътя от запад се зададоха двадесетина мъже. Лиана мислено отбеляза, че сигурно им е доста горещо. Наметалата им бяха доста дълги.

— Това е триумф на оръжията — възкликна Масе.

Разнесе се тържествен салют. Водени от Жерве и Гокур, рицарите се запътиха към арената. Седемдесет мъже сякаш обсипаха моравата със злато. Щитовете им блестяха на слънцето. Заслепена, Лиана отмести поглед.

Тълпата шумеше. Новодошлите се смесиха със зяпачите и се приближиха към външната ограда. Някои грубо отместиха тези, които им пречеха. Това я подразни. Един от тях беше свещеник с камшик и кафява наметка. Спореше с някакъв младеж. Най-необичайното беше, че ръкавиците му бяха рицарски...

— О, Господи — задъха се Лиана и скочи на крака.

Масе я сграбчи за ръката и я дръпна надолу.

— Пречиш ми да гледам. Седни спокойно и слушай! Жерве изгуби часове, докато научи прокламацията си наизуст.

— Можеше просто да я прочете, както си чете и писмата — измърмори Бони.

Масе се намръщи.

— Докато господарят ти говори, ти трябва да слушаш!

Лиана изобщо не чу какво отговори прислужничката ѝ. Тя цялата трепереше, а погледът ѝ тършуваше из тълпата. Ръцете ѝ се впиха в тъканта на роклята. Наблюдаваше новодошлите с надежда и страх. Те

си пробиваха път към арената не с ленивото любопитство на зрители, а с настъпателността на хищници. Заграждаха оградата и се трупаша около входовете и изхода. Най-високият от тях се прехвърли през плета. Мускулестите му форми и грациозността, с която се движеше, ѝ бяха познати.

Ранд!

Нямаше съмнение — беше се завърнал да превземе крепостта. Тя трябваше да действа! Можеше да предупреди рицарите. Тежковъоръжени, те щяха да се справят с него на минутата.

Жерве нареждаше монотонно правилата на борбата.

— Непочтените средства декласират претендента. Когато противникът е свален на земята, да не се бие...

Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Всички слушаха Жерве. Никой не обръщаше внимание на хората на Ранд. Трябва да предупредя рицарите, повтаряше си Лиана. В името на Боа-Лонг и на Франция, убеждаваше се тя. Но думите се забождаха в гърлото ѝ и отказваха да излязат. Не би могла да убие англичанина нито в името на своя дом, нито в името на своята родина.

Ранд вдигна ръка. Като един новодошлите отметнаха своите наметала. Извадиха лъковете и сложиха стрели на тетивата.

— В края на турнира победител ще бъде най-чест...

Гласът на Жерве се прекърши. От тълпата се изтръгна вик. За момент всички утихнаха, после майките затърсиха децата си. Някои от мъжете хвърлиха обезпокоени погледи и се отдалечиха.

Фигурата до оградата също свали своето наметало. Сърцето на Лиана подскочи в гърлото ѝ.

Слънчевите лъчи блестяха в златистите му коси и в емблемата на разярения леопард. Той беше насочил стрелата си уверено. Неочаквано Лиана усети, че се гордее със своя съпруг — бащата на нейното дете. Зад него някакъв младеж издигна знаме, на което се четеше познатия ѝ девиз: „За смелия всичко е възможно!“

Тя бързо се беше научила да уважава тези думи.

Смелият не се страхува дори и от седемдесет тежковъоръжени рицари!

Масе се вкопчи панически в ръкава на Лиана.

— Това е англичанинът! Онзи, който избяга!

— И онзи безочлив пратеник — добави Бони, като посочи Джак Кейд. — Какво става...

— Той не може да направи това — проплака Масе. — Днес Жерве трябваше да закълне васалите си във вяроност към него, към нас...

— Шшшт — прекъсна я Лиана.

— Хвърлете оръжието си! — гласът на Ранд изгърмя като гръмотевица.

Вбесен, Жерве се изплю на земята.

— Никога, англичанино! Ще умреш там, където си застанал!

Гокур беше стреснат. После явно се успокои, защото се разкреця на стрелците около него.

— Идиоти — крещеше той на изплашените хора. Натруфеният му кон пристъпваше неспокойно под него. Вятърът появаше опашката, провиснала зад шлема му. — Какво могат да направят тези нещастни селяни и английски богохулници срещу въоръжената ни сила?

Гокур се обърна към войниците.

— Оръжията готови за бой — изкомандва той. Рицарите се окопитиха.

Ранд кимна към Джак Кейд, който пазеше изхода. Джак се ухили и пусна стрелата си. Подобно бръснач, роден в полета, острието прониза перата върху шлема на Гокур. Зяпачите възкликнаха като един.

Бони запляска с ръце и се загледа към англичанина. В погледа ѝ се четеше истинско възхищение. Няколко от зрителите я смъмриха и тя бързо се укроти.

Гокур разклати юмрук.

— Ще ми платиш за това, британецо! Ти си една мърша — крещеше той и посочи към замъка. — Главата ти ще гние върху онези стени!

— Хвърлете оръжията си — повтори Ранд.

Този път личеше, че търпението му се изчерпва. Яростта нагореци не само лицето, но и шлема на Гокур.

— Кучи син — изръмжа той.

Сграбчи едно от близките знамена и го вдигна високо. Това беше знак за бой. На секундата друга стрела се заби в дръжката на вдигнатия

флаг.

Гокур изрева разярен. Конниците, наредени край оградата, се наместваха върху седлата си. Гокур пришпори коня си към Джак. Стрелецът се пресегна през оградата и издърпа копието на един от рицарите. Седнал стабилно върху оградата, той настани острието върху рамото си. Върхът му беше насочен към гърдите на Гокур. Главнокомандуващият се стовари тежко на земята, а Джак падна от оградата. Свободен в действията си, Джак бързо скочи на крака. Грабна меча на Гокур и го насочи към лицето му. Френските рицари се приготвиха за нападение, но се отдръпнаха. Острието беше порязало скулата на техния водач.

— Това май не е игра — измърмори някой от тълпата.

Да, това не е игра, мислеше Лиана. Въпреки горещината, тя цялата се тресеше. Замъкът ѝ щеше да падне в ръцете на Ранд.

— Защо си играете на стражари и апаши? — попита Жерве. Той вдигна ръка и изгледа счупеното знаме. — Боа-Лонг е мой! — той тържествено измъкна нагънат пергамент. — Крал Шарл предостави крепостта на мен!

Лиана щеше да припадне. Значи това беше тайната, която го правеше толкова самонадеян. Френският крал беше провъзгласил Жерве за господар на нейния дом. Проклет да бъде този ненормален, беснееше тя. След всичката ѝ вяроност към него, той ѝ се отблагодаряваше по този начин. Животът ѝ се оказа просто поредица от сделки. Разни мъже си играеха с нея.

— Писмото е подписано и подпечатано от самия крал Шарл — крещеше Жерве. — И...

Ранд спокойно пусна една стрела. Тя се заби в пергамента и го хвърли на земята.

— Това е моето мнение за решенията на твоя малоумен крал — каза той спокойно.

Нагласи друга стрела на тетивата.

Масе припадна.

Бони се наведе над отпуснатото ѝ тяло. Лиана гледаше Ранд като омагьосана. Отново беше разкрил нещо от себе си, което тя не познаваше. Това не беше нейният любим от горската поляна, нито разяреният звяр от клисурата. Това беше един пресметлив боец, уверен в победата си.

Като насочи стрелата към Жерве, Ранд извика:

— Ти си победен. Арената има два изхода. Към който и да се насочиш, ще те посрещнат моите хора — погледът му прободеше скъсания пергамент, после — безпомощния Жерве. — Много зле ти служат наетите рицари!

— Какво искаш, англичанино?

— Това, което е мое! Хвърлете оръжието!

Тонът на Ранд не търпеше възражение. Някои от неговите хора наскачаха на арената и започнаха да отнемат оръжията на рицарите. Те не се съпротивяваха. Командирът им беше в опасност.

Господи Боже, Ранд беше направил от французите свои съюзници! Вече й беше невъзможно да стои бездейна. Лиана прекрачи припадналата Маса и се завтече към моравата.

— Какво правиш тук? — попита тя Ранд.

Той я прободеше с блеснал поглед.

— Дошъл съм да получа земята си и своята съпруга!

Той я сграбчи в прегръдките си и впи устни в нейните. Лиана се дърпаше. Някои от зрителите се усмихваха, сякаш наблюдаваха приказка с добър край.

— Виждаш ли, дори съвсем чужди хора усещат, че се обичаме — увери я Ранд.

Вбесена, тя му обърна гръб.

Раул дьо Гокур, най-смелият рицар на Франция, беше лишен от своите ризница, шпори, меч и кон. С наведена глава и завързани ръце, той и хората му бяха натоварени в една кола.

— Предатели — извика Лиана на френските стрелци. — Нима ще превърнете хората, заклели се във вяроност към Франция, в обикновени затворници?

— По-добре да предадем короната, отколкото семействата си — отрязва я един старец. Той се изплю на земята, побутна един рицар да не се тътри и продължи: — Това са онези дяволи, които нападнаха града ни. Те плякосаха земите ни, изнасилиха жените ни. Сега ще искаме откуп за тях. И пак с малко се разминават.

Лиана не можеше да повярва на ушите си.

— Не — отрече тя дрезгаво. — Не може да бъде! Това не са разбойниците, ограбили Йо!

— Дарохранителницата — извика един от френските стрелци. — Намерих я!

Селянинът повали на земята един от рицарите. Вдигна високо позлатеното сандъче. Останалите мъже от Йо го поздравиха.

— Това е откраднатото от тяхната църква — поясни Ранд. — Сега кои са негодниците, Лиана?

Към нея се приближи управителят Ги.

— Седмици наред сме давали подслон на бандити!

Лицето му пламтеше от възмущение. Той се присъедини към селяните, обградили своите пленници. Присъединиха се и другите мъже от Боа-Лонг.

Лиана се почувства зле. Гледаше войниците, които беше извикала да я защитават. Дарохранителницата и ядосаните им, засрамени лица потвърждаваха истината. Господи, мислеше тя, отворила съм вратите на дома си за престъпници! По страните ѝ запълзяха червени петна.

Гостите започнаха да се разотиват. Из арената пристъпваха единствено изплашените коне. Докато селяните привързваха животните към колата, тя не пророни и дума на протест.

Разнесе се вик, последван от ругатни и тропот на конски копита. Лиана се обърна и видя Жерве, който пришпорваше коня си към гората. Двама от англичаните го последваха. Старецът до нея вдигна ръце.

— Мондрагон? Нямаме претенции към него.

— Но аз имам!

Съпругът на Лиана говореше тихо, но гласът му преливаше от гняв. Тя се извъртя към него. Намери се лице в лице с разярения леопард върху гърдите му. Повдигна се на пръсти, сякаш да намали предимството, което му даваше неговия ръст.

— Предполагам — каза тя съсипана, — че хората ти ще го гонят, като дива свиня?

— Това е единственият изход, който той самият ми предостави!

Неволно Лиана започна да изучава Ранд. Въпреки че лицето му пламтеше от победата, по него имаше множество драскотини и порязвания. По пръстите на големите му ръце раните бяха хванали коричка. Тя потисна чувството на загриженост.

— Той е направил това, което е било необходимо, за да се запази замъка от домогванията на англичаните.

Усмивката на Ранд сякаш натежа върху лицето му.

— Така ми се иска да се бия през деня, а през нощта да те любя, Лиана!

Той я притисна към себе си. От тялото му лъхаше на гора и слънце. От павилиона се разнесе женски вик. Като не обръщаше внимание, че ги гледат, Лиана каза:

— Защо трябваше да обградиш рицарите на Гокур? Ти ги обсипа със стрели и не им даде възможност да се бият доблестно!

— Постъпих така, както беше необходимо — отговори Ранд, като се притисна в нея.

— И аз ще направя така — ядоса се Лиана.

Тя се извъртя и се отдалечи. Слугата на Ранд го извика, за да разреши спора относно собствеността върху меча на Гокур. Хората от замъка гледаха подозрително англичаните, но явно им се възхищаваха. За по-сигурно някои се бяха прибрали по домовете си.

Чианг беше в крепостта. Лиана се запъти към северната порта. Молеше се никой да не я наблюдава. Затича се. Стъпките ѝ отекваха по моста. Очите ѝ се взираха в намръщените, стоманени зеници на оръдията, изправени по бойниците. Да, мислеше трескаво тя, само с две оръдия бих могла да се справя с англичаните. Те са малко, а двамата с Чианг сме майстори в стрелбата.

Неочаквано стоманена ръка сграбчи нейната. Лиана се озова срещу Ранд.

— Не си го и помисляй, Лиана — предупреди я той.

Тя се заизвива в прегръдката му. Пръстите му се впиха още по-здраво.

— Няма да ти позволя да ме лишиш от собствения ми дом!

— Хората ми никога няма да те възприемат, като техен господар!

— Няма друг изход.

Лиана разбра неизреченото. То се четеше в острия му поглед. И за нея нямаше възможност за избор. Хватката му се охлаби.

— Ела — подкани я Ранд към портата. — Последният път влязох тук като затворник. Сега ще го направя като господар!

— Французите ще се съпротивяват — подчерта Лиана хладно, като подтичваше, за да го догони. — Днес може да си победител, но

Франция няма да се предаде толкова лесно.

Ранд се обърна и вдигна ръка. Даваше знак на хората си да го последват. После продължи напред. Лиана вървеше плътно зад него.

— Никога няма да ти простя това — заяви тя.

— Опрощението не е една от клетвите, които даде в Льо Кртоа — отговори той, като забави крачка. Изражението му беше нежно, почти тъжно. — Ще ти припомня само тези, които изрече пред Господ.

Разкъсвана на части, Лиана го последва. В нея се бореха копнежа по него и предаността ѝ към Франция.

* * *

Лиана беше възмутена. Ранд получи титлата си много лесно. Батсфорд, свещеникът, проведе тържествено богослужение. Той призова лорд Лонгууд и съпругата му да застанат пред олтара.

Съпроводена от въздишки, шепот и тропот на крака, тя отчаяно последва Ранд. Обърна се да огледа лицата на своите хора. Очакваше да срещне гняв, негодувание. Вместо това откриваше тяхната добронамерена изненада. Госпожицата тайно се е омъжила за англичанина.

Ранд положи ръка върху сребърната реликва.

— Заклевам се да бъда достоен господар. Ще защитавам своите поданици срещу всякакви престъпници.

Лиана забеляза, че много от жените се усмихваха и кимаха с глави. Беше ги покорила снажната осанка на Ранд. Дори двадесетте рицари на Боа-Лонг, едва вчера обсипвани с вражески стрели, стояха спокойни. Това я ядоса.

Ранд гледаше Жан, капитана на рицарите и говореше:

— Никога няма да насоча оръжие срещу французите, но вие няма да се бунтувате срещу мен или срещу хората ми. Пристъпи напред и се закълни във вярност.

Жан се приближи до олтара. Лиана прехапа устни. Впи пръсти в роклята си. Едната ѝ половина се ужасяваше, че Жан ще предизвика Ранд. Другата — че няма да го направи.

Огромният рицар протегна ръка.

— Вие сте съпруг на моята господарка и аз ви приветствам с добре дошъл. Предлагам ви своята помощ и мощта на оръжието си, лорд Енжеранд!

„Как може — чудеше се Лиана вбесена. Как може да се подчинява на англичанин?“ Той щеше да пропусне армията на крал Хенри през Сома, за да донесе смърт и разрушения.

От тълпата се разнесоха приглушени възклицания на одобрение и успокоение. Господи, тя нямаше да може да му се противопостави! Вместо това в погледа ѝ блесна гордост, а в сърцето — любов.

Ново знаме, изработено в Англия, се развя от бойницата на Боа-Лонг. Пролетният бриз издуваше разярения леопард на Ранд, обграден от златни лилии. Пролетното тържество намери своето продължение. Сякаш всички бяха забравили турнира, унижението на Гокур, бягството на Жерве. Хората от замъка бяха доволни, че са се отървали от разхайтените натрапници.

— Свети Криспин — възкликна Бони. Беше открила Лиана върху подиума с изглед към моравата. — Мислех, че никога няма да успокоим Масе.

— Спи ли вече?

— Да, в нейната стая. Билките на майка Брюло свършиха работа. Мисля да преместя вещите ѝ в женското отделение?

— Остави я — възрази Лиана. — Загубата на Жерве е достатъчен удар за нея.

— О! Сигурно не искаш да кажеш, че съжаляваш за този натрапник?

Лиана отговори с чувство на безпомощност.

— Толкова години животът тук течеше спокойно, като водите на Сома. Щом се намесиха мъжете и всичко се обърка.

— Виж съпруга си — Бони гледаше надолу към тълпата. — Изглежда той ще оправи всичко?

Лиана изгледа Бони с убийствен поглед. После и тя се загледа натам. Ранд и Чианг крачеха през двора. Мъжете сваляха шапка на новия си господар.

Бони въздъхна.

— Красив е! Направо е съвършен! Един мой познат от Йо казва, че никога не са го видели пиян или с жена.

Джак Кейд, който крачеше след двамата, вдигна поглед към тях. Ухили се, падна на колене и протегна двете си ръце. Сякаш предлагаше сърцето си на Бони.

Раздразнена от кикота на прислужницата си, Лиана стана. Запъти се към Ранд и Чианг. Сърцето ѝ подскочи от изненада. Чианг обясняваше нещо, усмихваше се и жестикулираше оживено.

— Онова трябва да е Бони — отбеляза Ранд. — Джак ми е разказвал за нея.

Чианг се засмя.

— Тя обича живота и е предизвикателна. Има навика да призовава различни светии.

— Всички си имаме своите недостатъци — прекъсна го Лиана. Погледна към Ранд и се намръщи. — Ти, например, похити невинна жена! — обърна се към Чианг и продължи: — А ти много бързо прегърна врага ни?

Чианг я изгледа със спокойни, кафяви очи. Въздъхна тежко и се обърна към Ранд.

— Разкажи ѝ — подкани го Ранд. — Кажи ѝ онова, което разказа на мен.

Чианг се напрегна. Страните му потъмняха.

— Има ли значение? Това се е случило толкова отдавна!

Лиана се ядоса, че той е споделил своята тайна с Ранд.

— Искам да знам какво си крил от мен?

В погледа на майстора оръжеец се четеше достойнство. Някаква величественост бликаше от него. Странно, въпреки че беше го познавала толкова години, можеше да го възприеме като благородник.

— Всички знаят, че корабът, с който пристигнах тук, е потънал. Но това не е така. „Източна звезда“ беше оборудван с оръжия, непознати за християнския свят. Плениха го французите, а аз едва се отървах от пленничество.

— „Източна звезда“ е бил военен кораб? — учуди се Лиана. Чианг кимна. Автоматично дойде другият въпрос: — На чия страна?

— Хенри Болинброк, бащата на крал Хенри V — отговори тихо китаецът.

Лиана се разтрепери. Мозайката се нареждаше сама. Болинброк се беше нахвърлил срещу английския престол от изгнание и беше прогонил Ричард II.

— Господи, ти си помагала на узурпатора?

Чианг преглътна.

— Имах си причини! — като измърмори нещо за илюминациите, които трябваше да подготвя, той се отдалечи.

Лиана едва устоя на отчаянието, което я сграбчи. Тя изгледа Ранд свирепо.

— Не си губиш времето! Бързо се вмъкна в моя дом!

— В нашия дом — поправи я съпругът ѝ.

Тя го мразеше, а той беше весел.

— Не те искам тука!

— Но аз съм тук, Лиана! И възнамерявам да остана — погледът му се плъзна по пируващите и танцуващи хора.

Тръби, тъпани и ребеки диктуваха ритъма около майския пилон. Децата играеха на стражари и апаша. Родителите им разговаряха спокойно и отпиваха ябълково вино.

Явно разочарованието се беше изписало на лицето ѝ, защото Ранд я успокои.

— Не мисли, че са те предали. Те са миролюбиви хора.

— Те са глупаци, повярвали на лъжите и обещанията ти!

— Хората не се интересуват от политика. Желаят единствено спокойствие и сигурност. Кой им ги осигурява са подробности.

Откъм бойницата се дочу вик. Танците и игрите спряха. Всички се завтекоха към главната порта. Лиана изгледа недоверчиво Ранд и се запъти да провери какво става. Пристигна точно навреме, за да види дълъг кораб, обкичен с дракони и демони. По тях скачаха леопардите на Англия.

Присви я стомахът. Притисна се към хладната каменна порта. Припомни си кога беше видяла кораба за първи път. Това беше сутринта след първата брачна нощ с Лазар. Беше се втурнала да търси изход от непростимата си грешка. Спомни си неудържимия гняв, когато беше видяла английският плавателен съд да доближава нормандския бряг.

Сега на скалистия бряг, нейният собствен дом беше попаднал в техен плен!

Лиана се възстановяваше от силните преживявания, а нейните хора се втурнаха да разтоварват. Появиха се впрягове коне и добитък.

Почернели моряци изнасяха сандъци и ковчежета. Почувствала присъствието на Ранд зад себе си, тя каза:

— Значи крал Хенри иска да подкупи моите поданици с дрънкулки?

Почти несъзнателно ръката му се спря на рамото ѝ. Пръстите му се заровиха в косата ѝ.

— Това са подаръци на добра воля.

Лиана се откъсна от нежното му докосване и се намръщи.

— Те може да са впечатлени от привидните му жестове, но не и аз!

Откъм южната страна се зададоха двама конника. Копитата зачаткаха по моста. Лиана ги разпозна. Това бяха Дилън от Уелс и Пиърс с превързания си крак. Двамата бяха гонили Жерве. Тя последва Ранд, който се запъти да ги посрещне.

— Нямахме късмет, господарю — каза тъмния уелсец.

Пиърс кимна.

— Можехме още да го преследваме, но конете ни се умориха.

— В коя посока изчезна той?

— Насочи се на юг. Вероятно към Руан.

— Най-важното е, че е сам.

Лиана се извъртя към него.

— Ти си наивен глупак — отбеляза тя меко. — В Руан е дофинът Луи. Ако Жерве го убеди да го последва, загубени сме!

Ранд даде знак на хората си да влязат в замъка. Пое ръката ѝ и я затегли настрана.

— Не ме е страх от дофина. Въпреки че има повече мозък от баща си, Луи е дебел и мързелив. Няма да си направи труда да се бие с някакъв незначителен английски лорд. А по-важното е, че е зет на херцога на Бургундия. Ще си помисли, преди да му се противопостави — погледът му се плъзна по бойниците. Лиана се зачуди как е могла да сравнява зелените му очи с окъпани от слънцето листа.

— Жерве ще убеди дофина — настоя тя. — И ти трябва да се съобразиш с неговата сила. Ти нямаш мощта на кралския син, цяла Франция е зад гърба му!

— Не е цяла Франция — защити се спокойно Ранд. — Жан Безстрашният е на моя страна. Боа-Лонг е добре укрепен. Ти самата си казвала, че е трудно да бъде превзет.

— Няма да си мръдна пръста срещу дофина, ако дойде да изисква капитулация!

— И не е необходимо — отрязва я Ранд. — Такова решение мога да взема единствено аз — Лиана се опита да прикрие уязвения си поглед, но Ранд го забеляза. Нежно докосна рамото ѝ. — Ела, позволи на хората си да се радват през този ден. От теб става красива пролетна кралица.

— Предпочитам да помогна на Чианг за фойерверките.

Ръката му я стисна по-здраво.

— Ще изпратя Саймън да свърши тази задача. Може би момчето ще овладее изкуството на Чианг. Той още се възхищава на начина, по който го измами в Льо Кротоа.

Лиана направи опит да се извърти. Вместо това се озова в силната му прегръдка, покорена от прелъстителния му шепот:

— А колкото до нас, съпруго моя, тази нощ ще направим наши, собствени илюминации!

Лиана потисна трепета на непозволен копнеж.

— Но Чианг ще изпробва нов експлозив! Добавил е син кобалт, за да повиши температурата и...

Дъхът му гореше върху слепоочията ѝ.

— Нуждата ми от тебе гори по-силно. Не се преструвай, че и с теб не е така?

Безпомощна да овладее нарастващата чувственост, Лиана едва успя да измърмори:

— Набавил е малко жълта мед, за да обагри светлината...

Топлите му устни се доближиха така, че тя почти усещаше целувката му.

— Тихо, Лиана! Имам намерение да ти покажа такива светлини, каквито не си виждала по небесната твърд!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Лиана седеше в стаята си. Тишината и тъмнината бяха прогонени от изстреляна ракета. Тя потръпна и се загърна по-плътно в робата си. Отблясъците на свещта танцуваха нервно върху фреската на стената.

Познатите ѝ образи бяха запечатали живот от минали дни. Млада майка се усмихваше на детето си, рицар коленичеше пред изгората на своето сърце. Сега ги гледаше с други очи. Понятни ѝ бяха повече неща. Ранд от Гаскония ѝ беше внушил, че такива чувства могат да бъдат изживени, мечтите да бъдат осъществени. Енжеранд Лонгууд ѝ беше показал, че това са фантазии на глупаци.

А може би преживяваше тъгата на своето сърце? Въпреки че имаше сили да се бори за дома си, загубата на мечтите ѝ беше непоправима. Или не беше? Бъдещето ѝ беше свързано с него. Детето ѝ сигурно щеше да има руси коси и тревистозелени очи... Лиана пропъди този образ. Да бъде проклет, след като я караше да желае живот с англичанин!

Затова го мразеше най-много.

Подвикванията на тълпата я изнервяха още повече. Те поздравяваха Ранд и приемаха подаръците на крал Хенри. Всички, освен нея и Масе. Лиана почувства умиление към съпругата на Жерве. Утре щеше да ѝ вдъхне увереност, но тази вечер...

Резето поскръцна. Лиана обърна глава към вратата и отстъпи крачка назад.

— Лиана — повика я дълбокият глас на Ранд. Той отново изпробваше резето. — Лиана, отвори вратата!

Тя остана неподвижна, занемяла. Стараеше се да угаси дребната искра страх. Последва тишина, подсилвана единствено от фойерверките. Лиана се поуспокои. Може би Ранд вече беше разбрал, че няма да му се подчини? Вероятно беше отишъл да търси някой сламеник за през нощта.

После върху вратата се стовари нещо тежко. Лиана зяпна удивена. Звукът изгърмя отново. Тя скочи. С ужас и страхопочитание

наблюдаваше как металното резе излиза от леговището си.

Вратата зейна отворена.

Като разтъркваше едното си рамо, съпругът ѝ прекрачи прага със спокойно лице. Сякаш влизаше в трапезарията. После затръшна вратата. Свещите осветиха чертите му. Лиана забеляза, че изобщо не беше спокоен.

Погледът му я пронизваше заплашително, като закалена стомана. Никога до сега мъжки гняв не ѝ се беше струвал толкова страховит и величествен. Тя си наложи да остане спокойна. Брадичката ѝ остана вирната. Очите ѝ не примигваха.

— Никога не заключвай вратата пред мен — пророни той тихо, но явно вбесен.

— Да не би да нараних съпружеската ти гордост?

Ръката му спря да масажира рамото и се отпусна. Движението беше сковано, насилено. Сякаш се стараше да овладее свирепостта си.

— Твоите дребнавости нараняват и двама ни. Също и тези, които ни служат. Ако не успея да въведа хармония в отношенията ми със собствената си съпруга, отровата на разногласията ще поквари цялото домакинство.

— Нямам никакво намерение да влизам в съглашение с тебе!

В очите му проблесна гняв. Ранд отново замачка рамото си. Сякаш отново си налагаше да бъде спокоен. Въпреки яростта, изглеждаше уморен. Лиана прехвърли наум изминалия ден. Много преди зората той беше тръгнал от Йо, беше обградил и победил вьоръжените рицари, беше се заклел във вярност към хората от замъка, беше разтоварвал кораба. Като капак на всичко, тя му беше сервирала своята непокорност. Обзе я чувство на вина.

— Салическият закон, според който жените нямат право да наследяват короната, се спазва по-стриктно във Франция, отколкото в Англия — отбеляза Ранд. — За твоето неподчинение, имам всички права да те набия или да те накажа публично!

Лиана преглътна.

— И ще го направиш ли?

Ранд въздъхна тежко. Приближи се до нея и постави ръце на раменете ѝ. Тя веднага усети скритата в тях сила.

— Не!

Нежното му докосване я успокои, както и целувките по лицето ѝ.

— Но аз не искам...

— Искаш — настоя той, като отстрани ръката ѝ от брадичката. Разтвори пръстите ѝ. — Лиана, знам, че си ядосана. Чувстваш се предадена. Разбирам, че искаш да останеш вярна на крал Шарл, че си разочарована от вуйчо си. Не разбирам само, защо толкова упорито отричаш любовта си към мен! Защо се отказваш от хубавите мигове между нас?

— Това не е вярно — каза тя отчаяно. — Не би трябвало да се поддавам...

— Право на всички съпрузи е да изживеят сладостните мигове помежду си. Ти също имаш това право, защото си жена и моя съпруга — Ранд се приведе и я целуна. В ушите ѝ бучеше наситена със страст кръв. — Различаваме се по много неща, Лиана, но не и по това. Нека да сключим примирие поне в спалнята!

Отвън хвърчаха ракети, но Лиана не чуваше нищо. Умът и сърцето ѝ бяха насочени единствено към Ранд. Те бяха обсебени от прелъстителния шепот, от нежните му милувки и острия копнеж в душата ѝ.

Ръцете му прегръщаха Лиана, а сърцето преливаше от агонизираща любов. Ранд лежеше и възкресяваше образите от изминалата нощ. Беше толкова вбесен от заключената врата пред него, че костите и мускулите му крещяха от преживяната болка. Гневът му беше толкова дълбок и разкъсващ, че в първите мигове не смееше да я докосне. Търпението му, дори към Лиана, си имаше своите граници. Благодареше на Господ, че тя не се съпротивяваше в ръцете му. Не знаеше какво щеше да направи.

Притисна я към себе си. Рамото го заболя. Тя се размърда, въздъхна и се зарови сладостно в него. Ранд притисна устни към слепоочията ѝ. Тогава Лиана се отдръпна.

— Остани така — прошепна Ранд. — Още е рано.

— Прекалено си самоуверен — каза Лиана, като се опита да се извърти. — Гокур не е от хората, които лесно забравят униженията.

Движението ѝ възбуди ново желание у него. Овладея се с огромно усилие. Знаеше, че при сегашното ѝ настроение, нямаше да постигне нищо добро.

— Гокур и хората му са безсилни. Ще му бъдат необходими седмици да намери коне и да възстанови силите си — Ранд си поигра с една копринена къдрица от косата ѝ. — Благодарение на твоите оръдия, Боа-Лонг е труднодостъпен. Гокур е достатъчно практичен, за да се бори единствено за наранената си гордост.

— Тогава много слабо познаваш французите!

Ранд отново се ядоса.

— Би ли го пуслала отново тук? Дори и след като знаеш истината?

— Всички, ти включително, се подчинявате на високопарни рицарски закони — изстреля тя, като издърпа косата си.

— Не ме сравнявай с френските негодници! Забранил съм на хората си да грабят, да мамят и изнасилват. Жените са в безопасност, освен ако сами не предложат услугите си.

— Така ли? — гласът ѝ беше дрезгав. — А миналата нощ, бях ли искрена в нетърпението си, господинчо?

Ранд си припомни жартата, разгоряла се след нейното упорство. Погали нежната извивка на бедрата ѝ.

— Достатъчно искрена, Лиана! Ти отказваш да признаеш чувствата си към мен, въпреки че тялото ти говори съвсем друго нещо — Ранд я целуна. Ръката му запълзя нагоре към гърдите ѝ. — Когато се любим, всичко останало губи своето значение.

— Така казваш ти! — останала без дъх, тя отстрани ръката му. — Ами Жерве?

Ранд стисна зъби:

— Хайде да не говорим за политика в леглото си! Искам малко спокойствие.

— Мислиш, че няма да се върне, така ли? — настоя Лиана.

Ранд въздъхна.

— Без съмнение ще поиска аудиенция при дофина Луи. Бъди сигурна, че влиянието на Мондрагон е прекалено слабо. Отзвукът от молбата му ще бъде незначителен.

Ранд се вглеждаше в сърдитите ѝ сребристи очи. Лиана изглеждаше бледа и изморена. Копнееше да я извади от това настроение, но го зовяха други задачи. Целуна я страстно и стана.

Малко по-късно крачеше из дългите коридори. Стаите ухаеха на цветя и чистота. Прислугата се движеше тихо. Явно всички си знаеха

задълженията. Поздравяваха го почтително. Изпълни го чувство на гордост. Лиана се беше оказала разумна и добра господарка. Представи си как децата му ще се раждат тук. Как ще им разказва приказката за съглашението между английския леопард и френската лилия.

Мислите му се върнаха към по-практични неща. Преди всичко трябваше да разузнае доколко надеждна е отбраната на замъка. В случай на нападение, трябваше да има приготвени боеприпаси. Трябваше да се изпрати писмо и до крал Хенри. Корабът щеше да отплава с вечерния отлив.

Когато слизаше по стълбите, дочу пронизителен женски писък. Ранд замръзна на мястото си. Намръщи се и зави надясно. Един в друг се бяха вкопчили мъж и жена.

— В името на света Аполония — трепереше жената. — Пусни ме веднага!

Като пристъпи по-напред, Ранд позна Джак и Бони. Едно заплетено въже блокираше движенията на прислужничката. Джак се възползваше от момента и тършуваше из деколтето ѝ.

— Джак, опомни се — извика раздражен Ранд. — Изрично съм наредил...

— Успокой се, господарю. Ние само се забавляваме.

Французойката успя да се освободи, като проклятието ѝ призова някаква света Уилжефорт.

— Моят човек твърди, че това е невинна игра — обясни на френски Ранд. — Какво ще кажеш, момиче?

— Той е невинен, като разгонен шопар — сопна се Бони. — И е по-лукав от доктора на свети Луи.

Физиономията на Джак преливаше от удоволствие. Той нежно задърпа въжето от ръцете ѝ.

— Опитях се да те развлека, шери! — Джак набута въжето в джоба си и вдигна сакатата си ръка. — Уви, все още нямам нужното мъжество.

Бани отмести поглед от чукачетата на пръстите му.

— Предлагам да намериш занимание, по-подходящо за състоянието ти — каза язвително тя.

Ранд се скова. За по-мека обида, Джак беше смазвал от бой силни мъже. Но мелодичният глас и прелестната фигурка явно повече го забавляваха.

— Опитвал съм и в другите неща — каза той. — Много жени са оставали доволни от моя инструмент.

Бони се изчерви до корените на кестенявите си коси.

— Ще горите в ада, господин Кейд — възкликна тя изумена.

Джак я пощипна.

— Предпочитам да се разгорещя тук, на земята. И то с тебе!

Ранд се приведе леко към прислужницата.

— Може би господарката ти има нужда от нещо?

Все още изчервена, тя се забърза нататък. Ранд и Джак се запътиха към салона.

— Искам да отидеш в Руан — каза Ранд.

— Веднага ли, господарю?

— Да, още днес. Добре ще бъде да държим под око Жерве Мондрагон. Не ми се вярва дофинът да му обърне внимание. Ако все пак това стане, искам да бъда известен.

Джак се оклюма.

— Защо аз, господарю? Тъкмо започнах... — той отмести жаден поглед в посоката, където беше изчезнала Бони. — Тъкмо започнах да свиквам с новия ни дом!

— Трябва да замине мой доверен човек, който знае френски.

Джак вдигна дясната си ръка. Погледът му светеше.

— Аз съм белязан, господарю! Това е подозрително.

— Прав си — съгласи се снизходително Ранд.

— Пиърс Етууд — досети се Джак, като потупа бедро. — Той говори френски. Майка му е фламандка. Има малък акцент, но се справя добре. А и толкова иска да изкупи вината си, дето се даде на онзи азиатец. Искаше да го застреля.

Ранд се засмя.

— Защо не мога да ти откажа нищо, Джак Кейд? Добре, нека бъде Пиърс. Ти може да останеш. Пожелавам ти успех с прислужницата!

* * *

Лиана искаше да не бъде толкова горда. Искаше ѝ се да остане по-дълго в леглото. Беше замаяна и всичко я болеше. Страхуваше се да

не падне, ако се раздвижи. Не искаше Ранд да мисли, че е мързелива повлекана. Затова скочи веднага след него. Както винаги, Бони я нямаше. Тя наметна робата си и среса набързо косата си.

Пред вратата се олюля. Днес ѝ беше по-зле от обикновено. Без съмнение причината беше в Ранд. Нормалните хора спяха през нощта, но явно това не се отнасяше за него. След пламенното любене му бяха достатъчни само няколко часа сън. Дали щеше да е така и когато златистата му коса се посребри?

Нормандска поговорка гласеше: „Гузната съвест прави нервен човека, който спи до тебе“. Ранд или нямаше съвест, или наистина вярваше, че има права над нея. Лиана отчаяно потисна гаденето, което ѝ донесе тази мисъл. Вкопчи се в касата на вратата, докато ѝ премине. После отиде в стаята на Маса.

— Тази бира е изветряла — говореше Маса. — Не искам да си развалям вкуса с нея.

Като видя Лиана, тъмнокосата жена се намръщи. Тя седеше до отрупана с ядене и пиене маса. През прозореца се прокрадваха слънчеви лъчи, които затопляха гърба на Лиана. Откъм двора се носеха звуците на започващия ден.

— О, дошла си да злорадстваш, нали? Съпругът ти излезе победител — каза Маса, като отхапваше парче сирене.

Лиана се мъчеше да не гледа храната. Молеше се бризът да издуха дори миризмата ѝ. Преглътна с мъка.

— Знаеш много добре, че не е така, Маса!

Брюнетката приключи със сиренето и се зае със захаросаните плодове. Облиза пръстите си.

— Така ли? — тя схруска шумно една ядка. — Жерве държеше англичанина в ръцете си. Ти му помогна да избяга.

— Не съм направила...

— Точно така е! Жерве може и да е повярвал на твоята невинност, но мен не можеш да излъжеш. Англичанинът е използвал барут.

Лиана се намръщи. Припомни си признанието на Чианг от предния ден.

— Англичаните също умеят да го използват — защити се тя.

Маса я изгледа подозрително.

— Защо не каза на Жерве, че двамата с Лонгууд сте се оженили в Льо Кротоа?

— Жерве щеше да го убие веднага. Нямаше да има надежда за откуп.

В погледа на Маса се четеше насмешка.

— Откуп? Ха! Може би си влюбена в този богохулник? Той е красив, като принц. Без съмнение е и добър любовник! — тя сякаш говореше на себе си. — Да, знам какво е да обичаш един мъж толкова, че да си готова на всичко за него!

— Любовта няма нищо общо с това — възрази Лиана. — Той можеше да се удави в килията.

— И по-добре да го беше направил!

Лиана се ядоса от жестоките думи. Стомахът я присви. С усилие си припомни, че Маса е отчаяна от бягството на Жерве. Спомни си, че и нейното собствено бъдеще беше доста мъгляво.

Маса ѝ поднесе блюдото, пълно с ухаещи на море маслини.

— Хапни нещо. Бледа си като смъртта.

В гърлото на Лиана загорча и тя побутна чинията.

— Напоследък нямам апетит.

Маса я изгледа изпитателно.

— Защо си дошла? Да не би сега да съм пленница? Да не би да очакваш откуп и за мен?

— Разбира се, че не — отговори Лиана. Дватамата с Ранд не бяха обсъждали положението на Маса, но не беше и необходимо. — Само да се върне Жерве и си свободна.

— Свободна — подсмъркна Маса. — Свободна да се върна в сбутаната къщурка на Лазар в Трамкур?

— Тук си на сигурно място, до завръщането на Жерве.

— На сигурно място? Какво искаш да кажеш? — очите на Маса почерняха, като маслините, които поглъщаше.

— Ще се отнасят с теб, като с високопоставен гост.

Пръстите на Маса се впиха в китката на Лиана.

— Това не е достатъчно! Лазар е мъртъв и крепостта принадлежи на Жерве! — дъхът ѝ беше горещ и солен.

— Може би да, може би не? — Лиана откопчаваше пръстите на Маса един по един.

— Какво искаш да кажеш? Да не би...

Внезапно миризмите около нея, горещината на слънцето и думите на Масе ѝ дойдоха много. Лиана се извини и скочи на крака. Съзнаваше, че няма да стигне навреме до стаята си. Затова се наведе над нощното гърне и изсипа в него горчивото съдържание на стомаха си. После затърси ленена салфетка, избърса лицето си и се изправи на разтрепераните си крака.

Масе седеше утихнала. Лиана се обърна да я изгледа. Лицето на тъмнокосата жена беше маска на яростта. Приличаше на онези страховити чудовища, застанали по колоните на замъка.

Масе скочи и се надвеси над масата.

— Ти си бременна, да те вземат дяволите!

— От кога знаеш това? — във въпроса на Ранд прозираше раздражение и може би малко болка.

Лиана гледеше рицарите, прислужниците, трохите върху голямата маса на салона. Избягваше само лицето на Ранд.

— От кога, Лиана?

— Аз... започнах да подозирам преди няколко седмици.

— Преди няколко седмици?

Той удари с юмрук по масата. Около тях се сепнаха и ги загледаха любопитно. Ранд сграбчи ръката ѝ и я повлече към съседната стая.

Гневът му я ядоса. Тя вирна глава и го загледа смело.

— Няма да отговарям на въпросите ти и няма да слушам обвиненията ти!

Ранд я сграбчи за раменете.

— Напротив! Господи, Лиана, замисляла ли си се на каква опасност излагаш нашето дете? Катериш се по стените на крепостта, смесваш експлозиви, яздиш като мъж...

— Освен това ме измъкна от леглото ми, завърза ме и ме хвърли в реката! Дърпаше ме по стълбата, като подивял — като го видя колко е преbledнял, ѝ стана драго на душата. — Да, Ранд! Ти също постави в опасност това дете!

— Само защото не счете за необходимо да ми кажеш — изгърмя той, като я притисна към себе си. — Стига толкова! Отсега нататък ще бъдем внимателни.

Лиана стоеше и не помръдваше. Раздвояваше се между ярост и тъга, между себеотдаване и отбрана. Искаше ѝ се да не го усеща толкова близо, да не усеща силата и сигурността на прегръдката му. Ранд повдигна косата ѝ и притисна устни там, където вената пулсираше под ухото ѝ. По тялото ѝ премина топлина. Отчаяно ѝ се прииска да му се противопостави. Подобно войници от устните ѝ се проточиха горчиви думи:

— Какво... — Лиана прочисти гърло и прогони чувството за вина. — Какво те кара да мислиш, че детето е твое?

Ранд замръзна. Погледна я остро. Тя се насили да продължи с крехък глас.

— А, виждам, че мъжката ти гордост не ти позволява да приемеш и такава възможност? Но помисли, аз се отдадох на непознат в гората. Какво би могло да ме спре да го направя и с друг?

Едва когато Ранд се наведе и зацелува сълзите по страните ѝ, Лиана разбра, че плаче.

— О, Лиана, и двамата знаем, че това е невъзможно! Достатъчно е да погледна в очите ти, за да разбера, че детето е мое — ръцете му галеха раменете, гърдите ѝ.

— Достатъчно е да си припомня миналата нощ, за да разбера, че ти никога няма да се отдадеш на друг. И детето, и сърцето ти принадлежат на мен, но те е страх да признаеш това!

Лиана мълчеше. Мислено се проклинаше, че не е в състояние да му възрази. Нежността му я покоряваше.

— Страх ме е, Ранд! Не знам какво да правя с детето — прошепна тя.

Ранд я притисна към себе си.

— О, Лиана, обичай го! Просто само го обичай! — Лиана изхлипа в рамото му. — Ти искаше наследник на Боа-Лонг. Защо не си щастлива?

— Аз исках детето ми да е французин. А сега ще се разкъсва между Англия и Франция. Точно като майка му. Ти ще го направиш васал на крал Хенри.

Ранд поклати глава.

— Ще го обичам така, както обичам и теб. Ще се грижа за него и ще го отрупвам с подаръци. Ще водя легиони в името на неговата сигурност... На него и братята и сестрите, които ще дойдат след него.

Думите му прозвучаха като тържествена клетва. Сълзите ѝ пресъхнаха, сърцето подскочи към гърлото ѝ. Ранд я целуна нежно и отиде да си гледа задълженията.

Лиана се запъти към стаята, за да си почива. Там настроението ѝ се сменяше. Беше ту ядосана, ту отчаяна и объркана. Искаше да му бъде вярна, да бъде негова жена и да ражда децата му. Искаше и да забрави, че Ранд иска да задържи замъка в полза на Англия.

Тази нощ, вместо да залости вратата, Лиана я отвори широко. Беше започнала да чувства надежда за себе си, за детето, за Боа-Лонг. Тази надежда беше разтопила съпротивлението ѝ срещу него. Поне за сега, тя щеше да бъде отзивчивата му партньорка в леглото. Поне за сега!

Ранд се люби с нея, без да бърза. Ръцете и устните му я галеха сладно и ненаситно. Затопляха плътта ѝ, отнемаха дъха ѝ. Сърцето ѝ се съживи, но със съзнанието, че тя няма да бъде вече същата. Лиана се отдаде на чувственото му похищение, на непреодолимата магия на милувките му. Ранд сякаш докосваше самата ѝ душа. Когато ѝ прошепна, че я обича, тя му повярва.

Да, тя му вярваше! Допускаше, че той е знаел, че тя е неговата годеница, иначе нямаше да рискува с това мъчително отвличане. Много по-лесно би я отвел в Льо Кротоа от горската поляна. Явно наистина беше повярвал, че господарката е жената с гарвановочерните коси, която беше съзрял още при пристигането си.

— Обичам те — повтаряше Ранд, като целуваше лицето ѝ. — Много искам да повярваш в това!

— Вярвам ти! — думите се отрониха без затруднение от устните ѝ. — Но дали това улеснява живота ни? Трябва ли да захвърля Франция, като ненужна дрипа?

Ранд я щипна по бузата.

— Да се надяваме, че нашите крале ще се разберат. Може и да няма война?

— Казваш, че ме обичаш, но приемаш ли верността ми към Франция?

— Това е част от тебе. Обичам твоята искреност и духа ти!

В съзнанието ѝ се загнезди една идея. Тя притежаваше любовта на Ранд. Някога вуйчо ѝ беше казал, че любовта е най-всесилното чувство. Отговорът дойде сам. Тя трябваше да обича Ранд. Вместо да

се бори, трябваше да го привърже към своето тяло, сърце и душа. Любиха се отново — яростно и кратко.

По-късно Лиана усети как той се отпуска в прегръдките на съня. Вдъхна слънчевия аромат на косите му.

Той е мой, заяви тя мислено пред монарха през пролива. Той е мой и ти няма да го притежаваш! Докато осъществиш дяволската си инвазия, Ранд ще ми принадлежи изцяло. Той ще се обърне срещу тебе!

Лиана потръпна, усетила, че прави сделка със съдбата. Мисълта, че Ранд трябва да избира между любимата жена и своя монарх, я изпълни с несигурност. Дори един безхарактерен човек би направил трудно своя избор. С дълбоките си, железни принципи, Ранд щеше да бъде разкъсан на две.

Ще дам смисъл на болката ти, закле се мислено тя, като зарови глава в голото му рамо. Да, когато ме издигнеш над императора, ще бъда свободна да те обичам! Усмихна се, като си припомни предсказанието му, направено през първата им брачна нощ. Един ден тя ще му признае любовта си!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Есента се спусна над Боа-Лонг с необичайна, изцеждаща горещина. Блестящите лъчи на нормандското слънце превърнаха стаите в пещи, а всички метални повърхности в нагорещени тигани.

Може би, мислеше Ранд, горещината няма да бъде толкова потискаща, ако успеем да снишим моста. Тогава ще можем да използваме хладината на бриза. Трябва по-често да яздим в сенчестата гора, да се разхождаме из влажните поляни и да се къпем в реката.

Но язденето и баните в реката бяха невъзможни. Крепостта беше обсадена.

Ранд сви юмруци. Години наред поетите щяха да възпяват безкръвния преврат, при който Боа-Лонг беше паднал в ръцете на англичаните. И все пак победата му щеше да загуби своя смисъл, ако Жерве успееше. Убедил дофина да му помогне, той се беше завърнал преди шест седмици. Жерве добре познаваше мощната отбранителна сила на крепостта. Беше избрал най-коварния подход. Вместо с оръжие, той ги заплашваше с глад.

Ранд наблюдаваше една свиня, която неспокойно се въртеше и грухтеше из двора. Явно се беше разгонила, но всички шопари отдавна бяха изклани и изядени. Като горкото животно, той се чувстваше някак обезсърчен и разочарован.

Ранд се запъти към поляната, където Джак упражняваше рицарите на Боа-Лонг в стрелба с лък.

— Когато се прицелваш, не си затваряй другото око — ругаеше той. — Господ ти е дал две очи — като видя Ранд, той се затруди още по-усърдно. — Тромав си като хлапак, попаднал за пръв път в ръцете на проститутка. Бързо набелязваш целта и пускаш стрелата. Толкова ли не можеш да улучиш онзи дебел дънер?

Ранд заклати глава.

— Мисля си, че Джефри щеше да е по-точен, ако не изпитваше такъв страх от хората на дофина. Притеснява ме още и... — думите му

застинаха в гърлото. На двора се беше появила Лиана. Явно бързаше към водоема.

Тялото ѝ беше наедряло. Косата ѝ се развяваше подобно флаг от сребриста коприна. Тя се наведе да отпие от черпака.

Внезапно Ранд забрави мисълта си. Тя винаги имаше такъв ефект върху него. Може би причината беше в излъчването на очарователното ѝ лице? Или в зрялата грациозност на тялото ѝ? В него зрееше най-чудесното и осезаемо доказателство за любовта му към нея.

Джак го ръгна в ребрата.

— Господарю!

— Аз... забравих какво исках да кажа!

Слугата му се ухили съчувствено. Ранд поклати глава и продължи с фраза, която беше чувал много пъти от Джак.

— Не мога да ѝ се наситя!

— Май нещата между вас вървят добре, а?

— Да. Повече от добре.

Лиана се обърна. Изпрати му въздушна целувка и се отправи към къщата. Тези месеци, когато той беше поел ръководството на крепостта, бяха надхвърлили всичките му очаквания. Тя беше започнала да му се доверява. През деня усърдно му помагаше да преодолеят предизвикателството на Жерве, а през нощите беше гореща и му се отдаваше без задръжки. Сякаш двамата трябваше да открият в прегръдките си най-надеждната опора. Лиана все още не му признаваше любовта си. Но от всяка нейна дума, усмивка и докосване се излъчваше огромно чувство. Между тях съществуваше неизказано споразумение да отбраняват крепостта. Но какво щеше да стане, ако започне войната?

Съмнението извика ужасяващо прозрение. Капитулацията ѝ беше дошла някак много бързо. Как беше успял да спечели жена като Лиана? Ранд вдигна поглед към флага с леопарда и лилията. Един ден щеше да плаща голяма цена за своето завоевание!

Някакво раздвижване откъм бойниците привлече вниманието му. Няколко жени се катереха с мъка по пътеката на стената. Забрадките им се ветреха от бриза. Стражите безрезултатно се опитваха да предпазят жителките на крепостта. Те си подвикваха и бързаха към реката.

— Каква е тази суматоха? — попита Джак.

Ранд вече тичаше през двора. Като прескочи каменния парапет, той затича по стълбите нагоре.

— Извинете, господарю — каза Жил. — Мондрагон ги подмамва с храна. Любопитни са да я видят.

— Махайте се от тези амбразури! — в гласа на Ранд звучеше загриженост. — Върнете се при децата си!

— Той е довел стадо свине — подвикна майка Брюло.

Ранд извъртя очи. Да подмамиш гладувация с храна беше толкова коварно, колкото да го облееш с газ. Той се наведе между два зъбеца на стената. В края на моста стоеше Жерве. Около него грухтяха петдесетина свине. Силвин, свинарят на крепостта стоеше наблизо. Явно се колебаеше. Ранд изруга тихо. Момчето беше успяло да осигури храна, но Жерве го държеше в ръцете си.

Зад поляната през реката започваше гората. От горещината дърветата сякаш потрепераха. Рицарите на дофина стояха на оседланите си коне. Бяха нащрек, готови да нахлуят в замъка, ако Ранд беше достатъчно глупав да отвори вратата.

— Здравсти — извика Жерве. — Докарал съм ви подарък от дофина — с жест обхвана животните.

— Задръж го за себе си — отрязва го Ранд. — Прасетата ще ти бъдат подходяща компания за през нощта.

— Не мога да позволя моите сънародници да гладуват — продължи Жерве, като се разхождаше по моста. — Отвори портата. Довечера ще празнувате на свинско печено. Няма пак да сърбате коричка хляб с гола чорбица.

— Осигурете ни месо, господарю — примоли се майка Брюло. Останалите жени подеха вопъла. — Нали няма да допуснете да гладуваме?

Ранд се обърна към възрастната жена.

— Не. Но и не искам да изложа хората си на смъртна опасност.

Възрастната Брюло се вгледа в очите му.

— Не вярвам да ни е останала храна и за една седмица. Племенницата ми роди близнаци преди две седмици. Ковачът, който оправи ризницата ви, се изгори лошо. И на него му е необходима силна храна.

Останалите жени се скупчиха около нея, като клатеха глави и мърмореха. Ранд огледа изгънелите им лица и фигурки. После се

вторачи в Жерве, който беше застанал до една охранена свиня. Вятърът донесе миризма на животни.

— Не забравяй, че и жена ти е при нас — каза Ранд.

— Ти не забравяй, че не ме е грижа — отговори Жерве. — Освен това никога няма да я нараниш — добави той с влудяваща проникателност. — Из въздуха се носи глад. Глад и разногласия. Мислиш ли, че ще се подчиняват на англичанина, който ги кара да се мъчат? Френските им стомаси няма да допуснат това.

Появи се Чианг с револвер в ръка.

— Господарю, дали не е време да се справим с него?

Ранд махна с ръка.

— Прекалено е рисковано. Силвин е застанал пред него — Ранд скръцна със зъби. Ако не отвори вратата пред Жерве, хората щяха да измрат от глад. А ако я отвореше, всички щяха да бъдат убити.

Обгърна го горещ полъх на южния вятър. Сякаш с него, в главата му се зароди идея. Тя беше толкова предизвикателна, че можеше и да свърши работа.

— Ще приемем подаръка ти, Мондрагон — извика Ранд.

Зад него жените заръсиха благодарности. Чианг направо занемя. Жерве сграбчи Силвин и го притисна пред себе си.

— Запомни, англичанино, че ако си намислил нещо коварно, няма да ти мине номерът — извика той.

Ранд нареди на жените да освободят бойниците и заслиза надолу по стълбите.

Лиана изхвърча от салона. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх. Майка Брюло ѝ беше казала, че Ранд ще отвори вратите на крепостта пред Жерве. Тя излезе тъкмо навреме. Зад зъбците на стената стояха в готовност стрелците. На двора въоръжените рицари вече бяха възседнали конете си.

Лиана не обръщаше внимание на тежкия си корем. Бързаше да открие Ранд. Не можеше да няма по-безопасен изход от положението. Жерве нямаше да пощади човека, който го беше унижил.

Съпругът ѝ се появи откъм обора. Вместо да предвожда войници, той беше повел една голяма свиня. Джак подтичваше след него, като удряше животното с пръчка.

Лиана се затича към тях.

— Какво си мислите, че правите?

— В името на Бога, Лиана! Стой настрана — извика Ранд, като опъваше въжето. — Тя ще те повали на земята!

Той изчезна под главната бойница. Обзе я непреодолимо желание да разбере какво е намислил. Забърза към кулата. Задъхана, тя стигна върха ѝ. Ранд нареди да се свали моста. Вятърът повяваше облаци прах по бреговете на реката. Лиана сграбчи амбразурата. Камъкът ожули пръстите ѝ. Откъм гората се появи дълга редица рицари, възседнали конете си. Жерве стоеше по средата на моста. Стойката му излъчваше увереността на победител.

Крепостната порта се спусна подобна огромна паст и се сля с моста над реката. Жерве размахваше прът и разпъждаше стадото към охраняваната ливада.

— Боже Господи, въпреки всичко ще гладуваме — задъха се Лиана. Беше ѝ прилошало от вонята.

Прасетата навириха уши и вдигнаха зурли. Френските рицари се втурнаха в атака. Вдигна се облак прах. Животните, вместо да бягат от моста се втурнаха към него. Силвин се понесе към портата. Из въздуха се понесоха свински ропот и чаткане на копита.

До Лиана се залепи Бони.

— Ха! — извика тя към Жерве. — Ще умреш, където си застанал. Ще те стъпчат собствените ти роднини.

Жерве за момент се вгледа в приближаващото се стадо. Изруга неистово и се хвърли в реката. Заплува отчаяно към южния бряг. Едно от животните падна след него. Потъна, после изплува и го ухапа за ръкава.

— Дори прасетата се обърнаха срещу тебе — ликуваше Бони.

Цялото стадо вече беше влязло в двора. Веригите проскърцваха. Стражите набързо бяха вдигнали подвижната врата. Отвън френските рицари ругаеха и безпомощно се блъскаха. Няколко от тях се заканваха с юмрук към Жерве. Всички побързаха да се прикрият обратно в гората.

Слисана, Лиана заслиза надолу. Около нея грухтяха прасета, подвикваха мъже, жени тичаха във всички посоки. Ранд стоеше в центъра на неразборията и пляскаше с ръце. Свинаят, който беше влязъл със стадото, се мъчеше да го подкара към задния двор.

Последната свиня на Боа-Лонг, все още завързана за шията, загрухтя силно. Беше усетила, че се приближават шопарите.

Боже, Ранд отново беше надхитрил Жерве.

Прозвънтя сърдечният смях на Джак Кейд. По лицето му се стичаха сълзи. Като видя слисаното лице на Лиана, му стана още по-смешно.

— Мондрагон няма да преживее това — задъха се той. — От сега нататък из цяла Франция ще го знаят като Жерве Свинаря!

Беше деня на свети Криспин. Из нощното небе на Боа-Лонг просветваха фойерверки. И времето се беше променило. Острият хлад на есента беше прогонил задухът. Из въздуха се носеше миризма на печено месо.

Цяла седмица се бяха подготвяли за празненството в чест на победата. Не само, че се бяха запасили с храна за зимата, но Жерве и рицарите на дофина бяха освободили околността. Беше им омръзнало да бездействат. Примирили се с втората безкръвна победа на Ранд, те бяха отишли да търсят заплатите си. Щяха да се върнат отново през пролетта.

Обсадата беше вдигната. Това беше повишило настроението на всички. Лиана седеше край масата. Ръцете ѝ обхващаха големия ѝ корем. Гледаше в големия огън. На шиша бяха набучени три прасета. Въртяха се бавно и цвърчаха. Из въздуха се носеха ухания на розмарин и чесън. Ранд се бавеше в оръжейната с Чианг. Някои от мъжете започнаха тостовете без него.

— Това се казва победа — отбеляза Пиърс, като вдигна чашата си. — Господарят свикна да се оправя и с женските капризи.

— Научи се да мисли и с пениса си — каза Джак.

Жан се засмя пиянски.

— Винаги съм казвал, че не е трудно да се справиш с една женска.

— Ако французите се научат да следват командирите си, както шопарите — свинята, загубени сме — каза Годфри.

Лиана гледаше настрана. Правеше се, че не чува разговора. Сред тълпата се появи Масе Мондрагон. Докато прислужниците обтягаха веригите и обръщаха месото, Лиана разглеждаше съпругата на Жерве.

Сърцето ѝ се изпълни със съчувствие. Въпреки че се беше примирила с бременността на Лиана, тя далеч не беше доволна от това. Жерве я беше изоставил. Не беше приел предложението на Ранд да я отведе със себе си. Масе се приближаваше опасно към огъня. Подгъва на червената ѝ рокля почти докосна пламъците. Лиана скочи на крака и извика:

— Масе, внимавай!

Младата жена безучастно погледна към искрите под краката си, но все пак се отмести.

След последното заминаване на Жерве, Лиана беше усетила ново отчаяние у Масе. Тя просто нехаеше за собствената си безопасност.

Наблизо Ги беше седнал до Едит и Бони. Управителят вдигна своята чаша и отпи жадно.

— Много хубаво празненство — отбеляза той. — Вижте, започнаха и фойерверките.

Лиана вдигна поглед. Чианг ръководеше илюминациите. Асистираше му Саймън. Той се беше закълел никога вече да не допусне да бъде подведен от оръжията. Разнесе се миризма на сярра. Нощното небе се освети в жълто и кобалтово синьо.

Изглежда Ги беше открил нещо изключително интересно между гърдите на Едит. Като се прокашля, Лиана каза:

— Изгубихме цяла седмица в подготовка на празника. Още утре ще трябва да изорем изгорените ниви и да посеем зимната пшеница.

Ги се скова.

— Да, господарке — каза той сдържано. — Разбира се.

— Ги, не исках да разваля удоволствието ти тази вечер. Просто...

— Разбирам, господарке — прекъсна я той и изпи на един дъх виното си. После се наведе към ухото на Едит и ѝ прошепна нещо. Тя се изхили и се притисна към него.

— Нека се забавляват — намеси се Бони, като се приближи до Лиана.

Младата жена въздъхна.

— Не исках забележката ми да са приеме като команда. Исках...

Бони посочи с ръка.

— Съпругът ти идва. Носи и арфата си.

Ранд крачеше през двора, обграден от развеселените си подчинени. Очите му блестяха, осветени от илюминациите. По петите

го следваха множество деца и молеха да им изпее нещо.

Ранд спря пред Лиана с широка усмивка. Коленичи и сложи ръка на сърцето си.

— Какво ще обича господарката на моето сърце? — попита той и стана.

Душата ѝ се затопли. Той стоеше пред нея. От цялото му същество се излъчваше мъжественост и доброта. Копнеж отне дъха ѝ. Гордост изпълни сърцето ѝ.

— Какво ще кажеш за „Тристан и Изолда?“

— Това е най-подходящото.

Пръстите му погалиха струните. Разнесе се силният му, благороден глас. Около него се струпаха хора, прехласнати от изкуството му. Той пееше за Тристан. Човекът, станал жертва на любовта си към Изолда. За рицаря, разкъсващ се между предаността си към любимата и задължението си към своя крал. Щастливите лица станаха замислени. Тъжна беше баладата, възпяваща любовта и загубата.

В сърцето на Лиана се настани хладина. Колко много си приличаха легендарният Тристан и нейният съпруг. Те бяха обърнали гръб на света, за да открият омагьосана градина, пълна със злоба и скръб. Щеше ли и Ранд, подобно героя от баладата, да последва неговата участ? Кралят на Тристан го беше пробол в сърцето. Обезумяла от скръб, Изолда беше последвала любимия си в смъртта. Просто двамата се бяха обичали без условности и предано. Това ги беше унищожило.

Когато свърши песента, очите на слушателите бяха потънали в сълзи. Лиана примигна и преглътна тежко.

Обгърнала корема си, тя се замисли за реакцията на своите хора. Когато тя им заповядаше нещо, те се подчиняваха безропотно. А когато Ранд им пееше, те ридаеха. Ако бяха принудени да избират между нея и него, между Франция и Англия, те щяха да послушат сърцата си. Щяха да последват Ранд.

Погледът ѝ срещна неговия. Пръстите му галеха струните. Тя му се усмихна трепетно. Едва успя да промълви няколко думи на благодарност.

Край нея Бони тихо плачеше, сгушила се в престилката си.

— Хайде, захарче — каза Джак, като протегна ръце към нея. —
Аз ще изтрия сълзите ти с целувка.

Бони изгледа Лиана въпросително. В очите ѝ се четеше копнеж.

— Върви. Тази вечер няма да си ми нужна — каза Лиана.

Бони и Джак се отдалечиха. Други двойки също се раздвижиха. Майки поведоха децата си за нощен сън. Непретенциозните рицари легнаха на тревата. Хората се разотиваха. Зад тях останаха само Лиана, Ранд и загасващите въглени.

— Е, триумфът ти е пълен — промълви тихо тя.

Той се усмихна.

— Дано да печеля така лесно всичките си битки — пръстите му погалиха къдриците на слепоочието ѝ. — Изглеждаш изморена. Красива, но изморена.

— Не съм — отговори тя, като протегна ръце към него.

Той я поведе към спалнята им. Помогна ѝ да си легне и запали камината. Тя се приведе да събуе обувките си, но той отмести ръцете ѝ. Справи се сам с тази задача. Първо съблече Лиана, после себе си и легна до нея. Агнешката кожа, която им служеше за завивка, погали нежно кожата ѝ. Тя се беше навела да духне свещта.

Той хвана ръката ѝ. Докосна устни до пулса на китката ѝ.

— Недей! — прошепна Ранд. Погледът му поглъщаше женствените ѝ форми.

Толкова пъти беше лежала гола до него. Въпреки това и сега се изчерви.

— Приличам на презряла круша — каза тя.

Той зарови устни в косите ѝ.

— Да, но от най-хубавия сорт — подобно паяжина, целувките обгърнаха заоблените ѝ гърди, после корема. Ранд вдигна очи. — Бебето рита — възкликна той.

Като погали лицето ѝ, той я погледна и каза:

— Лиана, за мен няма нищо по красиво от твоето тяло. В него зрее нашето дете.

Тя прокара пръсти през косата му и потърси устните му. Целувката им се задълбочи, а сърцето ѝ преля от любов. В този миг нищо нямаше значение. Нито английският крал, нито враждата между херцога на Бургундия и Арманяк, нито задаващата се война. Езикът ѝ покоряваше устните му. Ръцете ѝ затърсиха мъжественото му тяло.

— Господи, жено, какво си намислила, че ме целуваш така?

Усмивката разцъфтя отначало в сърцето, а после и на устните ѝ.

— Мисля си, че... — думите, които сърцето ѝ копнееше да изрече, сковаха гърлото ѝ. Тя ги преглътна и зарови лице в рамото му. Беше се заклела, че ще признае любовта си към него, само ако той се отрече от крал Хенри. Собствените ѝ чувства бяха ѝ заложили капан. Лиана не беше в състояние да откаже каквото и да било на Ранд. Ако той поискаше да предаде замъка на своя крал...

— Възможно ли е — прошепна той. Пръстите му галеха гърдите ѝ. — Възможно ли е да ме обичаш? Това означава, че някой ден...

— Знам! — тя се насили да се засмее. — Един ден ще ти призная това.

Разочарованието помрачи погледа му.

— Тогава ми дай някакво доказателство... — Ранд с лекота я постави върху себе си. — Разкрий сърцето си пред мен!

Тя въздъхна и се притисна към него. Косите ѝ се разпиляха по лицето и раменете му. Доброволно, без дори да си спомни, че е францужойка, тя му се отдаде.

— Какъв позор! — гласът на Жан Безстрашния гърмеше като гръмотевица из стаите на Боа-Лонг. — Аз съм опозорен!

Лиана седеше край камината в салона и го гледаше. Ранд стана и се насочи към госта, протегнал ръка.

Двамата мъже бяха самото олицетворение на контраста. Висок, изправен и рус, Ранд се усмихваше доволен. Прегърбен, тъмнокос и ядосан, херцогът стоеше скован. Ръцете му висяха отпуснати.

В момент на проникновение Лиана видя покварата в очите на вуйчо си. Изкривените му устни издаваха прикритост и задни мисли. В същото време Ранд му предлагаше своята добронамереност. Неговата откровеност и честност блестяха като бисери на фона на черния гняв на Жан.

Ранд поклати глава. Това я изтръгна от мислите ѝ.

— Ще пиеш ли вино с нас, вуйчо? — попита тя меко.

— Да. Ако може в по-голяма чаша.

Лиана се облегна тежко на креслото, стана и се запъти към бюфета. През последните седмици беше станала огромна. Всяко

движение изискваше внимание. Вече беше декември. Времето ѝ да ражда приближаваше, но тя продължаваше да изпълнява ролята на господарка на замъка.

Тя напълни сребърен бокал. После се приближи до камината. Извади ръжена от жарта. Потопи го във виното. Изви лице, за да не диша вдигащата се пара.

Херцогът седна и отпи. Ранд помогна на Лиана да се настани в креслото си и се обърна към вуйчо ѝ.

— Разкажи ни, Твоя Светлост, за мира, който си въдворил в Арас. Жан се намръщи.

— Това не е мир, а оскърбление. Едно петно върху моя дом!

— Вуйчо, не успя ли да се възползваш от някои отстъпки? — попита загрижена Лиана.

Той размаха ръка. Хермелиновият маншет се разклати тронаво.

— Армянк извлече полза от моята съпротива — отговори той хладно. — Компейн, Соасон, Лион, Сейнт Куентин и Перона са негови. Атроа се люлее на ръба на пропастта — лицето му потъмня. — Те ме притиснаха в ъгъла. Насилиха ме да подпиша съглашение, изгониха ме от Париж. Наказаха всички роялисти, които ме подкрепяха.

— Ами дофина Луи? — попита Лиана.

Херцогът затвори очи и пое дълбоко дъх.

— Зет ми ме принуди да обещавам, че няма да се съюзявам с Англия. В противен случай ще загубя имотите си.

Лиана и Ранд се спогледаха.

— Тогава има някаква надежда — измърмори тя. Когато погледна към вуйчо си, очите му блестяха гневно.

— Привържениците на Армянк са глупаци — изпъшка той. — Те би трябвало да знаят, че плененият звяр се бори по-свирепо от свободния.

— Ти си поставен натясно! — подигра го Ранд. — Не мога да си представя такова нещо.

Херцогът остави чашата си. Разтвори наметалото си, за да покаже емблемата на гърдите си. На нея личаха коприва и хмел.

Без да мисли, Лиана потърси ръката на Ранд и я стисна. Значението на това изображение ѝ беше съвсем ясно: „Ще ужилия всеки, който ми се противопостави!“

— Кажете ни какви ангажменти си поел — подкани го Ранд.

— Обещавах, но нямам никакво намерение да изпълнявам нищо.
— Херцогът грабна чашата си и я пресуши. — Ако се бяха отнесли с мен, както подобава, тогава бих ревизирал отношението си към английския крал. Но сега Арманяк не ми оставя друг изход.

— Да разбирам, че единственият ти изход е да подкрепиш крал Хенри?

— Да!

Лиана изпусна ръката на Ранд, сякаш беше лапа на хищник. Месеци наред тя се беше надявала, че тяхната любов, а не верността му към крал Хенри, беше направлявала верността на Ранд. Сега се чувстваше ограбена.

Жан се правеше, че не забелязва нейната нервност. Той се облегна назад и кръстоса крака.

— Постъпил си много добре. Превзел си Боа-Лонг, без да ме изчакваш — обърна се той към Ранд. — И планът ти е бил превъзходен. Обградил си хората на Гокур, подобно говеда на пазара.

— Направих това, което беше необходимо.

— Ти направи това, което много хора, включително и аз, не бихме могли — вуйчото удари ръка в бедрото си. — Представи си само, тридесет обикновени стрелци срещу седемдесет въоръжени рицари! Бих искал да съм там и да се наслаждавам на унижението на Гокур.

— Защо? Това всъщност беше... жалко — каза Ранд.

— О, сърцето ти е по-меко от моето!

Лиана кимна.

— Да, малко могат да се похвалят с такова твърдо сърце като твоето, вуйчо.

— Ами обсадата? — продължи развеселен Бургунди. — Вече се пеят песни за свинете в Боа-Лонг.

— Французи ли ги пеят? — попита Ранд.

— Всеки, който обича смешните истории. Постъпката на дофина намали популярността му в някои кръгове. Той просто успя да помогне на една английска крепост.

— Френска крепост — избухна Лиана. Някакво напрежение се беше оформило в гърба ѝ. После беше пропълзяло настрани и се беше върнало с по-голяма сила. Като разтриваше гръбнака си, тя продължи.

— Вуйчо, ти говориш така, сякаш моят дом е английски остров сред френско море.

— А не е ли така?

Лиана не можеше да говори. Сякаш ноктите на агонията се бяха вкопчили в гърба ѝ. Тя се намръщи. Опита се да игнорира болката. Боа-Лонг ѝ се изплъзваше. Отчаяна, тя скочи на крака и закрачи из салона.

— Английската и френска кръв скоро ще дадат своя плод — отбеляза вуйчото, като огледа наедрялото ѝ тяло.

Тя масажираше мускулите на гърба си. Внезапно нещо в нея се разкъса. Тя разшири очи и изкрещя. Ранд скочи на крака и забърза към нея. Лиана се взираше в течността, която се стичаше между краката ѝ.

— По-скоро, отколкото си очаквал, вуйчо — прошепна тя.

— Цял ден и цяла нощ — крещеше Ранд, като биеше с юмруци стената на коридора. — Тия жени не правят нищо. Казват ми единствено, че раждането е тежко!

— Само това могат, господарю — отговори Джак. — Те се грижат за господарката, но са безсилни да направят нещо повече.

Ранд се мръщеше към затворената врата на стаята, където лежеше Лиана. Изтощен от безсъние и тревоги, той се чувстваше сякаш го беше сдъвкало и изплюло някакво чудовище. Ръцете му се свиха в юмруци и се спуснаха безпомощно надолу. По стената се прокрадваше бледа слънчева светлина. Тя сякаш подсилваше застиналостта на замъка.

— Виковете ѝ мога да понеса — каза Ранд, като почесваше наболата си брада. — Така знам, че се бори. Но тази угнетяваща тишина... — той се облегна на стената. — Тя ме изпива, като гангрена.

— Може би спи, господарю?

— Може би тя... — Ранд поклати глава и преглътна с мъка. Не! Дори не биваше и да помисля за такова нещо. — Просто трябва да чакаме.

— Господарю, жените си знаят...

Без да обръща внимание на Джак, Ранд се втурна към салона и отвори вратата. Мазолестата, почерняла от слънцето ръка на отец Батсфорд се впи в неговата.

Ранд отскочи назад. Свещеникът мълчеше. На здрачината почти не се забелязваше облеклото му.

— Какво правиш тук, Батсфорд? — попита Ранд.

— Прислужницата на жена ти. Бони... ме извика — ръката на отчето прикри нещо в гънките на расото. Но Ранд вече беше видял какво беше то.

Това беше шишенце с масло. То се използваше за опрощаване на греховете.

— Не! — гласът му се беше превърнал в дрезгав, мъчителен шепот.

— Господарю, може би това е просто за всеки случай?

— Не — извика Ранд. — Върви си, Батсфорд. Няма да позволя да редиш смъртните си слова над нея!

— Но...

— Махай се! — крясъкът му отекна по коридора.

Свещеникът забърза към параклиса.

Подивял от паника и отчаяние, Ранд отвори вратата. Погледът му бързо обхвана Бони, майка Брюло и Ерменгард — акушерката. Трите се бяха надвесили над леглото.

Те го поздравиха смутени. Първа се окопоти майка Брюло. Тя се обърна към него, после се сви страхливо. Той видя себе си в разширените ѝ от ужас очи. Чак тогава си даде сметка как изглежда. Косите му бяха разрошени, наметалото — измачкано, лицето — брадясало.

— Господарю, не трябва да влизате тука. Тя е...

— Моя съпруга! — крачките му лакомо изгълтаха разстоянието до леглото. Той се надвеси над него и... замръзна.

Лиана лежеше безмълвна. Главата ѝ беше настанена в средата на голяма възглавница. Косата ѝ беше старателно сресана. Чертите ѝ издаваха съвършен покой. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Дланите ѝ бяха изпотени, а ноктите изпочупени. Сякаш образуваха покров над издутия ѝ корем.

Сърцето му подскочи. Душата му се сви. Той коленичи до леглото, сякаш беше дървена кукла.

Мъртва! Лиана беше мъртва! А с нея и мечтите му за щастлив живот.

— Не! — измъченото отричане одраска гърлото му. — Не — повтори той, като затвори очи. Гласът му не беше подвластен на скръбта. — По дяволите, това е невъзможно!

— Видя ли, Бони? — дочу се мек, далечен шепот. — Той понякога ругае съвсем без причина.

Сърцето на Ранд напусна тялото му и подскочи някъде към гредите на покрива. Погледът му се зарея по фигурата върху леглото. В него се вираха огромните, сребристи очи на Лиана.

— О, Господи, благодаря ти! Благодаря на Теб и на всички светии! — той сграбчи ръцете ѝ и започна да ги целува. Но ликуването му беше за кратко. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

— Остави ме, Ранд — прошепна тя. — Искам да си почина. Да поспя...

Лиана затвори очи. Той пхна ръцете ѝ под завивката. Гърдите ѝ едва се повдигаха, сякаш извършваха неимоверно трудна работа. Той обърна измъчен, озадачен поглед към жените.

Ерменгард беше млада и яка жена, но сега имаше вид на старица.

— Тя се измъчи, господарю — започна акушерката, като го придърпа настрана. — Останала е без сили. Бебето е вече ниско долу и тя трябва да се напъва. Но не може. Явно се е отчаяла.

Вътрешностите му се свиха на възел.

— Е?

Младата жена не можеше да срещне погледа му.

— Ами детето умира, а течностите отравят организма на майката — тя говореше толкова тихо, че той се напрягаше, за да я чуе.

Ръцете му се впиха в нея. Разкъсаха роклята ѝ.

— Не можете ли да направите нещо? Съвсем ли сте безсилни?

Майка Брюло се приближи и свали ръцете му от раменете на акушерката. Старицата прегърна жената.

— Трябва ни някой по-опитен. Ерменгард не може да се зарови между краката на господарката. Да я измъчва с клизми и катетри.

— Престани да дрънкаш глупости — отрязва я Ранд. — Просто кажи какво трябва да се направи!

— Животът на жена ти е в ръцете на Господ.

Ранд се отдръпна към прозореца. Разтвори го с трясък. Слънчевите лъчи осветиха раменете, косите му, леглото зад него.

Болката и умората бяха победили Лиана. Но като гледаше съпруга си, в сърцето ѝ се прокрадна надежда. Мислите ѝ се откъснаха от родилните мъки. Той имаше вид на ангел. Силните му ръце приличаха на криле, а златистата му коса — на ореол.

Толкова дълго тя се беше опитвала да преодолее болката и да послуша акушерката. Сега искаше единствено покой, бягство от агонизиращото разкъсване на тялото ѝ. Беше толкова изморена. Сякаш нямаше да ѝ бъде достатъчно просто да се наспи...

Тишината и слънцето тържествуваха в стаята. Езикът ѝ се плъзна по пресъхналите, разранени устни. Опита се да говори, но това се оказа непосилна задача. Лиана можеше единствено да съзерцава божествения образ на Ранд край прозореца. Клепачите ѝ се отпуснаха. Беше благодарна, че ще запечати завинаги това вълшебство.

Ерменгард се спусна към Ранд.

— Господарю, светлината...

— Нима твоята тъмнота ѝ послужи за нещо?

Акушерката се сви назад.

Яростта се подсилваше от отчаянието. Ранд беснееше вътрешно. Това не беше враг на бойното поле. С него той щеше да се справи. Никой нямаше да поеме отговорност за тази чудовищна смърт. Започна трескаво да мисли. Никой... освен него. Той я беше довел до това състояние. Виновни бяха ненаситната му страст към тялото ѝ и мисълта за наследник. В този момент се мразеше точно толкова, колкото обичаше Лиана.

Ранд падна на колене. Трябваше да се измисли нещо. Той щеше да даде всичко, което притежаваше. Щеше да понесе всякакви страдания, да продаде душата си. Само и само да спаси съпругата си. Способен беше дори да загърби крал Хенри, само ако знаеше, че Лиана ще оживее след раждането.

Сребристите отблясъци на облаците му напомниха за очите ѝ. Неочаквано си ги припомни в първата им брачна нощ. „В момента виждам един негодник и предател... Ти обичаш единствено своя монарх и амбицията си да превземеш моята крепост...“

Нова, ужасяваща мисъл го прободеше като меч. Ами ако смъртта ѝ беше отплата за собствените му грехове?

„Ти ме насили да се омъжа не по мое желание. Задържах ме против волята ми...“

Гордост и амбиция се вкопчиха в него, като незаличимо петно. О, Господи, признавам, че съм грешен. Вземи тялото и душата ми. Само я остави да живее! Нека оживее!

— Племенницата ми ме изненадва — дочу се тих, спокоен глас зад него. — Мислех, че е направена от по-твърд материал.

Ранд се извъртя и хвърли убийствен поглед на херцога на Бургундия.

— Това ли е всичко, което ще кажеш за нея?

Херцогът сви рамене.

— Какво друго мога да кажа? Тя винаги е била борец. Мислех, че ще се пребори и с раждането. А ето, че е легнала да умира — елегантните му ръкави прошумоляха, когато посочи към леглото. — Изглежда безмълвна и отчаяна. Сякаш това не е Лиана — безизразното му лице се изопна от гняв. — Ти трябва да я принудиш да се бори.

Двамата се вираха един в друг. Ранд — паникьосан и отчаян. Жан — груб и непреклонен. Но около очите му имаше нови бръчки. Явно и той не беше спал от притеснение. Внезапно Ранд прозря истината зад леденото изражение. Жан Безстрашният, героят от Никополис, властелинът на цяла Франция, беше изплашен.

Херцогът излезе, но в съзнанието на Ранд още звучаха последните му думи: „Ти трябва да я принудиш да се бори!“

— Не можем да допуснем тя да умре — прошепна Ранд.

— Има нещо, което можем да се опитаме да направим — промълви акушерката.

— Какво е то? — попита Ранд. — Кажи ми!

— Да я изправим и да я поставим на стола за раждане. Така постъпваха още бабите ни — задъха се Ерменгард. — Господарю, аз не мога да я накарам да стане. Но може би вие ще успеете? Това ще усили болките ѝ, но...

Сърцето му се блъскаше из гръдния му кош.

— Пригответе стола! — той се приближи до леглото и коленичи. — Лиана!

Тя лежеше неподвижна.

— Лиана, погледни ме!

Тя се подчини с усилие. Ранд измъкна ръцете ѝ изпод завивката и ги сграбчи силно.

— Много съм изморена — прошепна тя. — Изморена съм и ми е студено.

Прииска му се да я стопли в прегръдките си. Да я успокои и да ѝ вдъхне увереност. Вместо това Ранд приведе лице към нейното.

— Ти трябва да родиш нашето дете, Лиана!

— Не. Прекалено е трудно...

— Прекалено трудно? По дяволите, жено, та ти винаги си искала Боа-Лонг да има наследник!

С крайчеца на очите си той видя как Бони се опитва да се приближи към него. Майка Брюло я спря.

— Остави го!

— Замъкът... — Лиана се запъна и навлажни устните си. — Замъкът е твой, Ранд. Ти ще го получиш, независимо дали съм жива, или мъртва.

— Значи така! — гласът му сякаш я удари с камшик. — Значи се предаваш? Безразлично ти е какво ще стане с твоя дом, с наследника, когото толкова искаше?

— Нямам... друг избор.

— Ти направи своя избор, като легна тук бездейна. Би трябвало да ти благодарят. Без твоето упорство много лесно бих предал крепостта на крал Хенри — Ранд игнорира ропота зад гърба си. — Значи ще позволиш и детето да умре? Ще лежиш тука и ще допуснеш да се затрие собствения ти род?

Тя лежеше безмълвна и се взираше в него. Той продължи отчаян:

— Значи така ще завърши земният път на господарката на Боа-Лонг, дъщерята на Боеца дьо Емри? Безпомощна, безропотно предаваща своя дом в ръцете на англичаните, спокойно обричаща детето си на смърт?

Бони отново се възмути. Ранд не ѝ обърна внимание. Той се изсмя дрезгаво.

— Следващата ми жена ще бъде някоя здрава англичанка. Тя ще ми ражда само синове.

— Ти си... негодник — каза Лиана.

Той продължи гръмко:

— Първата ми задача ще бъде да изпратя на крал Хенри твоите нови оръдия!

Ръцете ѝ се вкопчиха в неговите.

— Не! Няма да позволя такава нещo... — Лиана се замята из леглото.

Ранд се приведе по-ниско.

— Бори се, Лиана. Покажи ми характера си. Представи си, че прогонваш английския монарх!

— Да те вземат дяволите... — думите ѝ излизаха с мъка през стиснатите ѝ зъби. По бледите ѝ страни се появи руменината на решителността. Някъде в тялото ѝ явно се беше спотаила още сила. Тя се напегна назад и изкрещя.

Акушерката се втурна към леглото. Отметна завивките и нареди:

— Загърни я с този чаршаф и я вдигни!

Ранд започна да я измъква от леглото.

— Трябва да вървиш — изкомандва той. Тя изруга, но пристъпи напред. Между краката ѝ се застичаха течности. Мускулите на силното ѝ тяло се напегнаха. Ранд усети това, когато от устните ѝ се проточи писък.

Контракциите се възобновиха с нова сила.

— Отведи ме до... стола — каза Лиана, като се задъхваше.

Ерменгард докосна подгизналите от пот ръкави на Ранд.

— Ако обичате, господарю. Вашата мисия е приключила — поразен от болките на Лиана и от гледката, той се обърна да си върви.

— Не — спря го гласът на жена му. Тя заби измъчен от болка поглед в него. — Ти ми причини тази мъка, англичанино. Детето е твое. Ще стоиш тука и ще гледаш!

В следващия един час той осъзна каква благословия е, че мъжът не е призван да ражда. Той държеше ръцете ѝ. Наблюдаваше как се гърчи от болка тялото ѝ. Всяка агонизираща конвулсия сякаш се изтръгваше от него. Краката му тъпчеха в кръв и вода.

Лиана сякаш беше забравила за неговото присъствие. Пръстите ѝ несъзнателно се впираха в плътта му и оставяха кървави дири. Изпотеното ѝ лице беше изцяло обсебено от предстоящата битка.

Сълзи напиреха в очите на Ранд. Мъките на собствената му съпруга, на неговата любима, разкъсваха душата му.

Купчината от замърсени кърпи нарастваше. Той беше виждал обезглавени трупове по бойните полета, но кръвта, която се лееше сега пред очите му, предизвика ужас, за който не беше подготвен. Точно, когато беше сигурен, че Лиана вече няма да издържи, от устата ѝ се

разнесе пронизителен писък. Акушерката започна да говори нещо, но той не беше в състояние да различи думите.

После сияеща, Ерменгард вдигна един вързоп.

— Имате син, господарю!

Той отмести поглед от измъченото лице на Лиана към мъничкото, хленчецо същество. Опита се да пристъпи напред, да каже нещо. Но подът сякаш избяга някъде. Ранд пропадна в тъмнина.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Мъжете от Боа-Лонг се завръщаха вкъщи. Тананикаха си, праметнали през рамо лопати и вили. Най-силен и жизнерадостен изглеждаше Ранд. Той предвождаше командата.

Лиана ги наблюдаваше, застанала на стълбите пред салона. Сърцето ѝ преливаше от гордост. В ръцете ѝ се извиваше седеммесечния Емри. Той беше дочул стъпките и подвикванията.

Подгизналата от пот риза на Ранд беше полепнала по раменете му. Върху устните му се беше настанила широка усмивка. Следобедното слънце позлатяваше косите му.

— Как е моята женичка? — попита той, като се приближи.

Лиана се усмихна.

— Много добре, съпруже.

— А малкият ми боец? — той са приведе и вдигна малкия във въздуха. Той загука от удоволствие.

— Никнат му зъби и е малко неспокоен — призна Лиана.

— Не си ли мислила да намерим кърмачка? — захили се Ранд. — Няма да му позволя да ти причинява болка.

Лиана сведе поглед. Дори и сега я обземаше чувство на вина, като си спомнеше с какво нежелание доведе Емри на бял свят.

— Сама ще се грижа за него — заяви тя и посегна към пълничкото детенце. — Вкопчва се като челюст на териер — каза тя, като се смееше. — Добре, че и характерът му не е такъв.

Тя се наведе да целуне Ранд по бузата. Солената топлина на плътта му я изпълни с желание. Появата на детето беше променила техните навици. Часовете на лениво любене бяха вече спомен. Сега бяха свикнали да се задоволяват набързо. Неминуемо бяха смущавани от изискванията на сина им.

— Мисля да пояздя тази вечер — прекъсна мислите ѝ Ранд. — Чарбу има нужда от упражнения — устните му си поиграха със златистата коприна по главичката на бебето. — Един ден ти ще

притежаваш най-чистокръвните коне в Нормандия — закле се той на сина си.

Лиана се засмя.

— Чакай първо да го отбия.

Ранд се пресегна и погали натежалите ѝ гърди. Тя се изчерви.

— Колкото по-рано, толкова по-добре — той ѝ подаде бебето, наведе се и я целуна по устните. — По-добре да вървя да се измия. Не искам да дразня Чарбу.

— Да те изкъпя ли? — подразни го тя.

Той вдигна вежда.

— Ако го направиш, сигурно ще забравя за язденето. Или ще го направя, но по друг начин.

Лиана вдигна поглед към залязващото слънце.

— Настъпва часът за полета на бекасините.

— Ако искаш, ела с мен — предложи ѝ Ранд. — Не си се качвала на кон много преди раждането на Емри.

Тя въздъхна. Прекалено дълго се беше залежала. И трудно се беше възстановила след раждането. Бебето я затегли за косата.

— Настоява за следобедната си закуска — промълви обречено тя.

Ранд изглеждаше разочарован, но се усмихваше разбиращо.

— Ще взема Джак. Ако мога да го откъсна от играта му на комар, разбира се. Беше ми казал, че иска и да разговаря за нещо с мен — той я целуна още веднъж и се отдалечи.

Лиана остана на стълбите. Вдъхваше аромата на ябълки от градината. Наслаждаваше се на жуженето на пчелите в беседката. Стопли я чувството, че е необходима и обичана. Много ѝ харесваше да бъде съпруга и майка. С учудваща лекота беше пренебрегнала факта, че съвсем наскоро крал Хенри беше обявил война на Франция.

Ранд се появи, облечен в чисти дрехи. Косата му беше мокра и блестеше на слънцето. Той поспря, за да целуне отново Лиана и бебето. После забърза към конюшната.

Тя гледеше след него. За пореден път ѝ се прииска да ги нямаше майчините задължения, които я принуждаваха да остане в замъка.

— Аз ще се заема с малкия — каза Маса, която беше застанала зад нея. — Върви, Лиана!

Младата жена ѝ подаде малкия.

— Толкова ли ми личи?

Масе кимна. Прегърна нежно детето и вдигна поглед.

— Познавам копнежа на жената — каза тя.

— О, Масе — прегърна я Лиана. — Сигурно Жерве ти липсва ужасно, нали?

Гарвановочерните коси на Масе контрастираха със златистите на бебето.

— Той отказа да ме извика в Мезонсел. Понякога ми се иска... — устните ѝ се разтрепериха. — Сигурно има основание да постъпи така?

Да, имаше причина за такова поведение. Най-вероятно се забавляваше с дамите от обкръжението на дофина. След безуспешния му опит да превземе Боа-Лонг, Жерве нямаше подкрепата на дофина, но не беше се предал. Всички от френския кралски двор бяха заинтересовани да си съдействат срещу инвазията на англичаните. Жаден за отмъщение, Жерве беше последвал дофина. Сега двамата живееха в Мезонсел, на петдесет километра северно от крепостта.

Сякаш да намери утеха, Масе прегърна Емри.

— По-лесно е да го намразя за това, което ми причини. Но все още мисля за него... — Масе махна с ръка. — Да върви по дяволите. Жерве не заслужава дори да си спомням за неговото съществуване.

Имаше време, когато Лиана би приела такова поведение като слабост и предателство. Сега вече беше познала истинската любов, непреодолимата страст и великата радост от майчинството. Тя вече разбираше какво чувствено влияние може да има една личност върху друга.

Бебето оскуба Масе. Тя се засмя и каза:

— Защо не отидеш да пояздиш с мъжа си?

Лиана беше раздвоена.

— Не! Не обичам да си оставям детето, дори и за малко.

— О, Света Аполония — възкликна Бони, която се приближаваше и триеше ръце в престилката си. — Никога не съм вярвала, че ще заприличаш на квачка, господарке.

— Той има нужда от мен.

Бони я изгледа многозначително.

— И друг се нуждае от теб, нали?

Лиана разбираше добре това. Намръщи се и каза:

— Трябва да кърмя Емри.

— Да го кърмиш! — майка Брюло също беше излязла навън. — Вече му изникна един зъб. На неговата възраст мъжете трябва да се хранят с овесена каша.

Лиана усмихната поклати глава.

— Трите сте се наговорили срещу мен?

— Изморяваш се да бъдеш толкова предана майка — отбеляза Бони.

— Не, аз просто...

— Държиш го на гърдта си, но очите ти следят кога се прибират мъжете от полето. Переш и гладиш пелените, но ръцете ти копнеят за писалката. Разхождаш малкия Емри, но би предпочела да отидеш при Чианг. Необходимо ти е да обсъдиш новото оръжие.

— Ти си добра майка, но не бива да забравяш още, че си и господарка на замъка — отбеляза майка Брюло.

Лиана се замисли. Ръката ѝ докосваше брадичката.

— Но...

— Върви — подкани я Маса. — Кобилата ти няма да те познае — бебето се засмя и посегна към ухото на Маса. — Виждаш ли? Малкият се чувства добре с мен.

Лиана погледна Емри, заобиколен от толкова много обожателки. Не можеше вече да отрича истината. Тя го целуна, като вдъхна бебешкия му аромат. После се обърна и забърза към конюшнията. На вратата замръзна, обсебена от вида на съпруга си.

Ранд стоеше до своя огромен, изпъстрен с петна жребец. Гледаше как конярят се прегъва под тежестта на седлото. Джак държеше юздите на друг кон. Присмиваше се на мъките на младежа.

Когато момчето най-сетне метна седлото на гърба на коня, Ранд крадешком се пресегна да му помогне. Той затегна ремъка. Двамата с Джак си намигнаха.

Момчето гордо отстъпи назад.

— Готово, господарю — изпъчи гърди то.

Лиана се приближи. В гърдите ѝ напираше любов и привързаност.

— Не съм — каза тихо тя.

Лицето на Ранд грейна от удоволствие и изненада.

— Здравей, любов моя.

Тя кимна с глава за поздрав и се обърна към коняря.

— Оседлай и моята кобила. Днес ще яздя със съпруга си — обърна се към Джак и продължи на английски: — Разбира се, ако нямаш нищо против.

Джак се усмихна широко.

— Предпочитам да оставя господаря си в ръцете на съпругата му. Имам си достатъчно работа.

Ранд вдигна вежда.

— Да гониш жени или да играеш комар?

Джак се потупа по гърдите.

— Знаеш, че съм се променил, господарю. А с хазарт вече никога няма да се заловя!

— Това май вече не е Джак Кейд, когото познавах добре?

За огромна изненада на Диана, Джак се изчерви чак до ушите. Той сведе поглед и се загледа в краката си. После извади дрипава, плетена торбичка и я подаде на Ранд.

— Отне ми месеци да я напълня. Ето, твоя е.

Ранд пое кесията и изсипа съдържанието ѝ в дланта си. На оскъдната светлина просветнаха английски златни монети и сребърни франкове.

— Това да не е някаква гатанка? — попита той.

— Това е таксата ми за освобождаване от длъжност. Искам да се ожена, господарю. Това е моя сватбен подарък.

Лиана зяпна.

— За Бони?

Джак се захили.

— Да.

Лиана се замисли за веселата си, красива прислужничка. Нейното увлечение по мъжете я беше направило доста популярна. Щеше ли да бъде доволна с един-единствен мъж. При това англичанин.

— Тя съгласна ли е?

— Дори настоява — захили се Джак.

Ранд прехвърли монетите обратно в торбичката и потупа слугата си по рамото.

— Не знам какво да кажа. Винаги съм мислил, че не си семеен тип мъж.

Джак преглътна. Изражението му стана тържествено.

— Не съм преставал да търся жената, за която бих дал живота си — той гледаше ръцете си. Лявата прикриваше сакатата. — Бони не е жена, за която трябва да умираш. За нея трябва да живееш.

Ранд мълчеше. Като се вгледа в очите на съпруга си Лиана видя привързаността му към Джак.

— Със сигурност ще ме разбереш — продължи Джак. — Ти също щеше да направиш грешка, като избереш неподходящата жена. Ако крал Хенри не те беше изпратил тук, щеше да се ожениш за набожната Джъстин.

— Коя е Джъстин? — подтикнат от ревността, въпросът сам се изплъзна от устните ѝ.

Лицето на Ранд беше безизразно. Джак сви рамене.

— Неговата детска любов, ако може да се нарече така.

Страните на Лиана горяха. Ранд никога не ѝ беше разказвал за тази Джъстин, която беше зарязал заради крал Хенри. Въпросите се вихреха в съзнанието ѝ, но гордостта ѝ не позволяваше да ги изрече.

Ранд все още пазеше безизразното си лице. Подхвърли обратно торбичката на Джак. Слугата му попита обиден:

— Не ми разрешаваш да се оженя?

— Не. Отказвам да приема парите ти — той се усмихна. — Използвай ги, за да купиш хубава рокля на своята избраница. Кажи на Батсфорд, че утре сутринта може да обяви имената ви за сключване на брак.

Джак прибра торбичката. Изгледа Ранд с такава признателност и любов, че той се намръщи.

— Запази кравешкия си поглед за Бони — смъмри го той. — Свободен си, Джак. Ще яздя със съпругата си.

Джак напусна конюшните като главозамаян. Конярят беше оседлал светлата кобила на Лиана. Ранд ѝ помогна да се качи на коня. Тя потисна въпросите, които я разкъсваха. Просто каза:

— Май всички ще бъдем прелъстени от англичаните! — Лиана се шегуваше, но явно беше нервна. Тя копнееше да притежава всичко от Ранд. Един вътрешен глас ѝ припомни, че не бива да забравя и най-важното — да го убеди, че трябва да помогне на Франция.

— Така се превзема и цяло кралство — каза той, като се смееше. — Една провинция след друга.

Те напуснаха замъка в галоп. Предварително не се бяха споразумели накъде да яздят. Всеки знаеше мястото и посоката.

Поляната около кръста на Катбер тънеше в тишина. Въздухът ухаеше на разцъфнали лилии и лен. Слънчевите лъчи, обагрени в оранжево от залеза, играеха из зелените листа на древните дъбове и гъвкавите върби. Каменният кръст стоеше самотен и сякаш пазеше високото лятно сияние на слънцето. Спомените разтуптяха сърцето на Лиана. Ранд ѝ помогна да слезе от коня.

Той привърза животните, после свали оръжието си. Внезапно тя се озова в прегръдките му. Обгърна я силата, аромата му, нежността и безмълвната чувственост на тялото му.

— Толкова отдавна беше всичко това, Лиана — каза той след дълги минути на мълчание. Гласът му галеше косите ѝ.

Тя кимна.

— Но ти никога не се оплака.

Ранд се усмихна, заровил устни в слепоочието ѝ.

— Как бих могъл да го направя? Та ти беше толкова заета да кърмиш и повиваш нашето дете — Ранд вдигна брадичката ѝ. — Не мога да отрека, че кратките ни любовни мигове ми тежаха. Искало ми се е да те любя продължително. Да не ни прекъсва никой... — той я целуна.

Спокойните му ласки, вкуса му, здравата му прегръдка разгориха нейните желания.

Когато най-сетне устните им се отлепиха, той се усмихваше.

— Ти ме притесни, съпруго моя.

Безпокойство охлади страстта ѝ. Всеки ден тя живееше в страх, че той може да разгадае истинските ѝ намерения. Като наклони глава, тя се престори на весела.

— Притеснила съм те?

— Въобразих си, че никога вече няма да останем насаме.

Лиана си отдъхна. Усмихна се и започна да развързва наметалото му.

— Не си бил прав, съпруже мой.

— Щастлив съм от това — отговори той, като се приведе да я целуне по шията. — Щастлив съм, хубавице моя.

Познатото обръщение я обгърна подобно слънчева светлина. Тя извика радостно и се повдигна, за да го целуне със сладостно

себеотдаване. Езикът ѝ завладя влажното кадифе на устните му. Откри тайните, които той толкова дълго беше пазил от нея. Ръцете ѝ се наслаждаваха на стегнатите мускули по тялото му. После се откъсна от него и трескаво започна да се съблича.

Задъхан, Ранд вършеше същото. Но когато легнаха на меката трева и тя се притисна към него, той се отдръпна.

— Ще те любя много бавно. Кой знае кога нашият син ще ни даде отново такъв шанс.

Всяка милувка беше обещание. Всяка целувка — безгранично себеотдаване. Цялата в пламъци, Лиана се потапяше във вселена от чувственост. Политическите интриги, домашните задължения и дори бебето, бяха се разтопили някъде. Сгорещената им плът стана едно цяло. Страстта отначало разби сърцето ѝ. После отново го сглоби и го изпълни с любов. В този момент никакви съмнения не я терзаеха. Не я връхлетяваха никакви опасения за бъдещето.

Понечи да каже нещо, но той отново я целуна. Едва когато тялото ѝ се възстанови от опустошителното любене, тя беше способна отново да се изправи пред проблемите.

Целта ѝ беше да бъде сирена, очаровала безпомощния моряк с песента си. Но имаше опасност тя самата да стане жертва на собствения си капан. Ако продължаваше да обича така всеотдайно този човек, тя щеше да стане предана съпруга на англичанин. Заслепена от чувствата си, нямаше да има сили да откъсне Ранд от крал Хенри. А трябваше да го направи. В името на своя дом, за Франция, за самия Ранд. Ако той лелееше английската победа, мечтите му щяха да бъдат разбити, когато французите смажат войските на Хенри.

— Радваш ли се за нас? — попита тя, като се сгуши на гърдите му.

Той се усмихна и зарови лице в косите ѝ.

— Изключително много. Лиана, когато те срещнах за пръв път, ти беше наранена и унижена. Това, че мога да ти предложа своята любов, ме прави щастлив.

Господи, тя направо го обожаваше!

— Ти промени всичко.

Големите му, топли ръце се наслаждаваха на тялото ѝ.

— Искане ми се да бъдем повече време заедно. Както днес.

— Това може да се уреди. Открих цяло изобилие от бавачки.

Тя въздъхна и започна да целува тялото му. Искаше да усети вкуса му, да усети надеждата. Тази вечер той принадлежеше на нея, а не на крал Хенри. Молеше се, когато дойде времето, Ранд да предпочете нея.

Часове по-късно, огромната лятна луна осветяваше пътя им обратно към замъка. Те се движеха бавно под дебелиите, оплетени клони на дъбовете. Докосваха ги сребристите листа на върбите. Нощната тишина се разкъсваше от песните на славея и подвикванията на бухала. Водата се плискаше спокойно под моста. За пръв път Лиана не се вкопчи изплашено в седлото. Любовта на Ранд обгръщаше сърцето ѝ. Предпазваше я от съмнения и страхове. Като погледна изправеното му тяло, тя се усмихна с благодарност.

В салона все още цареше оживление. С един поглед Лиана разбра, че Масе отсъства. Без съмнение, тя беше с Емри. В центъра на вниманието бяха Бони и Джак. Отвсякъде се вдигаха тостове и наздравици. Двамата очевидно бяха много щастливи. Широката усмивка на Джак и зачервените страни на Бони издаваха това.

Ранд хвана ръката на Лиана.

— Двамата си подхождат — каза Ранд. — Въпреки че не съм очаквал една францужойка да опитоми моя слуга — той се засмя. — Но и не съм подозирал, че францужойка ще открадне сърцето ми.

Лиана отново си спомни за Джъстин, но пропъди тази мисъл.

— Искаш ли да хапнеш нещо?

Той погледна двамата щастливци.

— Нека да ти оставим да празнуват.

Като отпратиха слугите, двамата се заизкачваха по стълбата.

— Това е първата вечер, когато не съм сложила Емри да си легне — каза тя.

Двамата влязоха в стаята на Лиана. В нея беше тихо. Огънят в камината беше угаснал.

Обзе я тревога. Масе не знаеше ли, че трябва да стои при бебето? Ако се разплаче, от веселбата нямаше как да го чуят.

Сърцето ѝ се раздумка. Погледна към Ранд. Лицето му беше напрегнато. Двамата се приближиха към люлката. Лиана се наведе и отметна завивката, за да нагледа сина си.

Люлката беше празна!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Светът сякаш се срути върху Лиана. Тя погледна ужасена към Ранд. В очите му се отразяваха собственият ѝ страх и чувство за вина.

— О, Господи, не! — задъха се тя. Измъкна пелената от люлката, зарови лице в нея и вдъхна бебешкия аромат. — Може би е бил неспокоен? Може Маса да го е взела в леглото си?

Докато я водеше натам, Ранд не издаваше своя гняв. Когато отвори вратата, страхът беше сграбчил Лиана със стоманени клещи. Тя изпъшка. Пръстите ѝ се вкопчиха във вълнената пелена подобно нокти на хищник. Камината беше студена, стаята — празна, леглото — недокоснато.

— Господи, ела ми на помощ!

Ранд изскочи от стаята.

— По-добре е да съобщим на другите!

Ужасът и тревогата зачаткаха в стъпките им надолу по стълбата. Те влетяха в салона. Лиана беше останала без дъх.

— Маса и бебето са изчезнали — извика Ранд.

Разнесоха се стонове. Никой не можеше да повярва на ушите си. Ранд откри майка Брюло и я сграбчи за раменете. Възрастната жена се отдръпна назад.

— Господарю, тя пожела да го сложи в леглото сама. И през ум не ми мина...

— Кога? Кога ги видя за последен път?

Възрастната жена склони глава.

— Преди няколко часа, господарю.

— Господи, ако нещо се случи на сина ми... — той замлъкна, но погледът му беше достатъчно красноречив.

Всички забързаха да претърсват замъка. Лиана се вкопчи в ръката на Ранд.

— Няма да ги открием тук! — тя се разрида. — Света Дево, тя е отвлякла Емри!

Ранд я прегърна.

— Тя няма да му направи нищо лошо, Лиана. Масе обича момчето.

— Къде го е отвела?

— Без съмнение в Мезонсел при Жерве.

— Тогава какво правим още тука? — попита тя паникьосана.

Двамата се втурнаха към конюшната. Любимият на Масе пъстър жребец липсваше.

— Да я вземат мътните — проплака Лиана. — Той е толкова малък. Ще му бъде студено. Той ще има нужда от мен и...

Ранд я сграбчи за раменете. Зад тях просветваха фенери. Хората от замъка претърсваха двора.

— Ти ще си го получиш, Лиана. Още преди да е изгряло слънцето, ще го държиш в ръцете си!

Тя се вкопчи в наметката му.

— Идвам с теб!

Ранд поклати глава.

— Върни се обратно в къщата.

— Не, аз не мога...

Ранд я разтърси силно.

— Господи, жено, толкова ли не можеш поне веднъж да ми се довериш? Мислиш ли, че няма да успея да намеря собствения си син?

Изплашена от грубия му жест, Лиана наведе глава. Ранд се отдалечи и започна да дава нареждания на конярите и рицарите.

Лиана се колеба много кратко. Опита се да овладее полудялото си сърце. После се огледа, за да бъде сигурна, че никой не я наблюдава. Завърза пелената на раменете си, грабна един ръждясал нож от стената и изведе кобилата си в тъмнината отвън. Незабелязана от мъжете в конюшната, тя се метна на седлото и пришпори.

Мезонсел отстоеше само на петдесет километра северно от Боа-Лонг.

В мислите ѝ се въртеше една-единствена мисъл. Емри беше изчезнал. Тя трябваше да си го върне обратно. Когато навлезе в нощната гора, тогава узна какво означава истинския ужас. Като си представи, че това се е случило и на сина ѝ, тя пришпори коня смело.

Още не изминала и половин километър, тя дочу изстрел. Лиана се приведе върху гривата и продължи упорито напред. С всяко чаткане на копитата, в нея растеше отчаянието. Клоните раздърпваха косите ѝ.

Впиваха се в пелената и я душеха. По заплетената горска пътека, осветена оскъдно от луната, панически я догонваше конски тропот. Един конник препречи пътя ѝ и дръпна юздите.

— Ранд! — изпъшка тя. Опитва се да го заобиколи, но той беше по-силен.

— Върни се в замъка, Лиана! — заповяда ѝ той.

Тя се опита да издърпа юздите от ръцете му.

— Позволи ми да продължа! Не мога да се излежавам, докато синът ми е в опасност! — Лиана дишаше тежко. Впиваше коленете си в хълбоците на кобилата си. Тя се сблъска с коня на Ранд.

Догони ги Джак Кейд. Той изобщо не се изненада, като я видя.

— Време беше да я настигнем — отбеляза той.

Очите ѝ се взираха без страх в тези на съпруга ѝ.

— Ако искаш да се върна, трябва да ме принудиш насила!

Той погледна към Джак, който поклати глава.

— Не искам от мен това, господарю. Нищо хубаво не очаква онзи, застанал между лъвицата и малкото ѝ — той обгърна Лиана с поглед. Тя стоеше изправена на седлото си. — Господарката язди по-добре от много мъже.

Ранд изруга.

— Остави на мен всичко, Лиана. Нали сама беше свидетел, как два пъти успях да надхитря Жерве?

— Маса има преднина от няколко часа. Само си губим времето в приказки.

Като изруга отново, той пусна юздите на коня. После пришпори своя и полетя напред. Лиана и Джак го последваха.

Гърдите ѝ бяха пълни с мляко. От тръскането я заболяха. Като си представи, че и Емри е усетил липсата на майка си, едва не изкрещя от ужас. Всички галопираха на север. Прекосиха мостовете над Оти и Терноаз. Нощта отстъпваше пред сивото, мъгливо утро. Гората започна да оредява. В далечината, през нивите, се забелязваха кулите и стените на Мезонсел.

Господи, чудеше се Лиана, каква може да е целта на Маса? Дали не искаше да задържи Емри за себе си? Или се надяваше да спечели любовта на Жерве, като му осигури заложник? Мисълта, че синът ѝ може би беше част на някакъв пъклен план я влудяваше.

Изплашени и изпълнени с безпокойство, конниците стигнаха Порт дьо Бланш — южната врата на града. Градинарите, очакващи пазарния ден, ги изгледаха озадачени. Ранд се обърна към дебелия, сънлив пазач:

— Виждал ли си чернокоса жена? Тя язди хубав кон и носи бебе.

Мъжът примигна с очи.

— Откакто съм застъпил на пост, такава не е минавала.

— Отваряй вратата! Имаме спешна работа.

Мъжът сви рамене лениво.

— Никой не може да ме принуди да отворя вратата, докато не чуя звъна на камбаните — той вдигна поглед към небето. — Още двадесет минути и...

— Не можем да чакаме толкова — отрязва го Ранд. Бръкна в джоба на наметката си, извади няколко сребърни монети и ги хвърли в краката на войника.

В очите му проблесна алчен поглед, но явно се притесняваше от селяните наоколо.

— Трябва да спазвам заповедите. Дофинът Луи е много строг.

— Значи ще откажете гостоприемство на племенницата на херцога на Бургундия? — попита тя.

Оня явно се стресна, но отговори:

— Това не е негов град!

В този момент Лиана осъзна колко е разкъсана Франция от противоречията между благородниците ѝ. Погледна към Ранд. Той явно вече губеше търпение. Лицето му потъмня. Ръката му се стрелна към меч.

— Ще вземеш парите или ще изпробваш моето острие!

Пазачът се разбърза да отваря вратата.

— Чудя се — каза Джак, докато се придвижваха към центъра на града, — какво прави тук дофинът?

— Без съмнение се опитва да организира защитата срещу Хенри.

Лиана се ядоса, но не каза нищо. Сега не ѝ беше до политика. Единствената ѝ грижа беше Емри. Не успяваше да се пребори с чувството на вина. Трябваше да прозре, че Маса ще остане вярна на Жерве. Не трябваше да ѝ поверява детето. Двамата с Ранд бяха се забавили прекалено много, докато се бяха любили.

След като напълниха не една и две протегнати длани с монети, научиха къде е жилището на Жерве Мондрагон. То беше в една тясна, натъпкана с боклуци улица. Утринната мъгла допълваше неприятното усещане.

— Явно на Мондрагон му е приятно сред свинете — измърмори Джак.

— Ще отиде и по-далеч, след като се срещна с него — закани се Ранд. Той спря коня си и изгледа остро Лиана. — Този път ще трябва да ме послушаш — той посочи към близката каменна арка. — Чакай в онзи двор. Пази конете, защото са ценни и може да ги откраднат.

Тя преглътна, но само кимна.

— Лиана... — той се пресегна и стисна ръката ѝ. — Искам да ми обещаеш нещо. Ако нещата тръгнат не както трябва, да отидеш възможно най-бързо в Кале.

— Кале? Но той е на още петдесет километра оттук. Градът е във владение на англичаните — тя вирна глава. — Няма да мръдна без моя син. Не искам от мен да се предам в ръцете на врага.

Ранд се ядоса.

— Кой сега е твой враг, Лиана? Синът ни не е ли в ръцете на французин?

Тя прехапа устни.

— Обещай ми!

— Добре. Обещавам.

Ранд я целуна страстно. Тя усети вкуса на собствените си сълзи. Зачуди се кога се беше разплакала.

— Пази се, Ранд — каза тя разтреперана. — И доведи нашето момче!

Усмивката му изглеждаше малко пресилена, но погледът му я успокои.

— Не се съмнявай в това.

С извадени ножове, Джак и Ранд приближиха къщата. Въпреки че беше изморен от нощната езда, Ранд усети прилив на сили. Опита се да отвори вратата, но тя беше заключена. Изрита я с всичка сила. Ръждясалите резета и панти се пропукаха.

Двамата пристъпиха във вледеняваща тишина. Миришеше на угаснал огън и киснатата бира. Нямаше и следа от Жерве. Не се дочуваше и бебешки плач. Но инстинктът на боец му подсказваше, че

го грози опасност. Из въздуха сякаш витаеше някаква обреченост. Косата му настръхна. Забравил дори да диша, Ранд посегна да издърпа меч си.

От вътрешността на къщата се дочу детско проплакване. Този звук прободеше сърцето и подпали кръвта му. Като внимаваше да не усуче шпорите си, той се приближи към стълбата. Отдясно се раздвижиха сенки. Отляво се измъкна меч. Проблесна метал. Ранд се извъртя, но две остриета се сплетоха пред гърлото му. Той замръзна. С крайчеца на очите си видя как двама широкоплещести мъже притиснаха Джак към стената.

— Добре дошъл, лорд Лонгууд! — гласът на Жерве Мондрагон беше пълен с отрова. — Очаквахме те!

Лиана чакаше под разрушената от времето арка. Сърцето ѝ вече биеше неспокойно. Искеше ѝ се да се приближи до къщата, но се страхуваше за конете. Времето сякаш беше замряло. Всяка изминала секунда опъваше нервите ѝ до краен предел. Дали Жерве и Маса бяха сами с детето? Молеше се да е така. Но Жерве беше напуснал Боа-Лонг напълно въоръжен. А и пленяването на рицар струваше цяло състояние. Много лесно беше да бъдат наети няколко продажни души.

Стомахът я присви. Докато задоволят страстите си, двамата с Ранд бяха дали на Маса достатъчно време, за да осъществи пъкления си план. Може би дори беше ограбила и съкровищницата? О, сигурно се беше възползвала и от това, че Бони празнува собствения си годеж. Лиана нямаше да се учуди ако беше задигнала и бижутата ѝ.

С мъка овладя гнева и възмущението си. Цялото ѝ същество се стремеше към къщата. Това, че Жерве и Маса ги бяха ограбили бледнееше пред безценното богатство, което си бяха присвоили. Те не бяха се поколебали да ѝ отнемат и невръстния син.

За да се разсее от гибелните мисли, Лиана се заслуша в шумовете на разбуждащия се град. Жените отваряха прозорците и си подвикваха през улицата. Амбулантни търговци поскръцваха с количките си, като възхваляваха стоката си. От близката кръчма излезе мъж и започна да уринира срещу къщата. Една стара вещица изля ведро с вода върху главата му. Пияницата разклати юмрук и пое по

пътя си. Появиха се и децата, помъкнали колела и топки. Лиана копнееше да чуе плача на Емри.

Вместо това се разнесе металното дрънчене на шпори. Тя изплашено се огледа. По улицата се задаваха двама рицари. О, Господи, не сега, помоли се тя. Плащовете им бяха оцветени в кралско синьо. Лиана се отдръпна в сенките на арката. Преди година вида на френските рицари би я изпълнил с надежда и увереност. Сега ги гледаше с недоверие. Зоркият им поглед се спря на нея. Лиана си спомни предупреждението на Ранд за конете и излезе на улицата.

Първият, който се приближи, беше мъж на средна възраст. Чертите му бяха груби, погледът — остър. Другият явно беше на същата възраст, въпреки че изглеждаше по-млад. Долната му челюст се беше отпуснала в цинична усмивка. И двамата имаха вид, сякаш не бяха спали цяла нощ. Лиана приведе очи смирено, но зорко ги наблюдаваше през отпуснатите си ресници.

— Добро утро, госпожице — тя беше изненадана, че първо я заговори по-младият.

— Добро утро — отговори тя и се приведе за поклон.

— По-ниско, госпожице — изкряска по-възрастният. — Нямаш ли уважение към дофина?

Лиана зяпна. Тя гледаше дофина Луи и не можеше да повярва на очите си. Значи този охранен, циничен, преждевременно остарял мъж, беше наследника на престола на Франция?

— Е? — изгърмя рицаря.

Лиана коленичи почтително.

— Стани, млада жено.

Той говореше носово. Безизразните му устни едва се помръдваха. Гласът му, помисли Лиана, съвсем не звучеше като на благородник.

— Господ да закриля дофина — измърмори един минувач.

Луи изсумтя.

— Въпреки всичко, тя има маниери — отбеляза рицарят. Извил очи, той я гледаше преценяващо. — И е хубава! Ваша Светлост, дали да не се позабавляваме с нея? В този забутан град има толкова малко развлечения.

Ръката ѝ се сгуши под вълнената пелена. Върху колана ѝ висеше остър нож. Тя стоеше и не помръдваше. Трябваше да овладее страха си за бебето, за Ранд, а сега и за себе си.

— Тя не е просто хубава — каза дофина, като я преценяваше лениво. — Тази жена е направо красива. Как се казваш, госпожице?

— Бел... Лиана.

— Говори по-силно, момиче.

— Лиана, от Бланш. — Дофинът беше чувал за Емри боеца. Поетите още възпяваха подвизите на баща ѝ. В съзнанието ѝ се прокрадна друга мисъл. Дофинът беше женен за Маргарет — дъщерята на херцога на Бургундия. Тя беше братовчедка на Лиана. След лицемерно провъзгласения мир в Арас, дофинът надали беше добронамерен към роднините на херцога.

Очите му бяха непроницаеми. Тя не можеше да отгатне мислите му.

— Имаш вид на селянка, госпожице — каза той.

Лиана си отдъхна. Огледа с благодарност роклята от домашнотъкан плат и износения шал.

— Аз съм обикновена прислужница — тя почти несъзнателно започна да говори на диалект.

— За пръв път ли идваш в Мезонсел?

— Да, Ваша Светлост.

Лиу погледна спътника си.

— Може би тогава, трябва да направим визитата ти приятна?

Въздухът се разцепи от пронизителен писък. Лиана се втурна напред.

— Не бързай толкова, момиче. — Дофинът я хвана за ръката.

Лиана се завзира към високата къща надолу по улицата. През вратата се спъна Джак Кейд. В ръцете си държеше бебе. От гърлото до бедрата си той беше подгизнал от кръв.

Лиана изкрещя. Отскубна се от ръцете на дофина и се втурна натам. Издърпа хленчещото бебе от ръцете на Джак. Панически започна да го оглежда дали не е ранено. Малката му ръчичка се вкопчи в брадичката ѝ. Лиана разбра, че кръвта беше на Джак. Обхвана я невъобразима смесица от успокоение и ужас.

— Джак, къде е Ранд? — поиска да нахълта в къщата, но я отблъсна тъмнината и пустотата зад гърба му.

С потъмняло лице, Джак препречи входа.

— Господарке... трябва... да побързаме...

— Ранд...

— Няма никакъв смисъл — думите му сякаш с мъка си пробиваха път през мъглата. — Той ги задържа достатъчно дълго, за да взема детето. Един живот в името на два. Спасявай себе си и... бебето. — От крайчеца на устните му запълзя кървава струйка. — Конете...

— Проблеми ли имаш, госпожице?

Зад гърба ѝ беше застанал Луи. Той изгледа окървавения и пребледнял Джак. После издърпа меча си и се втурна в къщата, последван от своя рицар.

Лиана понечи да го последва. Джак я сграбчи за ръката.

— Не — примоли се той. — Когато разберат какво става, с нас е свършено.

— Но Ранд...

— Тръгвай, по дяволите!

Изтерзаният му вид и обречеността в гласа му я пронизаха като хладно острие. Разбра, че Ранд е мъртъв. Осъзна, че неговата саможертва ще бъде безсмислена, ако не използва шанса си да избяга.

Част от нея вече не съществуваше, но въпреки всичко, тя събра кураж. Завлачи Джак към конете. Бебето продължаваше да плаче. Когато стигнаха до прикритието, Джак вече не можеше да говори. Той отблъсна ръката ѝ, когато Лиана се опита да провери раната в рамото му. Устната му беше разцепена.

— Тръгвай... — задъха се той. — Към Ка... Кале.

— Искам да се прибера у дома.

— Там не е... сигурно. Ти обеща на Ранд... Закле се...

— Да, ще спазя последната си клетва към Ранд. Но ти трябва да дойдеш с мен.

— Аз имам друга задача — Джак се заспъва към коня си. — Обещах му. Ти вземи неговия кон.

— Какво му обеща?

— Да се върна в Боа-Лонг и да го задържа за Хенри.

Цяла година Лиана се беше опитвала да предпази крепостта точно от това. Но сега вече нищо нямаше значение.

Из улицата се разнесоха викове. Лиана реши, че е време да се бърза. Той ѝ позволи да му помогне. Джак сграбчи юздите и запрепуска към южната порта.

Почти безчувствена, с треперещи ръце, Лиана обви шала около детето, яхна коня и вдигна поводите. Като видя коня на Ранд край

цистерната за вода, нещо я прободде. Опита се да забрави последният му образ, запечатил се в съзнанието ѝ. За нея той беше жизнен, силен, изпълнен с увереност да върне обратно своя син. Да се отдаде на тази представа, означаваше да се отдаде на агонията. Бебето надаваше неистови викове. Тя не можеше да си позволи лукса да се отчайва.

Лиана се приведе и пое юздите на Чарбу. Поведо го през двора. Емри се беше успокоил, но нервите ѝ бяха опънати до краен предел. Портата към Кале беше надясно. За да стигне до нея, трябваше да мине покрай къщата, станала гроб за Ранд.

На вратата се появи дофинът, пребледнял като платно. Наоколо се бяха събрали зяпачи, привлечени от кръвта. Двама просяци се биеха за една дреха. Лиана с ужас видя, че това беше бяло златната наметка на Ранд.

Сърцето ѝ беше спряло на гърлото. Следеше погледа на дофина. Той огледа коня, който беше повела, бебето, сгушено до гърдите ѝ, подгизналия от кръвта на Джак шал. Луи вдигна ръка, сякаш искаше да каже нещо.

— Моля Ви, Ваша светлост, не ме арестувайте! — думите сами се отрониха от устните ѝ.

Кралският син я гледаше, без да мигне. Сякаш измина цяла вечност. После неочаквано, без да говори, той кимна в посока на портата за Кале.

В Агинкур я нарекоха вещица. За жителите на Сент Омер беше побъркана. В Ардер я кръстиха „бялата циганка“. Нито една жена, която държеше на себе си, нямаше да язди сама в такъв вид. Възхищаваха се на прекрасните ѝ коне, но не разбираха дивашкото ѝ препускане. Със сигурност шегаджиите я бяха възприели като дошла от друг свят. По вратите на къщите, покрай които беше минала, се появяваха стръкове чесън и други треви, които пазят от злото.

Вцепенена от агонията на отчаянието и ужаса, Лиана пришпорваше конете безмилостно. Глуха за обидите, сипеци се зад гърба ѝ, тя препускаше, за да спаси сина си.

Стражата, която пазеше южната врата на Кале със сигурност не ѝ повярва, че е баронеса Лонгууд. Но я пусна, защото я съжали и защото се изплаши от нея.

Градът от десетилетия беше владение ту на Англия, ту на Франция. Носеше отпечатъка и на двете култури. Французите продаваха стоките си на английските войници. Езикът им беше някаква дяволска смесица от двата езика, плюс латински.

Граф Уоруик живееше в центъра на града. Войникът от охраната му я гледаше неприязнено.

— Върви си, госпожице — каза той. — Нямах работа в двореца.

Изморена до смърт, вцепенена от мъка и объркана, че проси за помощ от англичаните, Лиана събра сили да изрече:

— Кажи на графа, че иска да го види баронеса Лонгууд.

Офицерът зяпна.

— Познато ли ти е това име?

— Знам, че Енжеранд Лонгууд прогони дьо Гокур и превзе Боа-Лонг само за един ден. Не беше пролята и капчица кръв. Знам, че покъсно се справи и с обсадата, обрекла хората му на глад — в гласа му прозираше неприкрито уважение.

— Тогава няма да откажеш гостоприемство на вдо... — думата я ужаси. Лиана преглътна с усилие. — На жена му?

Погледът му обгърна изтощеното ѝ лице, окървавените дрехи и младенеца, заспал в ръцете ѝ. Лиана извади ножа си и му го подаде.

— Идвам с мир.

Войникът кимна.

— Графът ще те приеме, но не и в такъв вид.

Лиана успя да се усмихне с благодарност.

Две прислужнички веднага се заеха с новодошлата жена. Лиана се изкъпа и накърми бебето. Донесоха ѝ синя, ленена рокля. Една от жените ѝ предложи да се грижи за Емри, докато трае срещата ѝ с управителя.

— Не — тутакси отказа Лиана, като го притисна до себе си. — Ще бъде с мен.

Поведоха я през галериите към покоите на Уоруик. Сремнаха един рицар с руса коса. Той така силно ѝ напомни за Ранд, че Лиана едва не припадна. Не сега, заповяда си тя. Нямах право да се поддавам на отчаянието, докато не види сина си в сигурни ръце.

Ричард дьо Бошам, граф Уоруик, градоначалникът на Кале я очакваше. Стана да я посрещне. Лиана коленичи за поздрав. Той

протегна ръка да я изправи. Откровените му, умни очи я гледаха добронамерено.

— Моят офицер ме предупреди, че ще приема раздърпана и обезумяла жена.

— Убедена съм, че видът ми беше точно такъв, лорд Бошам. Препускала съм цял ден и цяла нощ.

Погледът му обгърна младенеца, блажено заспал в ръцете ѝ.

— Чух, че Лонгууд има наследник.

— Да, с Божията благословия — отговори тя с майчинска гордост.

Уоруик пое ръката ѝ.

— Елате. Не искам да припаднете от изтощение — той я поведе към една ниша, обзаведена с маса и столове. Веднага сервираха храна и вино.

Лиана отпи една глътка, но нямаше никакъв апетит.

— Необходима ми е вашата защита, господарю!

— От кого?

— От Жерве Мондрагон. Съпругата му открадна моя син и го отнесе при него... в Мезонсел. Ранд се би с него... — върху нея се стовари образа на потъналата с кръв улица.

— Господи, нима сте оставили Боа-Лонг без защита?

Лиана си спомни дълбоката река, високите зидове, Чианг и неговите оръдия.

— Поне за известно време... крепостта е в сигурни ръце.

— А съпругът ви? — Уоруик говореше тихо. Сякаш беше прозрял истината и му беше неприятно, че я принуждава да говори за Ранд.

— Жерве и наетите от него хора го убиха — гласът ѝ сякаш се блъскаше из изтощеното ѝ, омекнало тяло. Очите ѝ бяха сухи. Едва сега Лиана осъзна, че беше изминала всичките тези петдесет километра, без да пророни и сълза за Ранд. Сълзите едва ли биха могли да измият ужаса и скръбта по загубата на любимия човек.

Уоруик затвори очи, пое дълбоко дъх и изморено продума:

— Хенри и цяла Англия ще страдат от тази загуба. Приемете най-искрените ми съболезнования, госпожо.

— Искам да се върна в своя дом — каза тя. — Но не мога да го направя без ескорт. Със сигурност Жерве ще ме преследва.

Уоруик отпусна ръце.

— Не можете да си представите колко ще ми бъде трудно това.

— Сигурно бихте могли да отделите няколко от своите хора...

— Това е невъзможно! — в очите му проблеснаха болка и раздразнение. — Кале прилича на остров сред вражески води. Дофинът, Босико и д'Алберт са вдигнали френските благородници срещу крал Хенри. Ако отклоня дори петима от войниците, това означава да загубя при една следваща атака.

— Но аз съм съпруга на английски рицар — защити се Лиана. В гласа ѝ имаше гордост, която тя никога до сега не беше изпитвала. — Не бихте могли да откажете честта да ме придружите до дома ми.

— Госпожо, вие не разбирате, че Кале е в самия край на империята. Тя се простира от Ирландия до Аквитен. Не бих могъл да рискувам, като разделя силите си.

— Тогава ще тръгна сама — заяви тя и понечи да стане.

Той постави ръка върху дланта ѝ.

— Спокойно, госпожо. Аз казах, че не мога да ви осигуря ескорт. Не съм отказал да ви помогна.

Лиана остана на мястото си, но го изгледа подозрително.

— Ще бъдете откарана у дома си по море. Ще наредя на един от корабите, пристигащи от Англия, да ви остави край устието на Сома.

Ужасът я сграбчи безмилостно. Тя едва беше издържала пътуването с лодка, а какво оставаше...

— Не!

— Но по море е далеч по-сигурно...

— Няма да се кача на кораб — заяви Лиана. Само мисълта, че ще излезе в открито море я караше да трепери. Опита се да прикрие срама зад гневните си думи: — Ще пътувам по суша, дори ако трябва и да съм сама!

Уоруик явно беше раздразнен.

— Моля ви отново да премислите моето предложение. След като толкова искате да се завърнете в своята крепост, защо отказвате този разумен изход?

Но за страховете ѝ нямаше логично обяснение. Да се бори с тях, означаваше да промени посоката на приливите. Въпреки че се презираше, Лиана не успяваше да се справи с тях.

— Просто... не мога да пътувам с кораб, господине.

Устните му се свиха презрително.

— Дори и ако това означава, че ще се завърнете в дома си и ще осигурите защита за своя син? Та нали за него загина вашия съпруг?

Точно това ѝ даде сила. Любовта. Тя единствена можеше да победи страха ѝ от водата. Лиана знаеше, че ще се качи на английския кораб. Ще го направи в името на своето дете. Любовта ѝ към Ранд щеше да бъде нейния талисман.

Обзеха я скръб и признателност. О, Ранд, само ако знаеше колко силна ме прави чувството ми към теб? Поне да бях ти признала, че те обичам!

— Съгласна съм, господине — призна тя тъжно. — Ще пътувам да Боа-Лонг с кораб!

През седмицата, която трябваше да измине, докато пристигне кораб от Англия, Лиана се изолира в собствената си скръб. Тя седеше до прозореца, притискаше детето до гърдите си и се взираше в спокойните води на океана.

Из резиденцията се носеха слухове, че крал Хенри продължава да напредва. Вече беше в Саутхемптън. Тя слушаше всичко това, но не се трогваше. Ранд, изпратен от своя крал да завземе Боа-Лонг, беше мъртъв. Узурпаторът не можеше да се надява, че неговата вдовица ще бъде пластилин в ръцете му.

Една сутрин я намери пратеник, който ѝ съобщи, че е пристигнал английски кораб. Неговият капитан се беше съгласил да я откара до Сома. Тя трябваше да бъде готова до един час. Лиана погледна към Емри, спокойно заспал до нея. Скоро щяха да си бъдат у дома. Тази мисъл я накара да се почувства странно безчувствена.

Но отнякъде в съзнанието ѝ изникна образът на Ранд. Нейният златокос бог я уверяваше, че няма защо да се страхува за него. Вълшебните му, усмихнати устни ѝ шепнеха, че я обича. Седнал под окъпаните в слънчеви лъчи дървета, се кълнеше, че ще прогони тъгата от нейните очи. После я целуваше, сякаш искаше да слее душата си с нейната.

Лиана седеше до прозореца и отново преживяваше хубавите, минали моменти. Не плачеше. Сега в душата ѝ имаше единствено спомени и нещастие.

— Лиана...

Зад гърба ѝ се разнесе шепот. Той беше толкова реален, че за нея нямаше вече съмнение. Беше се побъркала. Но когато отново някой прошепна името ѝ, тя осъзна, че то не е продукта на разнебитения ѝ мозък.

Обърна се.

Той се усмихваше.

Един-единствен поглед, обгърнал окървавената фигура до вратата, ѝ беше достатъчен. Тя скочи на крака и се затича към него.

— Ранд!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Не мога да го направя! — Лиана се взираше във високите мачти и платна на „Боавенчър“. Като видя как водят конете им към трюма, тя отказа да се качи на борда.

— Лиана, любима, трябва да го направиш! — Ранд докосна с устни челцето на Емри. Само час след чудодейното си появяване, той беше заприличал на себе си — чист, бодър и силен. Въпреки че под очите му имаше сенки, а походката му беше малко неуверена, тялото му сякаш беше заякнало от допира със смъртта. — Това е единственият начин да се завърнем невредими.

Лиана още не смееше да повярва, че се е завърнал. Вкопчи се в него, сякаш, за да се убеди в това.

— Моля те, Ранд! Може да яздим до Боа-Лонг. Ти ще ни пазиш. Аз съм сигурна, че ти...

— Мисля, че ме надценяваш, Лиана — той прегръщаше и нея, и заспалото бебе. — Всички селища между Кале и Боа-Лонг са във френско владение. Със сигурност Жерве вече е разбрал глупостта си. Той ме заряза, като ме мислеше за мъртъв. Вероятно издирва цялата околност за нас.

Лиана се вкопчи в наметалото му.

— Страх ме е да пътувам с кораб. Ти знаеш и причината за това.

Ранд я целуна.

— Знам, любов моя. Знам също, че ще преодолееш това свое чувство. Уруик ми разказа всичко. От уважение към моята памет, щеше да го направиш. Сега, когато знаеш, че съм жив, ставаш отново слаба.

В думите му имаше неизречен въпрос. Той изискваше нещо повече от нейното съгласие. Тя трябваше да забрави за страховете си в името на любовта към него.

— Ще го направя — каза тя отнесено.

Със свито сърце, с ръце, вкопчени в Ранд, тя стъпи на мостчето, водещо към борда. Почувства се слаба. Затвори очи, за да не гледа

вълните отдолу. Опитваше се да не чува плясъка им по пясъчния бряг.

Малко по-късно двамата седяха в своята каюта. Бебето спеше спокойно на койката. Лиана беше впила пръсти в платното, покрило сламеника.

Корабът потегли спокойно, неумолимо. В съзнанието ѝ изплува образа на подпухналото, разранено лице на майка ѝ. Тя се стегна. Ранд я прегърна. Усетил черните ѝ мисли, той притисна устни към слепоочието ѝ.

— Пребледняла си като платно.

Лиана зарови лице в гърдите му. Вдиша аромата на слънце и вятър, които се излъчваха от него.

— Може би няма да ми е толкова тежко, ако ми беше разказал, какво се случи през тези осем дена?

Усети усмивката му.

— През изминалия един час ти май искаше повече да се докосваме, отколкото да си говорим, съпруго моя.

Страните ѝ пламнаха.

— Не посмях да те попитам как успя да оцелееш — Лиана отдръпна лице, за да го види. Стомахът ѝ се сви от нежността, която струеше от очите му. — Защо ти и... Джак допуснахте да помисля, че си загинал?

— Защото никога нямаше да отидеш в Кале без мен. И защото... — лицето му се изкриви от болка, когато сви ранения си крак. — Точно тогава не беше сигурно, че ще успея да се измъкна. Жерве помисли, че съм убит. Успях да избягам точно преди да влезе дофинът Луи.

— Но аз чух, че са открили един труп.

— Това беше един от хората на Жерве.

— Защо не ме потърси по-рано?

— Не успях да намеря кон. Трябваше да се прикривам из пущинаците.

Мисълта за страданието му я накара да се разтрепери.

— Къде нощуваше?

Той се засмя.

— В публичните домове.

Лиана подскочи.

— Къде?

Реакцията ѝ го накара да се разсмее.

— Тези жени умеят да се грижат за ранените. А и задават малко въпроси.

Тя докосна превързаното му бедро.

— Справили са се добре. Би трябвало да им благодаря — но продължаваше да го гледа подозрително.

— Може да бъдеш сигурна, че съвсем не бях в състояние да върша лудории — каза той.

— Но... — тя беше чувала, че има жени, които продават ласките си, но не беше виждала такива. Не можеше да си представи, че това, което беше между нея и Ранд, можеше да се прави за пари. — Как изглеждат тези жени?

Той сви рамене.

— Обикновени хора. Като теб и мен. Може би малко по-изтормозени, но и по-практични.

— Много съм им задължена — заяви тя. — Трябва да им изпратим подаръци.

Той се засмя.

— Това ще бъде най-необичайният начин за заплащане — после стана сериозен. — А какво стана с Джак?

— Той отиде в Боа-Лонг.

— Дано да успеят с Чианг да отблъснат силите на Жерве.

— Мислиш ли, че Жерве ще атакува крепостта?

— Сигурен съм, че ще иска да го направи. Но ще му трябват хора. Съмнявам се, че дофинът ще му даде такива.

— Да. Жерве много се изложи със свинската си история — Лиана понечи да разкаже на Ранд за срещата си с Луи. Как ѝ е позволил да се измъкне от Мезонсел.

Но още не отворила уста, в кабината проникна страховития грохот на гръмотевица. Тя се притисна ужасена към Ранд.

— О, няма да мога да издържа и буря в морето! — изхленчи тя, повече на себе си.

Гръмотевицата се повтори. Корабът сякаш се съживи от тропота на бягащи хора. Ужасена, тя прозря истината.

— Стреля оръдие — прошепна тя.

Ранд изруга. Грабна детето, като го загърна в пелената. Емри се събуди. Докато стигнат до палубата, той вече се беше разплакал.

— Освободете пътя — наруга ги помощник-капитанът. После, като видя на кого говори, се сепна. — Извинете господарю, но трябва да слезете долу. Атакуват ни.

Погледът на Лиана беше привлечен от приближаващ се кораб. На мачтата му се развяваше синьо знаме с бели лилии. Върху шпила му блестеше осемлъчева звезда.

— Този кораб ми е познат — каза тя.

Върху палубата се изляха водни пръски и дим. Едно гюлле беше цопнало съвсем близо до „Боавенчър“. Сърцето ѝ се разтуптя диво.

Ранд и морякът се взряха в нея.

— Какъв е този кораб, Лиана? — попита мъжа ѝ.

— „Източна звезда“ — заобяснява тя изплашена. — Помниш ли? Чианг ни е разказвал за него — тя се обърна към моряка. — Това не е обикновен плавателен съд. Той е оборудван с източни оръжия. Французите са го пленили, когато... — Лиана се сепна. Колкото по-малко се знаеше за миналото на Чианг, толкова по-добре.

— Значи това е френски боен кораб? — попита помощник-капитана.

— Да — отговори Лиана. — И благодарение на твоя крал, Англия и Франция са във война.

В тях се вираха дулата на десетина оръдия.

— Госпожо — заповяда морякът, — вземете детето и слезте долу!

Тя се отдръпна.

— И да остана там, докато потъваме? Там ще съм толкова защитена, колкото, ако се изкача на мачтата.

Оръдията на вражеския кораб отново напомниха за себе си. Тя извиси глас, за да надвика плача на Емри.

— Господи, това е корабът на смъртта. Зарядите му тежат по сто килограма. Ще направят нашия на решето — тя се обърна към Ранд и го прегърна. Двамата се приведоха с телата си да защитят невръстната си рожба.

— Разпъни триъгълното платно — изкомандва капитанът. — Натегнете лоста на руля, момчета. Вражеският кораб е облицован с бронз и олово. Ние сме по-леки. Ще успеем да му избягаме.

Лиана погледна през рамото на Ранд. Слънцето вече залязваше, но беше пред тях.

— Ние се отдалечаваме от Франция! — възмути се тя.

— Точно така — изгърмя капитанът. Той погледна назад към „Източна звезда“, която настъпваше към тях. Вълните от нея приличаха на оголени зъби. — И няма да спрем, докато не стигнем английския бряг!

Зашеметена и разлюляна, Лиана се беше вкопчила в ръката на Ранд. Слизаха по подвижното мостче. Когато кракът ѝ стъпи на твърда земя, тя си отдъхна. Беше едновременно успокоена и отчаяна. Френският кораб ги беше преследвал до средата на притока. После ги беше подхванала морска буря.

— Къде... се намираме? — попита тя зашеметена.

Ранд се усмихна иронично.

— В западна Саксония. На десет километра отук е Арундел. Там прекарах детството си.

— Света майко! — погледът ѝ обгърна пресъхналите поля и далечните зелени хълмове. Там беше неговият дом. От там Ранд беше тръгнал да се бори за Боа-Лонг. Тя се чудеше дали зад широката му усмивка не беше скрит таен копнеж.

— Да — той сведе поглед към бебето, което държеше в ръцете си. — Изглежда кръгът се затвори.

— И сега какво?

— Капитанът няма да се съгласи да ни върне обратно във Франция. Времето е много лошо, а и онзи кораб постоянно кръстосва из пролива — той се огледа. Пред тях се гущеше заспало селце. Моряците извеждаха конете им от трюма. — Ще отидем в Арундел. Оттам ще поискам да ни прехвърлят в Пикарди.

— Извинявам се, господарю! — двамата се обърнаха. На кея седеше един старец. В скута му беше надиплена закръпена рибарска мрежа. На обветреното му лице блестяха големи сини очи. — На ваше място не бих отишъл в Арундел. Не и с бебе.

— Защо не, господине? — попита Ранд.

— В града вилнее чума.

Инстинктивно Лиана се приближи до Ранд и детето. Тя докосна пръстите на Емри. Ръчичката му се вкопчи в нейната със сила, която винаги я беше изненадвала.

— Няма и да намерите годен плавателен съд нито тук, нито в Портсмут. Всички са получили заповед да се присъединят към кралската флота в Саутхемптън.

Почти безлюдното пристанище потвърди думите му.

— Арундел и рицарите му отпътували ли са? — попита Ранд.

Рибарят кимна.

— Кога?

— Преди една седмица.

Ранд се поколеба, но накрая заяви:

— Трябва да се присъединя към тях!

Лиана се сепна. Господи, той щеше да се бие срещу Франция.

— Не — захленчи тя, — ти не можеш да...

— В противен случай трябва да стоим тук седмици, може би и месеци.

— Не можем ли да намерим търговски кораб? — предложи тя.

Ранд посочи с ръка към моряците. Те се бяха запътили към пристанищната кръчма. Разговаряха оживено и ръкомахаха.

— Скоро всички търговци ще научат за „Източна звезда“. Никой не може да се противопостави на оръдията му.

— Но ние не можем да се грижим за Емри в боен кораб — запротестира тя.

— Да. Не мога да взема там и съпругата си — отговори нежно Ранд.

Лиана зяпна. Той я сграбчи за раменете.

— Ти и детето трябва да останете в Англия, докато аз воювам.

— И дума да не става — възпротиви се веднага тя. — Не искам от мен да мързелувам тук, докато във Франция домът ми е в опасност.

Въздухът натежа от напрежение. Ранд търсеше лицето ѝ.

— И преди съм виждал този твой поглед. Добре, може да дойдеш с мен. Но Емри ще остане. Трябва да намерим някой, който да се грижи за него.

Лиана огледа недоверчиво срутената кръчма и занемареното селище.

— Какво искаш да кажеш? Не мога да оставя детето си в ръцете на тези хора.

— Имам предвид манастира Света Агнес. Джъстин Типтофт е послушница в него — Лиана замръзна. — Джъстин ще се грижи за

него няколко седмици, докато стане възможно да си го приберем у дома.

В съзнанието на Лиана зазвъняха протестни камбани. Да си остави детето в ръцете на някогашната любима на Ранд!

— Няма да го оставя!

— Съгласен съм, че е глупаво. Ще останете и двамата в манастира — тя прехапа устни. — Страхувам се, че нямаме друг изход — продължи тихо той. — Джъстин е добър човек.

— Ти я познаваш най-добре — нацупи се тя.

— Да не би да ревнуваш?

— Нищо подобно.

— Тя ще се грижи за детето, като за нейно.

Като че ли аз съм прелъстила странстващия рицар на горската полянка, помисли Лиана. Като че аз съм я лишила да има собствено дете. Винаги съм поставена в несъстоятелна позиция. Винаги трябва да избирам между две злини. Да върви по дяволите Хенри! Узурпаторът изобщо не се интересуваше от чувствата на хората. Да върви по дяволите и херцогът на Бургундия. Жаждата му за власт не пожела и собствената му племенница. Проклет да е и Ранд, който иска да повери детето им в ръцете на бившата си любовница. Доста усилия й струваше да си наложи да говори.

— Трябва да се запозная с тази Джъстин Типтофт.

Напрегната и нещастна, тя поддържа Емри, докато Ранд оседлае конете им. После се насочиха на запад, като заобиколиха замъка и селището на Арундел.

Ранд вдишваше дълбоко познатия, роден въздух. Цяла вечност беше изминала, откакто за последен път беше яздил из тези поля. Онзи мъж беше съвсем различен, от този, който водеше съпругата си през каменистите пътеки и мочурливи места.

На височината, северно от тях, се извисяваше хълмчето с дъбовете. Там някога беше седял с Джъстин. Беше лекувал раните си със своята арфа и с нежния й глас. Надолу, край града, беше езерото. Там беше ловил риба, докато Джъстин с часове му беше чела поеми. Минаха покрай плета, където за пръв път беше откраднал целувка от нея.

Всичко това някога беше част от него, но сега не означаваше нищо. Предишните идеали бяха изчезнали безвъзвратно. Толкова

много неща се бяха променили. И то за хубаво. Прониза го студена тръпка, като си припомни как беше достигнал, поставената му от краля цел. Той беше готов да послуша сърцето си, но щеше да измени на крал Хенри. Можеше никога да не срещне Лиана и тя още да е в ръцете на Мондрагон.

Ранд изгледа доволен бебето. Наследникът на замъка, който самият той никога не беше пожелал. После погледът му се спря на съпругата му. Тя яздеше до него, величествено вирнала глава. Така тя преминаваше не само през непознатата земя. Това беше нейният начин на живот. Тя беше борец до мозъка на костите си. В кръвта ѝ течеше смелостта и енергията на рицаря. Но тези качества бяха съчетани с невинността и нежността на жената. Сърцето му се изпълни с любов и гордост. Това го накара да се усмихне.

Край пътя, точно зад Арундел, стоеше каменен параклис със сламен покрив. Там бяха погребани родителите му. Грижовна ръка беше изчистила бурените от гробовете им.

Ранд дръпна юздите и даде знак на Лиана да направи същото.

— Какво е това? — попита тя. — Явно някой се е погрижил.

— Искам да видиш нещо — отговори той. Слезе от коня, помогна и на нея. После я поведе към хладния параклис. Озадачена, Лиана пое бебето от ръцете му. Застана на вратата, за да свикне с тъмнината.

Върху месингова плочка бяха изобразени рицар и дамата на сърцето му. Пръстите им бяха преплетени, въпреки че лицата им бяха безизразни.

Ранд запали две свещи, постави ги на стенния свещник и коленичи пред образите. Лиана се приближи до него. На примигващата светлина приличаше на изморен човек, който си почива. Изразителните му черти бяха застинали. Очите му излъчваха необикновено чувство. Устните му бяха замрели в мълчалива молитва.

„Съпругът ми — помисли с умиление Лиана — не е грешник, който проси милост. Той е благородник, достигнал небесата.“ Докосна го по рамото. Той вдигна поглед към нея.

— Тук почиват родителите ми — каза той простичко. — Двамата обичаха да яздат до тук, за да бъдат сами. Реших, че е уместно ликовете им да останат съхранени в параклиса.

Лиана кимна. Прекара пръст по надписа с имената им. Марк дьо Боманоа и Ан-Марни.

— Това са баба ти и дядо ти — прошепна тя на Емри. Той се взираше в трепкащата светлина на свещите. Пръстите ѝ откриха познатите думи: „За смелия всичко е възможно“.

— Значи баща ти е бил заточен деветнадесет години в Арундел?

— Законната му съпруга е отказала да изплати откупа.

— Защо?

Той сви рамене.

— Намерила си любовник. Родила дете от него и предала имението на френската корона.

— Но баща ти е бил граф. Притежавал е земи. Не е ли успял да спечели достатъчно, за да се завърне и потърси правата си.

Ранд се усмихна.

— Тук го е задържало нещо много скъпо — Ранд посочи към фреската. — Жената, която е обичал.

Лиана сведе поглед.

— Живели са като мъж и жена?

— Повече от осемнадесет години. Умряха няколко месеца един след друг.

Тя коленичи и замълча. Несъзнателно галеше бебешкото личице. Завладя я една мисъл. Марк се беше отказал от френската си съпруга. Беше предпочел английската си любовница. Когато англичаните напуснат Франция, дали и Ранд нямаше да постъпи така? Лиана преглътна с мъка. Опита се да прогони тягостните мисли.

— Липсваше ли ти Арундел? — попита тя.

Той се усмихна.

— Не, Лиана. И никога няма да ми липсва, защото ти си моя живот.

Категоричността на думите му повиши настроението ѝ. Двамата напуснаха параклиса и потеглиха на път. Стигнаха в манастира късно следобед. Една мирянка пое походите на конете им и ги помоли да почакаат в двора.

Лиана стоеше, прегърнала детето си. Бяха я обзели мрачни предчувствия. Предстоеше ѝ среща с Джъстин Типтофт — Мишката, както я беше нарекъл Джек Кейд. Ранд я беше защитил.

Край тях се разнесе нежен момински глас и детски смях. Лиана вдигна поглед. Приближаваше се група деца. Сред тях крачеше млада жена. Тя се смееше от сърце. Сините ѝ очи блестяха весело. Бризът подвяваше сивите ѝ одежди.

Тя не беше мишка. Не беше вече и момиче. Сърцето на Лиана се разтуптя. Значи това беше Джъстин. Нея беше обичал Ранд, когато господарката на Боа-Лонг беше единствено тягостно задължение.

Лиана потърси погледа на Ранд, но той не гледаше към нея. Засмян, с разперени ръце, той се беше запътил към Джъстин. Тя се сгуши в прегръдката му с привична лекота. Стомахът на Лиана се сви на възел.

Тя е послушница, помисли трескаво Лиана. Беше се обрекла на Христос, значи не държеше на Ранд. Но...

Двамата се целунаха набързо. Лиана се опитваше да си внуши, че това е приятелска целувка. Ранд се отдръпна, приближи се до Лиана и пое ръката ѝ.

— Джъсти, това е съпругата ми Лиана. А това е нашият син Емри.

Джъсти? Лиана едва не изкрещя. Той я наричаше с галеното ѝ име. От устните му то се изплъзваше с необичайна лекота.

— Здравейте, госпожице Типтофт — поздрави я безлично Лиана. Очакваше хубостта по лицето на момичето да помръкне. Усмивката ѝ да се стопи. Какво ли можеше да изпитва към жената, отнела ѝ Ранд?

Но усмивката на Джъстин стана още по-широка.

— Моля, наричайте ме Джъстин. Или по-добре Джъсти — чистият ѝ, безкористен поглед огледа Лиана от глава до пети. — Вие сте много красива — после се обърна към Ранд и каза: — Имал си късмет, Ранд. Наистина.

Той прегърна Лиана.

— Това е вярно — той отговори искрено. — С нищо не съм заслужил такова богатство. Джъсти, дошли сме при теб с огромна молба.

— Кажи, Ранд. Ще направя всичко, което е по силите ми.

Господи, помисли Лиана, тази жена наистина е прекалено покорна.

Джъстин се обърна към децата.

— Вървете да помогнете на сестра Франсис в овощната градина. Аз ще ви заведа на вечерната молитва. — Децата се оттеглиха.

Ранд накратко обясни какво им се беше случило и какво ще искат от нея.

— Ще се грижа за вашия Емри, като за собствен син — обеща тя, като протегна ръце. — Миличкото! Дайте да го подържа.

Лиана неочаквано почувства доверие към Джъстин. Сирачетата, за които се грижеше бяха чисти, нахранени и весели. Тя подаде детето на младата жена. Емри я загледа озадачен и посегна към лицето ѝ.

— Прилича на тебе, Ранд — каза Джъстин, но после бързо добави: — Има твоята брадичка, Лиана.

Ранд въздъхна облекчено.

— Ще бъде само за няколко седмици, не повече — каза той.

Несигурност обхвана Лиана. Джъстин беше всичко, което тя самата не беше. Слънчевият ѝ характер контрастираше с нейната сериозност. Джъстин беше по-нежна, по-простовата. Тя със сигурност нямаше да се справи със защитата на замъка. Или с трудностите на войната.

Ранд се обърна към Лиана.

— Ще видя дали са нахранени и напоени конете ни. Ще оставя малко пари на игуменката за Емри — каза той. — Сигурно би искала да поговориш с Джъсти как да се грижи за детето?

— Разбира се — отговори намусена Лиана.

Объркан, Ранд се отдалечи. Обърна се да погледне двете жени. Ревността на Лиана го беше изненадала. Толкова ли не можеше да прозре, че не изпитваше към Джъстин това, което изпитваше към нея?

Той се усмихна на себе си. Някога Джъстин му подхождаше. Подобно шапка, пригодила формата си от много употребяване. Лиана беше нещо по-сложно, по-променливо. Тя го предизвикваше. Принуждаваше го да бъде по-добър, за да го харесва. Като усили крачка, Ранд се закле, че тя ще намери покой и под английско владичество.

— Ела. Искам да бъдеш спокойна, че оставяш Емри с нас.

Двете седнаха на каменна пейка в сянката на една круша. Бебето запълзя доволно из меката трева край краката им.

— Колко е голям синът ви? — попита Джъстин.

— Почти на осем месеца.

— Кърмиш ли го още?

Лиана се изчерви от откровеността на въпроса.

— Понякога.

Джъстин кимна.

— Първите няколко дена ще бъдат трудни и за двама ви. Имаме няколко кози с превъзходно мляко. Сигурна съм, че вашият Емри ще заякне тук.

Лиана заговори с майчинска загриженост за навиците и режима на детето.

— Обича да му пея, когато го приспивам — приключи тя. Гърлото ѝ се беше стегнало от мъка.

Погледът на Джъстин омекна от спомени.

— Това трябваше да се очаква от сина на Ранд. Той свири на арфа толкова хубаво. Пял ли ти е някога „Хелоиз и Абералд“?

Ревността се впи в сърцето на Лиана с нова сила. Значи, когато са били заедно, ѝ е пял любовни песни. Какво ли друго са правили?

„Ти си ми първата! Единствената!“

Дали я беше излъгал? Не! Ранд не би могъл да го направи. Но...

— Лиана — дочу тя нежния глас на Джъстин, — сигурно знаеш, че някога двамата с Ранд искахме да се оженим?

— Нямам никаква вина за това, че е заминал — намуси се Лиана. — Всъщност, аз бях тази, която не искаше този брак до последно.

Джъстин явно се изненада.

— Ти не си ми отнела Ранд.

— Да — потвърди Лиана горчиво. — Ти все още си в сърцето му. Джъстин поклати глава.

— Как можа да си го помислиш? Господи, та аз никога не съм била в сърцето му! Той никога не ми е принадлежал истински — тя пое студените ръце на Лиана с топлите си длани. — Можехме да се оженим преди години, но не пожелахме. Решихме да изчакаме, докато приключат ангажиментите му към херцога на Кларънс. Но истината е, че никога не сме го пожелали истински.

— Но все пак сте го обсъждали...

— Да, защото семейството ми настояваше за това. За Ранд винаги съм била някой, за когото той да се грижи. Нещо като бездомно

кученце или паднало от гнездото птиче. Но ти... — Джъстин се вгледа в очите на Лиана. — Ти си някой, когото той би могъл да обича. Някой, който няма да се изгуби в сянката на голямата му личност — погледът ѝ беше чист и откровен. — Дал ли ти е някога повод да не му вярваш?

— Не — отговори тихо Лиана, припомнила си безкрайно честните им взаимоотношения. — Никога! — тя дълго се визира в Джъстин. Искаше ѝ се да я намрази, но я намери много симпатична. Търсеше пукнатини, но откриваше единствено полирана повърхност.

Джъстин разтвори обятия. Лиана се доближи за прегръдка.

— Сигурно мислиш, че съм ревнива глупачка?

Джъстин се засмя.

— Мисля, че си жена, която обича съпруга си.

Лиана погледна към Емри. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Но как бих могла да свикна с амбицията му да предаде моя дом на английските нашественици?

— Ако беше различен, ти нямаше да го обичаш толкова много.

Лиана вдигна детето и го прегърна. Той посегна към брадичката ѝ.

— Защо не можем просто... — припомни стремежа си да го принуди да се бори за каузата на Франция. В момента това ѝ се струваше невъзможно.

Джъстин пощипна Емри по бузката.

— Не го насилвай в избора му, Лиана! Ранд е мъж с голямо сърце, но то може лесно да бъде разбито.

Лиана преглътна сълзите си. Беше намерила сина си, само за да го остави при непознати. Беше се опитала да откъсне Ранд от крал Хенри, но го беше направила част от английските нашественици.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Откакто се беше качила на претърпанния кораб, Лиана стоеше като препарирана. Тежкото, застрашавано от оръдейните залпове плаване до Англия, беше игра в сравнение с това пътуване. Фактът, че беше оставила детето си, я беше изпълнил с лоши предчувствия. Тя стоеше преbledняла и скована.

Ранд беше до нея. Ръката му я галеше съчувствено.

— Успокой се, любов моя — говореше ѝ той. — Ние сме в кораба на краля. Нищо не може да ни се случи.

Собственото ѝ нещастие я беше направило няма. Тя гледаше пристанището на Спитхед. Слънцето блестеше като излъскана монета. Осветяваше струпаните хиляда и петстотин бойни кораба.

— Това е най-мощната армада, напускала някога бреговете на Англия — каза Ранд. После някак въодушевлението му помръкна. — Много ми е мъчно, че се наложи да оставим Емри.

Лиана кимна. Дланите ѝ бяха изпотени. Стомахът я присвиваше. Погледът ѝ беше привлечен от знамето върху шпила. На него беше избродиран скипър, обгърнат от лилии. Крал Хенри щедро използваше това цвете като символ. Явно възхваляваше своята мощ. Погледът ѝ отскочи към мачтата, където се вееше златен леопард със сребърна корона. На фона на огромната армада, струпана на пристанището, за пръв път тя осъзна, че победата на Англия беше много вероятна. Господи, дали все пак вуйчо ѝ не беше прав?

По палубата се разхождаха благородници. Те спираха да поздравят Ранд. Оглеждаха Лиана.

Тя прехапа устни.

— Мислят, че вече съм победена.

Ранд се развесели.

— Любов моя, те мислят, че си хубава — той посочи към един едър благородник, обграден от своите рицари. — Когато Едуард Йорк те видя, изпусна хляба от ръцете си.

Тя се загледа в херцога на Йорк. Жан ѝ беше разказвал за него. Той беше организиран хитър и хладнокръвен бунт срещу бащата на краля — Хенри Болинброк. Въпреки това беше успял да спечели отново кралското благоволение. Лиана ненавиждаше такива хора. Отмести поглед.

— Говориш така, само за да ме успокоиш — възрази тя раздражена. — Дори и слепец би могъл да разбере колко ме е страх.

— Ти се държиш като кралица — отговори той. — Лиана, караш ме да се пръсна от съпругеска гордост.

— Съмнявам се, че бих могла да породя такива чувства и у твоя крал.

Над мачтата кряскаха чайки. Всички говореха така разпалено за предстоящата битка, че Лиана се стресна. Ирландски войници, с разчорлени коси и татуирани ръце, подтичваха напред-назад. Шумните стрелци на сър Томас Ерпингам оправяха снаряжението си. Лиана разглеждаше огромните оръдия и стенобойните машини. Мъжете, които трябваше да ги използват, се държаха с тях така, сякаш бяха играчки. Като че не им предстоеше с помощта им да убиват.

— О, Лонгууд! Чух, че ти и жена ти сте на борда — Лиана се обърна. До тях беше застанал красив, едър мъж. Брошката, обсипана със скъпоценни камъни, издаваше, че е войник на Ланкастър. Нямаше никакво съмнение, че принадлежи на кралската свита. Широката му усмивка и топлата прегръдка издаваха, че е приятел на Ранд.

— Лиана, това е Томас. Той е херцог на Кларънс и е брат на крал Хенри.

Лиана се приведе за почтителен поклон, но не успя да овладее иронията в гласа си.

— Това не е първото ви пътуване до Франция, Ваша Светлост?

Томас опипа гърдите си. Сякаш посочваше разбитото си сърце.

— Жена ти е възхитителна. А гласът ѝ... Напомня ми за морския бриз, който гали нормандските поля — той пое ръката ѝ и я целуна страстно.

— Така ли отбягвате отговорите? — попита тя, като се отдръпна.

Томас се ухили.

— Един мъж винаги трябва да се надява — той се вгледа в лицето ѝ. — Острият ти език ме кара да не завиждам толкова много на

Ранд. Предпочитам жените да се занимават само с домашните си задължения.

— Аз също — отговори тя, — но твоят брат, краля, ме принуди да се занимавам и с политика.

Томас кимна.

— Моля се това пътуване да бъде по-успешно отпреди четири години. Надявам се нашето завоевание да въдвори мир и в двете страни.

— Във Франция има мир...

Ранд се прокашля. Посочи с ръка към кралския флот и набързо смени темата.

— Лорд Скроп явно е позволил да бъде изпразнена хазната.

Томас пребледня.

— Господи, значи не си чул?

— Какво да съм чул?

— Скроп вече не е съкровищник на краля — в гласа му пролича ярост. — Двамата с Томас Грей, заедно с Хенри Пърси и Олдкасъл възобновиха интригите срещу брат ми. Опитаха се да поставят граф Марч на трона, но на него не му издържаха нервите. Призна всичко на Хенри.

— Господи, та Скроп беше един от най-добрите приятели на краля!

— Вече дванадесет дена той е само един обезглавен труп — каза херцогът. — Такава ще бъде съдбата на всеки, дръзнал да се противопостави на брат ми.

Въпреки горещината на августовския ден, Лиана потръпна. Все пак не беше толкова лесно да откъсне Ранд от неговия крал! След като не беше проявил милост към дългогодишния си приятел, как ли щеше да постъпи с Ранд?

Томас прекъсна мислите ѝ. Той застана между двамата и ги повлече към горната палуба.

— Елате — каза той. — Хари вече е приключил с молитвата си. Трябва да ви види!

В центъра на палубата се бяха струпали група хора. Щом ги видяха, те се разделиха. Младият мъж сред тях на пръв поглед беше безличен. Но като се вгледа в него, Лиана осъзна, че от него се излъчва сила, подобна на горещината, след стрелба с оръдие.

Въпреки, че носеше корона, той спокойно можеше и без нея. Увереността на движенията и огънат в очите му ясно говореха. Това беше Хенри Монмаут, принцът на Уелс, рицарят на Бат, херцогът на Корнуел, граф Честър, кралят на Англия и Франция. Ако изпълни мисията си!

Кървавочервен рубин блестеше в центъра на короната на Хенри V. Ранд коленичи. Лиана го последва с неохота. Тя забеляза, че на обувките му се мъдреха познатите ѝ емблеми: леопардите на Англия и лилиите на Франция. Този амбициозен монарх можеше да стъпче и двете кралства под краката си.

Лиана вдигна глава. Опитваше се да прикрие обидата и тревогата, които блестяха в погледа ѝ.

Хенри подаде ръката си.

— Баронесо?

Лиана пое ръката му, но не успя да събере сили да я целуне. Извъртя лице и измърмори някакъв поздрав. Хенри я дари със студена усмивка и се обърна да поздрави Ранд.

Лиана едва успяваше да долови разговора им. Поглъщаше образа на човека, чиято заповед беше променила целия ѝ живот. Тя беше очаквала да срещне самодоволно чудовище, деспотичен узурпатор, ненаситен грабител. Но Хенри изобщо нямаше такъв вид. Той седеше спокоен и притихнал слушаше Ранд.

Ранд накратко му разказа как са се озовали в Англия. Покорно молеше разрешение да се завърнат във Франция.

Хенри кимна в знак на съгласие. После замисленият му поглед се впи в Лиана.

— Искате да стигнете до Франция с един от моите бойни кораби?

— Бих се добрала до дома си по всякакъв възможен начин, Ваше Величество.

Кралят се усмихна одобрително.

— Такава решителност подхожда единствено на племенницата на херцога на Бургундия.

Тя пое дълбоко дъх.

— Ако кажа, че одобрявам съюза на моя вуйчо с Ваше величество, бих ви излъгала. Братята му, херцогът на Брабан и граф

Евер са на същото мнение. Франция е нашата родина. Ние искаме тя да остане независима.

В погледа на Хенри проблесна гняв.

— Тогава защо трябва да ви помагам да стигнете до дома си, госпожо?

Ранд се приближи до нея и постави ръка на рамото ѝ.

— Защото Лиана е моя съпруга, Ваше Величество.

Дочуха се разговорите наоколо. Хенри повдигна вежда. Изгледа с интерес красивата двойка, застанала пред него. Въпреки че той самият беше на двадесет и седем години, те му се сториха безбожно млади. Лицето на момичето беше спокойно, а тялото ѝ беше запазило гордата си осанка. Но кралят успя да забележи уязвимост в пълните ѝ устни и сребристи очи. Да, в това момиче течеше кръвта на Жан Безстрашния.

Хенри се обърна към съпруга ѝ. Изражението на Лонгууд беше запечатало безмълвна гордост, въпреки че зелените му очи се молеха за опрощение. Този човек се е променил, помисли Хенри. Той не е вече покорният рицар, който посветих в Уестминстър. В него се е зародила нова сила и самоувереност.

Ранд се доближи до съпругата си, сякаш несъзнателно искаше да я защити. Някаква необичайна топлина изпълни сърцето на Хенри. Той беше изпратил Ранд да завоюва замък и съпруга. Но той беше получил и нещо повече от това. Беше открил любовта.

Да, това чувство преливаше от младежките им лица. То личеше в преплетените им пръсти, в начина, по който момичето беше наклонило глава към рамото му. Но дали тази връзка беше достатъчно силна, за да ги предпази от предателство?

Думите на Хенри бяха адресирани към Ранд, въпреки че погледът му блуждаеше сред шепнещата тълпа наоколо.

— Да, господине, ще позволя на съпругата ви да пътува с нас!

Момичето се усмихна за пръв път, сякаш искаше да отговори на шумните протести около себе си.

— Не може така, Ваше Величество — обади се братовчед му, херцогът на Йорк. Лицето му беше почервеняло от възмущение. — Вие нарушавате собствената си заповед. Според нея всяка жена, открита сред мъжете, трябва да си отиде със счупена ръка.

— Моята заповед третира проститутките, братовчедо — отрязва го кралят. — Тя не касае благородничките.

— Но моряците са на мнение, че женско присъствие на борда ще им донесе нещастие!

Кралят се вбеси. Едуард беше олицетворение на двуличността. Неговата вярност беше променлива, като посоката на вятъра. Хенри го търпеше единствено, защото имението му беше от жизненоважно значение за Англия.

— Достатъчно, братовчеде. Нито дума повече по този въпрос!

— Но, господарю, ами ако е шпионка?

— По-добре да си върви заедно с английския си съпруг!

Херцогът на Йорк изкриви устни.

— Аз настоявам...

— Тишина! — командата на Хенри се стовари като брадва. Едуард хвърли унищожителен поглед на Лиана и се отдалечи по палубата. Останалите го последваха по-спокойно. Страхуваха се от гнева на краля си.

Хенри се приближи до Лиана и Ранд. Той знаеше, че специалното му внимание към тях ще ги предпази по-добре от желязото на бронята. Да, той трябваше да ги защити. Отчаяно се нуждаеше от Боа-Лонг!

— Благодаря Ви, Ваше Величество! — каза Ранд.

— Постъпих така, поради чувството, което изпитвате един към друг — той погледна Лиана, която беше смутена. — Но искам да не забравяте, че можех и да откажа.

Тя навлажни устни.

— Няма да забравя това, Ваше Величество — в думите ѝ прозираше подозрение. Само много проникателен човек можеше да усети възмущението в тона ѝ. Но Хенри беше точно такъв.

— Вие наистина носите кръвта на Жан Безстрашния — отбеляза кралят с възхищение и гняв едновременно. — Няма значение какво мнение имате за неговата политика — той видя как ръката ѝ се вкопчи в тази на съпруга ѝ. Това породило лошо предчувствие у него.

Не му харесваше факта, че Ранд се е влюбил безпаметно във францужойка. Някога той не поставяше под съмнение верността на Ранд. Но сега това момиче притежаваше неговата любов. Жан Безстрашния не беше способен на такива чувства. Дали и неговата племенница не беше такава?

Хенри се опита да потисне неудовлетворението си.

— Съзнавате как се отнасям с предателите, нали?

— Вашият брат ни разказа за съдбата на Скроп — Лиана вдигна очи и го погледна. В сребристия ѝ поглед блестеше предизвикателство. Баронеса Лонгууд беше негов противник. Ранд беше залогът.

— Надявам се — каза Хенри, — че няма да забравите този урок.

Двамата замръзнаха. Подобно светкавица през лятна буря в очите на Ранд проблесна гневът. Но кралят не долови това негово чувство, когато младият мъж заговори:

— Разбирам, господарю. Кралското благоволение е нож с две остриета!

Както гребците тласкаха кораба по водата, така и Лиана се бореше с паниката.

— Трябваше да остана — оплакваше се тя. — Трябваше да остана с Емри — тя нещастно обгръщаше с ръце преливащите от мляко гърди.

— Сега не можеш да отидеш при него — успокояваше я Ранд. — Но само след няколко седмици ще бъдем отново всички заедно.

— Струва ми се цяла вечност — хленчеше тя.

Наблизо стоеше Хенри. Той се взираше в отдалечаващия се кей. Там мащехата му, кралица Йоана, заедно с множество свещеници се молеха за победата му.

— Дано Господ има милост към нас — шепнеше той. Обръщаше поглед на изток, на запад и после към Франция.

Сърцето на Лиана се свиваше, като наблюдаваше монарха. Той вдигна ръка, да даде знак на капитана.

Забиха барабани. Затръбиха тромпети.

Моряците от всички кораби се движеха непрекъснато надолу-нагоре. Платната се разпъваха с грохот. Въжетата скърцаха из макарите. Някъде отдясно изгърмя оръдие. Лиана се притисна поплътно към Ранд.

— Глупаци — измърмори тя на френски, — пристанището е пълно с хора. Те трябва по-добре да знаят...

— Огън! — извика някой високо от такелажа. — Холандският кораб е в пламъци!

Всички, събрани на палубата, обърнаха поглед натам. Сред множеството от кораби се извиваше дим. Разнесоха се още експлозии.

— Избухнаха барутните му складове — извика наблюдателя отгоре. — Подпалиха се още два кораба.

„Трините“ продължаваше своя ход. Притисната силно към Ранд, Лиана наблюдаваше горящите съдове. От тях скачаха във водата паникьосани хора и изплашени коне. Някои се вкопчваха в греди или варели. Други потъваха с чудовищна бързина. Изплашена до краен предел, Лиана заби лице в гърдите на Ранд. Зад тях се дочу дрезгав шепот:

— Лоша поличба. Аз предупредих, че така ще стане.

Ранд се извъртя и се озова лице в лице с дебелия Едуард Йорк.

— Затваряй си устата — отрязва го той.

— Твоята францужойка ни донесе нещастие.

Като видя, че Ранд свива пестници, Лиана се намеси:

— Той те предизвиква. Не се поддавай на провокацията му!

— Искам да се извиниш на съпругата ми, Твоя Светлост!

— Ха! Аз имам достойнство — той презрително присви устни.
— Не дрънкам фалшиви извинения. Особено на францужойки.

— Имаш прекалено голямо мнение за себе си — заяде го Ранд.

— Господи, предателството е станало твоя втора природа. Нима си забравил как бунтуваше хората срещу бащата на краля?

— В момента кралят има нужда от мен — задъха се Едуард. — Хари ме освободи от всички клевети на Болинброк. Не забравяй с кого разговаряш! — херцогът отново изгледа Лиана и отвори уста, сякаш да заговори. После, като погледна свитите юмруци на Ранд, размисли. Обърна се и мърморейки се отдалечи.

Отново се разнесе викът на съгледвача:

— Лебеди! Лебедите на Ланкастър!

Лиана вдигна поглед. Сякаш родени от вятъра, белите птици бяха разперили огромни криле и летяха на изток. Приличаха на бисери, разпилени сред небесната синева. Почти болна от лошо предчувствие, тя се взираше в тях, докато я заболяха очите.

Въпреки протестите на Едуард и съмишлениците му, Лиана и Ранд бяха настанени в отделна кабина.

— Какво мислиш за крал Хенри? — попита Ранд.

— Той е... крал — очите ѝ бяха широко отворени. — Добре познавам мъжете като него. И двамата с вуйчо ми са скроени от едно и също платно. Тези като тях са решителни, безскрупулни и надменни.

Ранд кимна. Само от една среща с него, Лиана беше разгадала амбициозното му сърце.

— Като ми разреши да пътувам с кораба, той искаше да му стана длъжница — тя гледаше Ранд в очите.

Нещо в погледа ѝ го накара да потрепери.

— Какво има, любов моя?

— Ранд, дължиш ли нещо на крал Хенри?

Отмереността на въпроса ѝ, го убеди, че тя много е мислила, преди да му го зададе.

— Аз съм се заклел да му служа вярно, като крал на Англия и... Франция! — Ранд притисна Лиана към себе си. Започна да гали разкошните ѝ къдрици. — Лиана, и двамата знаехме, че този момент е неизбежен. Съвсем скоро ще трябва да предам Боа-Лонг в ръцете му.

И съвсем скоро, помисли Лиана, аз ще трябва да ти попреча да направиш това. Въпреки че се отдаде на успокоителната му прегръдка, тя знаеше, че няма да се примири. Тези напористи нашественици нямаше да прекосят Сома, за да завладеят Франция.

Лиана пое дълбоко дъх. Времето на очакването и надеждите вече беше свършило. Беше дошъл мигът за преговори. Като се отдръпна назад, тя погледна Ранд в очите.

— Ти обичаш ли ме?

Изненадата омекоти изражението му.

— Не съм ли ти го повтарял хиляди пъти?

— Каж ми го отново — настоя тя. В гласа ѝ имаше отчаяние.

Той обсипа лицето ѝ с целувки.

— Обичам те, Лиана. Обичам те така, както лилията обича слънцето и росата.

Тя обгърна лицето му с ръце. И аз те обичам, отговори сърцето ѝ. Но думите останаха неизречени. Тя не трябваше да обича този английски хищник.

— Обичаш ли ме достатъчно, за да отхвърлиш изискването на крал Хенри?

Ранд се отдръпна така, сякаш ръцете ѝ бяха нагорещено желязо. Горчива агония разгори дъха му. Тя посегна отново към него, но той се отдръпна.

— Господи — изпъшка той, — не мога да повярвам, че искаш да стана предател!

Устните ѝ се свиха гневно.

— Значи е по-трудно, отколкото да измениш на мен?

— Хенри ми повярва. Той ме превърна от незаконороден син в благородник. Даде ми титла и земи.

— Той изложи живота ти на риск!

— Това е по вина на Жерве. Той се стреми към замъка, защото ти се омъжи за баща му. А Лазар Мондрагон стана жертва на неговия заговор.

Лиана се стегна.

— Как смееш да ме обвиняваш, че браня суверенитета на Франция? По дяволите, Ранд! Аз ти дадох дома си, родих ти наследник. Няма ли да получа нищо в замяна?

— Нима искаш да остана без чест, Лиана?

Тя преглътна. Нима искаше да го превърне в предател. Да измени своята същност. А тя го обичаше точно такъв, какъвто е.

— Алтернативата е да предадем Франция в ръцете на Англия! — прошепна тя.

— Хенри обезглави Скроп, своя дългогодишен приятел. Как мислиш, че ще постъпи с мен?

— Хенри няма да ти направи нищо, защото французите ще го убият. Той ще трябва да бяга, за да спасява живота си.

Ранд я погали и се взря в очите ѝ.

— Аз няма да изменя на своя крал! Не те ли обичам достатъчно?

Мълчанието ѝ беше красноречиво.

В съзнанието на Ранд изплуваха образи. Изминалата година беше слънчев сън. Нейната топлина и привързаността ѝ към него са били просто игра. Всяка ведрa усмивка, всяка възбуждаща милувка са били пресметнати ходове. Нишки от мрежата, която Лиана е плела около него. Господи, какъв глупак е бил! Беше повярвал, че го обича, въпреки че упорито беше отказвала да го признае.

— Кучка! — думата беше наситена със смъртоносна заплаха.

В този миг тя изглеждаше по-красива от всякога.

— Какво каза?

— Кучка! — той повтори думата на собствения ѝ език.

Главата ѝ се килна настрани, сякаш я беше ударил. Ранд вкопчи пръсти в раменете ѝ.

— Всичко е било измама, нали, Лиана? Твоята привързаност, доброто ти отношение към мен? Искала си да използваш моята любов като оръжие? После да се наслаждаваш на обезглавеното ми тяло!

— Не, не искам да умираш!

— Признай си, Лиана — той беше доближил лицето си до нейното. Чудеше се дали успява тя да забележи болката от прозрението в тях. — Признай, че само си играеше на влюбена съпруга. Че това беше част от хитрия ти план!

— Мислех, че ме обичаш всеотдайно и няма да допуснеш да бъда наранена, като предадеш дома ми на крал Хенри.

— Това е нашият дом. Или вече си забравила? Любовта не е едно от твоите оръдия, което можеш да изпробваш.

— Страхуваш се от изпитанията, нали, Ранд?

Тихият ѝ, агонизиращ въпрос, го сграбчи за гърлото.

— Ами ти, Лиана? Ти би ли могла да отхвърлиш предаността си към Франция в името на любовта?

По ресниците ѝ проблеснаха сълзи.

— Аз никога не съм те искала, Ранд. Направих всичко възможно, за да осуетя нашия брак.

Сълзите ѝ разкъсваха сърцето му, но гласът му беше спокоен.

— Аз те обичам, Лиана. Обикнах те още, когато беше обикновено момиче...

Тя закри ушите си с длани и закрещя:

— Страх те е, защото си разкрит. Сега вече няма съмнение, че обичаш повече своя крал!

— Както и ти поставяш верността си към Франция над мен!

Сълзите ѝ се разпиляха по страните ѝ.

— Никога не съм казвала, че те обичам!

В гърлото му загорча.

— Тъкмо защото съм верен на крал Хенри, затова те обичам — настоя той. — Ти видя колко е силен. Само след няколко седмици ще владее Нормандия и Пикарди, ако не и цяла Франция — той стана. Искаше му се да крачи, но каютата беше прекалено малка. — Щеше да

боли по-малко, ако беше честна към мен, Лиана. Най-страшното е, че ми позволи да обичам една илюзия.

В очите ѝ имаше ранен поглед. Такъв не беше виждал никога там. Ранд излезе навън с единственото желание да може да я намрази.

Английските кораби се насочиха към река Лезард. Хвърлиха котва в Чеп дьо Кокс, западно от укрепения град Харфлъор.

Флотилията акостира тихо. Крал Хенри беше заповядал на военния министър да свали знамената от мачтите. Братята му, Томас Кларънс и Хъмфри Глочестър, братовчед му, Едуард Йорк, двама епископи и осем благородника, се събраха на съвещание. Сред тях беше и Ранд.

— Ще изчакаме до утре — нареди Хенри. — Войските ще останат на корабите, докато се извърши разузнаването. Никакво плячкосване — напomini той. — Никакви издевателства над селяните. Да няма изнасилени жени... — погледът му се спря на похотливия Едуард Йорк. — Населението на Харфлъор са мои поданици. Ние служим на Бога, а не на собствената си алчност.

Ранд пое дълбоко дъх и се намръщи. Миризма на солена вода и тиня насищаше въздуха. Кървящата рана от измяната на Лиана вгорчаваше мислите му.

— Ти и жена ти трябва да напуснете кораба след час — обърна се Хенри към Ранд. — Сам разбираш, че нейното присъствие сега е неуместно.

Ранд кимна. Красотата и смелостта на Лиана бяха станали легендарни. Но колкото и да ѝ се възхищаваха войниците, те не трябваше да знаят за спора между тях двамата.

— Тръгнете веднага към Боа-Лонг. Задръжете го да бъде на мое разположение — нареди Хенри. — Успехът на нашия поход зависи от това, Ранд.

Кралят постави ръка върху рамото на Ранд. Той усети тежестта на своя дълг, на обета, даден преди цяла вечност. Ранд се вгледа в очите на монарха. Той би бил мъртъв, ако преди години Ранд не беше осуетил заговора против него. Двамата си стиснаха ръце. Дългите, силни пръсти на краля го бяха посветили в рицарството. За добро или за зло!

Ранд си спомни тъжните очи на Лиана и непосилните ѝ изисквания.

— Ще задържа крепостта за вас, господарю — закле се Ранд.

— Бог да бъде с теб, приятелю!

Тези сто километра от Харфльор до Боа-Лонг бяха цяло мъчение за Лиана.

По пътя отседнаха в малка странноприемница. Там научиха, че лудостта на краля се беше възвърнала. Крал Шарл беше заповядал подготовка за война. Лиана откри, че Ранд може да мълчи без умора. Дори понякога се чудеше дали не спи върху седлото.

В Аркес трябваше да ги прекарат през река Бетюн. Там научиха, че крал Хенри е пред Булон. Шарл д'Алберт, началникът на полицията на Франция, беше призовал благородниците срещу англичаните. Ранд установи, че Лиана може да язди без умора, подобно трениран войник.

В Гамаш научиха, че кралските бирници бяха станали много свирепи. Херцогът на Бургундия беше отказал да подкрепи Арманяк и се беше оттеглил в замъка си в Лиеж.

Ранд осъзна, че въпреки ултиматума на Лиана, той продължаваше да я обича, а Лиана разбираше, че въпреки решимостта на Ранд за съдбата на Боа-Лонг, тя продължава да го обича.

В края на третия ден те видях кулите на замъка, окъпани в слънчеви лъчи.

Лиана погледна към Ранд и видя, че я гледа. Тя знаеше, че мислите му отразяват нейните собствени. По един или друг начин, тази война щеше да свърши. Как ще живеем тогава?

— Пристигнахме у дома — каза тя.

— Някога наистина се заблуждавах, че това е нашият дом — отговори безчувствено той.

Заболя я. В думите му имаше агонизираща истина. Тогава бяха седели един до друг на масата, бяха се любили безпаметно в спалнята си, бяха се радвали на своя син. Бяха се наслаждавали на първото зъбче на Емри, заедно бяха засаждали черешови дръвчета, бяха заспивали прегърнати.

Сега детето беше далеч. Фактът, че родителите му бяха заедно, беше незначителен. Сърцата им отстояха едно от друго на цели светове

разстояние.

- Това все още е моят дом и винаги ще бъде — каза тихо Лиана.
- Ти искаш да превърнеш Боа-Лонг в английски бастион.
- Само, за да не се превърне във френска развалина!
- Сблъскаха се два, изпълнени с решителност погледа.
- Когато влязоха в крепостта, две сърца започнаха бавно да умират.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Лиана работеше в счетоводната стая. Пресметна някаква сума на сметалото и я нанесе в тефтера. Бяха изминали две седмици, откакто се бяха завърнали в Боа-Лонг. Тази година реколтата беше добра. Ранд ръководеше прибирането ѝ. Лиана се замисли, забола пръст в брадичката си. После отново се наведе върху книгите. Толкова често се беше справяла с тази задача, без да се разсейва. Множеството задължения веднага бяха погълнали дните ѝ. Но поради отсъствието на бебето и хладината на Ранд, в живота ѝ беше се настанила опустошителна празнота.

Беше разбрала, че да загубиш любовта е по-болезнено, отколкото да не я познаваш изобщо.

Отвън Ранд упражняваше Роланд да стреля във въртяща се мишена. После се зае да наблюдава как се дуелират Пиърс и Жан. Някога военните занимания бяха всичко, което го интересуваше. Сега ужасно му липсваха проплакванията на Емри и топлите прегръдки на Лиана.

Той беше разбрал, че или трябва да обичаш от цялото си сърце, или да не обичаш изобщо.

Липсваха цифрите за реколтата от ръж. Лиана остави настрана перото и запуши мастилницата. Ранд би трябвало да ги знае. Той записваше всичко точно, както и тя. Но напоследък избягваше да отговаря и на най-обикновените ѝ въпроси.

Лиана се измъчваше. Синът ѝ беше на цял океан разстояние. Тя и съпругът ѝ бяха противници във войната. Въпреки че не се издаваше, нещастieto ѝ я разяждаше. Оставяше неизличими белези в душата ѝ.

Лиана стана решително и се запъти към задния двор. Извика Ранд с жест. Той се приближи. Мъжете зарязаха заниманията си и

заяпаха любопитно. Напрежението, възцарило се в замъка, беше прекалено силно, за да бъде прикрито.

— Искам да те попитам за ръжената реколта — каза Лиана, без да обръща внимание на зяпачите.

Той я поведе към градината. Лицето му беше безизразно. Пчелите жужаха лениво около цветовете. Той ме научи да обичам цветята, помисли Лиана. Като преглътна с усилие, каза:

— Трябват ми цифрите за реколтата.

— Ще изпратя Батсфорд да ти ги донесе. Това ли е всичко?

Погледите им се сблъскаха. Гърлото ѝ се напълни със сълзи на агонизираща любов.

— Моля те — успя да промълви тя, — не отваряй вратите пред крал Хенри!

Ранд се намръщи.

— Искаш нещо, което трябва да ти откажа — с несигурна ръка той погали светлите къдрици около слепоочието ѝ. — Нека да премине армията, Лиана — прошепна той. — Ти си моя съпруга. Нито един французин няма да те обвини, че си се подчинила на волята на съпруга си.

Ядосана и разочарована, тя отсече:

— Не ме е грижа какво ще кажат хората! Аз самата няма да намеря покой, ако допусна Хенри да извърши своя смъртоносен поход!

— А аз няма да си простя, ако не му помогна да сложи на главата си и френската корона!

— Значи продължаваме да сме врагове?

— Да!

Тя преглътна сълзите си. Това ли беше мъжът, който ѝ се беше клел, че я обича? Дали всичко хубаво, което бяха изживели, бледнееше пред верността му към крал Хенри?

— Войната ще свърши един ден — каза тя. — Как ще живеем тогава?

Той примига. Ледът на неговия гняв се разтопи. На негово място се появи тъга, която разкъсваше сърцето ѝ.

— Това зависи от дълбочината на чувствата ни, Лиана. И от това, доколко можем да прощаваме.

Лиана беше ужасно разочарована. Тя не изрече словата, които нямаха място в сърцето ѝ.

— Никога няма да простя на човека, поставил амбициите на узурпатора, над собствената си жена и син!

— Аз пък няма да простя на жената, която иска да ме превърне в предател!

Лиана се разплака. Ранд я притисна към себе си.

— Господи, Лиана! И двамата говорим неща, които не мислим. Толкова ли не можем да намерим разреше ние на проблема?

— Не, Ранд — хълцаше тя. — Не можем!

Същата вечер, седнали един до друг на вечеря, двамата си отправяха безмълвни обвинения.

Едит беше понесла огромна кана с медовина. Разля малко върху Лиана.

— Как може да си толкова несръчна? — извика тя. Пръстите ѝ почистваха лепкавото питие, проникнало в деколтето ѝ.

Момичето избухна:

— Цял ден пресмяташ числа и нищо чудно, че си толкова сърдита. Трябва да обръщаш повече внимание на този свой съпруг...

— Внимавай какво приказваш! — закани ѝ се Лиана.

— Върни се в кухнята, Едит — нареди Ранд. Лиана беше вкопчила яростно пръсти в ръба на масата. — Бързо — добави той. Намокри една салфетка и започна да чисти роклята ѝ. — Не трябва да изливаш яда си върху прислужницата. За всички е ясно, че си ядосана на мен.

Лиана искаше да отблъсне ръката му, но присъствието на цялото домакинство около тях я възпря. Седеше неподвижно и го чакаше да привърши.

Да можеше и сърцето ми да е така спокойно, мислеше тя. Ранд не бързаше. Докосването му я възбуди. Като го видя и да се усмихва, Лиана вече не издържа.

— Достатъчно — изсъска тя. — Ще изпратя роклята за пране.

— С удоволствие ще ти помогна и за другото петно — погледът му се беше спрял върху деколтето ѝ. Пръстите му докосваха долината между гърдите ѝ.

Поруменяла, тя се отдръпна назад. Само един поглед ѝ беше достатъчен да разбере, че всички ги гледаха.

В салона влезе английски пратеник. Това ѝ спести други притеснения. Измърлян от пътуването и запъхтян, той се приближи до

масата и се поклони. Лиана затаи дъх. Започна да се моли той да носи съобщение, че англичаните отстъпват.

— Как върви обсадата? — попита Ранд.

— Много добре. Хората на Томас Кларънс плениха цял вагон с бойни снаряжения.

Ранд се усмихна.

— Но сър дьо Гокур настъпва към Харфльор с три хиляди войници.

Лиана се усмихна.

— Избра ли Хенри къде да се копае за големите оръдия? — попита Ранд.

— Да, всички са настанени.

Ранд явно беше много доволен.

— Не може французите да останат бездейни — настоя Лиана.

— Да. Те запълниха проходите с баластра.

Лиана кимна доволна.

През изминалите седмици редовно пристигаха подобни вести.

Английските оръдия сипеха дъжд от камъни и желязо върху стените на градовете.

Французите бързо оправяха повредите.

Кисело вино, отровена вода и болести моряха английската армия.

Жан и Арманяк продължаваха да враждуват. Херцогът на Бургундия лицемерно предложи подкрепление на своя зет — дофина. Луи, от страх да не си навлече гнева на Арманяк, отказа и остана укрепен във Вернон.

Крал Хенри постоянно изпращаше предизвикателства към Вернон. Той настояваше за лична битка с дофина. Луи далновидно беше отблъснал предложението. Неговият отказ беше подкопал силите на обсадените граждани и войници в Харфльор. На 22 септември градът се беше предал безусловно.

Болестите и напрежението бяха отслабили силите на Хенри. Останали му бяха само деветстотин войника и пет хиляди стрелци. Но и техните редици оредяваха във всеки град и замък, през който минаваха.

Една вечер в края на септември Лиана се обърна към Ранд:

— Искам си сина обратно!

Лицето му помръкна. Той прокара ръка през златистата си коса.

— Все още не е сигурно. Войската на Хенри е на три седмици път отук. Не мога да замина, а и не бих подложил Емри на излишен риск.

— Ти обеща, че ще си върна бебето след няколко седмици.

— Лиана, как можех да предвидя, че обсадата ще продължи толкова дълго?

— Мислех, че спазваш обещанията, които си ми дал.

Болка прониза очите му.

— На мен Емри също ми липсва. Но не мога да излагам живота му на риск.

Лиана се засрами. Ранд обичаше детето точно толкова, колкото и тя. Но можеше и да не го доведе скоро. Армията на Хенри отслабваше, но не се предаваше. Ядосана, тя го ухапа:

— Да, ти не можеш да позволиш нещо толкова маловажно, като сина ти, да ти попречи да предадеш наследството му на Хенри!

Страхът и ядът задълбочаваха пропастта между двамата. Времето на очакване се превърна в бавно и мъчително изтезание.

Първата седмица се изниза мудро и премина във втора. През третата до масата, където Ранд и Лиана седяха в гробно мълчание, се приближиха Джак и Бони.

— Сватбата ни е след два дена — каза Джак. — Бихме искали вие да изпеете тържествената меса.

— Двамата — добави Бони.

— Аз не мога — отказа веднага Лиана. — Моят глас е слаб...

— Доскоро пееше много хубаво — възрази Бони.

— Моля ви да се съгласите, господарю, господарке! — намеси се Джак. Той приличаше на дете, което се моли за прошка.

Ранд и Лиана се спогледаха. Безгласно и двамата се споразумяха. Техните недоразумения не биваше да помрачават щастието на Джак и Бони.

— Ще изпеем месата — каза Ранд.

Свещите осветяваха параклиса с мека светлина. Позлатяваха лицата на двамата младоженци, които току-що бяха изrekli своите клетви. Батсфорд ги беше благословил с благочестиво изражение.

Всички очи се обърнаха към Ранд и Лиана. Тя мислеше, че ще ѝ бъде лесно да пее с Ранд. Но Джак и Бони бяха си пожелали много специална песен. Те настояваха тяхната любов да бъде отпразнувана с

„Песен на песните“. Лиана навлажни устни. Арфите бяха много грижливо настроени и изпълваха параклиса със сладостни звуци.

Двамата запяха. Гласовете им бяха в съзвучие, въпреки че сърцата им бяха на километри разстояние. Лиана погледна към Ранд и гласът ѝ затрептя.

*Любовта е по-добра от виното
Аз съм розата от Шарон
И лилията от равнината.*

Ранд отговори по-силно. Но под плътния му глас прозираше огромна емоционалност.

*Моята любима заговори. Тя ми каза:
Стани, любов моя! Стани и върви!*

Думите и мелодията извикаха спомени. Вибрациите на Лиана се изпълниха с копнеж.

*През нощта търсех господаря на моето сърце,
търсих го, но го нямаше!*

В гласа на Ранд прозвуча премълчана болка.

*Къде отиде моята любима?
Отишла е в градината,
там събира ароматни цветя.*

Гласовете им се сляха. На последния рефрен се намеси и хора, но те бяха глухи за него. И двамата бяха се пренесли на усамотената полянка. Там се бяха срещнали за пръв път.

Лиана усети как една гореща сълза опари треперещата ѝ ръка. Тя погледна към Ранд. Той също беше разчувстван от трогателната мелодия. Нежното изражение на лицето му, резките движения на тялото му издаваха чувствата, потискани толкова дълго.

За момент и двамата замълчаха. Неочаквано отец Батсфорд хвана Бони и Джак за ръцете. Благослови ги за вечно щастие. Всички присъстващи се събраха около олтара. Сипеха добри пожелания и хвалеха красотата на булката.

Сред толкова много хора Ранд и Лиана не можеха да разкрият чувствата си. Преди да ги разделят, Ранд успя да произнесе една, единствена дума:

— Довечера!

Сякаш топъл дъжд беше завалял, след продължителна суша.

Ранд копнееше за интимността на спалнята им. Биха ли могли да забравят различията? Да се обичат без политически спорове? Дали щеше да го очаква? Да, уверяваше се той сам. Влажните ѝ очи му бяха дали отговор.

Той гледаше разочарован мъжете, събрали се в големия салон. Новината, че пристига крал Хенри, беше повишила градуса. Френските рицари от крепостта не знаеха как да постъпят. От виното разговорите и споровете ставаха все по-ожесточени. Това принуждаваше Ранд да остане на тържеството. Обикновено тази задача се падаше на Джак. Но тази вечер той се беше оттеглил рано с младоженката.

В ъгъла Пиърс и Саймън пееха неприлична песен. Жан и Чианг се мръщеа един на друг върху дъската за шах. Дилън и Роланд гледаха играта и разговаряха. Годфри, Жил, Невил и Питър Финч играеха на дама с трима от френските рицари.

Като разкършваше схванатите си рамене, Ранд реши, че духовете вече са се успокоили. Време беше да се оттегли. Изпълнен с неясни предчувствия, той се запъти към широката, каменна стълба.

Една сочна ругатня го накара да се обърне. Видя как юмука на Роланд се заби в корема на Дилън. Уелсецът отскочи назад, като бутна шаха. Жан изрева и се спусна да защитава Роланд. Засегнати, Пиърс и Годфри се подготвиха да бранят Дилън.

— Боже Господи — изпъшка Ранд и се върна в салона.

Някой почука леко на вратата. Лиана скочи на крака. Много пъти беше повтаряла думите си към Ранд, но още не знаеше какво ще му каже. Сватбеното тържество беше задържало всички почти цяла нощ. Лиана беше доволна от това. Нежната струна, която беше зазвънтяла по време на сватбената песен, много лесно можеше да бъде скъсана.

Отново се почука. Колко официални сме станали, помисли тъжно тя. Искаше ѝ се той да изкърти вратата. Така беше постъпил, когато я беше заключила за него. Или по-добре да влезе спокойно, сигурен, че жена му го очаква.

Лиана отвори вратата. Колебливата усмивка изчезна от лицето ѝ. Вместо Ранд, на прага стоеше Жофроа.

— Мислех, че трябва да пазиш вратата — каза тя. Стараеше се в гласа ѝ да не прозвучи разочарованието.

— Така е, господарке — грубите му черти бяха разкривени от безпокойство. — Имате посетител... Очаква ви при входната порта. Настоява да отидете сама.

— Не приемам тайни посетители — заяви тя. — Ако някой иска да ме види, да заповяда в салона.

Жофроа нервно се прекръсти.

— Човекът, който иска да ви види, ви изпраща... това.

Намръщена, Лиана пое малко вързопче. Разгъна плата и зяпна. Това беше един от талисманите на Ранд, внимателно изчистен и полиран. Беше го загубил при боя в Мезонсел.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Съпругът ми знае ли за това?

— Не, той е в салона с останалите мъже. Започнаха да се бият и...

— Не казвай нищо на Ранд — нареди тя. — Почакай да взема наметката си.

Лиана се втурна надолу по каменните стъпала. Стигна до посетителя и коленичи покорно. Луи, дофинът на Франция, стоеше самотен в сенките на вратата.

Когато Лиана стана, той я изгледа изненадан. Значи все пак ме помни от Мезонсел, помисли тя.

— Братовчедке — каза той. — Надявам се да ми простиш, че идвам сам и тайно. Мисля, че е по-разумно да не търся гостоприемство

в английско владение.

Нито за момент тя не му повярва, че е сам. Нощните сенки край реката причиняваха шумове, чиито източник не можеше да бъде единствено водата. Луи не говореше истината и когато отказваше да влезе в салона. Явно не искаше да стане заложник на англичаните.

— Ти си... добре дошъл, Твоя Светлост — поздрави го тя автоматично.

— Твоята вярност е пословична. Защо не разкри самоличността си в Мезонсел, Белиана? За мен щеше да е удоволствие да услужа на братовчедката на жена ми.

Лиана се прокашля.

— Обстоятелствата не ми позволиха...

— Няма значение — той махна с ръка. Луната освети красивите му черти, обезличени от преяждане и разгулен живот. — Получавате ли информация за обсадата?

Лиана кимна.

— Градът се е предал. Крал Хенри се е насочил на север, към Кале.

— Той иска да се укрепи тук, при Сома.

Тя преглътна и кимна.

— Дочу се, че англичаните са нападнали Бланш-Тач, но маршал Босико ги е разбил.

— Правилно си разбрала — Дофинът се усмихна криво. — При Бланш-Тач реката е непроходима. Така че... единствената надежда на Хенри остава Боа-Лонг.

Лиана гледаше към окъпаната в лунна светлина река. Устата ѝ беше пресъхнала.

— Белиана... Погледни ме, братовчедке — меко изречени, словата прозвучаха като заповед. Усетил вътрешната ѝ борба, Луи продължи: — Искам да разрушиш моста и да попречиш на английската армия да премине!

Ужасът завладя всичките ѝ сетива. Тя отстъпи крачка назад.

— Съпругът ми иска да им предостави крепостта.

— На кого? — попита той. — Сигурно си чула за състоянието на тяхната армия. Хората на Хенри са болни, гладни. Масово измират. Триумфалният поход, който беше планирал, се превърна в погребална процесия. С него е свършено, братовчедке!

— Как може да си толкова сигурен?

Луи снижи глас и продължи:

— Херцогът на Аленъон е присъединил силите си към Бурбон и Бери. Херцогът на Британи е осигурил дванадесет хиляди войника. Граф Римон води пет хиляди копиеносци — Лиана се притисна към стената. Луи се надвеси над нея. — Херцогът на Бургундия, чумата да го тръшне дано, празнува в Турн. Но братята му, граф Невер и Антоан, ще подкрепят короната. В този момент шефът на полицията д'Алберт е разположил силите си северно отгук. Готов е да смаже разкапаните англичани. Стрелци — изсумтя Луи. — Какво могат да направят шепа стрелци срещу мощните френски благородници?

— Това бяха английски стрелци, Твоя Светлост. Те превзеха Боа-Лонг.

— Това е трик — възмути се той. — Лонгууд изчака, докато рицарите започнат турнира.

Преди да успее Лиана да асимилира думите му, той продължи:

— Братовчедке, тази нощ те посвещавам в тайни, неизвестни дори за моите командири. Дойдох при теб, защото искам Хенри да си върви. Но вярно е и, че дойдох, защото си моя роднина. Не искам да страдаш заради грешките на съпруга си. Ако изпълниш молбата ми, ще спасиш не само себе си, но и още много хора.

— Ако победата е за англичаните, Ранд ще бъде обезглавен.

— Говориш абсурдни неща — прекъсна я Луи. — Погледни фактите, Лиана. Армията на Хенри наброява едва пет хиляди човека. И повечето от тях са стрелци. Франция разполага с пет пъти повече, добре тренирани войници. Ако разбием Хенри, Ранд ще бъде пощаден не само от мен.

Лиана стоеше и не можеше да реши какво да прави. Дали да се довери на дофина? Би ли могла, дори и за благо на Франция, да предаде Ранд?

— Ти да не мислиш, че съпругът ми ще стои и ще гледа как разрушавам моста? — попита тя.

— Оставям на теб да се разбереш с него. Ти си разумна жена. Утре, до залез-слънце, задачата трябва да бъде изпълнена.

— Ами ако откажа?

Двамата се гледаха дълго и мълчаха. Лиана сравняваше разглеzenia дофин със сериозния Хенри. Още на деветнадесет години,

Луи беше започнал да отблъсква хората от себе си. Причината беше в разпуснатия му живот. Лиана потръпна, като си помисли, че един ден короната на Франция ще стои на неговата глава. А и баща му беше лунатик. Да имаше поне малко от ума и сърцето на крал Хенри...

— Забравила ли си Мезонсел? — попита дофинът меко.

Лиана присви очи. Припомни си онзи драматичен момент пред къщата на Жерве. Тогава Луи можеше да я арестува, но беше предпочел да я освободи.

— Не мога да го направя — каза тя безпомощно.

— Можеш! И трябва. Утре вечер един от моите командири ще атакува крепостта. Ако искаш мъжът ти да остане жив, гледай да не е тук дотогава.

— Твоя Светлост, ти не знаеш какво говориш. Ранд никога няма да позволи...

— Тогава не му казвай — за пръв път Луи я докосна. Той вдигна брадичката ѝ с влажната си, студена длан. Приблужи лицето си до нейното. — Белиана — прошепна заплашително той, — аз знам къде е детето ти!

Лиана изкачваше стъпалата, натежала от умора и отчаяние. Луи не беше казал нищо повече. След последните си думи, се беше потопил в тъмнината.

И нямаше нужда от повече думи. Тя беше разбрала, че няма връщане назад. От нерешителен наблюдател, тя трябваше да се превърне в отчаян конспиратор.

Лиана имаше много малко време да търси източника на информация за Луи. Със сигурност неговите шпиони я бяха проследили от Мезонсел до Кале. После до Англия и обратно. Лиана не можеше да остане безучастна към похода на Хенри, за да спечели отново сърцето на Ранд. Тя трябваше да се подчини в името на своя син.

Лиана осъзна, че Ранд беше загубен за нея. Мечтата за близост между тях по време на сватбената церемония днес, беше разбита на парчета. Той щеше да я намрази за предателството ѝ. Лиана можеше да живее с ненавистта му, но не можеше да оцелее, ако знаеше, че е мъртъв.

Тя се провря през малката ограда на градината. Влезе в счетоводната стая и набързо надраска бележка до вуйчо си. Изпрати я по човек до Турн. Ако имаше някой, който да се добере до Емри преди лакеите на дофина, това беше Жан Безстрашният. После се запъти да търси Чианг. Той можеше да ѝ помогне да изпълни пъкления план.

Когато най-сетне се върна в стаята си, небето вече беше рубинено. Огънят в камината отдавна беше загаснал. Лиана изморено отметна една къдрица от челото си. Потърси бутилка вино в шкафа. Без да си прави труда да отсипе в чаша, тя надигна бутилката.

— Чаках те.

Стъклото се изплъзна от пръстите ѝ и се разби на пода. Кървавочервеното вино изпръска всичко наоколо. Тя бавно се обърна към леглото. Върху кожата се беше свил Ранд, напълно облечен. Дрехите му бяха измачкани, косите — разчорлени, лицето му — изморено.

О, Господи! В своята паника, тя беше забравила, че ще дойде в стаята ѝ. Погледът му обгърна размъкнатата ѝ прическа, измърляната ѝ с кал рокля.

— Аз... — гърлото ѝ пресъхна неочаквано. — Повикаха ме навън. След тържеството на майка Брюло ѝ стана лошо. Отидох до градината да откъсна няколко мушмули за нея.

— Питях навсякъде из замъка. Никой не беше те виждал.

— Жофроя беше заспал, когато минах покрай него.

— Разбирам.

Лиана заусуква плата на роклята си.

— Аз също те очаквах — каза тя. — Преди да ме извикат.

Някаква усмивка се появи на устните му.

— Мъжете излязоха извън контрол. Не можех да ги оставя, докато не се уверя, че няма да се избият един друг — Ранд стана от леглото и се приближи до нея. — Мисля, че всички ще се успокоят, щом разберат, че двамата с теб сме се помирили.

Тя кимна.

— Никакви разговори повече за предателство?

— Никакви! — лъжата се изплъзна от треперещите ѝ устни.

— Всичко е за добро, Лиана. Ще видиш, че е така — той нежно развърза наметката ѝ. Целуна голите ѝ рамене, после се наведе към деколтето ѝ.

— Имаш аромата на свеж бриз.

Душата ѝ се сви от чувство на вина.

— Да, търсих дълго из градината.

— Трябваше да ме извикаш.

— Знаех, че си зает в салона — ужасена, че лъжата сигурно е изписана на лицето ѝ, тя го прегърна. — Искам да забравя всичко, Ранд. Че английската армия е на юг от нас, че французите се събират на север... О, Ранд — прошепна трескаво тя в шията му, — искам да забравя, че светът съществува. Помогни ми!

Поглъщащите му целувки я омагьосаха. Когато я носеше към леглото, в тялото ѝ се разгоря дълго потисканото желание. Изгаряща в прегръдките му, тя отключи белезниците на предателството, към което я беше подтикнал Луи.

— Липсваше ми, съпруго моя — прошепна той.

— Ти на мен също!

Зажадняла за него, тя се нахвърли да го съблича. Ранд се засмя и се зае да ѝ помага. После легна до нея.

Тя се обърна да го погледа. Душата ѝ се разтопи от красотата на голите му форми, от нежността в погледа му. Те бяха заедно за последен път. Лиана трябваше да се отрече от любовта му!

Целувките ѝ се разгаряха от чувството на копнеж и съжаление. Ранд се задъха, когато тя легна върху него и започна да обсипва тялото му с милувки. Лиана не смееше да говори. Страхуваше се да не се разплаче. Да не издаде бурята, разбушувала се в душата ѝ. Някакъв пресметлив глас в нея я предупреждаваше, че ако му признае любовта си тази нощ, той щеше да се досети за измяната ѝ.

Вместо устните, говореха ръцете и сърцето ѝ. Силните му мускули се отдадоха на ласките ѝ. Подобно мантия косите ѝ обгръщаха формите му. С отчаяна любов, тя поглъщаше мъжкия му аромат. Ранд простена, опита се да я върне към устните си. Но тя продължаваше да го докосва. Да отдава своето обожание.

— Достатъчно, Лиана — въздъхна той. — Ти ме докарваш до...

— Шшт! — тя се надвеси над него. Искаше ласките ѝ да бъдат последния му спомен от нея. Когато предателството ѝ го ужили, в него да остане и друго чувство, освен омраза. Може би в сърцата им щеше да продължи да гори този огън?

Тялото на Ранд се стегна. Той вече падаше от леглото.

— Ох, Лиана... Аз...

Любовта и възбудата я покориха. Ранд беше загубил контрол. Тя изживя екстаза му, като неин собствен. Той я притисна в прегръдките си.

— Вещица! Направи ме безсилен, като счупена стрела.

Лиана се насили да се усмихне.

— Искрах... само да ти бъде хубаво.

— И го постигна — ръцете му се забавляваха с тялото ѝ. — Сега е твой ред.

С престорено въодушевление, тя се отдръпна и каза:

— Имам една идея.

Пръстите му се бяха спрели на гърдите ѝ.

— Аз — също.

Тя пое дълбоко дъх.

— Хайде да се срещнем при кръста на свети Катбер. Там се любихме за първи път. Ти ще бъдеш странстващ рицар, а аз — твоята хубавица.

— Хенри ще пристигне всеки момент.

— Да, но няма да е днес. Дилън докладва, че войските му са на тридесет километра оттук — тя се сгуши в раменете му. — Всичко вече е подготвено. Нямаме друга работа, освен да чакаме. Нека направим очакването приятно, Ранд!

— Господи, няма да спорим по този въпрос.

— Пресрещни ме на полянката. Искам да ме огрява слънцето. Да се наслаждавам на бриза. Това ще поднови нашата любов.

Ранд се усмихна и погали косите ѝ.

— Нямах представа, че си толкова сантиментална, хубавице!

— Ти ме направи такава — заяви тя. Молеше се Ранд да не усети сълзите в гласа ѝ. Ръката и го погали прелъстително. — Моля те, Ранд!

— Добре. Ще тръгнем заедно след утринната молитва.

— О, не — възрази тя набързо. — Трябва да пристигнем там поотделно. В часа на полета на бекасините. Както винаги сме го правили. Послушай ме, съпруже. След като го няма Емри, толкова са малко радостите ми!

Погледът му се разтапяше от нежност.

— Какво мога да кажа? Разбира се, че ще те чакам.

Когато се облякоха, слънцето вече беше високо на хоризонта. Ранд си тананикаше „Песен на песните“.

Стани, любов моя! Стани и тръгни!

Думите чукаха болезнено в съзнанието на Лиана.
Върви, мислеше тя. Върви към капан, а не към любовна среща!

Погледът му лениво следеше малкото зайче. Ранд седеше, облегнат на каменния кръст. Искеше топлото слънце да проникне в костите му. Най-сетне, мислеше той, Лиана е моя отново. Той мислеше, че вече я е загубил. Но тази сутрин тя беше му дала доказателство, на което не беше се надявал никога.

Само, ако можеше да побърза. Споменът за преживяното удоволствие разгорещи кръвта му. Сърцето му се разтуптя. Сърцето, да. Него трябваше да послуша през тези седмици. А не да робува на гнева и обидата. Къде се бавеше тя? Очакваше я вече половин час. Сигурно щеше да се появи всеки момент.

Ранд се усмихна. Целият ден беше прекарала с Чианг. Беше разговаряла дълго и с Бони. Без съмнение двете жени имаха какво да обсъждат след първата брачна нощ на Бони. Той щеше да я попита какво я беше накарало да промени решението си, щеше да направи всичко възможно да не съжалява.

Наблизо се отчупи клонка. Зайчето се втурна към гората. Ранд скочи на крака. Ръката му посегна към меча.

Огледа се. Слънцето образуваше дълги сенки от лиственицата и върбите. Из въздуха се носеше мирис на почва и окапали листа. Но той долавяше и нещо не съвсем идилично. Миризма на коне... На опасност.

Господи, защо не беше усетил това по-рано? Толкова се беше улисал в мисли по Лиана, че беше притъпил усета си на боец. Разтревожен той измъкна меча и закрачи към коня си. Ноздрите на Чарбу играеха. Краката му бяха като втвърдени. Жребецът също долавяше някакво непознато присъствие.

Съвсем бавно Ранд отвърза коня, като му говореше успокоително. После пое юздите му. Поведе го към края на полянката. Там имаше скала, зад която се виеше пътеката към нормандския бряг. По нея се приближаваха стъпки. Ранд погледна надясно, към Боа-Лонг.

Дланите му станаха лепкави. Той беше в капан. И Лиана се приближаваше към него.

Ранд внезапно възседна коня си. Но преди да успее да го пришпори, на хълма се появи група войници. Ранд се изкуши да изпробва отново скоростта на Чарбу, но дочу глас.

— Задръж, господарю!

Стреснат, Ранд се обърна.

— Чианг? Какво правиш тук? Какво... — устата му пресъхна.

Пред него стояха, освен Чианг, Джак Кейд, Пиърс, Саймън, Дилън, Батсфорд и другите. Всичките девет англичанина от Боа-Лонг бяха строени пред него.

— Що за шега е това? — попита раздразнен Ранд. — Няма ли да оставите човек да се срещне с жена си?

— Господарю, носим ти лоши новини — отговори Чианг. Гласът и погледът му бяха такива, че косите на Ранд настръхнаха.

Хората му изглеждаха толкова покорни, толкова виновни. Бяха се приближили съвсем до него.

— По дяволите, няма ли да ми обясните?

— Господарю — започна Джак, — прогониха ни от замъка. Докато усетим хитрината, всички оръдия бяха насочени към нас...

Приглушена експлозия раздра въздуха. Птиците се разлетяха изплашени. Ранд се загледа над върховете на дърветата. Високо над замъка се виеше дим.

Обзе го неудържим ужас. Ранд посегна да дръпне юздите.

— Господи, Лиана...

— Спрете го — извика някой.

Десет чифта ръце се вкопчиха в него. Ранд падна и се удари в слепоочието. Някой му отне и меча.

— Не можем да ти позволим да се хвърлиш към смъртта си — каза Джак.

Още един удар и тъмнината стана съвършена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Стомахът на Лиана беше свит на топка. Молеше се Чианг да е спасил Ранд и останалите англичани. Молеше се Ранд да я разбере, да не я намрази за това, което беше принудена да направи. Молеше се Бургунди да е получил съобщението ѝ и да ѝ помогне да спасят малкия Емри.

Лиана стоеше на бойницата. Взираше се в останките от моста, прекарвал много поколения през широката Сома. До скоро той водеше към голямата гора и блатистите поля на юг. Сега от него бяха останали единствено дъбови отломъци. Дървени цепеници, които подчертаваха, че няма връщане назад. Тя сама беше заредила експлозивите. Беше издала заповедта да се драсне клечката кибрит. После беше заповядала да се затвори портата. Хората и стоката бяха прибрани в задния двор.

— Как можа да го направиш? — пребледнялото и разплакано лице на Бони беше олицетворение на самото обвинение.

Лиана пое ръцете ѝ.

— Не ме съди! Всичко е толкова объркано. Самият дофин нареди да постъпя така.

— Чумата да го тръшне дофина! Моят Джак го няма! Не успяхме да поживеем и един ден като мъж и жена.

— Бони, той и всички останали щяха да бъдат мъртви, ако Чианг не ги беше подлъгал към гората.

— Но крал Хенри...

— С него е свършено — Лиана усети слабо задоволство от този факт. Това я изненада. — Английската войска е останала едва с пет хиляди войника. Всички са болни и гладни. Шефът на полицията, д'Алберт, е само на няколко мили северно отук. Животът на Джак няма да струва и едно су, ако го открият в замъка.

— Ти... ти сериозно ли говориш?

— Да, Бони — Лиана потупа прислужницата си по рамото. Тя ухаеше на розмарин и лавандула, обилно разпръснати из брачното ѝ ложе. — И двете знаем какво е да обичаш един мъж. Понякога е

необходимо да отхвърлиш настрана егоистичните си чувства, за да го защитиш.

— Но ти го лишаваш от възможността да се бие! Това е опетняване на честта му.

Лиана ядосано удари Бони през лицето.

— По дяволите, как не разбираш? — като видя изкривените черти на прислужницата си, Лиана я съжали. Прегърна я и погали зачервената ѝ страна. — Прости ми! Моля те! Ядосах се, защото си права.

Бони заклати глава нещастно.

— Къде са сега?

— С Чианг са в безопасност. Той ще ги скрие, докато англичаните се оттеглят в Харфлъор. Ранд и Джак трябва да разберат, че не съм имала друг изход — да, помисли Лиана, повтаряй си го хиляди пъти и то ще се превърне в истина.

— Какво ще стане сега, господарке?

Прониза я хлад. Ако Хенри се завърнесе в Англия, той щеше да извика със себе си Ранд. Тя можеше да не види никога повече нито него, нито сина си. Лиана пое дълбоко дъх и изостави тази мисъл.

— Дофинът ще изпрати малък отряд да охранява крепостта.

— Да отблъсне англичаните, когато се появят?

— Надявам се Хенри да прояви мъдрост. Когато види, че мостът е непроходим, той трябва да се върне в Харфлъор.

— Моля се на Господ да стане така! Но ако реши да се бие? Ако Ранд и Джак са с него?

— Чианг има за задача да им попречи. Целта на Хенри е да стигне Кале. Няма да подложи на риск малката си армия, заради нищожна цена, като Боа-Лонг — тя се надяваше да стане така. Победата ѝ не беше донесла нужното удовлетворение.

Затръбиха тропети. Лиана и Бони се затичаха към северната кула. Рицарите и жителите на крепостта се бяха събрали изплашени. Когато Лиана мина покрай тях, дочу възмутените им измърморвания. Ранд беше техен господар, а тя го беше предала.

Лиана кимна към Жофроа. Със скърцане металната решетка се издигна нагоре. Тя застана под арката. По задължение трябваше да заеме доброжелателна стойка и да поздрави с добре дошли своите

сънародници. Те щяха да я защитят от нашествениците. Но някакво лошо предчувствие пълзеше по вените ѝ.

На слънцето проблесна ризница. Към нея се приближаваше пратеник, развял високо пурпурно знаме. Лиана изненадана видя, че това беше жена. Господи, помисли тя, дали не са помъкнали жените си? Или любовниците си? Отзад пристъпваха тридесетина рицари. Техният капитан носеше само дреха с къси ръкави. Лиана потупваше брадичката си смутена. С ужас тя осъзна, че дофинът нямаше да ѝ изпрати най-добрите си хора. Те трябваше да изпитат славата на бойното поле.

Капитанът стигна края на рова и помахаше с ръка. Войниците му се наредиха в права редица. После прекоси мостчето и застана пред Лиана.

— Добре направено, госпожо — каза той. В гласа му прозвъня метална нотка.

Гняв и ужас пронизаха Лиана. Тя се спъна назад. Ръцете ѝ се впиха във вентилационната преграда, която стърчеше от стената.

— Света Дево — прошепна тя. — Жерве!

Ранд постепенно започна да идва в съзнание. С огромни усилия отвори очи, но продължаваше да лежи неподвижен. Крясъците на враните и чайките подсилваха какофонията в разнебитената му глава. Отнякъде се прокрадваха кухненски миризми. Пулсирането в слепоочието му напомняше за удара, който беше изтърпял.

Ударът... Замъглените му мисли затърсиха отговор. Не си спомняше да е имало битка, но... Собствените му хора го бяха нападнали, защото... Прозрението избухна в мозъка му. Защото мостът беше взривен. Отчаяният поход на Хенри към Кале беше осуетен!

Ранд се опита да стане. Като примигваше през замъглената светлина, той огледа оскъдно обзаведената стая. Из прахоляка по пода се забелязваха следи от груба метла. Котка на черни и бели ивици мяучеше и се приближаваше към него. Той беше в Йо. Намираще се в странноприемницата на Лажоа.

Като проклинаше, той се опита да стане. Плочите по пода започнаха да се люлеят. Ранд се отпусна обратно. Проточи врат и се

опита да погледне през отворената врата. По средата на съседната стая имаше маса. Край нея седяха двама и си шепнеха нещо.

— Какво, по дяволите, правя тука? — изгърмя Ранд. Собственият му глас заудря като чук в главата му.

Двамата се обърнаха. Ранд се озова срещу ядосаните физиономии на Джак Кейд и Робърт Батсфорд.

— Е? — подкани ги Ранд, като се опита да не обръща внимание на болката.

Мъжете забързаха към дюшека. С разтреперана ръка Джак му подаде глинена халба.

— Изпий това, господарю, докато ти обясним.

Сърдит, Ранд понечи да откаже, но устните му бяха пресъхнали. Той отпи голяма глътка. Течността имаше приятния вкус на мед и вино. Пресуши халбата. Позволи на успокоителната топлина на медовината да се влее във вените му.

— Говори, Кейд! От кога съм тук?

Свещеникът и стрелецът размениха погледи. Джак преглътна.

— Цял ден, господарю.

Безпомощен гняв завладя Ранд. Той грабна чашата на Батсфорд и я изпи. Усети вкуса на някаква трева.

Батсфорд се приведе напред, сякаш да протестира, но Джак го възпря.

— Трябваше да те задържим по някакъв начин, господарю. Иначе щеше да отидеш и да се биеш в Боа-Лонг.

— Както би направил всеки мъж с чест — Ранд се намръщи вбесен. — Не се ли опита поне някой от вас да защити крепостта?

Джак пламна.

— Това щеше да бъде много глупаво. И щеше да коства както нашия живот, така и укреплението.

Ранд седна изправен. Опита се да игнорира въртенето в главата си.

— Аз отивам! — стаята се разлюля. Лицата на Джак и Батсфорд потънаха в мъгла.

— Изчакай, господарю — каза свещеникът. — Очакваме доклад от Чианг. Той отиде да разузнае из околността.

— Чианг! Мислех, че ми е верен. Разрушаването на моста негово дело ли беше?

— Спомни си, че той беше с нас, когато те открихме, господарю.

Пред очите на Ранд затанцуваха мътни облаци. Замъчи го коварна мисъл. Опита се да я прогони.

— Но той може да е поставил зарядите — предположи той отчаяно.

Джак замълча. Батсфорд се зае да проучва въжетото, с което привързваше соколите си. Ранд се завзира в своите хора, докато лицето на Джак застана на фокус.

— Господарю, не Чианг е поставил експлозивите — каза накрая оръженосецът.

В измъчения мозък на Ранд затанцуваха образи. Лиана с окаляната си рокля. Беше му обяснила, че е била в овощната градина. Лиана, обещала му да се срещнат в часа на полета на бекасините. Лиана се любеше с него, сякаш им беше за последен път.

— И е за последен път! — изгърмя Ранд.

Джак и Батсфорд го гледаха, изпълнени със съжаление. Джак заговори:

— Жена ти не е имала друг изход, господарю. Чианг каза, че тайно я е посетил дофинът. Той ѝ е заповядал да разруши моста и да настани френски отряд в Боа-Лонг.

Странно униение завладя Ранд.

— И тя се е подчинила?

— Вероятно дофинът я е заплашил.

Ранд се изплаши.

— С какво?

— Не знам със сигурност, господарю. Но Чианг каза, че господарката е в опасност.

Ранд се надигна да стане. Краката му трепереха, стомахът го присвиваше, но челото му се стичаше пот.

— Ще видим колко ще се задържи този френски отряд — процеди той през зъби.

— Господарю, ти не трябва да ходиш там — каза Батсфорд. Започна нервно да си играе с камшика, послужил му за колан.

— Не бива — добави и Джак.

Ранд сграбчи халбата и я запокити към стената. Болка и гняв замъгляваха зрението му.

— Какво сте сложили в тази медовина?

Джак засрамен сведе поглед.

— Тинктура от мак.

— Да те вземат мътните, Джак — още докато говореше, Ранд започна да се свлича на сламеника.

— Прости ми, господарю — гласът на Джак беше изпълнен със съжаление. — Страхувах се да те излъжа. Но по-страшно ще стане, ако ти позволя да се върнеш в крепостта.

Тялото на Ранд се предаде безпомощно на въздействието на опиата. Очите му се затвориха. Сънят дойде като спасение. Той го отдалечаваше от страховитото прозрение, че е предаден. О, Лиана, мислеше той, докато потъваше в тъмнината, мислех, че нашата любов означава повече за теб!

— Мислех, че той означава повече за теб — каза Ги.

— Нямах изход — отговори Лиана. За кой ли път повтаряше тази фраза, за да се защити. Сега ги изричаше пред управителя на замъка. Той се възмущаваше срещу заповедите на Жерве да се отварят постоянно бъчви с вино. Ги беше открил Лиана, за да ѝ поиска обяснение защо беше отворила вратите на дома си за тези мародери.

— Но, господарке...

— Тихо — прошепна Лиана. — Малко след пристигането на Жерве, всички бяха извикани в големия салон. Местните рицари бяха посрамени. Новодошлите бяха им отнели оръжието. В момента хората на дофина настояваха за още храна и пиво. — Сега не мога да ти обяснявам.

— В миналото твоят съпруг нямаше никакви проблеми с този Мондрагон.

Лиана си спомни за заплахата относно малкия Емри.

— Имам друга работа, Ги — като забеляза възмутения му поглед, тя добави: — Ще говоря с Жерве за виното.

Мародери е много мек епитет за тези хора, мислеше Лиана, докато ги обслужваше. Събраните тук французи едва ли бяха олицетворение на галантното рицарство. Повечето с грубостта си приличаха на престъпници, а останалите — на наемни убийци.

Лиана си пробиваше път през тълпата в салона. Циничната забележка на един грубиян я накара да попипа скритата в роклята си

кама. Жерве седеше на централната маса и разговаряше с някои от своите хора. Маса имаше самодоволен, но все пак измъчен вид.

— Бих искала да поговорим насаме, Жерве — каза Лиана. Това изречение сякаш беше команда от нейна страна. Без да дочака отговор, тя се извъртя. Запъти се към близката стаичка.

Малко по-късно се появи Жерве. Жена му го следваше по петите.

— Не си въобразявай, че ще ти позволя да ме командваш — каза той. — Но все пак се радвам, че ни даде възможност да се опознаем още по-добре — усмихнат, Жерве протегна ръце за поздрав. На трепкащата свещ лицето му изглеждаше красиво. Кафявите му очи излъчваха топлина. Беше минало времето, когато Лиана можеше да се излъже от този поглед. Сега знаеше каква змия се беше свила зад сладникавата усмивка.

Тя се взря в него.

— Как успя да убедиш дофина да те пусне тук? Какви лъжи си му надрънкал?

— Просто му предложих услугите си — отговори Жерве. — Да не би да си забравила, че англичаните се готвят за нападение? — той се заоглежда. — Къде са Ранд и хората му?

— Дофинът не каза да стоят и да очакват твоето отмъщение.

Изражението на лицето ѝ беше показателно. Тя нямаше да му издаде нищо относно Ранд. Жерве сви рамене.

— Няма значение. Крал Хенри ще отстъпи към Харфлъор. Страхливият ти съпруг и мекушавите му войници ще го последват.

Гневът запълзя безмилостно по вените ѝ.

— Той не е страхливец. Той... — Лиана се овладя навреме. Подобно Жерве, мнозина биха помислили, че Ранд се е скрил, за да избегне боя. Тези слухове със сигурност щяха да се загнездят в храброто му сърце. О, Господи, какво беше направила!

— А китаецът?

Лиана присви очи.

— Чианг също го няма.

Онзи отново сви рамене.

— Винаги съм знаел, че е предател. Жалко! Много бих искал да обърна оръдията му срещу англичаните — Жерве метна преценяващ поглед към Лиана. — Но и твоите умения ще послужат на каузата на Франция.

Лиана потисна своя присмех. Франция, олицетворена от дофина, беше заплашила нейния син. Беше изпратила банда разбойници в дома ѝ.

— Не си познал — отреза го тя.

— Така ли? Да не би да искаш да ми кажеш, че не би желала да видиш гърба на крал Хенри?

Лиана прехапа устни.

— Просто искам мир, Жерве. А ти добре помисли, преди да изпратиш войниците си при оръдията. Експлозивите може да бъдат доста опасни в непохватни ръце.

Масе се усмихна глуповато. Замъглените ѝ очи подсказваха, че е изпила доста вино.

— Да, не трябва да използваме експлозиви. Още повече, когато наблизко е бебето...

— Млъкни, глупачке — изгърмя Жерве. Гласът му се заблъска из стените на стаята.

В главата на Лиана нещо заблъска.

— Остави я да говори. Какво за бебето? — попита тя скептично.

— О, моля те — заговори бързо Масе. — Толкова бях загрижена за малкия Емри, откакто Кейд го взе от ръцете ми. Не бих наранила детето. Ти знаеш колко го обичам. Искам да го видя. Къде е той...

— Бръцолев като полудяла — прекъсна я Жерве. Лицето му беше пребледняло.

Лиана разбра всичко. Завладя я едновременно гняв, облекчение и тъмно подозрение.

— Вие наистина не знаете къде е сина ми — задъха се тя. Не знаеше дали да се смее или да плаче.

Масе изглеждаше объркана.

— Но ние мислехме...

Звучна плесница спря думите ѝ. Масе се залюля назад и притисна ръка към устните си. От очите ѝ се застичаха сълзи.

— О, Жерве, ти ми причини болка!

Неочаквано и неканено в сърцето на Лиана се настани съжаление. Въпреки предателството си, Масе изглежда беше жертва. Тя се гърчеше от сляпата си преданост към Жерве. Лиана се спусна към нея.

— Но ти кървиш...

— Ще стане и по-лошо, ако не изчезнеш! Не искам да те виждат очите ми! — избоботи Жерве.

Масе избяга от стаята хлипайки, а Лиана се обърна.

— Нито ти, нито Луи знаете къде е Емри!

— Това няма значение. Важното е, че те принуди да се подчиниш веднага на заповедите му.

Тя беше предала съпруга си, повярвала на лъжлива заплаха. Нахвърли се срещу Жерве. Пред очите ѝ се мятаха огнените пламъци на гнева.

— Ти подло копеле — изсъска тя. Като проклинаше яростно, тя замята ръце и крака.

Той изпъшка и изпсува. Юмрукът ѝ се беше забил в носа му, предизвикал обилна струя кръв. С огромно усилие, Жерве успя да я откъсне от себе си. Лиана излетя към камината и се приземи сред дърветата там. Един разцепен пън се заби в ребрата ѝ. Тя се задъха за въздух.

Ръцете му трепереха, но той все пак успя да възвърне надменния си вид. Попи кръвта с ръкавите си и се запъти към Лиана. Тя го ритна, но Жерве беше по-бърз. Сграбчи я за косите и я вдигна на крака.

— Не бъди толкова глупава, да се биеш с мен — изсъска той, приближил лице към нейното. — Боа-Лонг е мой! Може да бъде и твой, ако спреш да ми се противопоставяш.

— Наивни приказки, изречени от глупак.

— Аз говоря истината — той избърса останалата кръв от лицето си. После нагло прекара ръка по гърдите и корема ѝ. — Пожелах те, още щом те зърнах, Лиана. Помисли върху това. Аз ще бъда господаря, а ти моята съпруга...

— И двамата сме женени, глупак такъв!

— Вуйчо ти доказа, че това не може да бъде никаква пречка.

Лиана замръзна. Очите му светеха, като на луд. Излъчваха страховити обещания.

— Ти ме отвращаваш — изплю тя.

— А ти ме очароваш — отговори той. Започна да свежда устни към нейните. Лиана извиваше глава на всички страни. Но ръката му, забита в косите ѝ, приближаваше безмилостно лицето му към нейното.

Точно когато Лиана се беше приготвила за горещото, влажно насилие на устните му, вратата на стаята се отвори.

Жерве я освободи неочаквано. Тя падна върху купчината дърва.
— Господарю — докладва един войник, — приближават се английски съгледвачи.

Първият излезе от гората, разположена на юг от крепостта. Топлият есенен вятър развяваше знамето му. Застанала високо, Лиана наблюдаваше, необезпокоявана от никого. Сърцето ѝ подскочи към гърлото, когато видя малкия отряд. Огромната армия, превозена с хиляда и петстотин кораба, вече я нямаше. Групата, която приближаваше, се състоеше от стотина мъже.

Хората на Жерве се подреждаха навсякъде по стената. Подготвиха се да отблъснат атаката. Между зъбците бяха се настанили стрелци с приготвени арбалети. Огромното оръдие на Чианг беше заредено, готово за стрелба по врага.

Дочула шум, Лиана погледна надолу. По пътеката към нея вървеше рицар в бойно снаряжение. То беше в бяло и златно. Леопардът на емблемата грабна дъха ѝ. Това беше невъзможно! И все пак...

— Ранд!

Изпод шлема се разнесе смях.

— Жерве! Как смееш да обличаш доспехите на моя съпруг! Да носиш неговия шлем?

Той се изсмя отново.

— След като съпругът ти сви опашка, не виждам защо да не запазя одеянията му като реликва?

— Ти ме отвращаваш!

Лицето на Жерве се стегна. Той посочи с ръка към приближаващия се авангард.

— Тази гледка, скъпа госпожо е отвратителна. Сбирщина от чужденци, дошли да превземат страната ни — той размаха юмрук. Обърна се отново към Лиана и продължи: — Вземи няколко рицари и подготви оръдията.

— Не! Предупредих те, че няма да го направя!

— Дори и за Боа-Лонг, Лиана? За Франция?

Тя се замисли за своя съпруг. Беше предала него и верните му люде. Замисли се за сина си, когото беше поверила в ръцете на

непознатата англичанка. Спомни си за Бони, която беше живяла с любимия си мъж само една нощ. Най-сетне си представи и хората от замъка. Цели две години те се разкъсваха между Ранд и Жерве.

— Дадох достатъчно за Франция — натърти тя. Обърна се да изгледа приближаващата се група. На знамето разпозна бялата роза. Тя беше символ на Едуард, херцога на Йорк. Той щеше да намрази до смърт Ранд, след като узнаеше какво го очаква в Боа-Лонг.

Врагът се приближи до няколкостотин метра. Раздвижването сред тях подсказа, че са забелязали разрушения мост.

— Вече могат да бъдат обстрелвани, Лиана — отбеляза Жерве. — Върви в укреплението!

Тя не му обърна никакво внимание.

Жерве даде знак на главния стрелец. Той вдигна ръка. Цяло ято стрели се устремиха към англичаните. Заредиха лъковете отново.

— Спрете — извика Лиана. Втурна се към стрелците.

— Слез от стената — заповяда ѝ Жерве.

Не се стигна до нова стрелба. Херцогът на Йорк сърдито даде знак на Жерве. Издигна се знаме за временно прекратяване на боя.

— Отлично — каза Жерве. Въпреки шлема, Лиана усети усмивката му. — Разбрал е, че няма смисъл да се прави на глупак. Берtrand! — Жерве зовеше своя пратеник, който се запрепъва към бойницата.

— Ще отнесеш съобщение на англичаните. Кажим им, че няма да намерят сигурно укрепление на френска земя. Кажим им да си заминават, ако им е мил живота.

Пратеникът преглътна и кимна нервно. Погледна надолу към реката. Лиана разбра, че се страхува да прекоси водите с лодка.

— Момент, Берtrand! — Жерве свали ръкавицата си. Затършува под ризницата си. — Кажим на английския командир да предаде това на крал Хенри.

Лиана зяпна удивена. Върху предмета имаше инкрустиран със злато смарагд. Около него се четеше: „За смелия всичко е възможно!“

— Но това е на Ранд — отбеляза безпомощно тя.

— Да. И аз така предполагам — отговори Жерве със зловна усмивка. — Това ще потвърди, че съпругът ти е застанал на страната на французите.

Лиана се втурна към пратеника. Опита се да издърпа талисмана, за да го захвърли в реката. Но Жерве беше по-бърз. Той я дръпна обратно.

— Ще бъде жалко да се загуби такава ценност — каза той. — Искам крал Хенри да знае кой точно е виновен за разрушаването на укреплението.

Ранд оседлаваше коня си с тромави движения. Хората му явно бяха подготвили предателството си много старателно. Те бяха прибрали неговата броня и тази на Чарбу. Техните също бяха изчезнали.

— Моля те, господарю — нареждаше Джак. — Изчакай Чианг, преди да се втурнеш в смъртна опасност!

— Върви по дяволите, Джак. С твоята отвара ме държа още цяло денонощие в леглото. Армията на крал Хенри върви към капан. А ти ме караш да изчакам. Ако искаш, ти стой тук и се преструвай на болен. Аз отивам да предупредя краля.

— Не бих те съветвал да правиш това, господарю — обади се глас изотзад.

Ранд и Джак се обърнаха. В конюшната беше влязъл Чианг.

— По дяволите, крайно време беше да се появиш — възкликна Джак. — Какви са новините? Видя ли моята Бони?

Гласът на Чианг трепереше.

— Не. Рицарите от Боа-Лонг са обезоръжени — Ранд пристъпваше нетърпеливо. Чианг заговори по-бързо. — Отрядът на Хенри е пристигнал и е открил, че мостът е разрушен. Един от хората на херцога на Йорк е пронизан от стрела. Има и един ранен.

Ранд изруга и се вкопчи в седлото.

— Почакай, господарю. Това не е всичко — Чианг си пое дълбоко дъх. — Боа-Лонг е завзет от Жерве Мондрагон с тридесет негови рицари.

Ранд се вбеси. За момент стоеше неподвижен. Представи си как Лиана отваря вратите на замъка пред двуличния французин.

— Да я вземат мътните — изруга тихо той.

— Тя не е знаела кой ще заеме крепостта — добави Чианг.

— Нито пък какво ще направя с Мондрагон — измърмори Ранд. Той пак се засили да се качи на коня.

Чианг отново го възпря.

— Не си чул края. Мондрагон е бил облечен с твоите доспехи. Изпратил е на крал Хенри амулет с твоя девиз. Искал е да покаже колко си верен на французите.

— Амулет? Какво... — Ранд беше забравил за подаръка. Преди близо две години го беше захвърлил в гората. Дали Лиана не беше го намерила на полянката? Тя го беше предала на Жерве, за да уличи Ранд в измяна.

— Господи — измърмори Джак, — кралят ще помисли...

— Че съм го предал — Ранд се олюля край коня си.

Чианг добави намръщен.

— Обявен си като престъпник, господарю.

Смъртна присъда би предизвикала по-малко отчаяние у Ранд. След предателството на Лиана му беше останала единствено неговата чест. Фактът, че сънародниците му бяха повярвали в измяната, щеше да опетни и невръстния му син. Той прекара пръсти през косата си.

— Какъв е планът на Хенри?

— Ще продължи походът си по течението на Сома, докато намери брод. Навсякъде мостовете са извън строя. Останал е един при Войен.

— Но това е на шестдесет километра нагоре по реката. Ще им бъдат нужни дни. Те и без това вече гладуват.

— И по-лошо — измърмори Чианг.

— Какво?

— На северния бряг е струпана френска войска. Те ще следват похода на французите. Няма да им позволят да прекосят реката.

Ранд стоеше безчувствен и мълчалив. Внучетата на Лажоа се боричкаха из сеното. На двора Мари гонеше един пъстър петел. По скалите се разбиваха неуморните вълни.

— Има нещо, с което бихме могли да помогнем — каза Ранд.

Челюстта на Джак увисна.

— Ние? Та нали сме само десет човека...

— Единадесет — поправи го Чианг.

— ... слабо въоръжени — привърши Джак.

— Нито един мъж с арбалет и пълен колчан със стрели не е слабо въоръжен. Ще преследваме французите. Ако успеем да ги забавим, Хенри би могъл да прекоси реката?

Около тях започнаха да се събират хората им. Пиърс и Дилън мажеха с восък тетивата на лъковете си. Батсфорд се кръстеше. Пристигна и Саймън, натоварен с ризницата на Ранд. От хана излязоха Питър Финч, Невил, Годфри и Жил. Мъкнеха торби с провизии, които им беше приготвил Лажоа. Ранд изгледа всички един подир друг.

— Обявен съм за предател — съобщи им той. Гърлото му се беше свило и го болеше. — Ако решите да не ме следвате, няма да ви се сърдя.

— Всички сме с теб, господарю — заяви Джак. Разнесе се шепот на одобрение.

— Много добре. Това че сме малко, ще ни помогне да преплуваме с конете си Сома. Френската армия е многобройна, но и най-едрият от тях ще падне, ако го ужили пчела. И след това... — гласът на Ранд се превърна в заплашителен шепот. — Ще разчистя сметките си с Мондрагон... и жена си!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Безлунната нощ обгръщаше Лиана с тъмно наметало на потайност. Неспирното съскане на есенния дъжд прикриваше шума от стъпките ѝ. Тя се прокрадваше през разкаляния двор към входната врата. Не се страхуваше, че стражата ще я забележи. Всички рицари празнуваха представянето си пред англичаните.

Беше облякла дрехите на момчето от конюшната. Качулката плътно прикриваше лицето ѝ. В едната си ръка държеше сабото, а в другата — торба с провизии. На колана си беше окачила кама и кесия със златни и сребърни монети. Лиана се беше подготвила за няколкодневен поход.

Като се подпираше на стената, за да не се подхлъзне, тя се обу. Спусна се към брега на реката. На това място беше изнудена и беше решила да предаде Ранд. Оттук възнамеряваше да предприеме поход, с който да спаси честта и живота му.

Хвърли поглед към бойниците. В тъмното небе стърчеше самотен пилон. Лиана се обърна. Ранд беше окачил на него флаг с лилии и леопард. Така провъзгласяваше себе си, като господар на крепостта. Жерве го беше откъснал.

Реката, разбушувана от дъжда, изглеждаше мътна и бездънна. Страхът разлюля отначало стомаха, а после и крайниците ѝ. С несръчни движения тя отвърза лодката, скрита сред тръстиките. Друг страх крепеше волята ѝ. Животът на Ранд беше в опасност. За него тя трябваше да намери сили и да се пребори с разбушуваната стихия.

Краката ѝ затънаха в калта. Като потисна ужаса си, Лиана се прехвърли в лодката и посегна за веслата. Клатенето накара зъбите ѝ да затракат. Тя решително стисна челюсти.

Крепостта притежаваше една „мъртва“ стена. Един участък, който не можеше да бъде наблюдаван отгоре. Ръцете ѝ, хлъзгави от дъжда и потта, се вкопчиха във веслата. Като се молеше дъждът да задържи стражите вътре в бойниците, Лиана започна да гребе. Дланите ѝ се покриха с мехури, но това не я притесняваше. Ужасът идваше с

всяко издигане на лодката и с всяко загребване. Тези води бяха отнели живота на майка ѝ. Но ако сега се покажеше малодушна, цената щеше да бъде заплатена от Ранд. Лиана се вкопчи в тази мисъл и се устреми да прекоси реката.

Стигнала отсрещния бряг, тя прекрачи през борда. Дишането ѝ се беше превърнало в отсечено, неравномерно задъхване. Краката ѝ се отпуснаха от облекчение. Лиана коленичи, за да усети твърдостта на почвата. После се насили да се овладее. Стана и се запъти към гората. Завладя я ново колебание. Не знаеше до къде бяха стигнали англичаните, след като бяха принудени да напуснат крепостта.

След около три часа, извървяла близо десет километра, Лиана се отпусна. Подгизналите ѝ крака заплашваха да не я слушат повече. Но тя беше открила следите на английската армия. Господи, мислеше Лиана, що за човек беше Хенри? Как можеше да принуждава своите изгладнели и болни войници да вървят толкова бързо? Реката беше станала широка, дълбока и разкаляна. Не предлагаше никакъв проход. За да отвлече мислите си от тази неприятна посока, тя се концентрира върху чувството към Ранд. Имаше нужда от време. Трябваше да открие крал Хенри. Да му обясни, че Ранд е жертва на предателство. Предадоха го Жерве, англичаните, собствената му жена.

През съскането и грохота на дъжда, до нея си пробиха път мъжки гласове. Лиана спря и се заслуша. Свали качулката. Дочуваха се смехове и пръхтене на коне. Сякаш тези звуци идваха от северния бряг? Дали англичаните не бяха успели да прекосят реката?

Като повдигна отново качулката, Лиана се забърза. Забеляза някакви светлини. Скоро разпозна разпънати палатки. Бяха страшно много. Лиана изобщо не предполагаше, че англичаните може да са толкова многобройни и добре снабдени. Когато приближи, тя разпозна френски емблеми и френска реч.

Шумната, добре екипирана армия край Сома, принадлежеше на Франция. Силите на д'Алберт и Бусико следваха като сянка англичаните. Очакваха Хенри да прекоси реката.

Зашеметена от страх, Лиана продължи своя поход. Тя откри англичаните точно след обезлюдения Абевил. За разлика от самодоволните французи, те бяха притихнали. Бяха се приютили сред останките от пожарите. Лиана се гмурна в сенките на надвисналите

дървета. Дали Хенри щеше да я приеме? Да, трябваше да го направи! Като пое дълбоко дъх, младата жена излезе на калния път.

— Кой е там? — странно. Гласът ѝ напомни за Дабри Грийн, чиято глава беше отсечена от французите. В него се чувстваше акцентът на северна Англия. От мрака изплува мъж. — Кой си ти, момче?

Лиана погледна към изкаляните си панталони и обувки. Реши да не губи време в обяснения със стражата.

— Не съм момче, а жена. Дошла съм да говоря с краля.

— Жена! Той не допуска проститутки в армията.

— И проститутка не съм — подчерта тя. — Къде е кралят?

Мъжът я сграбчи за ръката и я повлече към лагера.

— Ще се видиш с краля, ако моят командир реши това.

— А кой е той, господине?

— Негова светлост, херцогът на Йорк. Но сега той спи.

Йорк? Сърцето и се сви. Насили гласа си да бъде заповеднически.

— Тогава го събуди!

Съгледвачът я задърпа към огъня. Като се приведе под полуизгорелия сламен покрив на една колиба, той каза нещо на мъжа, застанал пред вратата. Оня влезе вътре.

— Господи — изгърмя глас отвътре, — провизиите са разпределени вече! Защо не оставяте човек да поспи?

Домъкнаха Лиана пред дебелия, изпълнен с подозрения херцог. Тя имаше нещастieto да проси милост от човека, обвинил я за изгарянето на три кораба. Човекът, принуден да напусне Боа-Лонг с един убит.

— И за това си позволяваш да ме будиш? — избоботи Едуард. Той разтъркваше набръчканите си слепоочия. Примигващата светлина от фенера осветяваше червендалестото му лице.

Извикала на помощ целия си кураж, Лиана остави качулката ѝ да падне.

— Ваша Светлост, аз съм Лиана. Баронеса Лонгууд.

Херцогът скочи на крака, като разтъркваше очите си.

— Значи така — каза насмешливо той. Погледът му се спря на колана ѝ. — Тя има оръжие, идиот такъв — ревна към стражата. — Ще смъкна кожата ти за тази немарливост!

Пребледнял, войника забърза към нея. Лиана вече беше откачила камата си. Подаде му я.

— Не искам да наранявам никого — молеше се да не забележат поне парите й.

— Какво има в торбата — попита херцогът.

— Храна, Ваша Светлост.

— Това е добре — той остави настрана торбата. — Искане много смелост да дойдеш тук, след като съпругът ти предаде Хенри. Той причини и смъртта на един от моите хора.

— Ваша Светлост, съпругът ми не е предал своя крал — заговори бързо Лиана. — Единственото му желание винаги е било да задържи моста за английската армия.

— Мислиш, че съм толкова глупав, да повярвам на тези приказки. Нали го видях с очите си как командва френските стрелци. Как да повярвам в неговата невинност, когато в ръцете си държах амулета, връчен му лично от крал Хенри?

— Това беше трик на Жерве Мондрагон. Той окупира крепостта по заповед на дофина Луи.

В стаята нахълта войник.

— Съгледвачите са открили проход във Войен. Ако успеем да се придвижим нагоре по реката, можем да бием французите към...

— Дръж проклетия си език зад зъбите, глупако — изрева Едуард. — Говориш прекалено много. — Сконфузен, войникът изгледа Лиана и се оттегли.

Оскъдната светлина прибави заплашителни сенки към мазното лице на Йорк.

— Ти чу всичко. Предполагам, знаеш какво означава това?

Лиана знаеше, но замълча.

— Принуден съм да те затворя.

— По дяволите, Йорк! Казах ти, че няма да допусна това — изкрещя крал Хенри. Монархът гледаше презрително към китките на Лиана. — Свали това веднага!

— Но, Ваше Величество, не можем да рискуваме да я освободим — каза Едуард. — Съпругът й е предател. А и тя чу какви са нашите планове!

Като се бореше с умората от безсънната нощ, Лиана се обърна към краля.

— Мога да оборя тези неверни твърдения.

— Ще те изслушам, госпожо.

С болезнена откровеност тя разказа за тайното посещение на дофина. За настоящите му изисквания и заплахи. Описа по какъв начин двамата с Чианг са подлъгали Ранд и другарите му да напуснат замъка.

— След това аз сама взривих моста — привърши отчаяно тя.

Йорк подсмъркна недоверчиво. Кралят се намръщи. После се обърна към Лиана.

— Ти си взривила прохода, така ли?

Лиана кимна.

— Сама поставих зарядите. Рицарите ми запалиха фитила — тя преглътна тежко. — После пристигна пратеникът на дофина — като сведе поглед, тя продължи: — Кълна се в Господ, тогава не знаех, че заплахата относно сина ми е блъф. Не можех да допусна, че човекът, изпратен от принца е Жерве.

Изражението на Хенри видимо омекна.

— Това са чисти лъжи — измърмори Йорк. — Какво добро може да се очаква от племенницата на Жан? Без съмнение тя е закърмена с лицемерие още в люлката си.

Лиана сви юмруци. Копие да я беше проболо, щеше да я заболи по-малко, от обидата на Йорк. Херцогът на Бургундия нямаше намерение да пренебрегне обещанието си за помощ на крал Хенри.

— В историята й има логика — отбеляза монархът.

— Ти ще предпочетеш да вярваш на нея, а не на мен, братовчеде?

— Ще търся истината.

— Аз вече ти я предоставих, господарю. Дадох ти и повече от хиляда пехотинци, двеста рицари и седемстотин конни стрелци.

— И за това ти платих щедро, братовчеде — отговори Хенри.

Лицето на Едуард почервения от гняв.

— Позволявам си да ти напомня, господарю, за неща, които не могат да бъдат купени. Като подкрепата на моите васали от север. Йоркшир е по-важен за короната от някакво малко графство в Пикарди.

— След като искам да обединя Англия и Франция, всички са важни.

Йорк мъдро си премълча.

Лиана се взря преbledняла в очите на крал Хенри. Там откри несигурността на човек, чиято жажда за слава беше безмилостно разбита от глада и болестите и уязвимостта на мъж, познал предателството. Как би могла да очаква да повярва на нея? Французойката, лоялна към крал Шарл.

Той попита, не съвсем грубо, къде се намира Ранд.

Лиана изгледа бързо Йорк. Враговете на съпруга ѝ се множаха с всеки изминат ден.

— Не знам, господарю.

— Той е в Боа-Лонг — настоя Йорк. — Не ти ли предадох лично неговия амулет?

— Тогава защо, по дяволите, жена му сега е тук? — попита разгневен Хенри.

— Очевидно е разбрал, че ще победим. Изпратил я е да спаси кожата му с лъжите си.

— Амулетът му беше предаден от Жерве — защити се Лиана.

Приблжиха се въоръжени мъже, които явно искаха да получат обратно пленницата.

— Дай ми думата си, госпожо, че няма да избягаш. Тогава ще наредя да свалят веригите от ръцете ти.

Лиана пое дълбоко дъх.

— Не мога. С белезници или не, ще защитавам честта си.

Лицето на Хенри се проясни от възхищение.

— Би могла и да ме лъжеш?

Лиана хвърли възмутен поглед към Йорк.

— Никога не съм те лъгала, господарю!

Загърмяха тропети. Хенри изглеждаше обезсърчен.

— Ако не ми кажеш къде е Ранд, не мога да ти помогна — той я погледна съжалително. — Докато се разбере истината, съм длъжен да те задържа. Ще пътуваш в колата с провизиите и ще бъдеш охранявана.

Нещастна, окована и отчаяна, Лиана премина с английската армия през Амиен, Круи и Пикини. Когато преминаваха през гора, мъжете събираха ядки и горски плодове. Лиана се замисли за бягство.

Веригите ограничаваха движенията ѝ. Лично Йорк държеше ключовете. Охраняваше я, сякаш беше углавен престъпник. А и да можеше да се отскубне, къде би могла да отиде? Мъжът, когото мразеше и от когото се страхуваше, беше се настанил в дома ѝ. Мъжът, когото обичаше и в когото имаше доверие, беше изгубен завинаги. Безнадеждно тя си призна, че няма друг изход. Трябваше да остане с английската войска.

Край нея яздеха няколко войника. Явно бяха от имението на Йорк и приятели на убития.

— Помирисвам уличницата на предателя — изруга един от тях.

— Да, но скоро и Лонгууд ще последва нейната съдба.

Родни, коларят, изпсува и ги прогони. Трябваше да се спазва заповедта на крал Хенри. Към нея отношението трябваше да бъде не като към багажа, свещениците или случайно попадналите при тях деца.

Успоредно с тях се движеше френската армия. Войниците подмятаха обиди през реката. Заканваха се да пленят Хенри и да триумфират с него по улиците на Париж. Съобщаваха, че изографисват специална боклукчийска кола. Тя щяла да го вози по време на парада на унижението.

Лиана не усещаше никакво родство с французите, въпреки че се подиграваха с хората, които я бяха пленили.

Всяка вечер крал Хенри обикаляше своите войници. Опитваше се да повдигне духа им. Винаги се спираше да си поприказва с Лиана.

— Изпратих свой човек в Боа-Лонг — каза ѝ той. Тъкмо бяха спрели пред обезлюдения град Бов.

— Няма да открие Ранд там.

Кралят ѝ поднесе пълна шепя лешници. Лиана погледна към коларя. Лицето му беше съвсем измършавяло.

— Дайте ги на Родни, Ваше Величество. Аз не съм гладна.

С поглед, кралят ѝ показа, че я разбира. Усмихна се и даде храната на каруцаря.

— Много се различаваш от френските благородници — каза тя.

— Как така?

— Обличаш се като обикновен войник. Докато френските рицари са натруфени като пауни.

Хенри се засмя.

— Не е дошъл още моментът да имам кралски вид. Бъди сигурна, че един ден французите ще ме видят в целия ми блясък и ще ми се кланят до земята.

Неговата самоувереност я обезоръжи. Как можеше още да вярва, че парцаливата му и паднала духом армия, щеше да вземе надмощие над самодоволните, многобройни французи?

— В момента — продължи краля, — основната ми грижа е как да запазя ризницата си. Ще ръждяса от толкова много дъжд. Обстоятелствата, при които съм се родил, не ми позволяват да слугувам на празна суета. Трябва да докажа, че Хенри V е извоювал правото си да управлява — той се вгледа в нея замислен. — Какви съмнения имаш относно френските благородници?

Лиана сведе поглед към окованите си ръце.

— Никакви, когато става дума за тяхната кауза, Ваше Величество. Дразни ме тяхната арогантност — припомни си бандите, които принуждаваха англичаните да бързат. Хаотичните им набези причиняваха малки поражения. Ако бяха по-организирани, нямаше да бъде пролята толкова много кръв в Пикарди. Лиана тръсна глава да прогони мислите и продължи: — Френските благородници несъмнено подценяват твоята армия.

— Един ден ще съжаляват за това.

Тя се съгласи. Ако се караха по-малко, всички щяха да опознаят уменията и решителността на английския крал. Лиана смени темата.

— Ваше Величество, как може още да се съмнявате в предаността на моя съпруг? Не беше ли той човекът, спасил вас и братята ви от заговора в Лолард?

— Хенри Скроп също ми беше верен. Но след време се обърна срещу мен.

И беше екзекутиран за това, припомни си тя, като потръпна.

— Но той е бил подмамен с обещания за богатства, висок пост...

— Твоят съпруг — прекъсна я Хенри, неочаквано ядосан, — се поддаде на по-силно изкушение. Младият глупак те обича, госпожо. А ти си предана на френската кауза.

— Аз искам единствено мир, Ваше Величество. Не ме интересува от къде идва той. От леопарда или от лилията. Но ще браня честта на своя съпруг до последния си дъх.

— А пък аз ще накажа предателя, ако наистина се докаже, че е такъв!

Равномерният ход на английската армия беше осуетен. През дърветата до тях достигнаха подвиквания на френски.

— Вражески рицари — извика един войник. — Задават се откъм гарнизона в Корби.

Родни спря своя впряг. Като придърпваше веригите, Лиана се изправи на пръсти и проточи врат. Взираше се в моста. До нея се мъчеше да забележи нещо младият Джони, синът на Джон Корнуол.

— Най-сетне — задъха се момчето, — французите показаха цвета си — над блестящите щитове, се развяваха знамена в синьо и златно. — Страхливци — крещеше детето. — Обърна се към Лиана. — Как да го кажа на френски, госпожо?

— Просто стой и гледай. Може и да се научиш на нещо.

Джони я изгледа едновременно с респект и възхищение. Подпря брадичка на талигата и утихна.

Стрелците се подредиха и отпуснаха тетивата. Стрелите прелетяха над главите на приближаващите французи. Лиана усети, че се страхува. Страховете ѝ бяха за англичаните, за съпруга и сина ѝ. Ужасяваше се, че французите може да вземат надмощие. Тя щеше да се озове сред врагове.

Един от стрелците, отчаяно се опитваше да се отбранява, но беше смачкан под копитата на огромен кон. Все повече коне се връзваха сред редиците на английските войници.

— Господи — възкликна Лиана, — те трябва да се възползват от тяхната тромавост.

Джони я изгледа озадачен.

— Какво искаш да кажеш?

— Вуйчо ми Жан използва тактиката на султан Байард при Никополис. Той подрежда най-отпред войници с колове. Те посрещат конниците първи. — Лиана се притисна към дъното на двуколката. Чудеше се защо се тревожи толкова за живота на английския стрелец. Животът на всеки, не само на Ранд и Емри, беше нещо ценно.

— Свършено е с нас — отбеляза отчаян Джони.

Сред французите, нахлуващи през реката, се забеляза раздвижване. Лиана смаяна видя, как един от тях падна, пронизан от стрела. Други двама се плъснаха край него в калта. Объркана, тя затърси източника на стрелбата. Английските стрелци не можеха да уцелят на такова голямо разстояние.

— Света Дево — задъха се Родни, — французите атакуват своите в гръб — в далечната гора се забеляза раздвижване.

Падна четвърти. Обстрелвани от цяло ято стрели, сънародниците му отстъпиха към своето укрепление. В края на битката няколко французи останаха в плен.

Лиана се намръщи.

— Но кой...

Над крясъците и цвиленето на конете, се разнесе звучен смях. В него имаше нещо страшно познато. Лиана се отпусна назад. Плачеше от радост и облекчение едновременно.

— Джак — възкликна тя. — Това е той!

Джони и Родни я гледаха озадачени. Почти нищо не разбраха, защото тя говореше на родния си език.

Когато се овладя, Лиана реши да говори с крал Хенри. Той трябваше да знае, че Ранд и хората му бяха отблъснали френската атака. Но тази вечер я посети Йорк, а не Хенри. Несъмнено Едуард я считаше за своя лична пленница. Явно щеше да поиска откуп от Жан, когато стигнат до Кале. Стана й ясно, че Ранд е в безопасност, докато е в неизвестност. Поне докато се докаже неговата невинност.

Двамата взаимно не си обръщаха внимание. Джони, заслепен от величието на херцога, започна да му разказва за стратегията на султан Байард. Йорк демонстративно пренебрегваше героизма на херцога на Бургундия в битката при Никополис. Той подчертаваше огромния принос на бащата на краля. Хенри Болинброк също се беше бил срещу турците.

Крал Хенри не дойде и на следващата вечер. Явно беше прекалено ангажиран да инструктира своите стрелци. Йорк се възползва, за да представи идеята за войниците с колове, като своя.

— Кой ден сме днес? — попита Ранд. Взираше се в Батсфорд през мъглата на ранното утро.

Свещеникът се прозя, разкърши плещи и се намръщи към подгизналите си ботуши.

— Петък, 25 октомври. Денят на свети Криспин.

Ранд въздъхна и стана от своето одеяло. Чувстваше се страшно изморен. Гъсто преплетените клони на върбите осигуряваха някаква закрила от непрестанния дъжд. Плътта му, постоянно обгърната с влажни дрехи, беше започнала да се сбръчква.

Той събуди и останалите мъже. Застанаха в кръг под дърветата. Докато поглъщаха оскъдната закуска, Ранд ги изгледа със симпатия и съжаление.

Когато умората, отчаянието и страха заплашваха да отслабят волята на хората му, Батсфорд ги беше ободрявал. Където смирените, богоугодни слова на свещеника не постигаха своето, се намесваше Джак. Саймън, въпреки че беше още дете, се грижеше за ризницата на Ранд, като за скъпоценност. Дилън, Пиърс, Питър, Невил, Годфри и Жил винаги бяха един до друг. Сякаш, ако се разделяха, врагът щеше да ги победи. Загадъчният и мълчалив Чианг също се беше приобщил към братството. Среднощните му изстрели бяха укротили много пияни французи.

Независимо какво беше предизвикало предателството на Лиана, то ги беше превърнало в престъпници. Ранд нямаше да ги обвини, ако побегнеха към Харфлъор. Оттам можеха да вземат кораб за родината си, която не бяха виждали почти две години.

Но въпреки това продължаваха да бъдат с него. Яздеха упорито през гори и блата. Правеха каквото могат, за да тормозят френската армия. Подобно тромава сянка, те следваха силите, призвани да спрат похода на крал Хенри.

— Нашите са на километър, източно оттук — каза Ранд тихо. — Днес явно ще се развихри голяма битка.

Десет чифта очи впиха поглед в него.

— Най-сетне — възкликна Джак.

Ранд вдигна една пръчка.

— Тук е Мезонсел — каза той, като забодде върха ѝ в калната земя. Името на този град загорча на езика му. Там щеше да загуби сина, жена си, живота си. — Не северозапад лежи Агинкур. Селището на изток е Трамкур — знаците върху земята нарастваха. — Долината е тук, заобиколена отвсякъде с гора. През нея минава пътя за Кале.

— Идеално бойно поле — отбеляза Джак.

— Да, но за кого? — попита Дилън. — Тридесет хиляди отбрани френски войници, срещу пет хиляди зле нахранени англичани.

— Аз ще се бия на страната на Хенри — заяви Ранд — Вие сте свободни да направите своя избор.

— Още ли не си разбрал? — възмути се Джак. — Изхабих най-малко сто стрели, докато си играех на котка и мишка с проклетите французи. Мислиш ли, че сега бих могъл да си отида, господарю?

Останалите го подкрепиха оживено.

— Но как ще се присъединим към битката? — попита Саймън. — Когато Пиърс се бе промъкнал в английския лагер, разбрал колко копнее Йорк за кръвта ти. Едуард обвинява теб за загубата на Боа-Лонг.

Вече две седмици Ранд се бореше отчаяно с нарастващата обида. Пиърс беше разбрал също, че Хенри е изпратил шпионин в крепостта. Той още не беше се завърнал. Може би кралят никога нямаше да разбере, че Жерве Мондрагон беше изиграл авангарда.

А колкото до Лиана... Той стисна още по-силно пръчката. Чианг се кълнеше, че е постъпила така от страх за живота на детето. Може и да бяха благородни подбудите ѝ, но все пак тя беше предала своя съпруг. Тя можеше да се посъветва с него. Трябваше да бъде сигурна, че той щеше да намери начин да се спасят и крепостта, и Емри. Но беше предпочела да действа на своя глава. Беше пренебрегнала неговите способности.

Ранд заби кола в калта.

— Когато започне битката, ще се присъединим към нашите отляво. Какво по-голямо доказателство за нашата вяроност към английската корона?

Привършиха със закуската. Отчето предложи всички да се помолят и да се изповядат. Ранд призна своите грехове. Грехове, предизвикани от гордост или от глупост.

Батсфорд размаха молитвената си броеница раздражено.

— Господарю, твоите грехове ме отегчават. Нали доказа, че си безупречен и в Анжу. Носиш титлата си достойно.

Ранд поклати глава.

— Тогава защо допуснах да бъда изигран от жена? Защо позволих моят крал да ме мисли за предател?

— Това са грешки на влюбен мъж.

Ранд сви рамене.

— Сега това вече няма значение. До вечерта може и да не сме живи.

— Това е много оптимистично заключение — отбеляза сухо свещеникът. — Хайде, господарю. Трябва да се въоръжаваме и да потегляме.

Докато стрелците наточваха и мажеха стрелите си с восък, Чианг приготвяше заряди за огромния си пистолет. Саймън донесе ризницата. Докато нагласяваше цялото снаряжение, Джак се мотаеше наоколо. Ухилен, той си играеше с острата си кама. Целеше се в близкото дърво. Острието улучваше целта със завидна точност.

— Добре си порботил над себе си — отбеляза Ранд.

— Да. Отнеха пръстите, но не и уменията ми.

Ранд се намръщи. Трудно понасяше тежестта върху тялото си. Джак се засмя.

— За да получиш слава, трябва да се примириш с неудобствата. Напомни ми никога да не ставам рицар.

— Всичко трябва да бъде на мястото си — защити се Саймън.

— Надявам се господарят ни да е пораснал — пошегува се Джак. Тръгна да вземе камата си.

Няколко часа по-късно, предвождани от Ранд, всички тръгнаха напред. Насочиха се към триъгълната долина, която предварително им беше описана.

Отначало Ранд виждаше единствено далечната гора. После започнаха да проблясват метални повърхности. Ясно се различиха три огромни колони, добре въоръжени французи.

— Господи, имай милост — възкликна Джак. — Това е гора от метал.

Френската армия се разпростираше докъдето очите можеха да видят. Всичко беше обагрено в очарователни цветове. Красиви и опасни, като френската му съпруга.

Конна кавалерия, пехотинци и стрелци бяха настанени около опасната артилерия. Ранд се чудеше дали някои от оръдията не бяха заредени от Лиана.

Какво ли правеше сега? Дали не се наслаждаваше на своята победа? Дали щеше да плени пратеника на Хенри, за да не може той да

научи истината? Горчивината от тази мисъл подсили желанието му за бой.

Някакво метално стържене привлече вниманието му. До него стоеше Чианг. В ръцете си държеше куршуми и барут. Лицето му беше тъжно.

— Май и двамата мислим за Лиана? — попита Ранд.

Чианг кимна.

— Служил си й почти през целия си живот. Сега се биеш на страната на нейните врагове.

Чианг се огледа тъжно наоколо.

— Господарю, кръвта вода не става — промълви тихо той.

— Какво говориш? — Ранд беше като ударен по главата.

Китаецът впи пръсти в оръжието си.

— Ако не го правя за своя баща, Хенри Болинброк, то за своя брат Хенри V.

Ранд почти залитна от вълнение.

— Ти си син на Болинброк?

Чианг кимна.

— Когато се е бил срещу турците, той е преспал с една китайка. Тя му е родила син.

— Господи, значи за това си помагал на Болинброк да отнеме короната от Ричард II?

— Да. Мисля, че е време да разбереш истината, господарю — стиснал здраво оръжието си, Чианг се отдалечи. Ранд гледаше смаян след брата на крал Хенри.

Дилън разпредели и последните стрели. Малките длани на уелсеца трепереха.

— Господарю, дали победата наистина е толкова непостижима? — попита нервно Саймън.

— Не, Саймън. Французите са забравили уроците от Креси и Поатие. Те се подчиняват на отживели бойни схеми. Разчитат на тежкото въоръжение и подценяват уменията на стрелците. На всичкото отгоре са избрали погрешна позиция. Дърветата отсреща ги прикриват. Така нашата мишена става още по-тясна и леснодостъпна.

— Стрелите ни са улучвали и още по-малка цел от тази — похвали се Пиърс.

Ухилен, Джак се удари по гърдите.

— Колкото е по-тясна целта, толкова е по-дълбока раната. Да вървим да избием тези превзети копелета!

Някакво раздвижване отдясно привлече погледа на Ранд. На няколкостотин метра разстояние, на отдалечения край на хребета, се събираше английската войска. Ранд знаеше, че успехът на мисията му зависи от тяхната анонимност. Даде знак хората му да се прикрият под провисналите клони.

Кралят застана пред смешно малката си армия. Въпреки че главата му беше без шлем, носеше пълно бойно снаряжение. Върху гърдите му личеше емблема. На нея бяха избродирани леопард и лилии. Войниците му се строиха в четири редици зад гърба му. Хенри стоеше в центъра, Йорк — отдясно. Лорд Кемойс държеше левия фланг.

Англичаните нямаха резерви. Нямаше кой да им помага, освен Ранд и неговите последователи. Един незаконороден принц, един свещеник, един сакат, едно дете. И всичките изплашени.

Зад строя, в рядката гора на Мезонсел, стояха колите. На тях беше снаряжението и ранените. Никой не ги пазеше. Хенри не можеше да си позволи да отдели хора за истинска стража.

Хенри беше възседнал коня си. Осанката му наистина беше кралска. Над главата му се развяваше флагът на свети Георги. Хенри вдигна ръка.

В долината отпред някои от французите бяха седнали на земята. Ядяха и пиеха, сякаш не им предстоеше битка. Други се бутаха за предна позиция. Ревностно стремящи се към слава, те продължаваха да се карат. Тази шумна картина ярко контрастираше на мълчаливата английска команда. Ранд се зачуди дали Жерве също беше тук. После отхвърли тази мисъл. Мондрагон вероятно се спотайваше някъде. Щеше да се появи, след като премине опасността.

Хенри постави шлема си. Венец от рубини, сапфири и перли възвеличаваха неговия ранг. Заговори. Ранд не чуваше думите, но можеше да се досети какви можеха да бъдат те. Стрелците стиснаха арбалетите си по-здраво. Конниците изправиха гърбове гордо. Сякаш по божествен знак между облаците се показа слънцето и освети бойното поле.

Крал Хенри пръв започна битката.

— Знамето напред! В името на Исус, Мария и свети Георги!

Напред потеглиха тежко три потънали в метал дивизии. Срещу тях притичаха стрелци, насочили напред остри колове.

— Какво, по дяволите, правят? — попита Дилън.

Ранд се усмихна криво и отговори:

— Подреждат преграда.

Джак закима мъдро.

— Конете имат повече мозък от хората. Те ще се разбягат от остриетата.

— Или ще се набодат на тях — отбеляза Ранд.

Кралят, Йорк и Кемойс слязоха от конете си. Тръгнаха напред с вдигнати мечове.

Подведени от гледката на мизерната армия пред себе си, френски конници галопираха от всички страни. Изливаха се, подобно бурна река от метал, към стеснението между дърветата.

— Време е — каза Ранд.

— Господ да бъде с нас — благослови Батсфорд.

— Смърт за проклетите французи — изкрещя Джак.

Понесоха се в галоп към левия фланг. Без отличителни знаци, те лесно се внедриха сред редиците. Докато яздеше, Ранд панически обмисляше положението. Беше сигурен, че ги очаква смърт. Обгърнаха го спомени. Замисли се за сина си. Почувства как малкото му юмруче притиска пръста му. Спомни си Боа-Лонг, отнет му от женско предателство. Но дори и сега не бяха избледнели блестящите дни и нощи, осветени от неговата любов към Лиана. Някак предаността ѝ към Франция притъпяваше жилото на предателството ѝ. Тя му беше изменила, но докато я беше любил, докато беше създал живот с нея, той беше станал по-добър. Да, той се втурна към гроба, запазил любовта си към Лиана!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Застанала в товарната кола на самия връх на хълма, Лиана наблюдаваше битката. Скована от ужас и страхопочитание, тя не вярваше на очите си. Конната кавалерия, прикрита в тресавището нападна рицарите изненадващо. Остриетата изкормваха нещастните животни, които цвилеха, гърчеха се и хвърляха товара си на земята. Върху войниците се изливаха реки от кръв. Оцветяваха ги в отвратителни цветове. Блокирани от метала, безпомощни без своите пажове, падналите рицари моментално намираха смъртта си. Връз тях се стоварваха безмилостни сопи и боздугани.

Дойде ред и на стрелците. Техните тройновърхи стрели се забиваха като бръсначи във французите, които продължаваха да се роят на бойното поле. Подредени прекалено нагъсто, те не можеха да размахат мечовете си. Тъпчеха падналите си другари.

Използвайте оръдията, мислено се ядосваше Лиана. Но некадърните командири бяха построили артилерията откъм далечната страна. Така я бяха направили безполезна. Стрелците пък бяха засенчени от самодоволните конници. Само някои от тях успяваха да се намесят. Но старомодните им стрели не можеха да се сравняват с бързите, смъртоносни остриета на англичаните.

Сблъсък на метал в метал подсили съсъка на стрелите. Заколение, мислеше Лиана. Прилича на грохота на смъртоносна ковачница. Тя погледна към Джони. Лицето му беше преbledняло. Устните — изтънели от страх. Лиана можеше да се досети какви мисли го тормозеха. Грозната действителност на битката нямаше нищо общо с приказките, които му бяха разказвали.

Понесе се нова вълна от френски рицари. Някои от тях успяха да избегнат остриите колове. Нахвърлиха се върху англичаните. Лиана се загледа към левия фланг. Там битката беше най-злокобна. Висок рицар, явно англичанин, беше обграден от четирима французи. Въпреки тежестта на бронята, той се движеше с грациозността на танцьор. Един силен удар разкъса крака му. Преди да бликне кръвта, рицарят се

извърна, за да отблъсне следващото острие. Посрещаше удар след удар с превъзходен кураж и ловкост.

Дълбоко в душата ѝ се загнезди необяснимо чувство. Отначало изпита просто възхищение към смелостта на самотния рицар. Но колкото повече наблюдаваше неуморните му, добре пресметнати действия, тя осъзна нещо повече. Прозрението избухна като бомба в съзнанието ѝ.

— Мили Боже, това е Ранд — прошепна тя.

Джони я изгледа озадачен.

— Какво има, госпожо? — попита той.

Неописуем ужас беше отнел способността ѝ да говори. Битката не беше повече просто между англичани и французи, между стрелци и конници. Сега френските рицари се опитваха да убият нейния любим.

Лиана се молеше, но не успяваше да намери смислени думи. Дръзна да се надява, но липсваха мисли, обещаващи добро. Тя се вкопчи в талигата и започна да наблюдава как Ранд се бори за живота си.

Върху него се сипеха удари от копия, боздугани и брадви. Ризницата му беше нащърбена на много места. От меча му паднаха още двама, но Лиана усещаше как той губи сили. Бързината, която само преди минути му беше служила толкова добре, внезапно беше го напуснала. Той не удряше вече толкова точно. Един боздуган, стоварил се тежко върху него, го накара да се залюлее безмилостно.

— Помогнете му! — изкрещя Лиана към стрелците, които се биеха наблизко. Но те бяха заети да пленяват падналите френски благородници. И пръста си нямаше да помръднат, за да помогнат на някакъв безименен английски рицар.

Ранд се овладя. Закрепи се здраво на седлото. Все повече врагове падаха под оръжието му. Точно когато Лиана си отдъхна облекчено, се появиха нови пълчища.

От гърлото ѝ се изтръгнаха ридания. Тя се опита да скочи от колата, но веригите ѝ пречеха. Не можеше да наблюдава как ще бъде пронизан любимият ѝ. Притисна юмруци към очите си.

Диви резове отново приковаха вниманието ѝ върху бойното поле. Командирът на конниците беше паднал от седлото си. Останалите бягаха панически назад. Ранд стоеше сам. Окървавеният му меч висеше отпуснат надолу. През виещите се кълба дим, Лиана успя да

забележи дребна фигура. Тя се беше устремила към съпруга ѝ. Без съмнение това беше Чианг.

— Света Дево! — задъха се тя. Нейният верен приятел се биеше на страната на англичаните! Поведението на главния ѝ оръжейник не я безпокоеше изобщо. За нея най-важното беше Ранд да е в безопасност. Той извика нещо на китаеца. Двамата се спуснаха надолу по долината и изчезнаха от полезрението ѝ.

— Той се би, като юнак от приказките — промълви възхитен Джони.

В съзнанието ѝ забушуваха безброй въпроси. Дали присъствието на Ранд означаваше, че кралят го беше открил, че му беше простил? Или съпругът ѝ се беше присъединил към битката анонимно? Като не намираще отговорите, тя се взираше в бойното поле. Търсеше да го открие. Но всичко, което успяваше да види, бяха планини от убити и ранени. Набъбваха и групите от пленници.

В калта агонизираха множество французи. Стрелците, обзети от непреодолима кръвожадност, бяха изоставили стрелите си. Те се надвесваха над неприятелите. Пронизваха ги с камите си. Благородниците отделяха настрана. За тях щяха да искат откуп. На хълма около нея постоянно донасяха нови пленници. Само преди петнадесет минути те се бяха веселили безгрижно, надсмивайки се над хилавата английска армия.

Купчините от загинали вече надвишаваха човешки бой. Над главите им се виеха лешояди. Калта беше подгизнала от кръв. Вонеше на пот и страх. Английски войници, уелски стрелци и ирландски бойци касапеха с дивашко ликуване.

Херцогът на Аленън залитна към крал Хенри. Подаде меча си и каза ридаейки.

— Предавам се! Имайте милост, предавам се!

Лиана си отдъхна облекчено. Значи битката беше прекратена. Но един измацан с кръв рицар застана между Аленън и Хенри. С един удар той отсече главата на французина.

Войната продължаваше.

Лиана погледна към слънцето. То почти не беше променило своята позиция. Беше изминал не повече от половин час. Малобройните английски сили бяха направили страхотен пробив във френската армия. Около мъртвите постоянно се въртяха войници. Беше

започнала военната оргия. Стрелците плякосваха. Един от тях отсече пръстите на ранен. Целта му явно беше не само да отнеме пръстените му. Искаше да заплаши французите, че всички ще бъдат осакатени.

Разгаряха се епизодични сражения. Ранд не се виждаше никъде. Лиана се огледа. Около обоза нямаше никакви стражи. Всички бяха се присъединили към биещите се или тези, които плякосваха. Помисли за бягство, но нещо привлече вниманието ѝ.

Зад гърба ѝ се разнесе ужасяващ рев. Обърна се и видя френски рицар, качен на кон. Върху гърдите му стояха отличителните знаци на Ранд. Беше придружен от тълпа селяни.

Това беше Жерве!

В гърлото ѝ се събра вик, но върху шията ѝ се спря острието на меча му и Лиана утихна. С крайчеца на окото си видя как Джони трепери неконтролируемо. Той се беше сгушил сред чувалите със зърно и други принадлежности.

— Жената е моя — изрева изпод шлема си Жерве. Той слезе от коня. Започна да тършува из колата. С алчен триумф той вдигна златната корона на Хенри и печата му. — Това — също. С останалото правете, каквото желаете.

Момчето, което пазеше багажа, беше безцеремонно изхвърлено. Пъргави ръце грабеха коне, златни и сребърни монети. Лиана се отдръпна от Жерве, но оковите я правеха трудноподвижна. Тя падна край колата.

— Не биваше да бягаш — каза Жерве. Ръцете му я опипваха безжалостно.

Лиана се гърчеше от погнуса.

Ризницата му беше лека. Без усилие я изправи на крака. Пръстите му се впиха в мишницата ѝ. Лиана се огледа паникьосана. Не много далеч от тях, около пленниците, се бяха събрали хората на Йорк. Някои от тях я изгледаха безучастно. Явно мислеха, че това е англичанин.

— Ще тръгнеш доброволно с мен, госпожо или ще те натоваря на коня си като торба. Нали самите англичани са те превърнали в ненужен багаж — изсъска Жерве, като зашлеви изплашения Джони.

— По-скоро бих изгоряла в ада! — Лиана го заплю, после впи зъби в китките му.

Джони се окопоти. Скочи от колата и извика:

— Остави я веднага! — като светкавица подскочи и се вкопчи в Жерве. Проблесна острието на кама. От рамото на нападателя потече кръв и изпръска откраднатото знаме.

— Кучи син — простена Жерве. Свободната му ръка се извъртя дивашки. Джони падна. Като сграбчи Лиана, Жерве се втурна към коня си.

Изплашена до краен предел, тя извика името на своя любим.

— Ранд!

Застанал някъде в левия фланг, Ранд замръзна. Сърцето му подскочи. Ужасът, който го обхвана, не можеше да се сравни с чувството от бойното поле. Обърна се към обоза.

Видя как младеж с качулка се бореше с един рицар. После качулката падна. По слабите рамене се разпиляха сребристи коси.

Лиана!

Сякаш железен юмрук се заби в стомаха му. Без да мисли, той се втурна нататък.

Рицарят носеше неговите отличителни знаци. Той я теглеше далеч от колата. Ранд не се съмняваше, че това е Жерве Мондрагон. Един боздуган се стовари безмилостно върху шлема му. Ранд размаха меч си. Острието срещна ризница. Към него се бяха втурнали двама рицари. Единият го заплашваше със сабята, другият — с боздугана си. Мисълта за Лиана беше го направила безмилостен. Вдигна меч и преряза на две този с боздугана.

Другият се извъртя и налетя отново.

Лиана изкрещя неистово.

Ранд вдигна меч. Другият парира удара. Времето течеше безмилостно.

— Аз ще се заема с него — извика познат глас. Приближаваше се Джак. Беше заменил стрелите си с оръжието на падналия рицар. Ранд се поколеба за момент. Как би могъл Джак да се справи с тежковъоръжен рицар?

— Върви, дяволите те взели — ядоса се Джак.

Като тичаше, колкото му позволяваха окованите с метал крайници, Ранд забърза към обоза.

Лиана удряше оковани пестници в гърдите на своя похитител. Ръцете ѝ изглеждаха нереално малки на фона на стоманената стена на ризницата.

Вбесен, Ранд се нахвърли срещу Мондрагон. Изтегли Лиана настрана. Свали шлема на Жерве и извика:

— Предай се или ще умреш!

— Аз... — Жерве преглътна тежко.

Ранд притисна меча си в гърлото му.

— Ще се гърчиш като червей или ще те пробода като хлебарка!

Оръжието на Мондрагон издрънча на земята.

— Предавам се — промълви той горчиво.

Ранд забеляза блестящия предмет.

— Короната — изрече той, стиснал зъби.

Като прокллинаше, Жерве му я подаде. Ранд я пое и забута Жерве към останалите пленници.

Лиана ги следваше по петите. През рамо Ранд се обърна към нея:

— Какво правиш тук?

— Потърсих краля — отговори тя. — Искях да знае, че не си го предал ти.

Дъхът на Ранд застина на гърлото му. Копнееше да може да ѝ повярва. Сърцето му подсказваше, че говори истината. Погледът му се спря на окованите ѝ китки.

— Херцогът на Йорк ме превърна в затворничка — обясни тя. — Той е убеден, че си станал предател — измореното ѝ, красиво лице светна с надежда. — Но сега Жерве е тук. Имаме доказателство за твоята невинност!

Жерве изпсува. В далечината прозвучаха тропети. Лиана се скова.

— Това е сигналът на вуйчо ми.

По вените на Ранд се просмука безпокойство.

— Проклетият Жан! Ако продължава да стои безучастен, до края на деня французите ще вземат надмощие.

Лиана посочи на север. Към бойното поле се приближаваше конник, следван от войници.

— Това не е херцогът, а вуйчо Антоан Брабан!

Възползвал се от тяхната разсеяност, Жерве се изплъзна и се затича към коня си.

Ранд се втурна след него.

— Ранд, почакай — настигна го викът на Лиана. — Помогни му!

Погледът му отчаяно се впи в бойното поле. Последва насоченият ѝ показалец.

Джак Кейд се гърчеше на земята. Извиваше се, за да избегне острието на своя противник. Ранд забрави за Мондрагон. Втурна се нататък. Стигна точно в момента, когато Джак беше прободен в хълбока. Ранд отсече главата на рицаря с един-единствен замах. Коленичи край Джак и изтръгна острието. Оня потрепна и изруга. Обърна глава към гърчещото се тяло на противника.

— Това копеле... Няма да празнува победата тази вечер, господарю.

— Тихо, Джак. Пази си силите — Ранд сведе поглед към пурпурното петно върху тялото на жертвата. — Хирург — изрева той, като се оглеждаше диво. Изстинал отвътре и отвън, той сложи главата на приятеля си в скута си. — Дръж се, Джак...

Лицето на слугата му беше станало сиво. Клепачите му се отпуснаха тежко.

— По дяволите, мисля, че умирам.

— Не — извика Ранд. — Няма да допусна това! Как ще погледна Бони, като ѝ кажа, че си загинал на бойното поле?

Джак отвори очи с мъка. Пелена засенчваше агонизиращия му поглед. Взираше се в нещо зад тях. Ранд се обърна. Наблизо се забелязваше крал Хенри. Зад него тичаше френски войник. Той беше надянал ризница, но нямаше шлем. Тичаше с високо вдигнат боздуган.

Ранд изрева предупредително. Тежестта вече се стоварваше върху младата, кралска глава. Точно когато смъртта му изглеждаше неизбежна, войникът се сгърчи и се строполи на земята. Камата на Джак се беше забила в гърлото му.

Ранд извърна поглед към Джак. Не можеше да повярва на очите си. Подпрян на лакът, слугата му се усмихваше.

— Отнеха ми пръстите — прошепна той, — но не и уменията.

Над тях се надвеси кралят. Тъмните му очи блестяха. Той погледна отначало студено към Ранд, а после към Джак.

— Как се казваш? — попита той.

— Джак... Джак Кейд.

— Ти спаси живота ми, Джак Кейд. Какво мога да направя, за да ти се отблагодаря?

— Победата — задъха се Джак. — Тя ще ми бъде достатъчна отплата.

Хенри вдигна окървавения си меч. Опря го в рамото на ранения войник.

— В името на Отца и Сина, и свети Георги, обявявам те за рицар. Джак извъртя глава в скута на Ранд.

— Мисля — каза той тихо, — бях те помолил да ми припомниш, че... не искам да ставам рицар. Не мога да приема... тази дяволска чест...

— Джак! — по лицето на Ранд се стичаха сълзи. — О, Джак, ако някой е заслужил повече рицарското звание... — той вдигна поглед. Срещна този на Хенри. Досещаше се защо кралят беше направил този жест. Обикновените войници се погребваха в общи гробове. Рицарите ги пренасяха в родината. Могилите им се построяваха на свещени места.

— Значи си дошъл да се биеш, Лонгууд? — каза Хенри студено. — Но се чудя на чия страна?

— Предателят се е обърнал към Франция — изгърмя ядосан херцогът на Йорк. Той изтръгна короната от колана на Ранд. — Откраднал е това от обоза!

Лицето на Хенри пребледня.

— Господи, Ранд! Страхувам се, че наистина си изменник!

Тези думи на монарха ядосаха Ранд.

— Аз не съм предателя. Това го беше взел Мондрагон...

Към тях се приближи пратеник.

— Господарю! — като видя Джак, той се прекръсти. — Господарю, херцог Брабан организира ново нападение!

Като проклинаше, Йорк се забърза към пленниците.

Хенри изгледа гората, после — обоза. Ранд направи същото. Бойното поле беше осеяно с оръжия.

— Света Дево — каза Хенри, — пленниците им превъзхождат по брой стражите си. Ако грабнат тези мечове, ще бъдем обградени!

Пристигна носилка. Ранд положи внимателно Джак върху нея.

— Господи, аз съм рицар — измърмори Джак. Лицето му беше възвърнало цвета си. Очите му блестяха. Ранд забърза към санитарния павилион, но раздвижването откъм обоза го обезпокои. Пленниците наистина бяха започнали да тормозят пазителите си.

— Обградени сме — повтори Хенри. Чертите му се стегнаха решително. — Всички пленници трябва да бъдат посечени — като видя смайването на Ранд, продължи: — Какъв друг изход ми остава? — започна да се защитава той. — Превъзхождат ни числено. И Брабан ни напада — той се затича, за да издаде ужасяващата заповед.

По редиците се разнесе команда. Англичаните не можеха да повярват, че пляката им се изплъзва. Идеята за избиване на пленените войници отвращаваше Ранд. После си спомни за Лиана. Ами тя беше пленница на херцог Йорк!

Със сигурност заповедта нямаше да се отнася и до жените, но все пак... Кой би могъл да предвиди до къде щеше да доведе тази лудост? Затича се към обоза.

Извика на помощ всяко късче от войнишката си твърдост. Въръжи сърцето и ума си срещу молбите за милост, срещу ръмженето на отмъстителността. Мелачката на оръжията мачкаше ризници и кости. Въздухът беше просмукан с миризма на кръв. Краката му се пързалиха в окървавената кал. Като изблъска един стрелец, прицелил се във френски рицар, той стигна до колата. Там беше оставил Лиана.

Тя беше изчезнала. Паникьосан, той я затърси с поглед сред телата и бягащите войници. От нея нямаше и следа. Господи, дали Жерве не беше я пленил въпреки всичко?

— Господарю, чух, че търсиш онази жена.

Ранд се обърна. До него се беше приближил сина на лорд Корнуол. Сграбчи го за раменете.

— Виждал ли си я?

Израненото лице на момчето преbledня. Устните му трепереха. Подсъзнателно Ранд се чудеше какви ли следи щеше да остави цялата тази жестокост в младото му сърце.

— Отведоха я... — момчето тръсна глава по посока на Мезонсел.

С разтуптяно сърце Ранд закрачи надолу по хълма.

Лиана се беше свила край една полуизгоряла постройка. Преbledняла, с широко отворени очи, тя приличаше на призрак. Край нея стояха двама от хората на херцог Йорк.

Ранд се втурна към тях. Гърлото му беше стегнато от гняв. Стражите го посрещнаха с извадени мечове.

— Веднага я освободете — заповяда Ранд.

— Тя е пленница. Кралят каза...

— Моят меч ви нарежда друго!

— Те изпълняват кралска заповед — към тях се беше приближил Йорк. Дебелото му тяло изглеждаше тромаво под тежестта на ризницата.

— Грубияни! Негодници! Защо мислите, че заповедите на краля засягат и жените?

— Те засягат всеки, годен да носи оръжие. Върви си, Лонгууд! Хората ми си имат работа.

— Първо трябва да ме убиете! — Ранд се нахвърли върху един от мъжете.

— Престанете! — откъм редиците се разнесоха викове. — Кралят е отменил заповедта си. Брабан е победен. Хората му отстъпиха.

Лиана се сгърчи до стената.

— Вуйчо Антоан... — задъха се тя. Ранд свали шлема си и я прегърна. Трепереща и студена, тя се отпусна в ръцете му. Над главата ѝ той видя сърдития Йорк.

— Значи си свободна — каза Ранд.

— Не бъди толкова сигурен — изсъска Йорк. — Ти ще бъдеш посечен, като предател. А твоята французойка ще бъде изгорена, като вещица.

Треперенето на Лиана отслабна. Ранд внимателно я положи на земята. Той имаше да ѝ казва много неща, но не сега. Не и докато битката не беше приключила, докато го наблюдаваше този сърдит и лош човек.

— Защо не се споразумеем, Твоя Светлост? — попита той. — Това ще бъде наша лична сделка.

Лиана зяпна. Лицето на Йорк притъмня. Очите му просветнаха. От страх, помисли Ранд. Йорк беше изплашен.

— Ще те видя да гориш в ада, Лонгууд, преди да съм осквернил меча си в предателската ти плът — отговори херцогът. После призова рицарите си. Втурнаха се към бойното поле. Почти веднага едрият херцог сграбчи изморения Шарл д'Алберт.

— Страхливец — каза Ранд. — Този дебелак дебне като лешояд — мърша.

— Ранд, да се махаме — помоли го тихо Лиана. — Тук и двамата сме в опасност.

— Достатъчно дълго съм бягал — отговори той. Въпреки че беше все още объркан и изплашен от възможността да я загуби, Ранд си наложи спокоен тон. Като извади камата си, той започна да реже въжетата около китките ѝ. — Вземи един от пленените коне — заповяда ѝ той. — Отиваш при вуйчо си в Лиеж.

— Но аз не мога...

— Ще изпълниш ли поне веднъж това, което ти казвам?

Лиана прехапа устни.

— Какво стана с Джак?

— Ще живее. Сега е в санитарния павилион.

— Благодаря на Господ! Ранд...

Откъм редиците на войниците се разнесоха викове. Йорк беше мъртъв. Без да бъде ранен, той се беше задушил в собствената си ризница. Ранд почувства облекчение. Добре беше направил, като не беше дал воля на своята омраза към него. После се засрами от това свое успокоение. Все пак Йорк беше воювал като войник, докато той...

— В името на краля, вие сте арестувани!

Ранд и Лиана се обърнаха. Бяха ги обкръжили четирима едри рицари. На гърдите им личеше бялата роза на Йорк. Единият от тях плачеше, без да се срамува от сълзите си. Като ги триеше, лицето му се зацапваше от кал и кръв.

Ранд се усмихна криво.

— Виждате ли как става? Както и да се обръща битката, аз все съм на страната на победителя.

— Ти просто си един нагаждач!

— Твоите нагли и презрителни забележки изпратиха господаря ни на смърт — каза разплаканият мъж.

— Ще бъдеш затворен в крепостта на Агинкур.

Ранд почувства как Лиана се стегна до него. Ужасът замрази сърцето му. Припомни си хладния поглед на крал Хенри.

— В какво съм обвинен? — попита той.

— В предателство.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Не мога да повярвам в това! — Ранд удари глава в студената стена на килията и се отдръпна назад. Желязната верига, която го държеше към стената, се впи в китките му. — Господи, не мога да повярвам в това!

Отвън се дочуха стъпки.

— Нито крал Хенри, бих казал — каза познат глас.

Пантите на вратата изскърцаха. В стаята пристъпи Робърт Батсфорд. Фенерът в ръката обезобразяваше лицето му.

— Батсфорд! — Ранд се втурна към него. Веригите проскърцаха. — Какво става с Лиана? — попита той нетърпеливо.

За последен път я беше видял, когато хората на Йорк я бяха ритнали и тя беше паднала на земята.

— Невредима е, въпреки че продължават да я държат завързана. Знаят, че стреля отлично с оръдията. Страх ги е да я освободят... — изглежда свещеникът довърши изречението си с ругатня.

— А Джак? — попита Ранд.

— В санитарния павилион е. Раната му се оказа повърхностна. Няма засегнати органи.

Облекчението изтръгна дълбока въздишка от гърдите на Ранд.

— А другите?

— Разпръснаха се, господарю. Нямам представа къде са. Битката предизвика такова разбъркване. Всичко живо се разпиля.

Ранд помълча за момент. После продума:

— Не мога да повярвам в това!

— Крал Хенри е дълбоко впечатлен от развоя на събитията. В сърцето си той знае, че не си предател.

— Защо тогава съм в тъмницата? Защо не празнувам победата, като другите. Защо и за мен няма възнаграждение?

— Много ясно, господарю. Кралят иска да повярва в твоята невинност, но доказателствата са против тебе. Особено след

циркаджийството на Йорк. Неговите лакеи украсиха приказките за предателство.

— Какво казват те?

Батсфорд остави фенера на вентилационната преграда. Приклепна край Ранд и се залюля на пети.

— Йорк се е заклей, че тебе е видял върху бойниците на Боа-Лонг, когато са отпратили авангарда.

— Без съмнение това е бил Жерве. Той е откраднал моята наметка.

Свещеникът кимна.

— Да бяхме се сетили да я вземем, когато напуснахме крепостта!

— Да бях останал там, щях да се справя с тези френски дяволи — продума мрачно Ранд.

Батсфорд се изкашля.

— Неприятен е и начинът, по който талисманът ти е попаднал в ръцете на крал Хенри.

— Това проклето нещо е в ръцете на Жерве от месеци.

— Може и да се пренебрегнат обвиненията на Йорк, но случката в обоза наистина беше дяволска.

— Това отново е дело на Жерве — изгърмя Ранд. — Той беше облечен с моите дрехи, повел селяните в атака.

— Един от хората на Йорк е разпознал дрехата ти. Кълне се, че ти си бил виновникът.

— Но кралят ме видя с очите си на бойното поле!

— Всички казват, че когато си усетил близката победа на Хенри, си се преоблякъл. А когато Йорк е открил и короната, закачена на колана ти...

— Господи, та аз я взех от Мондрагон!

— Йоркистите се кълнат, че не е така. Кралят е длъжен да се вслуша в тях. Иначе ще загуби подкрепата им — Батсфорд въздъхна. — Херцог Едуард живя безчестно, но умря със смъртта на герой. Роднините му са жадни за кръвта ти, господарю. Твърдят, че ти си виновен за схватката с д'Алберт.

— Та той малко преди това беше заповядал да посекаат жена ми, да го вземат мътните!

— Изглежда единствено ти си чул това — Батсфорд сведе поглед. Пламъкът на фенера го обливаше със замъглена светлина. —

Между Йорк и Ланкастър има кръвна вражда още от времето на Болинброк. Хенри трудно би могъл да възпре йоркистите.

— И следващият херцог на Йорк ще откаже подкрепата си, ако Хенри признае, че баща му е бил обезчестен? — това беше началото на зловещо прозрение.

— Да!

— И Хенри ще предпочете да жертва живота на незначителен благородник, вместо да се противопостави на йоркистите?

— Да!

Ранд се скова от хлад. Но този студ не беше предизвикан от усойната килия.

— Отче, защо си изпратен при мен? — попита Ранд, като изгледа прегърбената, люлееща се фигура на свещеника.

Батсфорд бавно вдигна глава. По лицето му се стичаха сълзи. Ридания разтърсваха гърдите му.

— Милостиви Боже, ти се досещаш, нали?

Зъбите на Ранд започнаха да тракат. Той стисна челюсти.

— Кажи ми!

— Дойдох да опростя греховете ти — прошепна Батсфорд. — И да чуя последното ти желание.

— Сега? Тази вечер?

— Да. Ти ще бъдеш... — Батсфорд навлажни устни. — Екзекуцията е предвидена за утре. Ще те убият, преди да тръгнем за Кале!

— Ти си пил — каза Лиана, като гледеше укорително свещеника.

Робърт Батсфорд поклати глава. Погледна през рамо към стражата, която се мотаеше наблизо. Отчето залитна напред. Нещо тупна на земята, близо до завързаните крака на Лиана. На оскъдната лунна светлина ѝ беше невъзможно да види какво е. Намръщи се.

— Държиш се, като долен пияница! — тя вдигна ръце към гърдите му. Подобно глезените, и китките ѝ бяха завързани с въже. Беше привързана към същата талига, с която я бяха докарали на бойното поле. Железните вериги бяха свалени. Сега те тежаха на друг нещастен французин.

— Повярвай ми, господарке — защити се Батсфорд. — Никога в живота си не съм бил толкова нещастен.

Лиана го изгледа подозрително.

— Как е съпругът ми?

Батсфорд преглътна.

— Невредим е, но обвинението в предателство още виси над главата му — свещеникът накратко повтори обстоятелствата, които доказваха вината му. — Кралят се страхува да не загуби подкрепа от север. Склонен е да повярва на йоркистите.

Лиана се ужаси. Не можеше да повярва на ушите си.

— Но Ранд някога е спасил живота на Хенри! Постоянно тормозеше френската армия по време на похода ѝ покрай Сома. Днес се би геройски. Хенри обичаше Ранд.

— Но по-мил му е мирът в кралството.

— Толкова много, че е склонен да повярва на отмъстителните клевети на Йорк?

— Съюзът между Йорк и Ланкастър е жизненоважен за него.

— Но това е ужасно недоразумение. Аз лично ще отида при Хенри, за да го убедя в това — тя се обърна, за да извика стражата.

Батсфорд вдигна ръка и я възпря.

— Вече опитах и това, господарке. След като той не се вслушва в английски свещеник, защо трябва да го направи заради една французойка?

— Защото казвам истината!

— Твоята истина не може да опровергае амулета, бойните одежди на Ранд, короната в колана на съпруга ти.

В гърлото ѝ загорча. Тя стисна устни и си наложи да бъде спокойна.

— Ами синът на Корнуол? Той видя Жерве.

Батсфорд поклати глава.

— Момчето замина за Кале с авангарда. Но и да е тук, мислиш ли, че йоркистите ще му позволят да говори свободно?

Спомнила си внезапно за своя вуйчо, Лиана кимна в знак на съгласие.

— Да, те се страхуват, че момчето ще каже истината — като докосна брадичката си с пръст, тя измърмори: — Трябва да направя

нещо, за да убедя краля. Нужно ми е неопровержимо доказателство — после, като изщрака с пръсти, възкликна: — Жерве!

Батсфорд зяпна.

— Господарке?

— Развързката е в Жерве. Ако успеем да го доведем с одеждите и с печата, които открадна... — тя удари бедро със завързаните си ръце. — Това е, Батсфорд! Толкова е просто. Той дори е ранен. Джони го прободете с камата си.

Свещеникът светна, но само за момент и сведе поглед.

— Имаме много малко време, господарке.

Лиана почти не дочу шепота. Мислите ѝ вече лудо препускаха.

— Защо не?

— Съпругът ти ще бъде обезглавен утре на пладне.

Ужасът стегна гърдите ѝ. Тя притисна устни, за да потисне писъка.

— Не — задъха се тя. — О, Господи, не позволявай това!

Батсфорд кимна нещастно.

— Призори ще те отведат в килията му. Последното му желание беше да те види.

Лиана се затресе без контрол. О, Ранд! Тя си припомни хладния му поглед, горчивината в гласа му. Въпреки всичко, беше дошъл да я спаси от хората на Йорк, въпреки омразата си към нея, той беше намерил сили да я защити.

— Никога не му казах, че го обичам — от очите ѝ се стичаха сълзи. — Той винаги... ме беше молил за това!

Батсфорд разтвори обятия и я прегърна. Тя изля мъката и отчаянието си на рамото му. Стражата се прокашля.

— Отче — каза той, настойчиво, но не грубо. — Необходим си в санитарния павилион.

Батсфорд прегърна силно Лиана.

— Ти трепериш, господарке! — изгледа я с настойчивост, която тя не можеше да разбере.

— Мислиш ли, че мога да понеса новината спокойно? — попита Лиана.

Той повдигна брадичката ѝ с ръка. Фенерът на стражата освети лицето му. Изражението на отчето беше ангелски невинно.

— Отче! — подкани го войникът.

— Тръгвам — отговори през рамо Батсфорд. — Но ти... трябва да ми помогнеш. Ревматизмът мъчи глезените ми. В тази влага е направо мъчение.

Мъжът сви рамене.

— Както кажеш.

Батсфорд прекръсти Лиана.

— Запомни, госпожо — каза той безизразно. — Ако те болят краката, просто трябва да коленичиш.

Когато двамата се отдалечиха, Лиана се зачуди защо свещеникът беше излъгал за краката си. А и походката му беше на възрастен мъж. Над бойното поле се спускаше мрачна нощ. Реалността бунтуваше сърцето ѝ. Утре Ранд щеше да умре! Колкото и да се стараяше, тя просто не можеше да стои на краката си. Отпусна се на земята. Под нея се озова нещо остро. Припомни си, че Батсфорд беше подхвърлил нещо. Тогава беше помислила, че е стъкълце със светена вода. Заопипва в тъмното.

Пръстите ѝ докоснаха острието на кама.

Сърцето ѝ се раздумка.

— Господи Боже — задъха се тя. Сега вече разбра загадъчните думи на Батсфорд, както и лъжата му. — Благодаря ти, отче!

Крадешком разреза въжетата. Ръцете и краката ѝ бяха схванати и я боляха. Лиана игнорира болката. Промъкна се покрай колата и огледа околността. Бойното поле се криеше в тъмнината. Само миризмите във въздуха напомняха за сечта през деня. Ритмичният тропот на гробокопачите загриза и без това изопнатите ѝ нерви.

В далечината гореше огън. Той осветяваше палатката, където Хенри и останалите празнуваха зашеметяващата си победа. Лиана се възмути. Когато французите бяха обявили своята капитулация, крал Хенри беше посветил победата при Агинкур на Господ и Англия. Той имаше основание да празнува, но нима несправедливата участ на Ранд не тежеше на съвестта му?

Тя откъсна поглед от празничните огънове. Заоглежда тъмния силует на кулата. Там Ранд очакваше своята смърт. Прииска ѝ се да отиде при него, но се овладя. Пътят ѝ беше на юг, в тъмнината.

В покрайнините на Мезонсел бяха привързали трофейните коне. Край тях дремеше един войник. Тя пое дълбоко дъх и излезе от сенките.

Стражата скочи на крака и насочи копието си към нея.

— Какво има, момче?

Тя го изгледа. Без съмнение този не беше от добрите. Иначе командирите му щяха да го вземат с тях на празненството.

— Моля те — прошепна тя, — дошла съм да откупя обратно коня на съпруга си!

Онзи я изгледа недоверчиво.

— Тези неща се уреждат с началниците.

Лиана се опита да потисне нетърпението си.

— Не бихме ли могли да уредим въпроса веднага, господине? — тя разтвори длан. На нея блестяха две златни монети. Видяла алчния блясък в очите му, тя добави: — Да, ти би могъл да вземеш парите ми, господине. Но ако закрещя, кралят ще те накаже. Той не одобрява кражбите в армията.

Войникът сграбчи монетите. Опита едната между зъбите си.

— Не продавам евтино своето съучастничество.

Потиснала досадата си, Лиана извади и един сребърен франк.

Явно това го задоволи. Отвори вратата и я поведе към ограденото място. Тя се движеше мълчаливо сред конете. С ръце преценяваше качествата им. Един имаше рана на муцуната си, друг беше загубил ухото си. Много лесно пред очите ѝ се наби един висок, познат гръб.

— Чарбу — задъха се тя, като забърза към жребеца.

Сълзи бяха замъглили погледа ѝ. Беше се приготвила да излъже. Необходимо ѝ беше животно, което да я отведе в Боа-Лонг. Не беше се надявала, че сред пленените коне ще открие и този на Ранд. Чарбу зарови глава в рамото ѝ.

— Да — каза тя. — Това е конят на мъжа ми.

— И още пази парадната си сбруя! — стражата изгледа алчно тежкото кожено седло и дървени стремена.

Тя постави още една монета в ръката му.

— Това е за услугата — каза тя. И се напий хубаво, добави мислено тя.

— Върви тихо — предупреди я той. — Ако те хванат, ще отрека, че съм те виждал.

Тя кимна. Тихо отвърза коня. Нагласи стремената според своя ръст. Като овладя напора да бърза, тя възседна животното и тихо го

поведе под сенките на крайречната гора.

Едва когато стигна шумния приток Терноаз, заби силно пети в хълбоците на Чарбу. Огромните разкрани на бойния кон поглъщаха отъпкания от армията път. Тя се беше притиснала към буйната му грива. Вятърът свистеше край ушите ѝ и рошеше косите ѝ.

В съзнанието ѝ доминираше единствено мисълта за Ранд. Последното му желание беше да я види. Да ѝ прости или да я прокълне? Лиана нямаше да бъде там, за да разбере отговора. Как щеше да изтълкува отсъствието ѝ? Огорчен и предаден, без съмнение щеше да помисли, че за пореден път го е зарязала. Но тя трябваше да поеме този риск. От нея зависеше живота му.

Боа-Лонг беше на четиридесет километра на юг. Мощният Чарбу щеше да погълне това разстояние за три часа. Този факт изобщо не я успокои. Необходимо ѝ беше време да укроти рицарите на дофина, да открие Жерве, да го плени, да го върне обратно в Ангикур.

А какво щеше да стане с Емри? Ужасяваше се при мисълта, че синът ѝ продължаваше да бъде в опасност. Жерве не криеше своите претенции към замъка. Несъмнено щеше да елиминира и нейния наследник. Лиана се молеше писмото ѝ до Жан да е дало резултат.

В небето се издигна бледата луна. Над всичките ѝ мрачни мисли доминираше тази, че трябва да бърза. Ако до обяд на следващия ден не успееше да осигури доказателство за невинността на своя съпруг, той щеше да умре.

През сенките тя разпозна дългата гора и влажните ливади на Боа-Лонг. Пришпори коня в заключителен галоп. Пристигнаха в сечището, северно от замъка. Лиана скочи от седлото. Чарбу дишаше тежко, докато го привързваше към дървото. Най-трудното все още предстоеше.

Лиана стисна камата, прикрепена към колана ѝ. Крадешком се запромъква през сечището. Вятърът люлееше сенки връз високата, влажна трева. Движенията ѝ я ужасяваха. Ако Жерве беше изпратил съгледвач из околността, той със сигурност щеше да я открие. Като дишаше тежко, тя се промъкна към високите зидове на замъка.

Реката беше отклонена на север от канала. Влачеше водите си със заплашително спокойствие. Като разтвори тръстиките, Лиана проточи врат да огледа моста. Той беше потопен. Лодката, помогнала ѝ в бягството, беше изчезнала.

Негодуванието я завъртя в луд водовъртеж. Това беше нейният дом, построен от дедите ѝ. А тя беше принудена да се промъква към него като крадец.

Между нея и дома ѝ лежеше тъмната, страшна вода.

Като вдигна поглед, тя улови движение по пътеката към бойниците. Само преди ден, подценили хилавата английска армия, бяха зарязали сигурността. Сега, когато победата на Хенри беше факт, самодоволните французи най-сетне бяха осъзнали реалната заплаха.

Лиана се спотаи, докато отмине стражата. Ако изпълняваше съвестно задълженията си, тя щеше да се появи отново след половин час.

Като извика на помощ целия си кураж, Лиана свали сабото си. Захлъзга се надолу към разкаляния бряг на рова. Когато пръстите ѝ застанаха на сантиметри от мътната вода, тя спря колебливо. Въпреки че се беше преборила със страха, не успяваше да изтръгне от съзнанието си подпухналото лице на майка си. Подобно опарено животно, тя се отдръпна назад. Не мога да го направя! По-добре да горя в пъкъла, отколкото да понеса това! Но в съзнанието ѝ изплува образа на Ранд. Великодушен, любящ, предаден... и провален!

„За смелия всичко е възможно!“ Девизът му прозвуча отново в ушите ѝ.

От любов към Ранд и Емри тя беше прекосила Ламанша.

Но тогава не беше принудена да се гмурне в такава мастиленочерна, смразяваща дъха вода.

Тя трябваше да я прекоси! Страхът ѝ от водата беше неин личен кошмар, който трябваше да преодолее в името на Ранд. Лиана призова цялата си любов и решителност и стъпи в канала.

Студът обгърна стъпалата и глезените ѝ. Ужасът сграбчи стомаха ѝ. Тя не обърна внимание на това чувство. Пристъпи към подълбокото. Краката ѝ се подхлъзнаха. Младата жена падна назад и изкрещя.

Подобно хладните пръсти на смъртта, водата запълзя по тялото, лицето и главата ѝ. Лиана се опита да изплува към повърхността.

Около нея свистеше хладен въздух. Преди да потъне отново, тя едва намери време за живителна глътка въздух. Цялото ѝ същество крещеше да се върне назад. Но все пак някаква разумна част от съзнанието ѝ не се беше поддала на паниката. Припомни си как

плуваха момчетата от замъка. С каква лекота голите им тела се носеха по водата.

Показала се за нова глътка въздух, тя опита да имитира тези движения. Зарита, като разтвори и ръце. Растенията, усукали се около тялото ѝ, я повлякоха надолу. Докато се бореше да се задържи във водата, страхът я сграбчи отново.

Но от нейния успех зависеше животът на Ранд. Любовта ѝ даде смелост и направи крайниците ѝ по-стабилни. Ранд! С всяко загребване на водата, името му идваше ритмично в съзнанието ѝ.

Най-сетне коленете ѝ затънаха в калта на отсрещния бряг. Лиана излезе от водата и се заспъва към крепостната стена. Полежа изнурена и нещастна. Моли се, докато страхът ѝ се превърна в облекчение. Цялата трепереше, но заповяда на крайниците си да се раздвижат. Стана и се загледа нагоре. Господи, дали стражата беше чула пляска на водата?

Като се движеше предпазливо, тя се насочи към входната врата.

Откъм тръстиките се появи някакъв мъж.

Ужасена, тя се притисна към стената и замръзна. Издърпа камата си. Блясъкът на стоманата принуди и мъжът да спре. Когато се усмихна, зъбите му заблестяха. Лиана ужасена разпозна един от рицарите на дофина.

— Значи се завърна, госпожо! — без усилие той се пресегна и сграбчи китката ѝ. Започна да я стиска, докато ножът падна сам.

— Моля те — каза тя. — Имай милост, господине...

— Не проявявам милост към английска проститутка — закани се той. Като я притисна към стената, започна да опипва гърдите ѝ. — Мократа рокля подчертава чара ти, госпожо — наведе се и ухапа устните ѝ. Миришеше на пот и вкиснато вино.

Погнусена, Лиана се отдръпна и го ритна.

Оня изпсува и я удари през лицето.

— Ще съжаляваш за това, което направи. Жерве има планове за тебе. Всяка нощ се кара с жена си. Заклел се е да я разкара. Исква да се жени за теб. Но аз ще бъда първия, който ще те притежава — ръцете му отново я заопипваха. Влажните му устни се надвесиха над нейните.

Лиана изкрещя. Над рамото му съзря още мъже. На лунната светлина тя преброи девет. О, Господи, един ще издържа, но девет... Престана да хленчи.

Рицарят се извъртя и грабна нейния нож.

— Сигурно не нападаш облечени мъже — обади се един от мъжете. Дочу се приглушен звук. Рицарят се сгърчи.

— Отец Батсфорд! Господи, помислих, че сте хора на Жерве — останалите я обградиха. Когато тя го прегърна, Джак намигна. — О, Джак, забравих за раната ти!

Той махна с ръка.

— Господин Джак Кейд, ако обичаш. И няма да допусна една францужойка да ме подценява.

— Говори по-тихо — предупреди Чианг.

Лиана се загледа в своя главен оръжейник. През всичките тези години той тайно е бил верен на англичаните. Тя не можеше да намери сили, за да го упрекне. Подкани ги нетърпеливо да се качват по стълбите. Как бяха се събрали тук, нямаше значение. Важното е, че щяха да й бъдат от огромна полза.

Тихи като сенки, всички се промъкнаха в градината.

— Първо трябва да отидем в оръжейната — каза Лиана.

— Превзхождат ни най-малко три пъти — подчерта Саймън.

— Така беше и с крал Хенри — напомни Дилън.

Джак прошепна нещо на други трима. Те се запромъкваха към бойницата над тях.

Лиана не се съмняваше, че стражата вече е мъртъв. Кръвната отплата за предателството на Жерве ставаше все по-скъпа.

— Ще извикам Бони — предложи Джак, като се запъти към сградата. — Тя сигурно знае какво е направил с наметалото и печата.

Пресякоха двора. Преминаха покрай кучешката колиба. Една от хрътките изръмжа и се изправи на оградата. Лиана тихо му изшътка. Благодареше на Господ, че животните познаха гласа ѝ. Всичко утихна.

Влязоха в оръжейната. Посрещнаха ги смълчаните оръжия и ризници. Наближиха нишата, където Чианг правеше своята алхимия. Лъхна на сярата. Той запали една свещ. Тесните му очи изгледаха преценяващо помещението.

— Всичко е непокътнато. Трябва да вземем барут, колкото можем да носим.

— Ти имаш вече план? — попита Джак откъм вратата.

Двамата с Бони влязоха при тях. Лиана се спусна да прегърне прислужницата си.

— Господарке! — Бони се разплака. — О, господарке, добре ли си? Цялата си подгизнала. Донесох ти суха рокля и обувки — тя закърши ръце. — Жерве се кълнеше, че Ранд, Емри и ти сте мъртви. Всички бяхме потънали в скръб.

Лиана пое дрехите.

— Запази това чувство единствено за Ранд.

Бони заклати глава.

— Джак ми разказа всичко. Ние ще ти помогнем, господарке. В името на света Уилжефорт, ще ти помогнем!

Джак беше отвел мъжете в централното помещение. Лиана се преоблече на спокойствие. Изсуши и косата си с кърпата, която ѝ беше донесла Бони. След това и двете се присъединиха към останалите.

Лиана заговори тихо:

— Необходим ни е Жерве, наметката на Ранд и печата.

— Той си е легнал. Всичко е в стаята му — обади се Бони.

Джак се олюля. Тя се спусна да го подкрепи.

— Ще хванем Мондрагон, господарке — обеща ѝ той.

Лиана постави пръст на брадичката си.

— Но не можем да се върнем по същия път. При това и с пленник. Прекалено рисковано е и бавно.

— Няма значение какво правим — каза Пиърс. — Ще ми бъде приятно да се срещнем с френските рицари.

— Ако ни попречат, по-добре е да действаме по нашите правила — Лиана замълча. Току-що беше говорила за френските рицари, като за врагове. Така щеше да бъде, докато не спасят Ранд.

Като се обърна към мъжете, тя начерта плана им за действие.

Утрото беше настъпило, а Лиана не се беше появила. Ранд се взираше в сивата светлина, която проникваше през високото прозорче.

Може би не ѝ бяха разрешили да дойде? Ранд се отчая. Може би Лиана се пазеше от мъжа, обвинен в предателство? Господи, толкова ли повърхностна и нищожна беше любовта ѝ?

Да можеше и той така да изхвърли своето чувство! Като непотребна дреха! Но Ранд не можеше да я намрази. Беше разбрал, че и тя е безпомощна да се пребори с враждуващите им страни. Също както и той.

Безчувствен, Ранд насочи мисълта си в друга посока. Какво щеше да стане със земята, със званието му? Дали титлата му, получена едва преди две години, щеше да бъде отнета? Дали Боа-Лонг щеше да остане на Жерве? Или крал Хенри щеше да ожени друг рицар за Лиана? О, господи! Ами какво щеше да стане с Емри? Ранд никога нямаше да види своя син пораснал. Но може би така беше по-добре. Бащата оставяше в наследство на сина си предателство. Ранд се надяваше Емри един ден да открие истината и да прости на своя баща.

А хората му... Ранд се чудеше какво беше станало с тях. Бяха го последвали от Англия. Бяха му помогнали да превземат замъка. Бяха се били рамо до рамо с него. И сега, когато имаше най-голяма нужда от тях, те го бяха забравили. Дори Робърт Батсфорд не се беше завърнал.

Ранд не можеше да се отърве от мрачните мисли. Спомни си за Дарби Грийн. Той беше загинал, но беше му останал верен. Спомни си всички мъже, които се беше наложило да убие. Мъже, които беше отнел от семействата им. И всичко в услуга на амбициите на младия крал. Джак беше си осакатил ръката, за малко не загуби и живота си. Чианг, неизвестният кралски син, беше останал верен на своята кръв. А сега и Ранд щеше да се прости с главата си. И цялата тази слава щеше да се препише на алчните йоркисти. Рицарството се оказа евтин спектакъл. Лиана някога му беше казала това. Трябваше тогава да я послуша.

Днес той щеше да се жертва за идеите на рицарството. Затвори очи и си представи обезглавяването, което беше наблюдавал в Анжу. Палачът не улучи шията и удари по черепа. Жертвата беше прошепнала: „Господи, имай милост!“ След още два удара, главата най-сетне се отдели от трупа.

Ранд потръпна. Господи, не позволявай палачът да бъде касапин! Разреши ми да загина достойно!

Ранд се облегна на стената. През съсъка на страха, в ушите му звучеше песента на Лиана. Гласът ѝ беше ангелски. Много мъже, преди да умрат, си припомняха всички жени, които са обичали.

Ранд си спомни само една.

Сивото утро се възцари, когато всичко вече беше подготвено. При първи петли Лиана вече стоеше в центъра на двора. Огледа се

наоколо. Приятелите ѝ се бяха прикрили край стената и очакваха сигнала. Никой от тях, дори тя, не знаеше: това сигнал за победа ли щеше да бъде или за смърт!

Върху крепостната стена стояха двама мъже. Вместо навън, оръдията бяха обърнати към мястото, където стоеше Лиана. Чианг притичваше и проверяваше заряда и ъгъла на прицелване.

Лиана се обърна към сградата. Концентрира поглед в кръстовидната стрела, забодена край стълбището. Побързай, примоли се тя мислено. Първата утринна светлина трябваше да бъде очаквания знак. От прореза на стрелата висеше камшикът на Батсфорд.

Джак и свещеникът бяха успели да усмирят Жерве. Сега очакваха реакцията на френските рицари.

Като пое дълбоко дъх, Лиана се опита да запали фенера. Ръцете ѝ трепереха от вълнение. Първият път не успя. Опита пак. Отново нямаше пламък. Вече изплашена, тя прехапа устни и се съсредоточи. Ако рицарите се появяха по-рано, щяха да ѝ попречат. Лиана драсна клечката за трети път. Най-сетне получи огън. Приблужи го към ужасяващия заряд.

После захвърли фенера. Вдигна поли и полетя към бойниците. Като взимаше по две стъпала наведнъж, тя успя да стигне върха. В този миг бомбата избухна.

Към небето се разлетяха дим и искри. Взривът отекна като гръмотевица. Конюшните, кучкарника и кошарите оживяха със стотици животински писъци.

От казармите наизскачаха войници. От сградите — жителите на крепостта.

Взривовете продължаваха да трещят. Очите на Лиана лютяха, гърлото ѝ гореше. Над двора се виеше дим. Някой изкрещя, че е ослепен. От тълпата се разнесоха стенания и виковете.

Когато гърмежите престанаха, Лиана се втурна към двора. Изплашена, тя търсеше брод през почернялата, тлееща земя. Някои от зарядите не бяха избухнали, но френските рицари ги бяха отстранили.

Вятърът разгони пушека. Когато и миризмата на сярата изтъня, Лиана дочу хорово възклицание:

— Възкръснала е от мъртвите!

Някои се прекръстиха и паднаха на колене. Лиана можеше да разбере това. Жерве им беше казал, че е мъртва. За неграмотните тя

сякаш беше се извисила от дима.

Нечие движение привлече вниманието ѝ. Като риташе и се извиваше, Жерве се появи, влачен от Джак и Батсфорд. По лицето му имаше пресни следи от удари.

Като видя Лиана, той изруга звучно. После изрева към хората си:
— Спрете ги, глупаци такива!

Мъжете се втурнаха напред.

— Още една крачка и Мондрагон е мъртъв — дочу се глас откъм бойниците.

Като един всички вдигнаха поглед. Над тях, горд като крал, се беше изправил Чианг. В Жерве се виждаха четири метални очи. Джак изви ръката на Жерве. После заедно с Батсфорд и Лиана се забързаха.

— Едно движение и всички сте на каша — изкреця Чианг.

Из тълпата се разнесе изплашен шепот. Почервеняла, Маса понечи да се втурне напред.

— Жерве? О, Господи...

Като изруга, Ги я повлече назад.

Батсфорд държеше един вързоп.

— Наметката на Ранд — каза той триумфиращ. — И печата!

— Съберете се — извика Джак на войниците. — Ще бъдете заключени в хамбара.

Командирът им се възпротиви:

— Заповедите на лицемерен инвалид, при това англичанин, не важат и пукната пара за мен!

Джак размаха крайници.

— От тази саката ръка зависи съдбата ти.

Четири метални къса полетяха към двора.

— Достатъчно! — извика Жерве. — Прави, каквото ти казва! Заповядвам ти да се подчиниш на англичанина!

Мъжът изгледа Жерве, после Джак.

— Няма да се подчиня на един нископоставен стрелец! — той измъкна камата си.

Кейд вече беше измъкнал своята. След няколко минути французинът падна мъртъв, прободен в гърдите.

— Ще се обръщате към мен на господарю — каза ядосан Джак.
— Хайде, размърдайте ленивите си задници към хамбара!

Мъжете се запътиха нататък.

Лиана се обърна към рицарите на крепостта. Пред конюшната стояха Жан и хората му. Някои от тях я познаваха още от дете. Бяха служили и на Емри Боеца. Всички те бяха верни и на съпруга ѝ. Но все пак бяха французи. Хранеха се на масата на Жерве.

— Ние сме с тебе, господарке — каза Жан. — Мондрагон отне оръжията ни. Рицарите на дофина се отнасяха с нас, като с измет.

Лиана го изгледа с благодарност. После обърна разтревожен поглед към просветляващото небе.

— До пладне остават четири часа — каза тя. Щяха ли да успеят да стигнат до Агинкур, преди да се е стоварила брадвата на екзекутора?

Жан започна да издава заповеди. Конярите се разтичаха из конюшните. Жофроа побърза да вдигне решетката и да свали моста.

Бони беше в стихията си.

— Господарят ще се върне скоро. Няма да му хареса, като ви види такива мързеливи. Оправете тази бъркотия — прислужничката беше станала жена на рицар.

— Трябва да подготвим тържество. А, Роланд, измъкни англичанина от тъмницата.

Лиана разбра, че говори за пратеника на Хенри. Слава Богу, Жерве не го беше убил.

Джак и Бони изпратиха Лиана до портата. Тя ги прегърна и двамата.

— Грижете се за раната, Джак!

Той кимна и отстъпи назад.

— И доведете господаря у дома!

— Съберете останалите заряди от двора.

Жерве беше вече качен на коня. Батсфорд държеше юздите.

— Глупачка! Цялата Пикарди скоро ще бъде по петите ни. Двамата с тебе щяхме да бъдем много добри.

— Всичко, до което се докоснеш, престава да бъде добро — сряза го Лиана.

— Жерве!

През двора летеше Масе. Лицето ѝ беше зачервено, косата — разпусната, полите ѝ се вееха. Тя се вкопчи в съпруга си.

Лиана очакваше той да я отблъсне. Вместо това Жерве се приведе и я прегърна. Обади се бекасина.

Нетърпелива до отчаяние, Лиана даде знак на Батсфорд. Преминаха през моста и се насочиха към северната гора. Чианг и пратеникът на Хенри ги следваха. Поспряха, за да отвържат Чарбу.

Докато яздеха през разбудената гора, Лиана се молеше да успеят да стигнат Агинкур навреме.

Жерве се взираше безизразно напред, но нещо блестеше в очите му. Нещо, което изпълваше Лиана със страх.

Слънцето се беше издигнало точно над главите им. Войникът го водеше безчувствен към сечището. Вчерашната сеч беше притъпила сетивата му.

На мястото на екзекуцията се бяха събрали зяпачи. Посрещнаха го с викове: „предател“ и „негодник“. Най-настървено крещяха тези, събрани под флага с емблемата на Йорк.

— Енжеранд Неопетненият — дочу се хладен, самодоволен глас. — Днес ще се пролее изменническата ти кръв!

Ранд пренебрегна обидите. Когато премина покрай краля, пребледнял, Хенри каза:

— Ранд, съжалявам! — той изглеждаше необичайно състарен. — Оказва се, че не те обичам, колкото нея.

— Настъпи часът на справедливостта — викаха йоркистите.

Свещеникът редеше монотонно. Ранд стоеше неподвижен. Палачът стоеше до прясно издялания дънер. Бравата му блестеше на слънцето.

Ранд не беше изплашен. Чувстваше се странно празен. В него нямаше никакви емоции, само се учудваше на странната си самотност. Искаше да види Лиана. Да ѝ прости, преди да загине. Тя му беше отказала и това.

Някакво раздвижване привлече вниманието му. То беше някъде зад редиците с войници. Всички са жадни за кръвта ми, мислеше Ранд. Вчерашното клане малко ли им беше? Погледна към краля. Беше се появил пратеник. Хенри и съветниците му се оттеглиха настрана. Йоркистите се приближиха още повече. Въпреки че през вчерашния ден бяха посекли повече от осем хиляди войници, те жадуваха за още кръв.

Ранд проточи врат да огледа полето и гората зад него, но светът вече не съществуваше за него. Беше обграден в кръга на смъртта.

Ранд затвори очи. През монотонните слова на свещеника се дочуха подвижвания и тропот на копита. Още зяпачи. Малко бяха тези, които се интересуваха дали е жив. Онези, които го искаха мъртъв, бяха стотици.

В раменете му се вкопчиха нечии ръце. Той отвори очи. Пред него стоеше палачът.

— Свали яката си, господине — каза мъжът с качулката. Посегна към ризата му.

Ранд вдигна ръце да му помогне. За да бъде точно острието, шията му трябваше да бъде разголена. Хладният есенен вятър погали голата му плът. Ранд потръпна.

— Нямам пари за обичайната такса — каза той.

— Вече ми е платено.

Ранд се зачуди кой ли беше финансирал посичането му. Йоркистите или самият крал Хенри?

— Ще бъдеш точен, нали? — измърмори той.

Гласът на свещеника и ударите по барабана стигнаха своето кресчендо.

— Свършвайте вече — извикаха йоркистите.

Палачът посочи към дръвника.

Решен да умре достойно, Ранд пристъпи напред и коленичи до дървото. Помощникът на езекутора постави ръка на гърба му. Да закрепят тялото ми след удара, помисли Ранд. Започна да се моли. Край него шумът нарастваше. Той усети абсурдността на чувството си, но беше раздражен от това. Дори в този заслужаващ респект и уважение миг, някои не го оставяха на спокойствие.

После го озадачи някакво движение. В замъгленото му съзнание си пробиха път нечии викове и молби. Това беше енергичен женски глас. Колкото и да беше слаб, той винаги беше в състояние да го различи.

Тежката ръка се отдръпна от гърба му. Ранд погледна към палача. Въпреки че лицето му беше покрито с качулка, Ранд успя да усети неговото колебание. И брадвата се отпусна.

— Оставете я да премине — обади се нечий глас.

Палачът гледаше през рамото на Ранд. Обладан от непоносима надежда, той се обърна.

Тя се усмихна.

Сребристите ѝ коси се развяваха през редиците от мъже. Хвърли се в прегръдките му, като се смееше и плачеше едновременно.

— Обичам те, Ранд — заяви Лиана. — Дойдох, за да ти го кажа.

Сърцето му подскочи от радост. Сграбчи я още по-силно. Тя ухаеше на свежа гора и вятър. След мрачната килия този аромат го съживяваше. Като наведе глава, Ранд впи устни в нейните. Целувката остави и двамата без дъх.

— Е, хубавице, ти си избрала най-странния момент. Кажи ми още веднъж, че ме обичаш!

— Обичам те — задъха се тя. — Обожавам те. Бих го повторила на хиляди езици.

Ранд я изгледа. Момичето, което беше срещнал преди две години, вече не съществуваше. Пред него стоеше силна и решителна жена. Тя не можеше лесно да говори за любовта си, както за барут и оръдия. Докосна лицето ѝ. В душата му се възцари покой. Чувството се излъчваше от нея подобно слънчеви лъчи. Усмивката ѝ имаше силата да доведе божествата на земята. Той щеше да отнесе този неин образ във вечността.

— Обичам те, Лиана. Сега ще умра спокоен. Знам, че и ти си отговорила на чувствата ми. Кажи на Емри, когато порасне...

Тя се отдръпна назад.

— Господи, ти изобщо няма да умираш! Не съм рискувала живота си, само за да чуя клетвите ти за достойна смърт!

Объркан, той се вгледа в дълбините на сребристите ѝ коси.

— Така бих искал да ти кажа нещо друго, но...

— Да се махаме от това ужасно място. — Лиана го задърпа за ръкава.

Той погледна към войниците. Някои изглеждаха успокоени, други — ядосани.

— Любов моя, аз не мога просто така да си тръгна — каза Ранд.

— Напротив, приятелю! — всички се отдръпваха, за да направят място на крал Хенри. По петите го следваха Батсфорд и Чианг.

Хенри прегърна силно Ранд. Лицето му беше преbledняло.

— И като си помисля само, че за малко не позволих да бъде извършена тази несправедливост! — той беше сграбчил ръката на Ранд, сякаш от това зависеше живота му. — Много безумия бяха извършени при Агинкур, но все пак победихме. И какъв е резултатът? Аз съм крал на Англия и Франция.

Лиана тихо въздъхна. Хенри явно я беше чул, защото се обърна към нея. Изражението му беше повече от приятелско.

— Франция винаги ще си бъде Франция, независимо кой носи короната — той съедини ръцете на двамата. — Държави може да бъдат продадени, но сърца — никога! — след малко лицето на краля стана сериозно. Той кимна към Лиана. — Твоята съпруга се пребори за справедливостта. С някаква божествена намеса тя е успяла да се отвърже — Хенри изгледа подозрително към Батсфорд. Той пламна. — Успяла е да стигне до Боа-Лонг. Там с помощта само на десет човека е взела това. — Той посочи печата. — И наметката ти. Носил я е Мондрагон.

Ранд я гледаше слисан. За пръв път забеляза умората по лицето ѝ.

— Лиана, как успя да го направиш?

Тя вирна глава.

— Преплувах през рова.

Силно чувство прониза вътрешностите му. Той знаеше каква цена е платила тя, за да го постигне. От любов към него беше пренебрегнала ужаса си от водата.

— О, хубавице...

Обади се един от хората на Йорк:

— Дали жената не е изфабрикувала тези доказателства? Сигурно съпругът ѝ няма само една наметка?

Хенри го изгледа хладно.

— Да, но само една е изцапана с кръвта на Мондрагон. Тя съответства на раната, която е получил в обоза.

— И това е измислица на френската проститутка — настоя оня.

— Ами това? — Хенри посочи печата.

Войникът сведе глава и отстъпи.

Хенри посочи към колите. Те бяха подредени в кръг. В центъра му стоеше Жерве.

— Мондрагон диктува пълните си признания на писаря — кралят се обърна доволен към Чианг. — Забелязах вчера твоето умение да стреляш. Кой си ти и защо се биеш на страната на Англия?

Ранд затаи дъх и стисна ръката на Лиана. Тя го изгледа учудена.

Чианг се поклони.

— Казвам се Чианг, Ваше Величество — отговори той на завален английски. — Дължа своята преданост на... едно старо задължение.

— Трябва да ми разкажеш за това — каза кралят. — Може би в моята артилерия ще се намери място за теб.

Лиана беше разочарована.

— Мисля, че той ще ни напусне — тя пое дълбоко дъх. — Така сякаш е по-добре.

— Даже не можеш да си представиш колко е добре — измърмори Ранд. Той наблюдаваше как двамата братя разговаряха, доближили глави. — И двамата са принцове, но само единият ще остане в историята.

— Що за шега е това? — попита Лиана.

— Ще ти разкажа някой ден, любов моя — като я притегли към себе си, той постави брадичка върху главата ѝ.

Усетили края на днешната драма, зяпачите започнали да се разотиват. Жерве се препъваше между колите.

— Крал Хенри се е снабдил с достатъчно барут от французите — каза Лиана. Посочи към варелите, на които личеше буквата „Б“. Света Барбара беше патрон на артилеристите.

— Не се тревожи, любима. В Боа-Лонг ще има заряди за години напред.

— Дано да не се налага да ги използваме!

Откъм гората се приближаваше конник.

— Какво, по дяволите, прави тук Масе? — попита Ранд.

Лиана се обърна. Втурнала се в силен галоп, Масе скочи от коня, още преди да е спрял. С пребледняло лице тя се насочи към обоза. В едната си ръка държеше вързоп, а в другата — фенер.

Лиана веднага се досети, че е грабнала един от зарядите, останали на двора.

— Спрете я! — извика тя и се затича към Масе.

Младата жена явно не знаеше, че в една от колите има барут.

Ранд също се затича, като викаше на Масе да се спре. Чианг предупреди краля. Изплашени, нататък се затичаха и английските войници.

Жената се обърна с блеснали очи.

Лиана беше застанала до Ранд.

— Масе, недей! Не знаеш какво правиш!

За момент тя се поколеба. После решително тръсна глава и извика:

— Ти побеждаваш мъжете със своите оръдия. Защо и аз да не мога?

Тя хвърли заряда под колата.

— Масе, недей! — извика Жерве вбесен. — Аз не казах... В нашите планове не беше...

Но Масе не го слушаше. Тя доближи фенера до ракетата. Небето се разцепи от експлозията. Разхвърчаха се варели с барут.

Лиана се притисна до Ранд. И двамата паднаха на земята. Той прикри тялото ѝ със своето.

Цепеници, счупени оръжия, зърно и късове желязо хвърчаха из въздуха. Започнаха да се извиват стенания на ранени хора. Крецяха изплашени войници. Ранд се отдръпна.

— Ранена ли си?

Тя поклати глава.

— Крал Хенри...

— Нищо ми няма — обади се той зад тях. Посочи доволен към Чианг. — Благодарение на моя главен артилерист.

Когато започна да се прояснява, Лиана се загледа към обоза. Край колите се бяха разпилели кървавите останки на Масе. Изгореното тяло на Жерве лежеше сгърчено на една страна. Лиана зарови лице в рамото на Ранд и се заплака.

— Мразя се за това, че се чувствам доволна — прошепна тя.

— Интригите на Жерве ги доведоха до това.

— Но Масе...

— Тихо, любов моя — успокой я той. — Не беше ли забелязала лудостта в погледа ѝ?

Вятърът пилееше пушек из полето. Ужасяващата тишина беше разцепена от звука на тръба.

Сърцето на Лиана подскочи.

— Това е поздрава на вуйчо ми.

Ранд отговори с ирония.

— Той винаги пристига, когато и димът се е вдигнал.

Към тях се приближи група рицари, предвождани от Жан Безстрашния.

— Сигурно идва да преговаря с крал Хенри?

— Добре ще бъде да го направи — каза Лиана, като се втурна към вуйчо си. — Той и без това доказва, че не е французин.

Съветниците на краля се насочиха към херцога, но той яздеше към Лиана и Ранд. През дима тя успя да забележи, че след него крачи жена, облечена в сиво. В ръцете си държеше бебе.

— Милостиви Боже! — задъха се Лиана. С протегнати ръце, Ранд и Лиана се затичаха към сина си.

Лиана притисна Емри към гърдите си. Ранд прегърна и двамата. Бебето, отсъствало близо три месеца, загука от радост. Беше станал по-силен. Имаше благородните черти на Ранд и упоритата брадичка на Лиана. Малкото му пестниче се вкопчи в пръста на майка си.

— Благодаря на Господ — прошепна Ранд. — Благодаря на Господ, че е здрав!

Лиана сияеше.

— Поникнали са му още две зъбчета — като разгърна пелените му, видя на гърдичките му медальон. На него бяха изрисувани жезъл и коприва. Емблемата на Бургундия. Тя погледна през рамото на Ранд към вуйчо си. — Получил си писмото ми?

Предпазлива усмивка изкриви тънките му устни.

— Майка ти още вони на сяра, малкия — каза той на детето. — Мъжете Лонгууд трябва да имат слабост към тази противна миризма.

Ранд се засмя.

— Така е. Но май нямат друг изход. Благодаря, че си довел нашия син.

Крал Хенри се усмихна и пристъпи напред.

— Добре дошъл, Твоя Светлост!

Херцогът скочи от седлото.

— Какво е мнението ти за моята племенница сега, Хари? — попита гордо херцогът на Бургундия.

— Значи знаеш всичко?

— Да. Вече се носи славата ви из околността.

Хенри кимна.

— Поетите ще възхваляват смелостта ѝ години наред.

Лиана преглътна.

— Твоята също, Ваше Величество — каза тя примирено. — Ти ще бъдеш запомнен като краля, обединил лилията и леопарда под един флаг.

Хенри се усмихна на Ранд и Лиана. Докосна лицето на бебето.

— И под един покрив — добави той.

Двамата с Жан се отдалечиха, за да оформят плановете си.

Ранд обгърна семейството си с ръце.

— Хенри завоюва цяло кралство — каза той.

— А ти завоюва сърцето ми.

Той се засмя.

— Чудя се на кого беше по-трудно!

Тя сви рамене. Повдигна се на пръсти и го целуна.

— Това ще оставим на поетите да решават!

ПОСЛЕСЛОВ

Поразителната победа на Хенри V при Агинкур му донесе небивал авторитет. Французите не посмяха повече да се бият с него. През 1420 година той беше сгоден за френската принцеса Катрин. Така той стана наследник и регент на френския престол.

Жан Безстрашният, херцогът на Бургундия, беше убит през 1418 година от агентите на дофина.

Хенри беше крал девет години. През 1422 година той умря от дизентерия. През 1461 година английското влияние във Франция беше прекратено. Но в историята винаги ще остане военната изобретателност и въображение на крал Хенри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.